

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fun^o the Whole Family

A Novel

Jennifer E. Smith

NATIONALLY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Jennifer E. Smith tarafından da

yazılmıştır YETİŞKİN
Batmayan Greta James

GENÇ YETİŞKİN
Aşk Rüzgarı Üzerine Saha
Notları
Merhaba, Hoşçakal ve Aradaki Her Şey Senin ve
Benim Coğrafyam
Mutlu Olmak Böyle Bir Şey
İlk Görüşte Aşkın İstatistiksel Olasılığı Buradasınız
Geri Dönüş Sezonu

ORTA SINIF
Fırtına Yaratanlar

RESİMLİ KİTAP
Alışkanlık Yaratığı
Alışkanlık Yaratığı Elinden Gelenin En İyisini Deniyor

Eğlence için Tüm Aile

A Novel

JENNIFERE SMITH

Ballantine Books New
York

Tüm Aile İçin Eğlence bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2025 by Jennifer E. Smith, Inc.

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız için teşekkür ederiz ve

çoğaltmayarak, taramayarak veya kopyalamayarak telif hakkı yasalarına uymak için

herhangi bir bölümünü izinsiz olarak herhangi bir biçimde dağıtmak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojilerini veya sistemlerini eğitmek amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

BALLANTINE BOOKS & colophon Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Ciltli ISBN 9780593358306

Ebook ISBN 9780593358313

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Virginia Norey tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı: Elena Giavaldi Kapak
illüstrasyonu: Christopher Silas Neal

ep_prh_7.1a_150804404_c0_r0

İçindekiler

İthaf Epigrafi

Michigan

Gemma: Illinois Indiana

Roddy: Washington, D.C. Kansas

Connor: Tennessee

Pennsylvania

Jude: California

Kentucky

Gemma: Kuzey Dakota

Oklahoma

Connor: Kuzey Dakota

New York

Roddy: Kuzey Dakota

Kaliforniya

Jude: Kuzey Dakota

Missouri

Connor: Kuzey Dakota

New Hampshire

Gemma: Kuzey Dakota

Maine

[Roddy: Kuzey Dakota](#)
[Michigan](#)
[Jude: Kuzey Dakota New](#)
[Jersey](#)
[Connor: Kuzey Dakota](#)
[Wisconsin](#)
[Kuzey Carolina](#)
[New Mexico](#)
[Roddy: Kuzey Dakota](#)
[Güney Carolina](#)
[Gemma: Kuzey Dakota](#)
[Georgia](#)
[Jude: Kuzey Dakota](#)
[Teksas](#)
[Jude: Kuzey Dakota](#)
[Teksas](#)
[Jude: Kuzey Dakota](#)
[Teksas](#)
[Jude: Kuzey Dakota](#)
[Teksas](#)
[Roddy: Kuzey Dakota](#)
[Idaho](#)
[Oregon](#)
[Massachusetts](#)
[Ohio Louisiana](#)
[Vermont](#)
[Alaska](#)

Iowa/Güney Dakota/Nebraska/Wyoming/Colorado

Nevada

Florida

Minnesota

Utah

Connecticut

Maryland

Delaware

Rhode Island

Connor: Kuzey Dakota

Alabama/Mississippi/Arkansas

Gemma: Kuzey Dakota

Michigan

Jude: Kuzey Dakota

Hawaii

Roddy: Kuzey Dakota

Virginia

Connor: Kuzey Dakota

Arizona

Gemma: Kuzey Dakota

Illinois

Connor: Kuzey Dakota

Teksas

Roddy: Kuzey Dakota

Washington

Jude: Kuzey Dakota Batı

Virginia

Gemma: Kuzey Dakota

Michigan

Bir Yıl Sonra

Montana

Teşekkür Yazar

Hakkında

Declan için

Tüm aile için eğlence diye bir şey yoktur.
-JERRY SEINFELD

Michigan

1997

Bir günün ortasında dört kişi Michigan'da bir harita, zaten 17 eyalet içindeydiler. Daha önce hiç sayma zahmetine girmemişlerdi -gerçekten de öyle- ama her birinin kendine göre bir takip yöntemi vardı. Gemma'nın taşlarla dolu deri bir kesesi vardı, gittikleri her yerden bir tane. Connor bir günlük tutuyor, ülke pencereden görünmeden geçip giderken gözlemlerini karalıyordu. İkizler Roddy ve Jude kar küreleri topluyordu. Ancak ilerlemelerini işaretlemenin, gördükleri eyaletleri işaretlemenin hiçbir zaman resmi bir yolu olmamıştı.

Jude bir bahçe satışında, asık suratlı eski bir sallanan ata yaslanmış haritayı keşfettiğinde her şey değişti. Devasaydı, neredeyse kendisinden bile büyüktü, dünyanın en çirkin kırmızı çerçevesine ve Florida Panhandle'dan Oklahoma'ya kadar uzanan bir yırtığa sahipti. Umurunda değildi. Roddy'yi atı kendisiyle birlikte taşıması için görevlendirdi, ikisi de yolun çakıllı kenarında birkaç adımda bir durup ağır iskeleti tutuşlarını ayarladılar.

Evdeyken mutfağa dalıverdiler, iki gururlu çoban avlarını taşıyordu. Babaları işteydi -her zaman işteydi- ama Gemma ve Connor da oradaydı ve ödevlerinden başlarını kaldırıp önce yıpranmış haritaya, sonra da ikizlere baktılar. Jude bir an için yanlış hesap yaptığından endişelendi. Bunun berbat bir fikir olduğunu düşündü. Başka kimse anlamayacaktı.

Ama tabii ki yaptılar. Connor masaya koymalarına yardım etmek için aceleyle geldi; Gemma üst katta kayboldu ve birkaç dakika sonra geri döndü

Sonra da bir kutu renkli . İŖe koyuldular, hikâyeler anlattılar, anılar üzerine tartıştılar -Roddy'nin milkshake döktüğü lokanta Vermont'ta mıydı, New Hampshire'da mı? Geçen Ağustos'ta mıydı, yoksa ondan önce New York'un taşrasında o siyah ayıyı gördüklerinde miydi- ve işleri bittiğinde arkalarına yaslanıp yaptıkları işi hayranlıkla seyrettiler. Doğu Kıyısı boyunca az sayıda iğne vardı, geri kalanlar Michigan Gölü'nün etrafında bir fist gibi dizilmişti. Toplamda on yedi tane.

Gördüklerinin kanıtı. Onun da orada olduğunu kanıtı.

Haritaya baktılar, her biri kendi türünden bir kanıt bulmak için haritayı inceliyordu. Gemma'nın gözleri ülkenin batı yarısındaki blok halindeki eyaletlerin üzerinde gezinirken, şimdi nerede olabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu. Connor, Kentucky'de bir otoyolda araba tuttuğu ve Gemma'nın kenara çekip sırtını ovduğu, erkek ve kız kardeşleri uyurken maceralarıyla ilgili hikâyeler fısıldadığı zamanı hatırlıyordu. Roddy onun bu Ağustos ayında tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağını merak ediyordu; bu her zaman bir sihir numarası gibi gelirdi ama sihir o kadar da güvenilir değildi, bu yüzden beklentilerini düşük tutmak en iyisi gibi görünüyordu.

Sadece Jude raptiye kutusuna baklıyordu. Ona göre bu bir söz gibiydi.

Daha fazla.

Daha fazlası da olabilir.

Gemma

Illinois

2025

Gemma kardeşlerinden herhangi birini görmeyeli üç yıl oldu, ara sıra kibarca mesajlaşmaktan başka bir şey yapmayalı üç yıl oldu, ama her nasılsa, onlardan biri sonunda gerçekten iletişime geçtiğinde, bunun bir şey istemek için olacağını hep biliyordu. Ayrıca kaç kez mesaj atmış olursa olsun aksi takdirde reddedemeyeceğini söyledi.

Mesaj Chicago'da sabah beşi biraz geçte gelir, bu da Los Angeles'ta saatin sabah üç olduğu anlamına gelir, ancak Jude şu anda herhangi bir yerde olabilir. Gemma çoktan uyanmıştır; yatakta doğrulur, kalbi hızla atmaktadır. Yanında Mateo uykusunda kıpırdanıyor, köpeği üzüyor ve ona kızgın bir bakış atıyor. Telefona bakıyor, uykusuz beyni kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyor: Bu hafta sonu Kuzey Dakota'da buluşalım mı?

Perdelerin arkasında, gece sokak lambalarıyla noktalanıyor ve Gemma yarı karanlıkta gözlerini kırıştırarak düşünüyor: *Kuzey Dakota mı?* Ve sonra: *Jude.*

Jude.

Yataktan kalkıyor ve elinde telefon, sessizce mutfığa doğru yürüyor. Köpeği Waffles da onu takip ediyor, paspas gibi bir hayvan, tüylü, pis kokulu ve pek de akıllı değil. Gemma otomatik olarak kahve fincanına uzanıyor, sonra şu anda kafein almasına izin verilmediğini hatırlıyor. Tezgâha bir göz atıyor.

Serum şişeleri ve şırınga paketleri, doğum öncesi vitaminler ve doğurganlık kliniğinden gelen talimat sayfalarıyla dolu. Buzdolabında daha fazlası var; ketçap, mayonez ve son kullanma tarihi geçmiş elma püresi kavanozunun yanında düzgünce istiflenmiş ilaç şişeleri.

Gemma kendini burada bulmayı hiç beklemiyordu, kırk üç yaşında ve hala anne olmak istediğinden tam olarak emin değil, IVF'nin ilk turunun işe yarayıp yaramadığını öğrenmeyi beklerken bile. Her zaman bunu şimdiye kadar çözmüş olacağını, çocukluğundan her iki şekilde de anlayacak kadar uzaklaşmış olacağını varsaymıştı. Bunun yerine, bu süreçte endişe verici bir kararsızlıkla ilerlemeye devam etti, önce sayılarını artırmak için aylarca ilaç tedavisi, ardından üç başarısız IUI turu ve şimdi de bu: ya tutacak ya da tutmayacak, onu bir anneye dönüştürecek ya da tek bir embriyo. Keşke hangisini umduğunu bilseydi.

Tekrar kafasını kaldırdığında Mateo küçük mutfaklarının kapısında şaşkınlıkla durmaktadır. "Saat kaç?" diye soruyor köpeği sevmek için eğildiğinde, köpek hemen sırt üstü dönüp ona hayranlıkla bakıyor. Gemma'ya ait olabilirdi ama Mateo on yıldan uzun bir süre önce hayatlarına girdiği andan itibaren gözleri sadece onun üzerindeydi.

Gemma, "Jude'dan bir mesaj aldım," deyince Mateo şaşırmış görünerek doğruldu.

Kavgalarından bu yana geçen üç yıl boyunca kardeşleriyle hiç konuşmamış gibi değil. Ama eğer biri elini uzattıysa, bu genellikle Gemma'ydı; Gemma'nın görevi her zaman onları bir arada tutmak olmuştu. Her şeye rağmen doğum günü kartları gönderiyor, bayramlarda mesaj atıyor ve haberlerde diğer üçü hakkında ilginç bir şey okuduğunda tebrik e-postaları gönderiyordu ki bu giderek artan bir düzenlilikle gerçekleşiyordu. Bazen karşılığında bir şey alıyordu: bir teşekkür! ya da bir sen de ya da sadece içi boş bir xo. Ama genellikle almazdı.

"Vay canına," diyor Mateo kaşlarını kaldırarak. "Ne söyledi?"

"Buna inanamazsın."

"Söz konusu kız kardeşin olduğunda her şeye inanırım," diyor, aksanı müzik gibi, tüm zamanların en sevdiği şarkı. Ona bir öpücük vermek için yanına yaklaşıyor, daha fazlasına ihtiyacı olabilir diye bir süre oyalanıyor. Ama şu anda kendini çok kırılgan hissediyor. Arkasında, güneş lavabonun üstündeki pencereden içeri girmeye başlamıştır ve yan evdeki yaşlı adam her sabah yaptığı gibi "Heart and Soul "un aynı akortsuz yorumunu çalmaktadır. Gemma yıllarca şikâyet etmeyi düşünmüştü ama bir gün avluda ona rastladı ve rahmetli karısının eski piyanosunun başında yan yana oturup diğer yarısını nasıl çaldığını anlattı ve Gemma o zamandan beri bunu sevmeye başladı. Tuşu kötü olsa bile.

Mateo, üzerinde Brezilya futbolu logosu olan favori kupasını alır ve özür dileyen bir bakışla kahve yapmaya başlar. Ama Gemma'nın aklı başka yerde.

"Onunla Kuzey Dakota'da buluşmamı istiyor," der ona. Adam gülüyor, sonra onun ciddi olduğunu anlıyor. "Oh."

"Bu hafta sonu."

"Ah," diyor tekrar, kupayı yere bırakıyor, açıkça söyleyecek doğru şeyi arıyor. "Hiç gittin mi?"

"Kuzey Dakota'ya mı?" Gemma kaşlarını çatarak soruyor.

"Hayır." "Çocukken her yere gittiğinizi sanıyordum."

"Her yerde değil" diyor, çocukluk haritalarını, Teksas'taki yangın gecesi her şey aniden dağılmadan önce raptiyelerle işaretledikleri otuz iki eyaleti düşünerek. Anneleri ile birlikte çıktıkları o nefes nefese yolculuklardan bu yana geçen yıllarda, arkadaşlarıyla yaptıkları seyahatlerde, Mateo ile çıktıkları maceralarda, yaz tatillerinde ve rastgele şehirlerdeki pazarlama konferanslarına yaptıkları iş gezilerinde gördüğü tüm eyaletleri saymak için resmi sayıyı hesaplama zahmetine girmeyeli epey zaman olmuştu. Tahmin etmesi gerekirse, şimdiye kadar kırk kadar yere gitmiş olabileceğini söyleyebilir. Ama çoğunlukla izini kaybetmiştir. Hepsi öyle. Ya da en azından o böyle düşünüyordu.

Mateo, "Belki bir şeyler çekiyordur," dedi ve sonra -sıradan görünmeye çalışıp başaramayarak- ekledi, "Sence gidecek misin?"

Gözleri karnına kayıyor ve yüzündeki bakış o kadar umutlu ki, izin verse kalbini kırabilir. Kadın başını sallıyor.

"Hayır," diyor. "Merak etme."

"Endişelenmiyorum," diyor çok hızlı bir gülümsemeyle, ama bunun doğru olmadığını biliyor ve bir suçluluk hissediyor çünkü burada olmaları onun hatası. Tanıştıkları andan itibaren Mateo baba olmaya hazırdı. Periyodik tablo tişörtünden, bayat şakalarına ve altıncı sınıf fen öğrencilerinin ona tapmasına kadar her şeyi bu role uyuyordu. Eninde sonunda çocuk sahibi olmak her zaman planlarıydı, ama Gemma beklemekte ısrar etti, bir şeylerin onu da hazır hissettireceğini umuyordu; ilk başta sadece birkaç yıld, sonra daha fazla, neredeyse on yıl geçene kadar ve tüm bu zaman boyunca içinde taşıdığı soru işareti, biyolojisinin affetmez gerçeği kadar önemli olmaktan çıktı.

Bazen Mateo'nun kesinliğini kıskanmaktan kendini alamıyor. Ama bu onun için daha kolay. São Paulo'nun varlıklı bir banliyösünde, sevgi dolu iki ebeveyn ve koruyucu bir ağabeyin olduğu bir evde büyümüştür; Gemma'ya göre bu bir zenginliktir. Onun çocukluğu ise tamamen farklıydı. On iki yaşına kadar, o ve küçük kardeşlerinin diğerleri gibi bir anneleri vardı. Frankie Endicott belki çoğu kişiden biraz daha dağınıktı, biraz daha az güvenilirirdi ama yine de saçlarını taramayı, öğle yemeklerini hazırlamayı ve çoğu gece yatmadan önce banyolarını yaptırmayı başarıyordu. Sonra bir gün, dördünü de kucaklayıp öperek okula gönderdi ve öğleden sonra eve geldiklerinde buzdolabında ton balıklı güveç bir süre evde olmayacağını açıklayan bir not buldular.

Mayıs ayıydı. Ağustos'a kadar bir daha dönmedi ve o zaman da sadece onları yaz gezilerinin ilkine kadar uzun sürdü. Ama şimdiden, artık anneleri gibi görünmüyordu. Daha şimdiden bir yabancı gibi görünüyordu.

Babaları Paul, UPS'de besleyici şoför olarak uzun ve alışılmadık saatler çalışıyordu ve bu yüzden ızgara peynir yapmaktan, sahte izin kağıtları hazırlamaktan ve ikizleri okula götürmekten, Connor'ın çok geç saatlere kadar kitap okumadığından emin olmaktan, futbol antrenmanından önce Roddy'nin astım spreyini bulmaktan ve Jude'u etmekten sorumlu olan Gemma oldu. Yıllar sonra babaları Liz'le tanışana kadar -en iyi ve en kötü özelliği anneleri olmaması olan bir pediatri hemşiresi- evleri nihayet bir düzene kavuşmuştu. Ama o zamana kadar Gemma neredeyse evden ayrılmıştı. Bu da onun hiçbir zaman gerçekten çocuk olmadığı anlamına geliyordu. Annesi yanındayken değil. O de. Her yaz sonunda onları o özgür maceralara götürmek için geri geldiğinde, onları babalarına geri bırakmadan önce ülkeyi büyük adımlarla geçtiğinde bile.

Özellikle de o zaman.

Mutfak tezgâhının karşısındaki Mateo hâlâ endişeli bir ifadeyle onu izliyor. "Burada Jude hakkında konuştuğumuzu biliyorum," diyor nazikçe. "Yani eğer ihtiyacın olduğunu hissediyorsan-"

"Gitmiyorum," der Gemma ona, çünkü bugün Salı, Şubat'ın dördüncü günü, yani tam beş gün sonra hamilelik testi yaptırması gerekiyor ve testin nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikri olmasa da, bu noktada ne umduğunu bile bilmesede, öğrendiğinde Kuzey Dakota'da olmamayı tercih edeceğini biliyordur. Başını iki yana sallıyor. "Bu çok tipik. Üç yıl boyunca ortadan kaybolamazsın ve sonra birdenbire..." Birden boğazı düğümleniyor ve birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Ben gitmiyorum. Gidemem."

Mateo kaşlarını çattı. "Emin misin?" "Eminim," diyor kararlılıkla.

"Tamam," diyor ve sonra neşeleniyor. "Bu hafta sonu için planların var zaten."

"Öyle mi?"

"Evet, bu sadece altıncı sınıf akademik takviminin en büyük etkinliği."

"Doğru," diyor hafif bir gülümsemeyeyle. "Bilim fuarı."

Bir elini hızla kelleşen kafasında gezdiriyor. "Beatrice W'nin patatesinin benden daha fazla saça sahip olup olmayacağını görmemiz gerekiyor."

Gemma yanına gidip onu yanağından hafifçe öpüyor. "Olabilir, ama yine de daha sevimli olacaksın," diyor ve o da sırıtıyor. "Gidip biraz süt alacağım."

Mateo buzdolabını açar ve gösterir. "Bir sürü var."

"O zaman ben yürüyüşe çıkıyorum," diyor ve giyinmek için yatak odalarına giriyor.

Dışarı, bu erken saatte bile Chicago'da Şubat ayı için mevsim normallerinin dışında sıcak. Hava hâlâ dün geceki fırtınanın yağmur kokusunu taşıyor ve uzakta güneşin doğuşu ufuk çizgisinin parıldayan gümüş renginde yansıyor. Gemma her şeye derin bir düşkünlük duyuyor: gümbür gümbür geçen tren, komşu apartmanın merdivenlerinde çiçeklerini sulayan yaşlı kadın, köşedeki lüks kahve dükkanının kapısındaki kuyruk. Michigan'daki küçük A-çerçeve evde büyüdüğü onca yıl boyunca, gölün karşı kıyısından bakarken dilediği şey buydu: bir şehir. Bir özgürlük duygusu. Onun da kaybolabileceği bir yer.

Markette, Gemma koridorlarda amaçsızca dolaşır ve kucağında aldığını bile hatırlamadığı bir kucak dolusu ürünle kasaya gelir. Onları tezgâhın üzerine döker ve ardından kredi kartını uzatır, mavi saçlı kız kartı okutmadan önce göz ucuyla bakar.

"Endicott," diyor ve Gemma onun bakışlarını kasanın yanındaki dergi rafına doğru takip ediyor, Jude'un *People*'in kapağından ona baktığını görünce şaşırıyor. Altın payetli bir elbise giymiş, çilek sarısı saçları -Gemma'nınkiyle aynı renk, hepsininkiyle aynı renk- uzun bir küt ve burnunun üstündeki açık ten çillerle dolu. Bu özel bir Oscar ön gösterimi ve ön taraftaki başlıkta şöyle yazıyor: ALTIN KIZ.

"Bu sen değilsin, değil mi?" diye soruyor kız Gemma'nın kartını kaydırırken alaycı bir gülümsemeyle. "Bu da şu yıldızların bizim gibi olduğu anlardan biri mi?" Gemma tam öyle olmadığını söyleyecekken makine tiz bir bip sesi çıkarır ve kız tekrar başını kaldırır. "Oh. Um... reddedildi."

Arkasında, yürümeye başlayan çocuğunun elindeki çikolatayı almaya çalışan bir anne gözlerini kaçırıyor, olayların bu şekilde gelişmesinden utandığı belli. Gemma, tüp bebek tedavisinin tüm masraflarını bu karta yüklediklerini unutmuştu; binlerce dolar tutuyordu ve hâlâ çözmeye çalıştıkları bir dolandırıcılık uyarısı almıştı. Neredeyse Mateo'ya, *banka bile benim ebeveyn olmaya çalışmamın olası olmadığını düşünüyor, diyecekti.*

Gemma cüzdanını karıştırıp para ararken, "Artık bir film yıldızı olmadığımın eminsin," diyor ama sonra bunların hiçbirine gerçekten ihtiyacı olmadığını fark ediyor. "Biliyor musunuz? Sanırım ben iyiyim aslında." Sıradan geri geri çıkarken beceriksizce el sallıyor ama dışarı çıktığında bile sözleri kulaklarında çınlamaya devam ediyor: *Sanırım iyiyim, sanırım iyiyim.*

Başını arkaya yaslayıp gökyüzüne bakıyor ve uzun, düzensiz nefesler alıyor. Connor ve Roddy'ye mesaj atıp Jude'dan haber alıp almadıklarını, bu hafta sonu gerçekten Kuzey Dakota'ya gitmeyi planladıkları bir evren olup olmadığını sormak için güçlü bir dürtü duyuyor. Ama yapmıyor. Cevap yazacaklarından mı yoksa yazmayacaklarından mı daha çok korktuğundan emin değil.

Üç yıl diye düşünüyor. Bu kadar zamanın nasıl izin vermiş olabilirler?

Bu ailelerinin ilk parçalanışı değil. Bu, Frankie'nin aniden kalkıp onları terk ettiğinde ve yıllar sonra Gemma, Connor ve Roddy'nin Teksas'taki bir motelde duman kokusuyla uyanıp dışarı çıktıklarında Jude ve Frankie'yi çimlerin üzerinde birbirine sokulmuş, yüzleri kül izlerinin ardında solgun, eski kırmızı Honda'nın mavi-siyah gecede yanışını izlerken bulduklarında da olmuştu. Görünüşe göre Frankie yanmaya başladığında park halindeki arabada oturuyorlardı.

bir cigara yakmaya karar verdi. "Bir kıvılcım olmalı," diye tekrarlayıp durdu daha sonra, sesi garip bir şekilde robotik, gözleri biraz perili. Gemma'nın aklına, annelerinin on dört yaşındaki kızıyla kalp kalbe konuşurken kapalı bir alanda esrar içmenin neden iyi bir fikir düşündüğünü sormak gelmedi; Frankie o noktada yıllardır hayatlarında yoktu ve Gemma bu tür sorular sormayı çoktan bırakmıştı.

Daha sonra babaları onları görmesini yasaklamıştı, bu da son yaz yolculukları anlamına geliyordu, son yaz ülke kendini köhne Honda'nın penceresinden gösteriyordu, dördü kimin tüfeği alacağı konusunda kavga ediyordu, diğer üçü arka koltukta sıkışmıştı, annelerinin saçları açık pencereden esen rüzgarda dalgalanıyordu ve kasetçalarda Rolling Stones tekrarlanıyordu.

Pek çok şeyin son yazıydı.

Ve şimdi, bunca yıl sonra, Endicott'lar üçüncü kez birbirlerinden ayrılmayı başardılar - ama bu her nasılsa daha da kötü. Çünkü her iki ebeveyn de artık yok ve kendilerinden başka suçlayacak kimseleri yok.

Gemma eve doğru eli boş yürümeye başlar. Taş evlerine ulaştığında, ön sahanlığın serinliğine oturur, ceketini sıkıca sarar ve okula gitmek için acele eden çocukları seyreder. Bir ablanın yaya geçidinde durup elini uzatmış küçük kardeşini beklediğini görür ve diğer üçünü okula götürdüğü günleri hatırlar; önce Gemma, sonra Connor, sonra Roddy ve Jude, her zamanki gibi yan yana, sallantılı bir sıra halinde yolun kenarında yürürler.

Telefonu başka bir mesajla çalar ve Mateo'nun iyi olup olmadığını sormasını bekleyerek aşağı bakar. Ama yine Jude'du.

Lütfen, Gem. Bu çok önemli.

Jude sekiz yaşındayken kâbuslar görmeye başladığında Gemma on üç yaşındaydı. Gemma, hemen altındaki ranzada yatan Roddy'ye ya da koridorun sonundaki babalarına gidebileceğini biliyordu ama Jude her gece onun yatağına tırmanıyor, ateşli bir uykuya dalmak için yanına sokuluyor, vücudu sıcaktan kavruluyordu. Bütün gece dönüp durdu ve tekmeledi ama Gemma buna hiç aldırmadı; sadece ona daha sıkı sarıldı ve kendi gözlerini kapatmadan önce küçük kız kardeşinin uykuya dalmasını bekledi.

Daireye geri döndüğünde Mateo elinde *Tribune*'ün bir kopyasıyla kanepede oturmaktadır. Genelde bodrumdaki depoda sakladıkları bavulu da yanında yerde durmaktadır. Mateo kararsız bir gülümsemeyle ona bakar.

Gemma yaklaşıyor ve elini hafifçe kolun üzerinde gezdiriyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü" diyor, "seni tanıyorum. Ve bunun önemli olduğunu biliyorum."

Adamın yanındaki kanepeye çöküyor ve bir sonraki sorusuna doğru ilerlerken başını adamın geniş göğsüne yaslıyor. "Sakıncası yok değil mi?" diye soruyor karnını işaret ederek. "burada olmayacağımın?"

Başının yan tarafını öpüyor. "Tam olman gereken yerde olacaksın."

Gülüyor. "Kuzey Dakota'da mı?"

"Ailenle birlikte," diyor ve Gemma kardeşlerini büyük kavgalarından önce en son gördüğü zamanı hatırlıyor: hepsi

Jude'un filminin galası için Los Angeles'a gelmiş ve kırmızı halıda sihrini konuşturmasını hayranlık ve eğlence karışımı bir duyguyla izlemişti. Daha sonra filmi izlemek için karanlık sinemaya yerleştiler ama filmin sadece onuncu dakikasında Gemma omzuna bir dokunuş hissetti ve döndüğünde Jude'un kendisini takip etmelerini işaret ettiğini gördü. Film yerine köfte yemeye gittiler ve parti sonrası yerine Four Seasons'taki süitine dönüp şampanya içtiler ve stüdyonun gönderdiği çikolatalı çilekleri yediler. Gecenin büyük bir bölümünde ayakta kaldılar, güldüler, konuştular ve

Arayı kapatıyor, garip çocukluklarını ve hayatlarının aldığı daha da garip yönleri anımsıyorlardı ve sonra güneş Los Angeles şehir merkezinin üzerinde yükselmeye başladı ve izlemek için balkona çıktılar, dördü bir sıra halinde dizilmişti, gökyüzü pembe ve turuncu bir cümbüştü, palmiye ağaçları silüetlere dönüşüyordu.

"Sorun olursa," dedi Jude onlara, "filme bayıldınız." Gemma başını sallayarak, "Harikaydı," dedi.

Roddy, "Uzun zamandır gördüğüm en iyi şey," diye .

"Bazı notlarım var," diye ekledi Connor ve Jude gülerek ona vurdu.

Gemma şimdi Mateo'ya bakmak için dönüyor, boğazı . "Teşekkür ederim," diyor, anladığı için minnettar. "Yine de bilim fuarını kaçırdığım için üzgünüm."

"Sorun değil," diyor ve gözleri tekrar karnına kayıyor, yüzündeki şefkatli ifade onu biraz panikletiyor. "Zaten şu anda önemsemişim tek bir deney var."

Gülümsemeyi başarıyor. "Kıllı patatese söyleme."

"Zaten fark etmezdi," diyor. "Patateslerin sadece gözleri vardır. Kulakları yok."

Gemma kendine rağmen güler. "Tam bir ineksin." "İşte bu yüzden beni seviyorsun."

"Gerçekten istiyorum," diyor ve onu öpmek için eğiliyor.

Indiana

1995

T ██████████A ████████████yolda, Michigan'dan çıkmalarından kısa bir süre sonra,Roddy arabanın direksiyonundaki yarı gizemli adama gözlerini kısarak bakmak için emniyet kemerini öne doğru .

"Bu sefer nereye gidiyoruz?" diye sordu ve ön koltuktan, dikiz aynasından annelerinin gözleri ona parladı. Koyu kahverengi saçları vardı, kendilerinininkinden çok farklıydı ve ön dişlerinden biri kırılmıştı, çok az, ama yılın diğer on bir ayında hayal etmeye çalıştıklarında gülümsemesinin anısını kesin hissettirmeye yetecek kadar.

"Göreceksin," dedi gaza daha sert basarak.

Roddy, Connor'ın yanından geçip pencereye baktı, otoyol işaretleri hızla geçiyordu. O yaz sekiz yaşındaydı ve dünya daha netleşmek yerine ona daha da gizemli gelmeye başlamıştı. "şeyi gördün mü?" diye sordu annesine ve her ne kadar ülkeden, etraflarında uzanan uçsuz bucaksız topraklardan bahsediyor olsa da, annesinin o derin, çingiraklı kahkahasını atmasına neden oldu.

"Her şeyi iki kez gördüm," dedi.

Roddy

Washington, D.C.

2025

Roddy hareket halinde: nefes nefese ve neşeli. Georgetown'ın Arnavut kaldırımlı sokaklarında koşuyor, kasları yanıyor, kötü Dizleri ara sıra parlıyor. Ciğerleri bahar esintisiyle dolu, kalbi göğsünde sertçe çarpıyor, zihni mutluluk verici bir şekilde sakin. Sadece koşuyor, bunun için eğitildiği gibi, hayatı boyunca gibi, sevdiği şehrin sokaklarında hızla ilerliyor, ona çok şey vermiş olan şehrin, sadece evini ve kariyerini değil, nişanlısını da vermiş olan şehrin - hepsi de önümüzdeki birkaç hafta içinde terk edebileceği şeyler.

Arkasında bir yerde, uzaktan gelen bir ses: "Hey!"

Roddy omzunun üzerinden şöyle bir bakar, sonra döner, koşturaya devam ederek, sadece yirmi dakikadır koşuyor olmalarına rağmen maratonun son kilometresinde topallıyormuş gibi görünen Winston'ı bekler. Nefes nefese kalmış, koyu kahverengi teni terden sırlıslıkla olmuş, bir posta kutusuna ulaştığında, inleyerek kolunu kutunun üzerine atmıştı.

"İyi misin?" Roddy ona doğru koşarak sorar.

Winston başını kaldırır ve ters ters bakar. "Bu delilik," der, İngiliz aksanı - genellikle çok kırılmış ve kesin- kesik kesik soluklarla kesilir. "Normal bir çift gibi brunch'a gidemez miyiz?"

Roddy sırtıyor, durarak koşturaya devam ediyor. "Bu daha eğlenceli."

Winston, baldırını esnetmek için bir ayağını posta kutusuna dayarken yüzünü buruşturarak, "Profesyonel bir sporcuysan belki," dedi. Terli ve bitkin olmasına karşın yine de yakışıklı görünmeyi başarıyor -Roddy bir keresinde ona yakışıklı demişti, bu da Winston'ı güldürmüştü. Ama doğrudu. " ama. Beş bin metre yarışında ikinci olan sensin.

Parkinson araştırması!"

Winston . "Ah. Doğru. Bu konuda yalan söylediğimi bilmelisin."

"Yaptın mı?" Roddy şaşırarak sorar. "Neden?"

"Seni etkilemeye çalışıyordum," dedi Winston, sanki bu çok açıkmiş gibi. "Çok fazla futbolcuyla tanışmamıştım."

Roddy ona sırtıyor. "Ve çok fazla bilim insanıyla tanışmamıştım," diyor, ona bir öpücük vermek için eğiliyor, bir eli hafif nemli olan sırtının küçük kısmında.

Tekrar ayrıldıklarında Winston, "Bunun biraz kahveye ihtiyacı var," der. "Arayacak mıyız?"

"Yapamam," diyor Roddy. "Her ihtimale karşı eğitim almam gerek."

"Orlando durumunda." Winston bir elini kırpılmış saçlarında gezdirir. "Orlando." Çok yavaş söylüyor. "Kulağa gerçek bir yer gibi bile gelmiyor, değil mi?"

"Evet, öyle," diye onu temin ediyor Roddy. "Ve teklifi aldığımı varsayarsak, muhtemelen benden birkaç milden koşabilmemi bekleyecekler."

Winston iç geçirir. "İyi. Bir tane daha yapsak nasıl olur?"

"Üç ne dersin?"

"Winston, "Ben şuradaki bankta bulmaca çözerken, sen de bunu yapmaya ne dersin?" diyerek caddenin karşısını işaret etti.

Roddy güler. "Kendine bir anlaşma buldun."

" bu yüzden tüm bu evlilik olayında başarılı olacağız."

Roddy koşarak uzaklaşırken omzunun üzerinden "Sadece on gün kaldı," diyor.

"Ancak bana bir kahve getirirsen!" Winston seslenir.

Roddy renkli tuğla dükkanların ve evlerin yanından parka doğru koşuyor, Potomac boyunca bir patika izliyor, burada tek bir turuncu kayak suda sallanıyor. Henüz Şubat ayında olmamıza rağmen insanı kışın bittiğine inandıran türden bir gün. Futbol oynayan bir grup çocuğu fark ediyor ve kısa bir süre için onlara katılma isteği duyuyor ama nehirden esen rüzgârdan gözleri sulanarak, başı eğik bir şekilde yoluna devam ediyor.

Cebindeki telefonu çalıyor ve menajeri Zack Ramos'un aradığını görmek için telefonu çıkarıyor. Cevap vermek için yoldan çekiliyor, hâlâ zor nefes alıyor. "Selam."

Zack gülüyor. "İyi misin dostum?"

"Bir koşunun ortasındayım."

"İyi, çünkü teklifi aldık," diyor ve Roddy'nin kalbi kalkıyor. "İyi bir başlangıç. Geliştirilecek yönleri var ama fena da ..."

Roddy sırtıyor. "Bok gibi yaşıyım."

"Sen söyledin, ben değil," diyor Zack gülerek. "Sen ne düşünüyorsun? Sen ve dizin bir yıl daha hazır mısınız?"

Roddy birkaç hafta önce aniden Orlando'ya geri dönmüş, karanlık tünelden çıkmış ve kızgın Florida güneşinin altında inanılmaz derecede yeşil olan sahaya girmişti. Gerçek şimdi, o kadar düzgün kesilmişti ki neredeyse sahte görünüyordu ve bir daire çizerek döndü, içinden vahşi bir nostalji sarsıntısı geçti, oyuna duyduğu sevgi o kadar güçlüydü ki neredeyse nefes alamıyordu.

Her şeyin bittiğini düşünmüştü. Geçtiğimiz sonbaharda, tüm kariyeri boyunca oynayacak kadar şanslı olduğu D.C. United sözleşmesini yenilememeyi seçmişti. Bu sürpriz değildi; ne de olsa otuz sekiz yaşında, dört diz ameliyatı bir orta saha oyuncusuydu. Böylece vedalaştı, formasını astı, oyunculara, antrenörlere ve taraftarlara duygusal bir veda etti. Son maçının sonunda övgüler, konuşmalar yapıldı ve ayakta alkışlandı. Ve sonra, aynen böyle, her şey bitti.

Kışı, gerçekten bildiği tek hayatı olan bu hayatın kaybının yasını tutarak ve bunun iyi bir şey olduğuna kendini ikna etmeye çalışarak geçirdi,

Otuz yıl boyunca giderek hırpalanan bedenini futbol sahalarında sürükledikten sonra yoluna devam etmenin mantıklı olduğunu düşündü. Dinlenme, başka şeylere, Winston'a, düşünlerine ve birlikte geleceklerine odaklanma zamanıydı. Boş yatak odasını boyamak ve arka tarafa küçük bir bahçe dikmek istiyordu, çoğunlukla sebze ama belki biraz da çiçek. Bir kez olsun Winston'ın iş etkinliklerine, bağış toplama ve galalara gidebilir, belki boş zamanlarında başka sporları da izleyebilirdi. Sonunda, Zack'in onun için hazırladığı diğer fırsatları, bir konuşma turunu, yorumculuk teklifini ve çeşitli koçluk işlerini değerlendirmeye başlayacaktı. Ama acelesi yoktu. Hayatı boyunca acelesi olmuştu.

Sezon öncesine bir hafta ve emekliliğine birkaç ay kala Orlando City SC kadrosunu tamamlamak için tecrübeli bir orta saha oyuncusuna ihtiyaç duyduğuna karar verdi. Ve boş yatak odasının sadece bir duvarını boyamayı başarmış ve bahçe fikrinden çoktan vazgeçmiş olan Roddy Endicott müsaitti. Müsaitten de öteydi. O hazırды.

Şimdi gözlerini kısarak bulutsuz gökyüzüne bakıyor, göğsü köpüklü ve hafif ve telefonu kulağına yaklaşıyor. "Evet," diyor Zack'e. "Tabii ki evet."

"Harika," diyor Zack, sesi gerçekten memnun olmuşa benziyor. "Sana yarından bir hafta sonra ihtiyaçları var. Ayın on ikisinde, Çarşamba günü."

Roddy'nin yüzündeki gülümseme kaybolur. ",," dedi. "Ayın on dördünde evleniyorum."

"Oh. Kahretsin." Kısa bir sessizlik oldu. "Beni davet etmedin mi?"

"Çok küçük. Aile bile değil," diyor Roddy ve bunu söylerken boğazında bir düğümlenme oluyor. "Sadece ikimiz ve şahit olarak birkaç yakın arkadaş."

"O zaman taşınması kolay olmalı, değil mi?"

"Bu bizim yıldönümümüz," diyor Roddy huzursuzca. "Düşünmedim- Her şeyi Orlando bir olasılık olmadan önce ayarlamıştık. Sadece işimin bittiğini düşündüm."

"Ama sen değilsin," diyor Zack. "Belki Winston Orlando'ya gelir ve siz de orada yaparsınız."

"Doğru," diyor Roddy. "Çünkü Florida'daki eşcinsel düğünlerine bayılıyorlar."

"İyi bir noktaya değindin," diyor Zack. "Yıldönümünüz gerçekten Sevgililer Day?"

Roddy utangaç bir şekilde gülümser. "İlk randevumuzu ayarladığımızda ikimiz de bugünün ne olduğunu bilmiyorduk," diye anlatıyor. "Bara girdiğimizde her yer kalpler ve güllerle doluydu. Ama bu hatırlamayı kolaylaştırıyor."

"Tamam, zamanlama konusunda ne yapabileceğime bir bakayım," diyor. "Ama yeni iş için tekrar tebrikler. Sürpriz bir ikinci perde. Herkese nasip olmaz."

Dönüş yolunda Roddy gerekenden daha hızlı koşar, kafası uğuldamaktadır. Henüz düğün hakkında endişelenmeye cesaret edemiyor. Zack sorun çözücüdür, yani bu işi çözebilecek biri varsa o da odur. Ayrıca, birkaç gün daha ne fark eder ki? Zaten takımın başına geçecek değil ya. Ve normal sezonun başlamasına daha birkaç hafta var.

Winston'ın beklediği banka vardığında Roddy, ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğilmiş, zorlukla nefes almaktadır.

"Kahveyi unuttun," der Winston, gözlüklerinin arkasından gözleri parlayarak ve Roddy ona bakınca, yaptığı hatanın büyüklüğü hemen anlaşılır. Teklif karşısında o kadar heyecanlanmıştı ki, hayatlarının gelecek bir yılının nasıl geçeceğine dair bir karar vermeden önce bekleyip nişanlısıyla konuşmak aklına bile gelmemişti.

İçindeki tüm hava boşalır. Ağızını açar, sonra yeniden kapatır, ne söyleyeceğinden ya da nasıl başlayacağından emin değildir. Sonunda, "Gerçekten, gerçekten özür dilerim," der ve bu söz öylesine çaresiz ve içten gelir ki Winston şaşırır.

"değil," diyor hızla, banktan Roddy'nin omzuna bir el koyarak. "Sadece kahve. Zaten bu sabah muhtemelen çok içmişimdir."

"Hayır, ben-" Roddy duraksıyor. "Orlando'dan teklif aldım." "Oh," dedi Winston, yüzü değişerek. "Vay canına."

"Evet." Roddy cebinden telefonu çıkardı ve sanki bir kanıtmış gibi havaya kaldırdı. "Zack az önce arayıp haber verdi."

"Ve sen üzgünsün çünkü... onu almak istiyorsun?"

Roddy ona acı çekerek bakar. "Üzgünüm çünkü çoktan yaptım."

"Doğru." Winston yeniden oturur, belli ki bunu sindirmeye çalışmaktadır. "Tamam."

"Bu tamamen beklenmedik bir şey değildi," diyor Roddy, yanındaki banka çökerek. "İkimiz de bunun olacağını biliyorduk. Ama fark ettim muhtemelen-"

"Beklemeliydin," der Winston kesin bir tavırla. Roddy başını sallar. "Beklemeliydim."

"konuşmalıydık. Birlikte." "Haklısın."

"Bu benim de hayatım."

"Biliyorum," diyor Roddy, pişmanlıkla.

Winston bir an sessiz kalır. "Bunun doğru şey olduğundan kesinlikle emin misin?"

Tam olarak ne istediğini, ilişkilerini mi yoksa Roddy'nin kariyerini mi kastettiğini bilmek zor. Winston ondan iki yaş küçük, ama gerçek bir dahi olduğu için -Ulusal Sağlık Enstitüleri'nde Parkinson hastalığı üzerine araştırma yapan en iyi beyinlerden biri ve Roddy'nin şimdiye kadar tanıştığı en zeki insan- Roddy genellikle bu tür konuşmalar için yeterli donanıma sahip olmadığını düşünüyor.

"Oynamaya devam etmek istiyorum," diyor, emin tek şey de bu. Ayaklarını Connor'ın eski futbol kramponlarına ilk kez geçirdiği ve esas olarak karahindiba toplamakla ilgilenen bir grup çocuğa karşı sekiz gol attığı günü düşünüyor. Otuz yıldır tüm kimliği buydu: sporcu, dahi, tüm sakatlıklara ve ameliyatlara rağmen asla pes etmeyen, Olimpiyat elemelerinde bir penaltı atışını kaçırdıktan sonra bile, başlangıçtaki yerini kaybettikten sonra bile onu hak eden aceleci

Tüm aksilikler, ıskalar ve başarısızlıklardan sonra bile yarım düzine farklı kez tekrar geri döndü. Tüm hayatı bunun tam tersi için çalışmakla geçmişken, şimdi bırakmasını kim nasıl bekleyebilir?

Winston başını sallar, yüzü tuhaf bir biçimde boştur. "Sezon ne zaman başlıyor?"

Bir an için Roddy cevap vermez. Zihni dönüyor, olası cevapları gözden geçiriyor, sonuçları tartıyor. Sonunda, "Yirmi birinci Şubat," diyor ki bu doğru. Sezonun ilk maçı 21 Şubat'ta oynanacak. Sadece sezon öncesinin çoktan başladığını ve onu bundan çok önce, bir haftadan biraz fazla bir süre sonra, 12 Şubat'ta, Winston'la burada, Washington'da evlenmelerinden iki gün önce oraya çağırdıklarını söylemiyor.

Winston kaşlarını çattı. "Sanırım henüz balayı yapmadığımız için şanslıyız." Bakışları Roddy'nin çıplak bacaklarına kaydı. "Peki ya izin?"

Roddy terli avuçlarını şortuna silerken kalbi küt küt atıyor. "Dayanacaktır."

"Peki ya mesafe?"

"Bir yolunu ," diye söz veriyor. "Sadece bir sezon için."

"Peki ya takım?" Winston, yüzünde bir kızgınlık titreşimi belirterek sorar.

"Sorun değil," diyor Roddy kısaca, çünkü şu anda her şeyin üstüne bir de bu tartışmayı kaldıramıyor. "Tecrübeli bir yedek orta saha oyuncusuna ihtiyaçları var. O da benim. Bundan daha fazlasını anlamınıza gerek yok."

Winston başını sallar, ama ikna olmuş görünmemektedir. Roddy'nin telefonu elinde vızıldar ve dikkatle telefona, sonra da Winston'a bakar. Gördüklerinin farkına varması bir an alır ve farkına vardığında ekranı yeniden inceler, gözleri büyür.

"Ne?" Winston sorar. "Her şey yolunda mı?"

Roddy cevap vermiyor. Anlamsızca telefonuna bakıyor, beyni kalın çamurda tekerleklerini döndüren bir araba gibi. "Ben Jude,"

diyor, sesi merak dolu.

Winston şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

Roddy tekrar telefonuna bakar. Mesajda şöyle yazıyordu: Bu hafta sonu kaçabilir misin? Ve hepsi bu. Üstündeki metin üç ay öncesine ait, Roddy'nin ona ikizler arasındaki psikolojik bağ hakkında gönderdiği bir makale. Kendisi de yazının sadece yarısını okumuştı; çoğunlukla iletişime geçmek için bir bahaneydi. Cevap vermemişti.

Bankta öne doğru eğilmiş, kaldırım taşlarına bakmaktadır. Winston bir elini hafifçe sırtına koyar ve nedense bu, Roddy'nin ağlayacakmış gibi hissetmesine neden olur. İki yıldır birlikteler, bir yıldır nişanlılar ve Winston onun ailesiyle hiç tanışmadı. Roddy'ye gençken söyleseydiniz, hatta birkaç yıl önce söyleseydiniz -Hayatındaki en önemli kişi olan ikiz kız kardeşinin nişanlısını tanımayacağına asla inanmazdı. Ama onlardan herhangi birini görmeyeli üç yıl olmuştu: sadece Jude'u değil, Gemma ve Connor'ı da. Ve şimdi de bu.

Mesaja yeniden bakar ve Winston da okumak için eğilir. Dizleri birbirine değiyor ve Winston yanındayken her zaman olduğu gibi, bunun elektriği Roddy'nin içinden bir şok gibi geçiyor.

"Bu hafta sonu kaçabilir misin?" Winston kaşlarını çatı. "Nereye gideceğim?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Roddy. Yaşadığı yer olan Los Angeles'ı mı yoksa tamamen başka bir yeri mi kastettiğini merak ediyor. Jude'u tanıdığına göre, herhangi bir yer olabilir.

Gerçi artık onu tanıdığından o kadar da emin değil.

Bir maç için Los Angeles'a son gelişinde, zamanının çoğunu yedek kulübesinde geçirmiş, gözleriyle kalabalığı tarayarak Jude'u aramıştı, ama Jude gelseydi elbette belli olurdu. Jude ünlü olmadan önce bile bir yere gittiğinde her zaman belli olurdu. Ama yine de, onu stadyumda hissedebileceğini, ilk bilen kişi olacağını hissetti. Küçükken hep böyle hissetmişlerdi, sanki aralarında her zaman ince bir iplik varmış gibi. Ama şimdi o iplik az ya da çok

kesilmiştir ve bu metnin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktur, her zaman yaptığı gibi onu takip etmek dışında ne yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Eh," der Winston, tekrar arkasına yaslanarak. "Sanırım bunun bir önemi yok."

Roddy ona bakar. "Ne demek istiyorsun?"

"Gelecek hafta düşünümüz var." Winston aklını kaçırmış gibi ona bakıyor. "Ve sen de bana düğünden sonra Orlando'ya taşınacağını söyledin. Yabancılaşmış kız kardeşinle bir hafta sonu eğlencesine çıkacak zamanın olduğunu hiç sanmıyorum."

Yabancılaşmış kelimesi Roddy'nin göğsüne çarptı. Zihninde evirip çevirir, kenarları sert ve inatçıdır. Söylemek istediği şey: *Bu hiç adil değil*. Winston, Jude gibi bir kız kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Bir kız kardeşe sahip olmanın, anneniz çoktan gittiği ve babanız sürekli işte olduğu için kardeşlerinizin sizi yarı büyütmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor.

Winston, Güney Londra'da onu çok seven ve üzerine titreyen, ona pişiren, satranç maçlarına gelen ve her gece çalıştıkları laboratuvardan eve döndükten sonra onu yatağına yatıran iki Nijeryalı göçmen tarafından büyütülmüş tek çocuktur. Hâlâ her pazar aynı saatte onu arıyorlar ve Roddy yan odadan onu dinlerken, onlara yeterince sebze yediğini ve yeterince temiz hava aldığını garanti ediyor. Winston, bir futbol maçında tribünlere bakıp ev yapımı pankartlarıyla kardeşlerini görmenin, maçlardan sonra mavi soğuk Michigan gecelerinde seni alacak kimse olmadığı için eve birlikte yürümenin nasıl bir duygu olduğunu bilemez. Onlar onun ilk takımıydı, en önemli takımıydı ve yıllar geçse de, kendi sorunları olsa da, ona ihtiyaçları olduğunda her zaman ortaya çıkacaktır. Bu işler böyle yürür.

"Gitmeyi planladığımı hiç söylemedim," der Winston'a, ama akli hâlâ Jude'dadır.

Winston ayağa kalkar, ona boyun eğmiş bir halde bakar. "Bunu yapmak zorunda değildin," der ve eğilip onu yanağından öper. "Evde görüşürüz."

Roddy uzun bir süre bankta tek başına oturur, başı ellerinin arasındadır. Etrafında insanlar metroya yetişmek için acele ediyor, simit kuyruğunda bekliyor ya da kırmızı tuğlalı dükkanlara giriyor. Telefonu yanı başında titriyor ve hemen açıyor. Ama arayan Jude değildir. Zack'ten bir mesaj: Çok üzgünüm, ama randevulardan vazgeçmiyorlar.

Roddy başını geriye atar ve gözlerini kapatır, kalbi duracak gibi olur.

Telefon tekrar çalar ve umutla kaldırdığında Zack'ten gelen ikinci bir mesajla karşılaşır: Nereye kayıtlı olduğunu bana bildir.

Yağmur yağmaya başlar, kaldırımlarda gri lekeler vardır. Roddy, elleri koşu şortunun ceplerinde, soğukta eve doğru yürür. Brownstone'larından bir blok ötede, Winston'ın en sevdiği kahve dükkânının önünden geçer ve içeri girmeden önce, düşünceleri milyonlarca kilometre , telefonu hâlâ Jude'un cevapsız mesajlarıyla dolu, bir an için sokakta durur.

Karamel ve mocha kokuları arasında beklerken, önündeki iki orta yaşlı kadının bu gece *Rose Gold*'u görme planları hakkında konuşmalarını dinliyor.

"Son filminden nefret etmiştim," diyor içlerinden biri, "ama hâlâ ona tuhaf bir şekilde takıntılıyım."

Arkadaşı menüyü incelerken başını sallıyor. "Ailesi hakkında olduğu söylenen o kitabı hiç okudun mu?"

"Hayır!" diyor diğeri. "Gelecek ay kitap kulübü için yapalım mı?"

Daha sonra Roddy Brownstone'a doğru yürür. Yağmur durmuştur ama hava hâlâ şort ve tişörtle dışarı çıkılamayacak kadar soğuktur ve fincanların sıcaklığına minnettardır. Eve birkaç metre kala durur. Winston oradadır, üzerinde iki kâğıt kahve fincanı olan bir tepsiyi dengede tutarken bir yandan da anahtarlarını aramaktadır.

Roddy, "Ben hallederim," diyerek aceleyle yanına gelir ve Winston dönüp aynı fikirde olduklarını görünce ona mahcup bir bakış atar.

Roddy dikkatle bir fincanı, sonra da diğerini Winston'ın tepsisindeki boş yuvalara yerleştirir, yüzleri birbirine yakındır, sıcak nefesleri serin havada birbirine karışır. Sonra, elleri serbest kalınca, cebindeki anahtarları arar.

Yağmur etraflarına yağarken Winston sessizce, "Hey," der ve Roddy onun yüzüne bakar, kara gözlerine, günlük kirli sakalına, burnunun tanıdık kıvrımına ve bir kaşının üzerindeki küçük yara izine. Bu çok güzel bir yüz, dünyada en sevdiği yüz. " ettiğim için özür dilerim. Benimle konuşmadan evet dediğin için üzgündüm. Ama sorun değil. Futbolun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. O yüzden bunu yürütmenin bir yolunu bulacağız. Çünkü seni seviyorum. Ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum. Balayımızın lanet Florida'da olması gerekse bile."

Düğünden bahsedilince Roddy'nin kalbi yerinden çıkacak gibi olur. Ama bunu ona söylemeye cesaret edemez. Şimdi olmaz. Henüz söyleyemez. Onun yerine "Ben de seni seviyorum," der. "Ve benimle gelmeni istiyorum."

"Orlando'ya mı?" Winston başını sallar. "Gidemem. Bunu biliyorsun. Benim işim burada, o yüzden-"

"Hayır, biliyorum," diyor Roddy. "Bu hafta sonunu kastetmiştim. Jude beni nereye çağırıyorsa oraya. Gitmek zorundayım. Zamanlama çok kötü olduğu için üzgünüm ama gitmek zorundayım."

Winston başını sallar. "Biliyorum."

"Neyin içine gireceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok" diyor. "Her şey olabilir. Tam anlamıyla. Jude'u tanı mıyorsun."

Winston düşünceli bir tavırla, "Jude'u tanımıyorum," diye tekrarlar.

"Ama ben senin gelmeni istiyorum," diyor Roddy güçle. "Siz benim ailesiniz, o da öyle ve bu hafta sonu her ne olursa olsun, sizin de orada olmanızın daha iyi olacağını biliyorum." Gülümsüyor. "Sen de oradayken her şey daha güzel."

Winston memnun görünüyor. "Sanırım bu bize daha önce birlikte biraz kaliteli zaman geçirme fırsatı verecek..."

Roddy başını sallayarak, "Evet," dedi. "Kesinlikle."

"Tamam o zaman, beni Orlando gibi uydurma bir yere götürmediğin sürece," diye dalga geçiyor ve Roddy yıllardır ilk kez eski çocukluk haritalarını, Jude'un uyuyamadığında renkli iğneleri tekrar tekrar nasıl saydığını düşünüyor.

"Sonuncusuna geldiğimizde kaç yaşında olacağımızı düşünüyorsun?" diye sormuştu ona bir milyon yıl önce ve Roddy omuz silkmişti.

"Yaşlı," dedi.

Şimdi ön kapının kilidini açar ve Winston için kapıyı açık tutar. "Hadi öğrenelim."

Kansas

1996

0, Wichita'nın dışında, kayan bir yıldız

Frankie'nin sigara içebilmesi için otoyolun kenarında durmuşlardı. Connor onu fark ettiğinde bir mısır tarlasının kenarında ileri geri volta atıyordu.

"Bakın," dedi heyecanla arabanın kaputundan kayarak. Roddy ve Jude, bir futbol topunu , yüzlerini gökyüzüne çevirdiler. Ama artık çok geçti. Gitmişti. "Onu gördün mü?" diye sordu, Gemma'yla yüzleşmek için dönerek.

arabanın kapısına yaslanmıştı ve Frankie yürümeyi bırakmıştı.

"Neyi gördün mü?" diye sordular ve Connor buna tanık olan tek kişi olduğu için bir umutsuzluk dalgası hissetti. Bu gezegende on bir yıl geçirmişti ve bunun yarısı kadar bile şaşırtıcı bir şey görmemişti: gökyüzünde kayan bir yıldız.

Üstlerindeki lacivert kubbeyi işaret etti; kubbe şimdi hayal kırıklığı yaratacak kadar hareketsizdi. "Kayan bir yıldız," dedi sessizce, pişmanlığını gizlemeye çalışarak. "Tam."

Frankie sigarasını kuru otların üzerine bıraktı ve botunun topuğuyla söndürdü. Sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle Connor'a baktı.

"Bize bundan bahset," dedi. O da öyle yaptı.

Connor

Tennessee

2025

A Nashville havaalanındaki bir country barda - en kasvetli türden bir country barda - Connor bir birayla oturuyor ve Çocuklarının gelmesini beklerken yine Jude. Buraya ilk kez yalnız gelmiyorlar; normalde onları görmek için New York'a geri dönüyor, ama birkaç kez Nashville'e de geldiler, yeni romanını araştırmak için kiraladığı dairede onunla birlikte kaldılar, üçü Connor'ın boşanmış baba aktiviteleri olarak düşündüğü şeyleri yaptılar: mini golf oynamak, pizza yemek ve hafif uygunsuz filmler izlemek. Ama bu sefer burada kalmayacaklar. Bu kez, uçakları iner inmez onları alıp başka bir kapıya götürecek ve böylece her çocuğun hayalindeki yere ikinci bir uçağa binebilecekler: Kuzey Dakota.

Eski karısı Nicola'yı arayıp tayin edildiği hafta sonunu Brooklyn ya da Nashville dışında bir yerde geçirmesinin sorun olup olmayacağını sorduğunda Nicola şüpheyle yaklaşmıştı. "Kuzey Dakota'ya kim gider ki?"

"Jude," dedi. "Görünüşe göre."

"Vay canına. Yine mi konuşuyorsunuz?"

"Öyle görünüyor ki," dedi, rahat görünmeye çalışarak, ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten ne haltlar döndüğünü bilmiyor.

Barın köşesinde bir grup bilmediği bir şarkı çalıyor, tiz ve kalp ağrısı dolu bir şey, ama o dinlemiyor.

Yazıyor olması ya da yazıyormuş gibi yapıyor olması gerekirdi, ki bu da en azından yazmaya yakın bir şeydir, ama bilgisayarını açmaya cesaret edemez. Onun yerine telefonunu inceliyor.

Portree, Kuzey Dakota'yı hiç duydun mu? Jude yazmıştı ve Connor, hem sorunun tuhaflığı hem de onca sessizlikten sonra metnin beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasıyla ilgisini çekmiş, tavşan deliğine girmişti.

Nüfus 2,024, diye cevap verdi, araştırdıktan sonra. Bismarck'a 72 mil uzaklıkta. Keten tohumu üretimi ve bal çiftlikleriyle tanınıyor. Hemen hemen hiçbir yerin ortasında.

Bingo, Jude cevap verdi. Bu hafta sonu kontrol etmek ister misin?

Connor mesaja bakmış, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Dört kardeş arasında Jude ile hiçbir zaman en yakınları olmamışlardı. O ve Roddy her zaman kendi başlarına ayrı bir varlık, iki kişilik bir evren olmuşlardı ve Gemma neredeyse hepsinin vekil annesiydi. Connor en içine kapanık, sessiz, çalışkan ve kitaplarının arasında kaybolmaktan çok mutlulandı. Kardeşlerine hiçbir zaman onların birbirlerine ihtiyaç duydukları kadar ihtiyaç duymamıştı. Bu da onu Jude'dan gelecek bir mesaja en az ihtiyaç duyan kişi yapıyordu. Özellikle de kitapla ilgili olanlardan sonra.

Bu yüzden Ne, Sonra? O oldu çağırma onu için ve orta Ona biraz daha bağırma için mi? Birkaç yıl önce bıraktıkları yerden kavgaya devam etmek için mi? Ondan ne kadar daha başarılı olduğunu, hayatının ne kadar daha iyi olduğunu yüzüne vurmak için mi?

Yapamam, diye cevap yazmaya başladı ama aslında düşündüğü şey şuydu: *Hayatta olmaz.*

Ama sonra aklına yeni bir düşünce geldi: Belki de bu bir acıma davetiydi. Belki de en son babalarının cenazesinde birbirlerini gördüklerinden beri işlerin onun için ne kadar kötüye gittiğini biliyordu ya da tahmin etmişti. O zamanlar mutlu bir evliliği vardı, en azından görünüşte, hâlâ Nicola ve çocuklarıyla Brooklyn Heights'ta bir apartman dairesinde yaşıyordu, Ulusal Kitap Ödülü'nü kazanmasına sadece hafta kalmıştı.

O meşhur üçüncü romanıyla *Ulusal Lanet Kitap Ödülü*'nü kazandı ve iki roman daha için hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir sözleşme imzaladı.

Şimdi, üç yıl sonra, son sekiz ayını bir sonraki kitaba giden yolu bulmaya çalışarak ve başarısız olarak geçirdiği Nashville'de bir havaalanı barında oturuyor, üzgün, orta yaşlı bir dul, çocuklarının eskiden evim dediği şehirden gelmesini bekliyor, böylece muhtemelen dünyanın en iç karartıcı hafta sonu kaçamağı olan Portree, Kuzey Dakota'ya ona katılabilirler.

O gün Jude'a hayır demeye çalışmıştı. Gerçekten denemişti. Üzgünüm, diye birden fazla kez yazmıştı ama düşüncesini tamamlayamadığını fark etmişti. Hayatında insanların komik, hayatın tuhaf olduğunu ve bazen içgüdülerinizi açıklamanın mümkün olmadığını bilecek kadar çok kitap okumuştı. Belki de merak ettiği içindir. Ya da yapacak daha iyi bir şeyi olmadığındandır. Belki de daha fazla malzeme bulmayı umuyordu, ne kadar akılsızca olsa da. Ya da belki sadece kız kardeşini özlemiştir. Bunu söylemek zordu. Ama Connor bile kimsenin Şubat ayının ortasında Orta Batı'nın üst bölgelerinde bir hafta sonu geçirmek için acıyarak davet göndermediğini kabul etmek zorundaydı ve bu yüzden sonunda evet demişti.

Telefonu şimdi çalıyor: bir uçuş-varış bildirimi. Birasının geri kalanını içiyor, bir aydan fazladır görmediği çocuklarının yakınlığı karşısında sersemlemiş hissediyor - bir zamanlar böyle bir şey düşünülemezdi - sonra barın üzerine birkaç banknot bırakıyor ve kalabalık terminalde aceleyle ilerliyor.

A7 kapısında, sabırsız bir yolcu kalabalığının ortasında beklemektedir. Hugh'un küçük elini Connor'ın yüreğini parçalayacak şekilde kavrayan bir uçuş görevlisi eşliğinde uçaktan inen ilk iki kişidirler. Rosie peşlerinden geliyor, ancak Brooklyn'li on bir yaşındaki bir çocuğun yapabileceği şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Connor'ın her zaman hayal ettiği Jude'dan çok farklı olan ve üç yıldır hayatlarında olmayan, göz alıcı film yıldızı teyze olarak neredeyse efsanevi bir statü kazanan Jude'u görmeye gideceklerini henüz ona söylememiştir.

Sekiz yaşındaydı, dizleri kir içindeydi, uzun saçları birbirine karışmıştı, çilli burnu güneşten pembeleşmişti.

Kollarını iki yana açıp onları selamlamak için eğiliyor ve Hugh - altı yaşındaki Roddy'ye o kadar benziyor ki Connor'ın neredeyse nefesini kesiyor - hafif bukleler ve çözülmüş ayakkabı bağcıklarıyla ona doğru koşuyor.

"Rushmore Dağı'nı göreceğ miyiz?" diye soruyor geri adım atarak. Bir ayağından diğerine zıplıyor, başparmakları dinozor sırt çantasının kayışlarının altında asılı. "Öğretmenim muhtemelen göreceğimizi söyledi."

"Orası Güney Dakota, dostum," diyor Connor, Rosie'yi kucaklamak için dönerek; Rosie bu tür sevgi gösterileri için zaten fazla soğukkanlı olduğundan inliyor, ama yine de eğilip başının üstünü öpüyor, bu garip hafta sonu gezisi hakkında aniden neşeli hissediyor. "*Kuzey Dakota*'ya gidiyoruz."

Hugh kaşlarını çatır. "Ben de ona öyle söyledim. Ama yanılıyor olabileceğimi söyledi."

"Neden?"

"Çünkü," diyor ciddiyetle, "Kuzey Dakota'da görülecek bir şey olmadığını söyledi."

Rosie iç çekerek mor bavulunun sapına yaslanıyor. "Harika. Sabırsızlanıyorum."

"Merak etme," diyor Connor. "Orada görmek isteyeceğinden emin olduğum en az bir şey var."

"Ne?" Rosie kuşkuyla sorar ve Connor sırttır. "Jude teyzen."

Gözleri büyüdü. " artık. Şaka mı yapıyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi? Öyle mi?"

"Tamamen ciddiyim," diyor elini kalbinin üzerine koyarak. "Ama neden? Onun orada ne işi var?"

Onun için bu cevaplara sahip değil. Henüz yok. Ama bunun bir önemi yok. Bir sonraki kapıya doğru yürümeye başladıklarında Rosie'nin gözleri parlıyor ve neredeyse heyecandan titriyor. Connor onun değil teyzesi hakkında düşündüğünü gönderdiğini biliyor.

Noel ve doğum günlerinde giderek artan abartılı hediyeler (hangi on bir yaşındaki çocuk Gucci tuvalet setine ihtiyaç duyar ki?), hatta bir zamanlar ona Prospect Park'ta paten kaymayı öğreten kişi. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, Jude kendini gerçek bir insan gibi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Teyzesinin halka açık versiyonu yerine, Instagram'da ve sinema ekranlarında gördüğü, birkaç yıl önce arkadaşlarını Jane Austen uyarlamasını izlemeye davet ettiği, patlamış mısır kaseleri ve hülyalı ifadeleriyle dokuz yaşındaki kızların araya geldiği versiyonunu düşünüyor.

"Onunla akraba olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı içlerinden biri ve Rosie gülümsedi.

"Ben de," demişti Connor'ın boğazını düğümleyecek bir şekilde, çünkü Jude'u o noktada görmesinin üzerinden bir yıl geçmişti bile. Şimdiden ona da pek gerçek görünmüyordu.

Bismarck'a giden uçakta çocuklar iPad'lerinde film izlerken Connor boş bir sayfanın bembeyaz arka planında yanıp sönen imlecine bakıyor. Nashville'e, Tennessee kırsalındaki bir çiftlikte bir ailenin yüz yıllık tarihini anlatan epik bir roman yazmak için gelmişti. Ama bunun saçmalık olduğunu hemen anladı. Tennessee kırsalındaki bir çiftlikte yaşamak hakkında ne biliyordu ki? Herhangi bir şey hakkında ne biliyordu ki? Zaten anlatabileceği en gerçek hikayeyi anlatmıştı ve başarısına rağmen o kadar çılgınca geri tepmişti ki artık ne yazacağını bilmiyordu. Tüm bu deneyim bir kitap yayınlamaktan çok bir bombayı patlatmak gibi gelmişti ve şimdi herhangi bir yönde elli sayfadan fazla yazamayacak kadar ürkekti.

Geçen hafta sonu, cevabın önceki çalışmalarından mümkün olduğunca uzaklaşmak olduğuna karar vermişti. Yerel bir bağımsız kitapçı olan Parnassus'ta saatlerini geçirmiş, gerilim ve gizem romanları ile saçma sapan ticari romanları karıştırmış, eski akıl hocasını tutuklamak için gönderilen hayal kırıklığına uğramış bir FBI ajanı ya da burbon endüstrisinin arka planında geçen yüksek bahisli bir soygun gibi bir şey hakkında yazıp yazamayacağını tartışmıştı. taşıdığı bir sallanan yığını of mass-market

tezgâhın arkasındaki kadın -kapıdan ilk girdiğinde sesli bir nefes almıştı ve şimdi düzenli olarak içeri girip *Şaşırtıcı* Atkinsonların *Neredeyse Gerçek Hikâyesi*'nin kopyalarını imzalamasını istiyordu- ona göz kırptı. "Suçlu zevkler mi?"

Connor başını sallamayı başardı.

Menajeri Agnes, sorunun Ulusal Kitap Ödülü olduğunu düşünüyor. "Böyle bir başarıdan sonra yazar tıkanması son derece yaygındır," diye hatırlatıp duruyor ona. "Devamını getirmek zor bir şey."

Ama öyle değil. O kadar basit olmasını diliyor.

Yanında, Hugh koluna yaslanmak için kayıyor ve Connor dizüstü bilgisayarını yavaşça kapatıyor, çocuklarının başlarının üzerinden pencereye bakıyor, bulutların arasında, düz, donuk ve sonsuz, kare şeklinde geniş toprak parçalarını görebiliyor. Jude'un böyle bir yer seçmesi çok tipik, rastgele, havasız ve belirsiz bir yer, bir şekilde, biliyor ki, onun varlığıyla dönüşecek. Jude bir kamyon durağını sıcak bir noktaya dönüştürebilir; boş bir yolu tuhaf, köhne bir evi büyüleyici ve sıcaklık dolu gösterebilir. Bu onun sihrinin bir parçası.

Annelerinin de en iyi numarasıydı.

"Bismarck'a hoş geldiniz, millet," diyor pilot, tekerlekler piste değdiğinde dağınık alkışlar arasında. "Saat öğleden sonra bir kırk iki ve dışarıda yirmi dört derece ılık bir hava var. Bu yüzden sıkı giyinin ve konaklamanızın tadını çıkarın."

Rosie iç geçiriyor. "Annem ve Neil'in bu hafta sonu Antigua'da olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Connor bilmiyordu. Erkek arkadaşını biliyordu ama yolculuğu bilmiyordu.

"Kuzey Dakota çok daha iyi," dedi ve Rosie ona bir acıyan bir bakış.

"Nasıl?"

"Neil yerine benimle takılacağın için mi?"

Rosie ona hiçbir şey açıklamanın faydası yokmuş gibi başını sallar ve pencereye döner.

"Neil bize şeker veriyor," diye işaret ediyor Hugh ve Connor muzaffer bir edayla cebini karıştırıp bayat bir nane şekeri çıkarıyor.

"Babanı hafife alma," diyor elini uzatırken.

Daha onlar uçaktan inmeden Uber çağırır ve aceleyle 2004 model gümüş rengi Prius'u ve dört yıldızı olan şoförleri Annie ile buluşmaya giderler. Önce Connor, sonra yükseltici koltuğundaki Hugh, sonra da Kuzey Dakota'nın soğuk havasından titreyen Rosie arka koltuğa sıkışır ve Annie arkasını döndüğünde, Connor'ın burada herkesin sahip olduğunu hayal ettiği, çok üşümediğinizi, çok sıkılmadığınızı ya da hayatınızdan çok mutsuz olmadığınızı kanıtlamak için kullanılan türden parlak bir orta batı gülümsemesiyle döner.

"Nereye?" diye soruyor ve Rosie ile Hugh -şehir çocukları ve dolayısıyla Uber uzmanları- ikisi de ona boş boş bakıyor.

"Uygulamada var," diyor Hugh yardımsever bir şekilde.

Annie onlara sırtıyor, görünüşte gerçek bir sıcaklıkla dolu. "Biliyorum. Ama bu sadece üçüncü yolculuğum ve hâlâ taksi şoförlüğünü deniyorum. O yüzden bana biraz anlayış gösterin."

"Bu sadece üçüncü seferin mi?" Connor onun ciddi olup olmadığından emin olamadan sorar.

"Yani, bu benim üçüncü *şoförlüğüm* değil," diyor neşeyle, arkasını dönüp iki elini direksiyona koyarak. "Şoförlük işinde daha yeniyim. Ama endişelenmeyin, şimdiden beş yıldızlı bir eleştirim var."

Connor kaşlarını çatıyor. "Diğerine ne oldu?" "Ona sakız ikram ettim."

"Ve?"

"Ve hiç dişi yoktu," diyor, yeşil gözleri aynada onunkilerle buluşuyor. Yanında Rosie ve Hugh gülmeye izinleri olup olmadığına karar veriyormuş gibi görünüyorlar.

Annie bir havaalanı servisinin önünde dururken onlara "Şaka yapıyorum," der. "O sadece yaşlı bir . İçimde daha iyisini yapabileceğimize dair bir his var."

Yol uzun ve boş, gökyüzü alçak binalar ve çorak tarlalar üzerinde ağır bir gri. Hugh, kulaklıklarını tekrar takmış olan kız kardeşine yaslanmış uyuyor, müziğin gümbürtüsü sessiz arabayı dolduruyor. Connor, Annie'nin başının arkasını, kumral saçlarının gözleriyle uyumlu kablo örgülü kazağının üzerine düşüşünü izliyor. Kaç yaşında olduğunu -tahmin etmesi gerekirse otuzlu yaşların başında- ve Uber şoförlüğüne başlamasına neyin sebep olduğunu merak ediyor. Ama sormayacak kadar yorgun hissediyor, sosyal incelikler için fazla pratik değil. Bu yüzden sessizce oturur, sade manzaranın geçip gitmesini izler.

Yarım saat sonra Portree tabelasını geçerler ve Annie'nin gözleri tekrar aynaya kayar. "İlk kez mi?" diye soruyor Connor'a, o da biraz doğrulup başını sallıyor.

"Peki ya sen?" diyor. "Buralardan mısın?" "Öyleydim," diyor ona.

"Peki ya şimdi?"

"Bunu hâlâ çalışıyorum," diyor ona gülümseyerek.

Ana caddeye döndüklerinde görecekleri pek bir şey yok: birkaç bar, bir kitapçı, önünde mekanik bir at olan bir eczane. Caddenin sonunda, çardaklı bir parkın karşısındaki Portree Inn, üç sütununa sarmaşıkların tırmandığı görkemli beyaz bir bina olarak diğerlerine bakıyor.

Connor elinin tersiyle itmeye çalışsa Annie çantalarını taşımalarına yardım etmek için arabadan iner. Connor şimdi onun ne kadar uzun boylu olduğunu görebiliyor, neredeyse kendi boyu kadar, yani yaklaşık bir metre. Ama Annie, Rosie'nin mor bavulunu bagajdan çıkarırken, Connor'ın kendisini yavaş ve utangaç hissetmesine neden olacak şekilde salkım söğüt gibi ve zariftir.

Çantalar soğuk asfaltın üzerinde toplandığında "Pekâlâ," diyor. Rosie telefonla konuşuyor ve Hugh otelin önündeki sütunlardan birinin etrafında daireler çiziyor. Caddenin karşısındaki parkta, birkaç karga artıklar için dönüp duruyor.

Connor nedense elini uzatır. Annie şaşkın bir ifadeyle ona . "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," der,

Sanki daha önce hiç Uber'e binmemiş gibi, sanki bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikri yokmuş gibi.

Gözleri kahkahalarla dolu. "Sen de öyle. Ve unutma: beş yıldız. Ama sadece ciddiysen."

"," diyor biraz fazla ciddi bir şekilde.

Arabaya geri dönerken ona "Yarın görüşürüz," der ve bunun farkına varması bir süre alır. Fark ettiğinde Connor tekrar onun penceresine doğru yürür.

"Bekle. Yapacak mısın?"

Annie omuz silkiyor. "Burası küçük bir kasaba."

Sonra sırtarak motoru çalıştırır ve Connor bir adım geri çekilerek Prius'un gidişini izler.

İçeri girdiklerinde, otelin daha iyi günler gördüğü hemen anlaşılır. Halılar yıpranmış, perdeler solmuş, her yer biraz tozlu. Resepsiyonda, sivilceli ve yaka kartında *Martin* yazan genç beyaz bir adam ona genişçe gülümsüyor.

Connor yaklaşırken, "Portree Inn'e hoş geldiniz," diyor. "Bizimle mi yemek yiyeceksiniz yoksa bizimle mi kalacaksınız?"

Connor, Rosie'nin bavulunu -telefonu yerine bıraktığı bavulunu- tezgâha doğru iterek, "İkisi de sanırım," diyor. "Connor Endicott için rezervasyon."

Martin yazmaya başlarken, "Müthiş," dedi. "Sigara içilmiyor, iki çift kişilik yatak?"

Connor başını sallar. "Jude Endicott'un hangi odada olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Martin'in gülümsemesi kaybolur. "Özür dilerim efendim. Korkarım diğer konuklar hakkında bilgi veremem."

"Sorun değil," diyor Connor. "Ben onun kardeşiyim."

"Özür dilerim efendim," diyor tekrar, bu sefer daha gergin bir şekilde. "Bu sadece bir kural."

"Bak," diyor Connor, hâlâ duran ehliyetini göstererek. "aynı."

Martin bilgisayarına baktı. "Bu isimde biri olduğundan emin değilim." Bir yığın broşüre uzandı ve

masanın üzerinden bir tane kaydırır. "Ama sizi bir Segway turuna davet edebilir miyim? Her sabah tam dokuzda lobiden kalkıyor ve şunları içeriyor
_."

Connor elinden geldiğince kibar bir şekilde, "Aslında buraya kasabayı görmeye gelmedik," diyor. "Buraya kız kardeşimi görmeye geldik. En azından giriş yapıp söyleyebilir misiniz?"

Martin şu anda neredeyse terliyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum-"

"Baba," diyor Rosie sabırsızlıkla, sanki her şeyi geciktiren oymuş gibi. "Ona kız kardeşin olduğunu kanıtlamalısın. Mesela *Rose Gold*'dan hemen önce hangi filmde oynamıştı?"

"Bu nasıl bir şeyi kanıtlar?" Connor öyle diyor. "Bunu herkes bilebilir."

"mi?" Hugh sorar.

Connor kaşlarını çatıyor. "Şu karşıdan karşıya geçen kadınla ilgili olan mıydı-"

"*Kırıcılar*," diyor Rosie. "Ve hayır. *Blue Note*'tu."

"Bunu herkes araştırabilir," diyor ama birkaç yıl önce Jude'un bir basın toplantısı için New York'ta olduğu ve onu Village'daki en sevdiği Japon lokantasına yemeğe götürdüğü geceyi hatırlamaya çalışırken dikkati dağılıyor; ilk kez o zaman ne kadar çok insanın ona gelip fotoğraf çekirmek istediğini ya da şu veya bu filmde onu ne kadar çok sevdiklerini söylemek istediğini fark etmişti. Jude ona otellere giriş yaparken bir takma ad kullanmak zorunda kaldığını söylemişti. Seçtiği isim konusunda onunla alay ettiğini çok net hatırlıyordu ama ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

"Ya da boyu ne kadar?" Rosie telefonunda hararetle şeyler yazarken söylüyor.

Martin tüm bu gelişmeleri artan bir endişeyle izliyor. "Beş-altı mı?" Connor tahmin ediyor. "Beş-beş mi?"

"Beş-yedi," diyor Rosie. "Bu işte pek iyi değilsin."

"En sevdiği dondurma çeşidi nedir?" Hugh sorar ve Connor'ın ağzı çoktan açık, bunun aptalca olduğunu iddia etmeye hazır olsa da

Egzersiz yaparken soru onu durdurur. Birden on yaşımda, Jude ile Aberfoyle Kütüphanesi'nin merdivenlerinde otururken, ikisi de elleri dondurmadan yapış yapış olmuş, damlayan külâhlarını bitirmek için yarışırken. O gün Connor yazdığı bir kısa öyküyle ödül kazanmıştı. İneklerinden biri tarafından alt edilen bir kovboy hakkındaydı ve tüm okulun en iyi öyküsü seçilmişti, bu da parlak bir altın madalya ile gelen bir onurdu. Tören günü babaları işteydi ve Gemma'nın Roddy'yi futbol antrenmanına götürmesi gerekiyordu, bu yüzden Connor kimsenin gelmesini beklemiyordu. Ama adı okunduğunda ve sahneye doğru ilerlediğinde, salonun arka tarafında Jude'un küçük yüzünü gördü.

Daha sonra dondurma yemeye gittiler ve adam kızın madalyayı denemesine izin verdi.

"Vay canına," dedi, gözleri bir saksağanınki gibi parlayarak ona bakarken.

"Bu senin," dedi, minnettarlık ve şeker dolu bir ifadeyle ve daha sonra -çok daha sonra- röportajlarında insanlara raflarındaki tüm ödüller arasında ağabeyinin ona verdiği ödülün hala

En sevdiği.

En azından eskiden öyleydi.

Arkasında bir dede saati üç kez çalar, sesi uzun, zengin ve doludur. Connor gözlerini kapatır. "Nane cipsi," diyor sessizce ve sonra sanki onu çağırılmış gibi kapı arkalarından açılıyor ve hepsi Jude'u görmek için dönüyorlar, öğleden sonra ışığının parıltısıyla çerçevelemiş. Rosie istemsiz bir ciyıklama sesi çıkarır. Hugh iyi niyetli bir ilgiyle bakar. Martin'in nefesi kesilir. Ve Connor -şaşıırır, Connor ağlayacak gibi hisseder.

Jude güneş gözlüklerini çıkarıp o meşhur gülümsemesini takınarak, "Artık kiraz karası," diyor. "Sanırım arayı kapatmamız gerekiyor."

Pensilvanya

1997

F □□□□□□□□□□□□□□□□oyuncu oldu. Ve ~~de~~ yaramadığı için, belki de hala yarayabileceğini kanıtlamaya çalıştığı için, yolda karşılaştıkları herkese bir gösteri yapma alışkanlığı vardı.

"Büyük teyzemin düğününe gidiyoruz," derdi bir benzin istasyonu görevlisine derin güneyli aksanıyla, mavi gözleri muziplikle parlayarak. "Seksen dokuz yaşında ve kırk iki yaşında biriyle evleniyor. Ve şuna bakın... Zengin olan o!"

Bir motelde, görevliye gezici bir sirkin parçası olduklarını açıklardı. Roddy ve Jude'u göstererek, "İkizler akrobat," derdi. "Orta Batı'nın en iyileri."

Bir garsona Fransa'dan geldiğini ve bir dinlenme tesisinde bir aileye düğme satmak için ülkeyi dolaştığını söyledi. Çocukların kendi yeğenleri olduğunu, yetim olduklarını ve onları hayatında daha önce hiç görmediğini iddia etti.

Asla gerçeği söylemedi. Bir kere bile.

Gemma o sırada beşve bunu tamamen utanç verici buluyordu.

Çocuklar bunun çok komik olduğunu düşündü. Ama Jude transeksüele uğramıştı.

Pittsburgh'da bir gün öğle yemeği için bir lokantada durdular. Sipariş verme sırası ona geldiğinde, Jude bir an tereddüt etti. Sonra neredeyse mükemmel bir İskoç aksanıyla balık ve patates kızartması sipariş etti. "Küçük bir tat

Eve," diye açıkladı garsona, o da sadece başını sallayıp mutfağa yöneldi.

O gittiğinde Frankie şaşkınlıkla Jude'a döndü. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Televizyonda gördüm," dedi Jude, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünmemeye çalışarak ve bunu başaramayarak.

Frankie'nin ifadesinde değerlendirci bir şey vardı. Cin toniğini eline aldı ve gözlerini Jude'dan ayırmadan kadehi çevirdi. "Pekâlâ," dedi sonunda, "çok iyisin."

Pek iltifat gibi gelmedi. Tam olarak değil. Ama Jude yine de gülümsedi.

Jude

Kaliforniya

2025

T Kuzey Dakota'gitmeden önceki gece, Jude rüyasında yine yangını görür. Kalbi küt küt atarak Spencer yan yatmış, endişeli bir ifadeyle onu izliyordu. Birkaç kez gözlerini kırıştırır, vücudu alevlerin hayali sıcaklığından, on dört yaşından beri yeniden yaşadığı o çok sıcak Teksas gecesinin anısından dolayı hâlâ gergindir. Yine de her seferinde onu dümdüz ediyor.

"Yangın mı?" Spencer alnı çatılmış bir halde soruyor.

Jude gözlerini ovuşturur ve başını sallar; henüz tam olarak kendine gelmemiştir, hâlâ uykuyla uyanıklık, rüya ile gerçeklik arasında bir yeredir.

Spencer dirseğinin üzerinde doğruluyor, gözleri kolunun üst kısmındaki kalın kırmızı yara izine gidiyor, makyaj sanatçılarının çalışırken sürekli saklamak zorunda kaldığı yamaya. "Eğer bu benim başıma gelseydi, ben de her gece rüyamda bunu görürdüm."

"Şimdiye kadar alışmış olmalıydım," diyor Jude bir esnemenin ardından.

"Daha iyi olması için yapabileceğim bir şey var mı?" Spencer tüm kızları kendinden geçiren o tembel sırtışıyla soruyor, *herkesi* kendinden o sırtışıyla. Adam çoktan yaklaşmış, nefesi kızın boynunda, sonra dudaklarında ve kız bir an için teslim olmayı düşünüyor. Çünkü Spencer'ın olayı bu; onunla her şey eğlenceli ve kolay. Ve onun yanındayken kendisi de öyle. Ama sonra bugünün ne olduğunu hatırlıyor ve özür dileyerek uzaklaşıyor.

Onun yaralı bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak, "Sanırım biraz kahveye ihtiyacım var," diyor.

Yorganın altında parmaklarını kalça kemiğinin üzerinde gezdiriyor. "Emin misin?"

"Eminim," diyor, yataktan kalkmadan önce ona bir öpücük vermek için doğruluyor - dikkat dağıtıcı bir şekilde gömleksiz - ve hizmetçi Estella'nın kapuçinolarını yapıp yapmadığına bakıyor.

Birkaç dakika sonra elinde bir kupayla döndüğünde, çıplak göğsünün ve boxer'ının üzerine mavi çizgili bir önlük giymiştir. Bir modele benziyor, ki bazen öyle oluyor, ya da dandik bir romantik komedinin yıldızına, ki şu anda öyle olmak için görüşmeler yapıyor. Jude gülmekten kendini alamıyor.

"Ne?" diyor gülümseyerek. "Krep yapabileceğimi düşünmüyor musun?"

"Sen glüten bile yemiyorsun," diyor eğlenerek.

"Bunlar senin için," diyor, eğilip onu tekrar öpüyor, bu sefer uzun ve yavaş. "Gitmeden önce sana kahvaltı hazırlamak istedim..." Gözlerini kısıyor. "Idaho?"

"İyi deneme."

"Minnesota mı?"

"Daha yakın," diyor. "Kuzey Dakota."

Yatağın kenarına oturur. "Gelmemi istemediğine emin misin? Ailenle tanışmayı çok isterim."

"Masanız hazır." "Yarın uçabilirim."

"Netflix partisi ne olacak?"

"Partinin canı cehenneme," diyor ve yatağa onun yanına düşüyor, böylece yüzleri aniden yakınlaşıyor. "Seninle olmayı tercih ederim."

Bir elini göğsüne koyar, önlüğün çizgilerini izler. Burası söylemesi gereken yer: *Benimle gel*. Ama diyemez. Çünkü bu ciddi bir mesele ve Spencer öyle değil. Jude ondan dokuz yaş daha genç, sadece yirmi dokuz yaşında, kaygısız ve çocuksu ve şimdiden şehrin en çok talep gören aktörlerinden biri. Eğer Jude bir yıldızsa, o zaman Spencer

O bir kuyruklu yıldız; şu anda kesinlikle uçuyor ve bunun baş döndürücölüğü - sarhoşluğun doruk noktası- kendini gerçekliğe bırakmıyor.

Son filmlerinin setinde tanışmalarından bu yana geçen altı ay boyunca Jude kendini bir dalgıç gibi hissetti; suyun altındaki muhteşem manzaralar gözlerini kamaştırsa da orada yaşamadığının, bir noktada nefes almak için tekrar yüze çıkması gerektiğinin farkındaydı. Başından beri aralarındaki kimya anlık ve barizdi; ama yine de Jude'a göre bunun bir aşamadan fazlası olduğu bir evren yok. Sadece Spencer'ın bunu bildiğinden emin değil.

"Pazar günü döneceğim," diyor ona, bir eli pürüzsüz çenesinde. Sonra onu öpecekmiş gibi yakınına eğiliyor ve kulağına fısıldıyor: "Krep hakkında bir şey mi söyledin?"

Adam güler ve yataktan yuvarlanır. Komodinin üzerinde duran telefonu çalmaya başlar ve ona vermek için eline alır. "Eugene Lim kim?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Seyahat acentem," diyor hızla, telefona uzanarak. "Muhtemelen uçuşla ilgilidir."

Omuz silkerek telefonu ona verir ve mutfağı doğru yönelir. Jude artık çalmayan telefona bakıyor, kalbi hızla çarpıyor. Başparmağını ismin üzerinde gezdiriyor -bekliyor, bekliyor- sonra fikrini değiştiriyor. Bunun yerine telefonu yastığının altına koyar ve uyumaya devam eder.

Daha sonra, Spencer burnunun dibinde bir tabak krep sallayarak onu tekrar uyandırdıktan, üç günlük bir yolculuk için fazla büyük bir bavul hazırladıktan ve bir yolculuk için fazla dramatik bir veda ettikten sonra, evin önünde bekleyen siyah şehir arabasına adım atar. Seyahat acentesi ya da belki asistanı sipariş etmiş olmalı; Jude'un hiçbir fikri yok. Bir şeylerin ihtiyacı olduğunda ortaya çıkmasına alışkındır. Şoför çantasını almak için dışarı çıktığında yüzü nötr. Ama ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun yaşadığı her etkileşimin bir başkası için bir hikâye olduğunun farkında ve bu yüzden böyle günlerde bile çaba göstermeye çalışıyor.

Zihni dönüyor ve endişesi bir asansör gibi midesinden boğazına doğru hareket ediyor ve tekrar geri dönüyor.

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve şoföre gülümsüyor. "Ne gündü ama, değil mi?" diyor ve adam da başıyla onaylıyor. Sonra şoför kapıyı açıp kızın içeri girmesini sağlıyor ve Laurel Canyon'dan çıkıyorlar, camda palmiye ağaçları ve begonviller, arabada sessizlik ve serinlik.

Van Nuys'ta, doğrudan özel bir jetin beklediği piste götürüldü. Jude nadiren bu şekilde seyahat eder -çevre için korkunç bahsetmiyorum bile, son derece pahalıdır ve fazlasıyla gösterişli hissettirir- ama Los Angeles'tan Kuzey Dakota, Bismarck'a gitmenin lojistiği prensipler için çok sıkıcı olmuştur. Daha arabadan inmeden, her ikisi de otuzlu yaşlarında olan iki uçuş görevlisinin birbirlerini dürttüklerini, heyecanlarının açık olduğunu görebiliyor ve dışarı çıkmadan önce yüzünü geniş bir gülümsemeyle düzeltiyor.

"Günaydın, Bayan Endicott," diyor içlerinden biri, onu selamlamak için öne çıkarak.

Jude belli belirsiz gökyüzünü işaret ediyor, o kadar mavi ki bakmak neredeyse acı veriyor. "Ne gün ama, ha?" diyor ve sonra gemiye tırmanıyor.

Uçakta, rahat deri koltuklardan birine yerleşir ve telefonuna bakmaya cesaret eder. Kardeşleri arasında mesaj atan tek kişi Roddy'dir: Havaalanında yazmıştır ve daha sonra uçağa binmek üzeredir! Roddy'nin nişanlısını getireceğini biliyordu ve Roddy'nin

-Roddy'nin evleniyor olması kalbinin kabarmasına ve hemen ardından tekrar daralmasına neden olur, çünkü onun için çok heyecanlıdır, kesinlikle, ama aynı zamanda onun diğer yarısı olarak yerini alan bu adamı tanımadığı için de yıkılmıştır. kötüsü de, bunun kendi hatası olduğunu biliyor. Bu yüzden bu hafta sonu durumu düzeltmenin bir yolunu bulması gerekiyor.

Uçuş görevlilerinden biri Jude'un yanında belirir. "Madison suşi siparişinizi gönderdi," diyor, "ama size içirebileceğim bir şey mı?"

"Eğer varsa biraz maden suyu." "Elbette, Bayan Endicott."

"Lütfen bana Jude deyin," diyor ve kadın ona gülümsüyor.

"Seni Kuzey Dakota'ya getiren nedir, Jude?" Adını, sanki Jude'un ona verdiği bir hediyeymiş gibi deniyormuş gibi söylüyor. "İş mi? Aile mi?"

"Aile," diyor Jude çok uzun zamandır ilk kez ve bu kelime bir diyaazon gibi, onun içinde hoş bir şekilde çınlıyor: *Aile, aile, aile*.

Havalandıklarında, kavrulmuş kahverengi dağların üzerinde alçaktan uçarken, mucizevi bir şekilde yanında beliren çantasına uzanır ve eski bir defter çıkarır, ardından çocukluğundan beri tuttuğu eyaletlerin listesine geçer. Göz kapakları ağırlaşır uykuya dalana kadar o eski çocukluk haritasını, Honda'nın çok yakın arka koltuğunda yaptığı o yaz gezilerini düşünerek göz gezdirir.

İndiklerinde Eugene Lim'den ikinci bir sesli mesaj gelir ve bulutlarla dolu bir gökyüzünün altında özel terminale doğru taksiyle ilerlerken Jude bildirim bakar. Pencerenin dışında her şey kasvetli ve boştur ve Jude, yirmi yıl önce yumurtalık kanserinden ölen ve ondan önce elli eyaletin tamamını görmeyi kendine görev edinmiş olan annesini düşünerek ürperir.

Otele giderken, şoför Los Angeles'takiler kadar ihtiyatlı değildir. Dikiz aynasından ona o kadar uzun süre bakar ki Jude boğazını temizlemek ve kibarca yola dikkat edip edemeyeceğini sormak zorunda kalır.

"Kusura bakma tatlım," deyince dişleri bir anda diken diken olur. "Daha önce arabama hiç ünlü birini almamıştım. Özellikle de bir Oscar adayını. En iyi yardımcı kadın oyuncu, ha? Bu yıl zor bir kategori."

Gözleri tekrar aynaya kayıyor ve kızın şaşkın bakışları karşısında kocaman bir kahkaha atıyor.

"Kimi alacağımı öğrendiğimde biraz araştırma yaptım," diyor ona. "Uzun bir şansın var gibi görünüyor. Çok fazla ekran süresi yok."

İçerideyken gerçekten çok iyi iş çıkarmış olmalısın."

Jude bunun bir yanıt gerektirip gerektirmediğinden emin değildir. "Teşekkürler mi?"

"Oh, izlemedim," diyor. "Pek benim tarzım değil. Bir dönem filmi mi? Aksanlı mı? Hayır, teşekkürler. Yine de sanırım *Akademi*'de sana yardımcı olmuş olmalı." Sanki gerçek bir organizasyon olmama ihtimali varmış gibi ellerini direksiyondan tırnak işareti koyuyor. "*The Avengers*'ı izlediniz mi hiç? İşte o bir film..."

Telefonu çalmaya başlayınca Jude rahatlar.

"Selam bebeğim," diyor Spencer telefonu açtığında. "Seni şimdiden özledim."

"Ben de seni özledim," diyor Jude, bunun doğru olup olmadığını merak ederek. Aradan sadece saatler geçmişken birini özlemek mümkün mü? Eğer özlemiyorsa bu bir şeylerin ters gittiğinin işareti midir?

"Masa okuması şu ana kadar harikaydı," diyor ve ardından babasını oynayan sevilen yıldızla nihayet tanışmasıyla ilgili bir hikayeye başlıyor. Ama Jude'un gözleri pencerededir, mısır tarlalarının bulanıklığı geçip gitmektedir. Gemma, Connor ve Roddy'yi, onlardan kaç saattir uzakta olduğunu, son üç yılda ne kadar çok şey kaçırdığını düşünüyor.

Spencer okumaya geri çağırıldığında, kasabanın ana caddesine dönüyorlar ve Jude pencereye daha fazla bakmak için dönüyor.

Portree Inn'in önünde durduklarında şoför "İşte burası," diyor. "Eminim Hollywood'dan gelen biri için çok fazla görünmüyordur ama..."

"Çok güzel," diyor Jude, bavulunu yanındaki kaldırıma bırakırken eski sütunlu binaya bakarak. Adam ona yardım etmeyi teklif etmiyor, kadın da istemiyor; onun yerine adam gidene kadar soğuk ellerini ovuşturarak orada duruyor, sonra bir çantayı omzuna atıp diğerinin sapından tutuyor ve

Ne bulacağından emin olmayan bir yarışma programı yarışmacısı gibi yeşil çift kapıya doğru ilerliyor.

İçeri adım attığında giriş loştur ve lobiden gelen sesleri duyabilir. İlki yabancıdır; ikincisini ise hayatı boyunca duymuştur. Gözleri alıştığında onları görür: Dağınık sakalı dışında her zamanki gibi görünen Connor ve onları son gördüğünde neredeyse tanınmaz halde olan çocuklar. Anlaşılmaz bir şekilde dondurma hakkında konuşuyorlar ve o da söze girince, yüzleri şaşkınlıkla kazanmış bir şekilde dönüyorlar.

Connor ona dünyadaki pek çok insanın baktığı gibi bakıyor: sanki gerçek bir insan değil de bir serapmış gibi, onun gerçekten var olduğuna inanamıyorlarmış gibi. Ama sonra yüzü değişiyor, gözleri yumuşuyor ve bir kez daha ağabeyinden başka bir şeye benzemiyor.

Orada durup lobide birbirlerini izliyorlar ve sonra Hugh -o kadar büyük! O kadar büyümüş ki! "Bu Jude Teyze mi?"

Connor başını sallar ama gözleri hâlâ Jude'dadır.

Hugh kaşlarını çatar. "Merhaba demeyecek misin?"

Bu Connor'ı güldürür ve bu ses Jude'a yeniden eve dönmek gibi gelir. Biraz utangaç bir tavırla ona doğru yürüyor, sonra onu kucaklıyor. "Jude," diyor, sesi kızın kulağında hırçınlaşıyor. "Sen bir şey söylemeden önce, özür dilemem gerektiğini hissediyorum-"

"Sonra," diyor, adam geri adım atarken gülümseyerek. "Zamanımız var."

Jude başını sallar ve Jude onun elini sıkar, sonra eski ahşap merdivenlerde ayak sesleri duyulur ve başlarını kaldırdıklarında Roddy'nin ortaya çıktığını görürler, yakışıklı nişanlısı da birkaç adım arkasındadır. Roddy duraksıyor, onlara hızlı hızlı göz kırpmıyor, sonra sırtıyor ve Jude'u sert bir şekilde kucaklayarak tek bir atletik hareketle merdivenlerin geri kalanından aşağı atlıyor.

"Beni unuttuğumu sanıyordum," diyor onu tekrar serbest bırakırken.

"Asla," diyor ciddiyetle.

Roddy o zaman Connor'a döner, ikisi de sarılmak için içeri girdiklerinde biraz gergin bir şekilde gülümserler ve işleri bittiğinde Roddy nişanlısının omzuna bir el koyar. "Bu Winston," diyor onlara gülümseyerek. Sonra Jude'a göz kırpmıyor. "Büyük bir hayranımız."

Winston, bu doğru değilmiş davranma zahmetine bile girmez. "Sonunda sizinle tanışabildiğim için çok heyecanlıyım," diyor. "Adaylığın için de seni kutlarım. Kesinlikle çok mutlu olmalısınız."

"Teşekkürler," diyor Jude, gözleri otomatik olarak lobide geziniyor. Ama elinde telefon olan ya da fotoğrafını çekmeye çalışan kimse yoktur; yalnızca o, ailesi ve bütün bunları gördüğü en iyi televizyon programıymış gibi izleyen iri gözlü otel görevlisi vardır. Winston'ın elini sıcak bir şekilde sıkar. "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Gözleri tekrar Roddy'ye kayar. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Çocukları selamlamak üzereyken lobinin kapısı tekrar açılır ve Gemma sokaktan gelen ışıktaki silüet halinde belirir. Bir an kıpırdamadan durur, üçüne bakar -Jude, Connor ve Roddy- hepsi de sanki bunca zamandır onu bekliyorlarmış gibi sıraya, belki de öyledir.

"Biliyor musun," diyor Gemma, çantasının omzundan kayıp yere düşmesine bir gümbürtüyle izin vererek, "buraya gelirken yol ne söyleyeceğimin provasını yapıyordum. İşler garip bir hal alırsa diye."

Connor gülüyor. "Tanrıya şükür değil."

"Oldukça iyi açılış cümlelerim vardı," diyor Gemma. "Bazı iyi şakalar da."

"Ve?" Roddy sorar.

Gemma'nın gözleri nemli. "Ve şimdi hiçbirini hatırlayamıyorum," diyor, kollarını Gemma'nın boynuna dolamak için acele ederken Jude'u yarı yakalıyor, yarı sarılıyor.

"Sanırım o zaman samimi olmamız gerekecek," diyor Jude ve Gemma ona sıkıca sarılıyor.

Jude daha sonra onlara gerçeği söylemek zorunda kalacağını biliyor. Üçüne de sırlarını açıklamak zorunda kalacak ve bunu yaptığında, onların sevinci

onu görmek buharlaşacak. Bunun yerini öfke ya da kızgınlığın mı alacağını, yoksa çok şanslıysa affetmenin mi alacağını bilmiyor. Ama yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu biliyor. Ne de olsa zaman sonsuz bir kaynak değil. Ve zaten çok fazla kaybettiler.

Ama hepsi sonrası için. Şimdilik burada, dört kişiden biri olduğu için mutlu. Hepsi öyle.

Kentucky

1993

[illegible]

O noktada artık kimse Noel Baba'ya inanmıyordu; Connor'ın üçüncü sınıf sınıfı o yıl teorilerle çalkalanmıştı ve hikayenin düşündüğü gibi olmayabileceğini öğrenmenin verdiği sıkıntıyla, kazara altı yaşındaki ikizler için de hikayeyi mahvetmeyi başarmıştı. Bu yüzden büyük adam ve ren geyiklerinin onları nerede olurlarsa olsunlar nasıl bulacakları konusunda hiçbir hayalleri yoktu. Bunun yerine, paketlenmiş hediyelerini minibüsün bagajına doldurdular ve Roddy ile Jude -her zaman arkada oturmak zorunda kalırlardı- yolculuk boyunca emniyet kemerlerinin içinde dönüp durdular ve paketlerin içinde ne olduğunu tahmin ettiler.

Kentucky'de kar yoktu, ama Mimi bir at çiftliğinin yanında yaşıyordu ve o ilk gün, her çocuğun avucuna birkaç küp şeker attı ve günlerini en yakın boş boş otlayarak geçiren sallanan sırtlı kısrakları beslemek için dışarı çıkmalarına izin verdi.

"Ellerini havada tut," dedi kısık sigara tiryakisi sesiyle. "Yoksa parmaklarını havuç sanıp ısırarak koparırlar."

Endişelenen Roddy, elindeki küp şekerleri Jude'un eline tutuşturarak onun yerine atları beslemesini izlemekten daha mutlu olurdu. Anne ve babaları da onlarla birlikte gelmişti, babaları çocukluğunda buraya yaptığı ziyaretlerle ilgili hikâyeler anlatırken ellerinde birer elma tutuyordu.

"Noel sabahı uyandığımda ağacın altında bir at olduğunu göürdüm," dedi ve Jude güldü de güldü.

"Evde bir at var!"

"Ben de bunu istiyordum," dedi, onu eğlendirmiş olmaktan memnun bir ifadeyle. Onlarla çok nadiren birlikte oluyordu ve birlikte olduğunda da yorgun ve mesafeli, kırk yaşından çok daha yaşlı görünüyordu. Ama burada, ona çocukluğunu hatırlatan bu yerde yeniden canlanmış, donmuş arazide ilerlerken yanakları pembeleşmişti. Atlar kadifemsi burunlarıyla ellerini kokladılar ve ikramları nazikçe aldılar, karşılığında Connor'ın Roddy'nin ceketine silmeye çalıştığı sümüksü bir salya tabakası bıraktılar. Gemma çitin üzerinden eğilerek benekli gri bir atın boynuna sarıldı ve Jude altın ışığında anne ve babasını izledi, annesi manzaranın aydınlandı, babası bir kolunu beline doladı ve onu kendine çekti, kulağına onu güldüren bir şey fısıldadı, Jude'un haftalardır, hatta belki de aylardır duyduğunu hatırlayamadığı bir ses.

Ertesi sabah, Mimi Teyze'nin oturma odasındaki, gümüş cicili bicili ve beyaz ışıklarla kendilerininkinden çok daha zarif bir şekilde süslenmiş küçük ağacın etrafında oturdular ve hediyeleri değiş tokuş ettiler. Mimi çocukların her birine doldurulmuş birer at verdi ve bu tür şeyler için çok büyük olmalarına rağmen, çitin hemen ötesindeki gerçek atların büyüüne kapıldılar ve her biri bir ata sahip olmaktan özel bir mutluluk duyarak onları göğüslerine sardılar.

"Ne diyorsunuz?" dedi babaları ve teşekkürlerini iletiler; Jude burnundan nefes almamaya çalışarak küçük bir kucaklaşmayı bile göze aldı, böylece çok fazla parfüm solumamış oldu.

Sonra hediyelerini verme sırası ebeveynlerine geldi ve hediyelerini sevinç çığlıkları attılar: bir Gameboy

Connor ve Roddy için bir Maradona forması ve kalpli bir kolye-

Gemma için şekilli madalyon. Sıra Jude'a geldiğinde annesi ona küçük bir paket uzattı. Kâğıdı yırttı ve zarif bir J harfi oyulmuş ahşap bir kutu çıktı.

Jude elini yüzeyde gezdirdi, sonra da açtı. Kapak menteşeleri üzerinde geriye doğru esnedi, içi pürüzsüz, boş ve bekliyordu. "Bu ne için?" diye sordu ve Frankie gülümsedi.

"Ne istersen," dedi. "Kalemler, beyzbol kartları ya da aşk mektupları. Herhangi bir şey."

Ama daha sonra, herkes Connor'ın video oyununun etrafında toplandığında, Frankie tekrar Jude'a doğru eğildi. "Bu senin rüyaların için."

Jude kafası karışmış bir halde ona baktı. "Gece gibi mi?"

"Hayır, gelecekteki gibi." Jude hâlâ şaşırmış görününce Frankie devam etti: "Küçük bir kızken benim de böyle bir kutum vardı ve tüm oyunların biletleriyle doldurmuştum. Daha sonra da tüm gösterilerin biletleriyle. Bazen umutlarınızı koyacak bir yerinizin olması güzeldir. Özellikle de çok fazla umudu olan biriyseniz."

Jude ona yaslandı, boş kutuya baktı, bu şekilde seçilmekten gurur duyuyordu, şimdiden içine ne koyacağını hayal ediyordu. "Senin gibi," dedi ve Frankie onun başının yan öptü.

"Ve sen."

Beş ay sonra gitmişti.

Gemma

Kuzey Dakota

2025

A Jude ile tekrar ayrılır ayrılmaz Roddy ve Connor'dan daha fazla sarılma geliyor ve Gemma geri çekilip kollarını açıyor ki Hugh da utangaç bir şekilde gülümseyerek onlara doğru koşabilsin. Onu en son gördüğünde henüz yürümeye başlayan bir çocuktan fazlası değildi ve Noel kartı fotoğrafları ve doğum günlerindeki görüntülü aramalar onu ne kadar büyük göründüğüne hazırlamamıştı. Sıska bacakları ve keskin dirsekleri, eksik bir ön dişi ve kıvrıkcık saçlar.

"Dostum," diyor arkasına yaslandığında. "Yaşlanmışsın."

"Sadece altı yaşındayım," diyor ama memnun görünüyor.

Gemma başını kaldırdığında Jude'un Rosie'ye de benzer bir muamele yaptığını görüyor: "O gözlükleri nereden aldığını bana söylemelisin," diye haykırıyor ve Rosie mutluluktan bayılacak gibi oluyor; işleri bittiğinde çocukları değiştiriyorlar -Jude Hugh'nun saçını okşuyor, Gemma da Rosie'yi sıkıyor- ve sonra Roddy devreye giriyor, Hugh'yu ortasından tutup havaya kaldırıyor, Rosie'yi yumruklamak için eğildiğinde bile bacaklar havada uçuşuyor ve bu aynı anda o kadar çılgınca garip ve o kadar yıkıcı bir şekilde normal ki Gemma yönünü bulamıyor gibi görünüyor. Sanki bir şekilde bir anının içine girmiş gibi hissediyor, sanki tüm bunlar çoktan yaşanmış ve o çok uzaktan izliyormuş gibi. Jude'un çantasından bir tomar kâğıt çıkarmasını izlerken boğazındaki düğümü yutmak için elinden geleni yapıyor.

bu özel otelin lobisinde görünmek için pahalı.

Jude boğazını temizliyor, birdenbire her şey yoluna giriyor. "Pekâlâ," diyor ve etrafında otomatik olarak oluşturdukları küçük çembere bakıyor, ünlü biri olduğu ya da bu geziyi planladığı için değil, Jude olduğu için ve küçüklüğünden beri onların dikkatini çekme konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip olduğu için. "İşte geldik."

"Evet," diyor Connor belli belirsiz bir sırıtışla. "Peki bu tam olarak neden?"

Jude bunu görmezden gelerek zımbalanmış kağıt paketlerini uzatır. Gemma, kapak sayfasında düzgün bir yazıyla "Endicott Aile Hafta Sonu" yazdığını görmek için aşağı bakar.

"Hepinizin gelebilmesine çok sevindim," diyor Jude biraz fazla resmi bir şekilde. "Son dakika olduğunu biliyorum ve burada olmak için çaba gösteren herkese gerçekten minnettarım. Ancak sadece kırk sekiz saatimiz var ve gündemimizde çok şey var, bu yüzden her şeyi başardığımızdan emin olmak istiyorum

."

"Bu neden *Ocean's Eleven'in* başlangıcı gibi hissettiriyor?" Connor paketini karıştırırken şöyle diyor. "Ne çalışıyoruz? Para mı? Mücevher mi? Yeni keşfedilmiş bir Van Gogh mu?"

"Biz-" Jude ona göz kırpmıyor. "Boş . Sadece kısa ve uzun bir yolculuk olduğunu, bu yüzden de en iyi şekilde değerlendirmek istediğimi . Bu yüzden bu seyahat programını hazırladım."

Gemma ona kuşkuyla bakıyor. Roddy ve Connor da öyle.

"İyi," diyor Jude. "İşte bu yüzden *asistanım* bu seyahat programını hazırladı."

"Ve...?" Connor sorar.

"Ve müdürümün asistanı," diye itiraf ediyor. Kimse yanıt vermeyince iç geçiriyor ve ekliyor: "Peki. Peki, tamam. Her neyse. Seyahat acentem de yardımcı oldu. Mesele şu ki yapacak çok var, bu yüzden gerçekten yola koyulmalıyız."

Gemma 2. sayfayı taramanın yarısındaydı - bal çiftliğine, eski zaman tren garına ve şarap tadımına yapılacak bir geziyi içeren sıkı bir etkinlik programı - *neden* kelimesi

kafasında yanıp sönen kırmızı bir ışık gibi. Söyleyebildiği kadarıyla, bu güzergah burada gerçekten ne yaptıklarına dair kesinlikle hiçbir ipucu içermiyor.

"Hayvanat bahçesi mi?" Connor kendi kopyasından başını kaldırıp bakıyor. "Um, hayır.

Olmaz."

Yanı başındaki Hugh bunu duyunca neşelenir. "Bir dakika. Ne tür hayvanları var?"

Connor ona "Muhtemelen sadece ineklerdir," deyince Jude gözlerini deviriyor. "Bu kadar züppe olma."

Connor çantasını işaret ediyor. "Kuzey Dakota'da Prada giyen sensin."

"Tekrar ediyorum," diyor ona kızgın bir bakış atarak, "bu kadar züppe olma."

Gemma'nın sadece Instagram hesabından Roddy'nin nişanlısı olduğunu bildiği Winston çemberin içine doğru çekingen bir şekilde uzanıyor. "Düşünüyordum da," der ellerini ütülü pantolonunun ceplerine sokarak, "belki de hepinizin kendi başınıza yeniden tanışmanıza izin vermeliyim? Zaten biraz acıkmış hissediyorum ve bir bar olduğunu gördüm-" Bu, masanın arkasından hâlâ onları izleyen sivilceli otel görevlisinin başını sallamasına neden oluyor. "Doğru, evet. Harika." Gemma'ya garip bir el sallamak için elini cebinden çıkarır. "Ben Winston, bu arada."

"Üzgünüm," diyor Roddy, kolunu hızla onun omuzlarına dolayarak. "Bu benim-"

Gemma, Winston'ın elini sıkmak için uzanarak, "Sizinle tanıştığıma çok sevindim," dedi. "Sabırsızlanıyorum-"

"Her şeyi hep birlikte yapacağız," diyor Jude bir tur rehberinin otoritesiyle. "Bütün mesele de bu zaten."

Connor, "İşte mesele *de bu*," diyor. "Bazı şeyleri açıklığa kavuşturduğuna çok sevindim."

"Gerçekten buzda balık tutmaya mı gidiyoruz?" Rosie, babasının güzergahına bakmak için eğilerek soruyor ve bu düşünce karşısında burnunu kırıltırıyor. Eğer Hugh Roddy'ye benziyorsa, Rosie de genç Jude'un karbon kopyasıdır.

Çiller ve ikisini bir arada görmek Gemma'ya zamanın bir şekilde kendi içinde büküldüğünü hissettiriyor.

Hugh aniden heyecanlanarak etrafta dans eder. "Daha önce hiç balığa çıkmamıştım," diyor. "Sence hiç köpekbalığı var mıdır?"

"Bu kulübenin olayı ne?" Roddy, açık hava etkinliklerinin bir listesini içeren ve "rustik bir kulübede" bir gecelik konaklamadan bahseden 3. sayfaya kaşlarını çatarak soruyor. "Burada ne kadar uzak bir yerden bahsediyoruz?"

Winston sırtıyor. "Yakınlarda bir spor salonu olmayacağından endişeleniyor." Roddy, "Yakınlarda *bir* şey olmayacağından endişeleniyorum," diye açıklıyor. ",," diyor Jude. "Amaç birlikte vakit geçirmek." "Doğru, ama ormanda olmak zorunda mı?" Roddy soruyor. "Kuzey Dakota'dan mı?" diye ekliyor Connor.

Gemma gülümseyerek Jude'a bakıyor. "En azından Hawaii'yi son eyaletine saklayabilirdin," diye takılıyor ve Jude'un yüzünde ipucu arıyor. "Sanırım bu yüzden buradayız, değil mi? Bu senin son eyaletin olduğu için mi?"

Jude çocukluğundan beri doğaüstü bir zarafete sahipti, hareketlerinde kasıtlı bir şeyler vardı ve şimdi de aynı kasıtlı Gemma'ya dönüyor. Görünüşüyle ilgili hiçbir şey şaşırtıcı olmamalı, çünkü bu üç yıllık yokluğunda bile her yerdedi: reklam panolarında ve sosyal medyada, talk show'larda ve reklamlarda. ("Eğer benim gibiyseniz, bazen yeniden şarj olmaya ihtiyaç duyarsınız. Bu yüzden nereye gidersem gideyim yanımda elektrolit içeren yeni Fizzy Water'ı götürüyorum.") Ama şimdi bir şeyler farklı. Elbette daha yaşlı - tam üç yıl oldu, bu hiçbir şey değil - ama bundan daha fazlası var. Roddy ve Connor hemen hemen aynı görünüyorlar. Belki birkaç beyaz kıl daha. Gözlerinin ve ağızlarının etrafındaki çizgiler derinleşmiş. Ama bunun altında, onlar hala Gemma'nın hayatı boyunca tanıdığı aynı iki çocuk. Ama Jude değil. Jude değişmiştir. Ve Gemma, her ne ise, onu özlediği düşüncesiyle bir üzüntü yumağı hissediyor. Her neyse, çok geç dönmüştür.

"Buraya geldik," diyor Jude kararlı bir şekilde, görünüşe göre hiçbir şeyi ele vermemeye kararlı, "birlikte vakit geçirmek için. Kasabada bir yürüyüş turuyla başlıyoruz."

Connor seyahat programını katlıyor. "Bu rehberli bir tur mu yoksa daha sonra yetişebilir miyiz? Çocuklarla yapmam gereken birkaç şey var."

"Evet," diyor Roddy, "Winston ve ben gerçekten ..."

Sözünü kesiyor ve ikisi bir tür sırtıtmaya dönüşen bir bakış alışverişinde bulunuyorlar.

"Ne umuyorsun?" Hugh sorar.

Herkes onu görmezden gelir.

Gemma çabucak, "Benim de bir işim var," diyor. "Akşam yemeği için buluşabilir miyiz?"

"Peki." Jude iç geçirir. "Ama hepiniz zamanında gelseniz iyi olur."

Roddy, "SAT sınavına bir saat geç kalan kız söylüyor bunu," deyince Jude bir kahkaha patlatıyor - filmlerdeki gibi değil, büyük, içten bir kahkaha patlatıyor.

"Hey," diyor, "yine de , değil mi?"

Connor, "Sadece Gem beni sana özel ders vermeye zorladığı için," diye .

Jude yüzünü ona çevirir. "İşte bu yüzden matematik notum berbattı."

"Gerçek hayatta matematiğe kimin ihtiyacı var ki zaten?" der Connor ve Rosie

ona zaferle bakıyor.

"," diyor nefesinin altında.

Roddy ve Winston çoktan giriş yapmış olan tek kişilerdir, bu yüzden el ele tutuşmuş, başları öne eğik bir şekilde üst kata çıkarlar. Gemma bekler, diğer iki kardeşinin önce gitmesine izin verir: Connor çocuklar yüzünden, Jude ise tüm bu açıklanamaz şeylerden sorumlu olduğu için. Sonunda sıra ona geldiğinde, tezgâhtara en yakın eczanenin nerede olduğunu soruyor ve tezgâhtar eğlenmiş görünüyor.

"Sadece bir tane var," diyor, sanki bu çok açıkmiş gibi ve belli belirsiz doğru yönü işaret ediyor.

Gemma üst katta küçük, küflü bir odanın kapısını açar. Jude'un böyle bir yer seçmiş olmasına şaşırır ama Portree, Kuzey Dakota'da beş yıldızlı pek fazla seçenek olmadığını düşünür.

Bu da neden burada olduklarını merak etmek için bir neden daha. Yatağın kenarına oturur ve Mateo'yu arar.

"?" diye soruyor merhaba demeden.

"Tuhaf," diyor, yorganın üzerindeki gevşek bir ipliği karıştırırken. "Hepsi burada. Çocuklar bile. Ve Winston."

"Winston?"

"Roddy'nin nişanlısı."

"Oh doğru," diyor. "İyi biri mi?" "Çok."

"Jude nasıl?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diyor ona. "Kendisi gibi görünmüyor, ama artık bunun ne olduğunu kim bilebilir ki?"

"Nedenini şimdi mi söyledi?"

Gemma pencereye doğru yürüdü ve perdeyi geriye iterek küçük kasabaya , tunç rengi gökyüzü kenarlarda gümüşe dönüyordu, aydınlık ve karanlığın rahatsız edici bir karışımıydı. "Bize sadece hafta sonu için güzergahlar verdi ve hepsi bu kadar."

Hattın diğer ucunda Mateo ısıklık çalıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Tuhaf," diyor yine.

"Ailen hakkında mı tuhaf yoksa..."

Onun sesindeki umutla yatağa geri oturur. Genelde bunu saklamakta çok iyidir, her zaman kendi duygularından çok onun duyguları için endişelenir. Ama bazen yine de ortaya çıkıyor ve Gemma'nın kendini en suçlu hissettiği anlar da bunlar oluyor.

"Ailemle ilgili tuhaf bir şey," diyor nazikçe ve neredeyse adamın ağzının nasıl daha az neşeli bir şeye dönüşeceğini hayal edebiliyor. Ona bugün biraz başının döndüğünü söyleyip söylememeyi tartışıyor, ama gerçek şu ki, bunun uçuştan mı, ilaçlardan mı yoksa ailesini tekrar görmenin şoku ve tuhaflığından mı kaynaklandığını bilmiyor ve ona yanlış umut vermek adil görünmüyor. Özellikle de muhtemelen öyle olmadığı halde. Asla öyle olmaz.

Yatağa uzanıyor ve tavana bakıyor, tavanda köpek kafası şeklinde açık kahverengi bir leke var. Aralarındaki sessizlik uzuyor ve sonunda "Bulabilirsem bir test almaya gideceğim" diyor.

"Ama Pazar gününe kadar bekleyeceksiniz, değil mi?" diye soruyor endişeyle. İlk kez IUI yapmayı denediklerinde, işe yarayıp yaramadığını gösterecek kan testi için gelmeleri için bir tarih verilmişti. Ancak birkaç gün öncesinden Gemma bir şeyler hissettiğinden emindi ve evde test yapmanın bir zararı olmayacağına karar verdiler. Birlikte banyoda durdular, beyaz çubuğa bir tür kahin gibi baktılar ve ne dediğini görmek için beklediler. Küçük dijital ekranda HAMİLE kelimesi söndüğünde Gemma'nın kalbi tekledi, sonra kısa bir süreliğine yükseldi ve panikle sarsılarak tekrar yere indi. Ama Mateo çoktan onu kucaklamış, kulağına öyle içten bir minnettarlıkla "Obrigada" diye fısıldamıştı ki Gemma'nın boğazı düğümlendi.

"Bir tane daha almalıyız," demişti, kendini ondan ayırarak. Kendini soğuk ve robotik hissediyor, inançsızlıkla dolup taşıyordu. "Sadece emin olmak için."

İkincisini kontrol etme zamanı geldiğinde, kelimeler çok daha sertti: HAMİLE DEĞİL.

"Al," demişti Mateo, ona bir sopa daha uzatırken. Gülümsemeye çalışsa da acımasızca kararlı görünüyordu. "Bir eşitlik bozmaya ihtiyacımız var."

Üçüncüsü de negatifti. Dördüncüsü de öyle. Ve beşincisi. Gemma muazzam bir rahatlama hissetti. Mateo yıkılmış görünüyordu.

Birkaç gün sonra, resmi kan tahlili aslında hamile olmadıklarını doğruladı.

Doğurganlık doktorları onlara "Hatalı bir test olmalı" dedi. "Eğer dayanabilerseniz beklemek her zaman daha güvenlidir."

Ve öyle de oldu. sonraki iki seferde, belirlenen gündeki resmi test için neredeyse dini bir şekilde beklemişlerdi. Ama bu sefer

Pazar gününe denk geliyor. *Bu* Pazar. Bu da Chicago'ya döneceği Pazartesi gününe kadar doktoru göremeyeceği anlamına geliyor.

Bu yüzden o gün evde bir test yapmanın mantıklı olacağı konusunda anlaşmışlardı.

"Bir dakika bile erken değil," diye söz veriyor ona. "Ve bunu yaptığımda seni arayacağım."

"Bu sefer içimde iyi bir his var," diyor Mateo küçük bir iç çekişle. Her zaman böyle söyler.

Gemma hissettiğinden daha umutlu görünmeye çalışarak, "Ben de," diyor ona. "Bilim fuarı nasıl gidiyor? Patates gerçekten o kadar kıllı mıydı?"

"İkinci tura kalacak kadar kıllı," diyor ve kadın onun sesine gülümsemenin geri döndüğünü duyabiliyor. "Ama asıl ilgiyi Saoirse N'nin maden suyu volkanı çekiyor. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Gösteri her zaman özden üstündür."

"Altıncı sınıflar, dostum."

Gülüyor. "Nasıl sana haber veririm."

"Sabırsızlanıyorum," diyor ona.

Telefonu kapattıklarında odasından çıkmaya başlar. Ama koridorda Connor ve çocukların sesini duyar -Hugh kurbağalarla ilgili bir şarkı söyler ve Rosie onun yerine Jude'la takılıp takılamayacağını sorar- ve içeri geri döner. Sırtını kapıya dayamış, kendini suçlu hissediyor. Ne de olsa bu onun kardeşi ve yıllardır birbirlerini görmedikten sonra sadece kırk sekiz saatleri var. Ama yine de tüm bu aile birlikteliği için kendini pek hazır hissetmiyor. Hiç alıştırmama yapmamış.

Onlar gittikten sonra sessizce koridora çıkar ve parmak uçlarına basarak koridordan ahşap merdivene iner, ardından aceleyle resepsiyonun önünden geçip temiz havaya çıkar. Akşam, bu orta batı kışlarında her zaman yaptığı gibi, dünyanın üzerinden geçen bir perde gibi hızla içeri girerken gökyüzü şimdi altın rengiyle süslüdür. Dışarıda olduğu için mutlu bir şekilde birkaç derin nefes alıyor, ardından soğuk

ellerini paltosunun ceplerine sokar ve sokaktaki tek eczaneye doğru koşar.

Üzerinde PORTREE DRUG yazan titrek bir neon tabela ve ön tarafta binmesi beş sente mal eski bir mekanik at ile ellili yıllardan kalma bir yere benziyor. İçeride, yeşil önlüklü bir adam kalın parkalı yaşlı bir kadına yardım ederken ona el sallıyor ve Gemma da eczane bölümüne doğru ilerlemeden önce gülümsüyor, ayakkabıları solmuş muşamba karolarda gıcırıyor.

Hamilelik testlerini bulana kadar birkaç koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyor. Daha önce denemediği sadece iki çeşit test vardır ve kutular biraz tozludur. Birini eline alıyor ve ön yüzündeki resme, pozitif testi gösteren iki kırmızı çizgiye ve tersini söyleyen tek çizgiye bakıyor, bu sefer hangisinin çıkacağını hayal etmeye çalışıyor, hangisinin çıkacağını *umuyor*. Bir şeyi hem isteyip hem de istememeniz, hayatınızı hem olduğu gibi sevip hem de daha fazlası olup olmadığını merak etmeniz çok komik.

Teneke kutuların şangırtısını ve ardından tanıdık bir ses duyduğunda hâlâ kutuyu tutmaktadır.

"Hugh," diye fısıldıyor Connor bir sonraki koridordan. "Sana bir şeylere dokunmamanı söylemiştim."

Gemma hamilelik testini hızla yerine bırakır ve karşı rafa dönerek gördüğü ilk şeyi alır. Onlar köşeyi dönene ve Connor elinde tuttuğu yetişkin bezi paketine kaşlarını kaldıran kadar ne olduğunu bile fark etmez. "Kırk üç yaşına gelince böyle mi oluyor yani?"

Onları hızla rafa geri itiyor. "Kapa çeneni," diyor, ancak kızardığını hissedebiliyor. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

Connor, "Harold için yapıştırıcıya ihtiyacımız var," diyor ve o daha sormadan, Hugh bir penguen kağıdını tutuyor.

"Bu hafta sonu onunla birlikte benim sıram," diyor. "Yaptığımız tüm havalı şeylerin fotoğraflarını çekmeliyim."

Gemma ona sempatik bir bakış atıyor. "New York'taki evinde olsaydın muhtemelen daha heyecanlı olurdu."

"Şaka yapmıyorum," diyor Rosie kesin bir ifadeyle.

"Sanırım şurada yapıştırıcı gördüm," diyerek başka bir koridoru işaret ediyor. "Gerçi bant muhtemelen daha iyidir. Daha az dağınık. Ve kurumasını beklemek zorunda değilsiniz."

"Evet, hadi kaset alalım baba," diyor Hugh, çoktan bir sonraki koridora doğru zıplamaya başlamıştı.

"Evet, baba," diye yankılanıyor Gemma, hamilelik testlerini geride bırakıp Connor'ı takip ederken sırtına hafifçe vuruyor. "Hadi kaseti alalım."

Çocukların peşinden giderlerken Connor, Gemma'ya yan yan bakar. "Peki en iyi tahminin nedir?"

Neden bahsettiğini sormasına gerek yok. "Bilmiyorum. Bir buluşma mı?"

"Elbette, sanırım. Ama neden şimdi?"

Gemma omuz silkiyor. "Bunun onun son hali olduğunu varsayıyordum."

"Hayır," diyor. "Sorduğunuzda bu konuda ketum davrandı. Ayrıca, kim Kuzey Dakota'yı sona saklar ki?"

"Aslında pek çok insan. Bu bir tür şey. Bununla ilgili bir reklam kampanyaları var. "En iyisini sona sakla. "

Connor ona inanamayarak bakar. "Bu belki de şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey."

"Peki büyük teorin nedir?"

"Aslında bir tane bile yok," diye itiraf ediyor beyaz benekli sakalını sıvazlarken. "İlk başta bunun bir yıldönümü olduğunu düşünmüştüm ama matematiğim yanlış değilse değil."

"Ne yıldönümü?"

Omuz silkiyor. "İstediyini seç. Annemin ölümü. Ya da babamın. Yangın. Kavgı."

Gemma alaycı bir şekilde "En iyi ," diyor ve Connor gülüyor.

"Ailemiz hakkında çok şey söyleyebilirsiniz ama nadiren sıkıcı olmuştur," diyor mağazanın önüne doğru ilerlemeye devam ederken.

"Bu her neyse, biraz garip. Bunu şimdi yapmak? Bunca zaman sonra? Oscar'a bir aydan az bir süre kalmışken?"

"Bunun ne alakası var?"

Connor, sanki bunu zaten bilmesi gerekiyormuş gibi, "Bu tür şeyler için kampanya yürütüyorlar," diyor. "Junketler, öğle yemekleri, röportajlar ve bunun öncesinde her türlü etkinlik var. Bu onun için yoğun bir sezon. Yıllardır konuşmadığı bir grup insanla Kuzey Dakota'da rastgele bir hafta sonu geçirmek için zamanı olmamalı."

"Konuştuk," diyor Gemma, onlar yanlarından geçerken parmaklarını plaj havlularının üzerinde gezdirerek.

Connor ona sertçe bakıyor. "Öyle mi?" "Şey, mesajlaştık."

"*Gördün mü?*" der gibi bir ses çıkarıyor. "Güzel. Yıllardır *görmediği* bir grup insan o zaman."

Atıştırmalık reyonundan geçerlerken Gemma sessiz, çocukların ayak sesleri yakınlarda bir yerde, Şubat ayının başları olmasına rağmen mağazanın hoparlörlerinden teneke bir Noel şarkısı çalıyor.

"*Bana* hiç mesaj atmadın," diyor Connor, sesi alışılmadık derecede kısık ve Connor ona baktığında yüzü acıyla kazanmış.

"Konuştuk."

"Ne zaman?"

"Grup sohbetinde."

Homurdanıyor. "Grup sohbetinin neredeyse örümcek ağıları var."

"Sana mutlu yıllar diledim," diyor. "Hepimiz diledik, değil mi?"

"Şanslıyım," diyor Connor ona gençliğini hatırlatan bir sesle, biraz buruk, biraz sıkılmış, herkesten daha zeki ve bunu kanıtlamaya hevesli. İkizler kendi aralarında doğal bir takım oluşturdıkları her zaman eşleşirlerdi ve çok farklı olmalarına rağmen, o ve Connor, bir zamanlar oldukça iyi bir takım oluşturmışlardı.

Tebrik kartlarının sergilendiği bir vitrinin önünde durur. "Ne bekliyordun ki?" diyor, ama bunu nazikçe söylüyor. "Sen başlattın."

"Bu hiç adil değil."

"Ama bu doğru," der ve gözleri üzerinde karikatürize edilmiş bir tavşan olan Anneler Günü kartına takılır. Bu konuşma için ne kadar hazırlıksız olduğunu fark eder. "Şimdi bu konuya girmeyelim, tamam mı? Uzun zaman önceydi."

"Üç yıl," diye düşünüyor. "Bu uzun bir süre mi?" Kadın

başını sallıyor. "Bana öyle geldi."

"Ben de," diyor, sesi kalın.

İkisi de bir an için sessizliğe bürünüyor, bir sonraki adımın ne olacağından emin değiller. Sonra Hugh birkaç koridorun ötesinden onlara seslenir ve Gemma bakışlarını kardeşinden ayırır. Çocuklara doğru yürümeye başladıklarında Hugh da onun yanına gelir. "Nicola'yla aranızda olanları duydum," deyince Hugh'un yüzü şaşkınlıkla parlıyor.

"Sana söyledi mi?"

"Hâlâ Noel kartı listesindeyim. Ama bu hafta sonu seninle burada olmak yerine yeni erkek arkadaşıyla Antigua'da olması da bir çeşit hediye."

Connor iç çekti. "Bunu sana çocuklar mı söyledi?"

"Instagram."

"Sanırım şimdi daha mutlu." Gemma

onu inceliyor. "Sen mutlu musun?"

"Kim mutlu ki gerçekten?" diyor kendini küçümseyen bir sırıtışla ve kadın yine durup bir elini onun koluna koyuyor.

"Ben ciddiğim. Nashville mi?"

"Bir kitap için."

"Gerçekten var olan bir kitap mı?"

"*Var olduğunu* tanımla," diyor.

"Bir yerlerde sayfalar var mı?"

Parmağıyla başına vuruyor. "Hâlâ pişiyor."

"Connor," diyor endişeyle. "Ne yapıyorsun? Tennessee'de yazamadığın kadar New York'ta da yazamadığını varsayıyorum."

"Muhtemelen daha da iyi," diye itiraf ediyor.

"O zaman neden ailenle aynı yerde yaşamıyorsun?"

"Biz artık bir aile değiliz," diyor ama sesinde hiçbir sıcaklık yok. Sadece bir gerçeği ifade ediyor. "Noel kartını okuduğunu sanıyordum."

Sert eczane ışığının altında adamın yüzünü inceliyor: ağzının etrafındaki ince çizgiler, gözlerinin altındaki koyu halkalar. "İyi misin?"

"Bu hileli bir soru gibi geliyor," diyor gülümsemeye çalışarak.

"Değil."

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatır. "Sadece şu anda bazı şeyleri çözmeye çalışıyorum."

Gemma, "Anlıyorum," deyince Gemma şaşırmış görünüyor. "Sen anlıyor musun? İnanılmaz derecede toparlanmış görünüyorsun."

"Şey," diyor omuz silkerek, "artık beni gerçekten tanımıyorsun."

Uzun bir süre ona bakıyor. "Seni her zaman tanıyacağım," diyor o kadar gerçekçi bir sesle ki, kollarını ona dolamak, onu bir şekilde yerine sabitlemek istiyor; her şey farklı ve her şey aynı olduğu için ve bunca zaman sonra ikisi de burada olduğu için ağlamak istiyor.

"Ben de seni her zaman tanıyacağım," diyor.

Oklahoma

2001

birkaç saatti ama o yaz on dokuz yaşında olan Gemmayılar ın Honda'nın penceresinden bakınca manzara neredeyse hiç değişmemişti. Yamalı kahverengi tarlalar ve onları yutacak kadar büyük bir ufuktan başka bir şey yoktu. Tüm bu boşlukta ve üzerlerine doğru gelen uçsuz beyaz gökyüzünde sinir bozucu bir şeyler vardı.

O gece otel özellikle kasvetliydi. Sıkılmış bir memur son ses muhafazakâr bir haber kanalını izliyordu ve kahvaltı büfesi saat dörtte hâlâ hazırды, tek müşterileri birkaç uçağıydı.

Odanın kapısını açtıklarında Jude, "Bu iğrenç," dedi. "Hepsi iğrenç," dedi Connor, çantasını pis odanın üzerine atarken.

en yakın yatağın yorganı. "Ne bekliyordun ki?"

"Hey, hadi ama," dedi Frankie, sesi çaba doluydu. "O kadar da kötü değil."

Hepsi şüpheyle ona baktı.

"Bak," dedi, kaynağı bilinmeyen küçük lekelerle dolu duvarı göstererek.

"Noktaları birleştirme oyunu oynayabiliriz."

"İğrenç," dedi Roddy.

Frankie gülümsemeye zorladı. "Otoyolun hemen yukarısında bir Pizza Hut olduğunu gördüm."

Connor, "Dün gece de vardı," dedi ve yorganı sıyırıp yatağın üzerine yıpranmış bir The Great Gatsby kopyasıyla birlikte atladı.

"Siz ne zaman bu kadar bıkkın oldunuz?" Frankie elindeki sigara paketini karıştırırken konuştu. Gemma gözlerini masanın üzerindeki □□□□□□□□tabelasına dikti ama ~~burda~~ bahsetmemeye karar verdi. Şu an bunun için fazla kırılgan hissediyordu. Zaten Frankie'nin de umurunda olmayacaktı. "Bütün yıl bu gezi için para biriktirdim. En azından annenle biraz vakit geçireceğin için biraz heyecanlanabilirsin."

Karşılıklı bakiştılar. Kimse söylenemeyecek bir şeyi söylemek istemiyordu: Anneleri her zaman normal bir ebeveyn gibi yanlarında olsaydı, onunla vakit geçirmek için heyecanlanmak zorunda kalmayacaklardı. Şimdiye kadar kimse buna yakın bir şey söylememişti. Kimse de söylemeyecekti.

Frankie sigarayı yakarken elini sigaranın etrafına doladı, sonra baktı, ruh halindeki değişim karşısında neredeyse şaşkına dönmüştü. Gülümsedi, sigara ağzının kenarından sarkıyordu. "Hey, ama. Eğleniyoruz, değil mi? Yarın Teksas'ta olacağız. Kovboy şapkası alacağız. Buna ne dersin?"

Roddy gülümseyen tek kişiydi. "Elbette," dedi, çünkü ona her zaman güvenilebilirdi.

Daha sonra, otoyolun kenarı boyunca teker teker Pizza Hut'a yürüdüler. Kuru otlar bacaklarını gıdıklıyor, kükreyerek geçen arabalar lastik ve egzoz kokuyordu. Arada sırada bir kamyon onlara korna çalıyor ve hepsi irkiliyordu. Hiçbiri el sallamadı.

Sırada sonuncu olan Frankie, Gemma'ya yetişti ve kolunu omuzlarına doladı. "Kızım," dedi, bu bir zamanlar onu geri çekmeye yetmişti; eskiden sözleri nasıl da beklerdi, nasıl da can atardı! Ama sadece birkaç hafta içinde Central Michigan Üniversitesi'nde birinci sınıf öğrencisi olacak ve hayatında ilk kez tamamen kendi başına kalacaktı. Yani özgür olacaktı.

Gemma hiçbir zaman kardeşlerinin tutkuyla bağlı oldukları uğraşlar gibi tutkulu olmamıştı. Yazmayı ya da oyunculluğu sevmiyordu ve futbolu da kesinlikle sevmiyordu. Gemma'nın sevdiği şeyler şunlardı: marketin kasa reyonunda dergi okumak ve kot ceketine yamalar dikmek; sadece

Hızlı ve yavaş şarkıların doğru dengesi; ve yerel kütüphanedeki büyük boy fasulye torbası sandalyelerde bir kitapla oturmak. Odasındaki panoda, daha hangi şehir olduğunu bile bilmeden önce bir gazeteden kesip iliştiirdiği Manhattan silüetinin bir resmi vardı; sadece bu fikri seviyordu, tüm o binalardaki tüm o insanlar, uğultu ve vızıltı ve hepsinin anonimliği. Gemma'nın tutkulu olduğu bir şey varsa, o da gelecekti; bilinmez ve olasılıklarla dolu uçsuz bucaksız boşluğu.

Geçen yıl Central Michigan'daki birinci sınıftaki yerini ertelemişti. Babasına ve kardeşlerine bunun önce daha fazla para biriktirmek için olduğunu söylemişti; bunu da bütün yıl bir veteriner kliniğinin çalışarak yapmıştı. Ama aslında, ikizler başladıktan sonra ayrılmanın daha kolay olacağına karar vermişti. Böylece üçü bir arada olacak ve kendisi orada olmasa bile birbirlerine göz kulak olabileceklerdi.

Tüm bu yaz boyunca huzursuzdu ve taşınmaya hevesliydi, memleketi birdenbire küçük gelmişti ve artık giymediği bir kazak gibi ona dar gelmeye başlamıştı. Bu yıl yolculuğa çıkmamayı düşünmüştü, çünkü bu her zaman -en azından Gemma için- bir çok bir zorunluluk olmuştu. Ama sonunda gelmeye karar vermişti - annesi için değil, Connor, Roddy ve Jude için. Ve işte .

Gözlerini önlerindeki gökyüzünde alçalan güneşe dikti, ufkun kenarında uzak bir pembe leke, önünde sonsuz gri bir şerit gibi uzanan otoyol. Garip bir şekilde güzeldi. Her zaman öyleydi.

Yürürlerken Frankie'nin kolu Gemma'nın omuzlarında ağırlaşmıştı. Alışılmadık bir sevgi patlamasıyla döndü ve Gemma'nın başının yan tarafını, şakağının hemen yanındaki yumuşak noktayı öptü.

"İyi vakit ," dedi Frankie, "değil mi?" Gemma başını salladı.

"Sanırım öyle."

Connor

Kuzey Dakota

2025

O Eczanenin dışında, dördü biraz garip bir şekilde duruyorlar. Daha önce bir kitapçının önünden geçmişlerdi ve Connor çocuklara yemekten önce uğrayabileceklerine dair söz vermişti. Ama Gemma'nın gelmesini istemiyordu. Bir kitapçıya, herhangi bir kitapçıya gitmek, kaçınılmaz olarak *Şaşırtıcı Atkinsonların Neredeyse Gerçek Hikayesi*'nin bir kopyasını görmek anlamına gelir. Ve kitabın bir kopyasını görmek, onun hakkında konuşmak anlamına gelir. Bu da diğer her şey hakkında konuşmak anlamına gelir. Ve Connor henüz bunu yapmaya hazır hissetmiyor.

"Hala gidiyor muyuz-" Hugh kaldırımında zıplarken yardımsever bir şekilde konuşuyor ve Connor da hemen atlıyor.

"Akşam yemeği sonra mı?" diyor. "Evet. Menüü kontrol ettim ve ikiniz için pizza var."

Rosie telefonundan başını kaldırmadan, "Ben glüten yemem," diyor.

Connor kaşlarını çatır. "Ne zamandan beri?"

"Geçen aydan beri," diyor, onun bir şekilde işi bıraktığını ima eden bir tonda.

Gemma'ya özür dileyen bir bakış atarak, "Tamam, eminim içinde glüten olmayan şeyler de vardır," dedi. "Orada görüşür müyüz?"

"Elbette," diyor, ışıkların gece için henüz söndüğü eczaneye bakarak. "Orada görüşürüz."

Onu el sallayarak uğurluyorlar -Connor, Hugh ve penguen Harold; Rosie TikTok'a kendini fazla kaptırmış durumda- ve sonra Rosie caddeyi geçip otele varana kadar orada durup diğer yöne, Wordsmith's adlı küçük bir kitapçıya doğru yürüyor.

"Üç," diyor Hugh, çınlayan bir zil sesiyle kapıyı iterek açtıklarında.

"İki," diyor Connor, gerçi çocuklar ne kadar isterse o kadar kitap alacağını zaten biliyor. Onların okumayı sevmesi Connor'ın en büyük başarısı, onların birer insan olmalarına yaptığı tek önemli katkı gibi geliyor. Aylardır onların hayatında pek yer almıyor, birkaç hafta sonunda bir şehre dönüp onları futbol antrenmanlarına ve keman derslerine götürüyor ve eskiden birlikte yaşadıkları yerden birkaç blok ötedeki iç karartıcı derecede genel tek yatak odalı dairesinde onlarla akşam yemeği yiyor; Ve tüm bunların sonunda, her seferinde karnında bir düğümle havaalanına dönüyor çünkü çocuklarının yerine bir kitabı seçmiş gibi hissediyor - kitap *olmadığı* gerçeği bu hissi daha da kötüleştiriyor - ve bu ona sanatı ailesine tercih eden, sanat yokken bile sanatı *her şeye* tercih eden annesini düşündürüyor ve aynı şeyin kendi DNA'sına da işlenmiş olup olmadığını merak çünkü burada çocukluğundan tam olarak yanlış dersler alıyor; burada onu bir ibret hikayesi yerine bir model olarak kullanıyor.

Yani evet. Onlara bin tane kitap alacak, eğer bu onları Mutluyum.

"10'da kapatıyoruz," diye sesleniyor kasanın arkasından bir kadın sesi. "Ama özellikle iyi bir kitap zevkiniz varsa biraz daha geç saatlere kadar açık kalabiliriz."

Çocuklar aceleyle mağazanın arka tarafına, Hugh çizgi romanların, Rosie de genç yetişkinlerin olduğu bölüme giderken Connor, "Teşekkürler," diyor. Göz ucuyla tanıdık turuncu kapağı görebilse de kurgu masalarından özenle kaçınarak ön tarafa yakın bir yerde durur. Bunun yerine, özel bir ilgi alanından ziyade bir şeyler yapmak için birkaç biyografiye göz atıyor, ciltleri çekiyor

rastgele raftan indiriyor. Connor'ın evinde, Tennessee'deki geçici evinde bile kitap sıkıntısı yok ve her hafta, çoğunlukla destek isteyen umutlu yazarlardan ve listelerindeki harika yeni bir yazarın haberini yayacağını uman ısrarcı yayıncılardan daha fazlası geliyor. Teklifler hep aynı: *içten ve mizahi* ya da *parlak yeni bir ses* ya da *sadece çarpıcı*. Connor onları nadiren okur. Bunun yerine, çok sevdiği kitaplara tekrar tekrar döner: *The Great Gatsby* ve *Slaughterhouse-Five*, çünkü o kırk yaşında bir adamın klişesi, ama aynı zamanda *Frankenstein* ve *The Call of the Wild* ve onu şimdiye kadar okuduğu tüm kitaplardan daha çok ağlatan *Charlotte's Web*.

"Bu gerçekten çok iyi," diyor arkasındaki aynı ses ve Connor arkasını döndüğünde az önceki Uber şoförünü görünce şaşırıyor.

"Annie," diyor.

"Baldwin," diye cevap veriyor ve adam şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Hayır," diyor göğsünü işaret ederek. "Connor."

Gülüyor ve adamın elindeki kitabı işaret ediyor. "James Baldwin biyografisini kastetmiştim. Gerçekten çok iyi." Ve sonra, onun çok hoşuna gidecek şekilde, "Ve senin kim olduğunu hatırladım. Yıldızlar için teşekkürler."

"Sen de burada mı çalışıyorsun?" diye soruyor yarı şaka, ama kadın başını sallıyor. "Sadece haftada birkaç öğleden sonra."

"Vay canına," diyor. "Çok meşgulsün."

"Hiçbir fikrin ," diyor ona, ağzının kenarları gerilerek. Ama sonra raflara dönerken gözleri yeniden parlıyor. "Peki ne arıyorsun?"

Adam boş gözlerle ona bakıyor. *Ne biçim bir soru*, diye düşünüyor ve sonra bunu gerçekten kastettiğini anlıyor. "Benim için bir şey yok." Dükkânın arka tarafını işaret ediyor. "Ben sadece çocuklar için buradayım."

"Okur değil misin?"

"Ben bir yazarım," diyor ki bu genellikle gönüllü olduğu bir şey değil. Aslında, bu normalde kendi yolundan gittiği bir şey.

yüksek sesle söylemekten kaçınıyor. Söylediğinde ise, genellikle ardından "*Seni okumuş muydum?*" ya da "*Adını duyduğum bir şey var mı?*" gibi sıkıcı sorular geliyor -ki nereden bilsin- ya da daha kötüsü, "*Ben de biraz yazarım; sana birkaç bölüm gösterebilir miyim?*" gibi.

Ama burada teknik olarak yabancı olan ama bir şekilde yabancı gibi hissetmeyen bu kadınla birlikte durmak -mağazanın sıcak ışıkları vitrindeki karanlığı geri itiyor, çocukları dükkanın arkasında gülüyor, tüm bu kitapların yapışkan kokusu- gardını düşürmesine neden oluyor.

Hakkını yemeyelim, her zamanki şeylerden hiçbirini söylemiyor. Bunun yerine sadece başını sallıyor. "Güzel. Kurgu mu, kurgu dışı mı?"

"Kurgu," diyor biraz fazla hızlı bir şekilde.

Baldwin biyografisini rafa geri koyuyor. "O zaman doğru yere geldiniz," diyor ve arkasına bakmadan kurgu bölümüne doğru yürüyor. Connor isteksizce onu takip ediyor. "Gerçekten yaşanmış şeyler hakkında okumam gerektiğini biliyorum," itiraf ediyor Connor, "ama çoğunlukla birilerinin uydurduğu şeyleri tercih ediyorum."

"Kurgu yoluyla da çok şey öğrenebilirsiniz," diyor Connor sert bir sesle, eski bir İngilizce öğretmeni gibi konuşurken, gözleri üç yıl sonra bile hâlâ rafta duran turuncu kapağa kaymaktan kendini alamıyor.

Annie onun bakışlarını takip eder. "Okudun mu?" diye soruyor, kitaba uzanarak. "İmzalı bir kopyası vardı bende. Yüksek lisans için New York'a getirdim ve sanırım oda arkadaşım ."

"Yüksek lisans mı yapıyorsun?" Connor raftan rastgele başka bir kitap alıp dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi incelerken soruyor, ama göz ucuyla dikkatle onu izliyor ve kızın kendi kitabını çevirmemesini umuyor.

"Öyleydim," diyor.

"Ne için?"

"Antropoloji."

Gülümsüyor. "Demek gerçekten olmuş şeyler hakkında okuyorsun..."

"Mesleki tehlike," diyor gülerek. "Ne okudun?"

"Tezimi Amerika'daki küçük kasabaların gerilemesi ve bunun sonucunda ortaya çıkan köyden kente göçün ekonomik beklentileri nasıl etkilediği üzerine yapıyordum."

Islık çalıyor. "Ne ?"

"İnsanların memleketlerinden uzaklaşmak için genellikle oldukça iyi nedenleri vardır," diyor. "Ama, biraz ironik bir şekilde, bitirmedim."

"Neden olmasın?" diye sorar, uzaktaki çocuklarının, karanlık pencerenin önünden geçen insanların ve Nicola'nın elindeki turuncu örtünün belli belirsiz farkındadır. Ama gözleri buluştuğunda dünyanın geri kalanı sessizleşir ve birden eski karısı Nicola'yı düşünür ve bu tür bir titreşimi hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu... ne? Cazibe, kesinlikle. Ama daha fazlasını ummak çok mu fazlaydı? Bağlantı, belki? Bilmiyordu. Son üç yılın ona öğrettiği bir şey varsa, o da pek bir şey bilmediğidir. Yine de, anlaşılması zor ve açıklanamaz kısa bir mutluluk kıvılcımı hissediyor.

Ona alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde antropoloji gibi para kazandırmayan bir konuda eğitim almanın düşündüğünüz kadar uygun maliyetli bir plan ortaya çıktı."

Kitabı rafa geri koymaya başlar ve Connor'ın göğsü rahatlayarak gevşer.

"O," diyor, "ve annem hastalandı." Adam ona göz kırpmıyor. "Oh. Çok özür dilerim. I-"

Her şey çok hızlı olur, tepki veremeyeceği kadar hızlı. Kitap elinden kayıyor, sert ve düz bir gümbürtüyle yere çarpmadan önce havada iki kez -neredeyse zarifçe- dönüyor.

Ve aniden orada, romanın arka kapağından onlara sırtarak bakıyor, iki boyutlu, siyah-beyaz ve yaklaşık dört yaş daha genç, ancak -Connor şimdi çok daha fazlası gibi görüldüğünü fark ediyor.

Annie şaşkınlıkla bakıyor, başı bir tarafa eğik. Bir süre sonra tekrar ona bakarak, "Bu sensin," dedi.

"Öyle," diye itiraf ediyor.

Boğazını temizliyor. "Üzgünüm, yapmadım-"

"Yapman için bir neden yok-" "Sadece bunu bir araya getiremedim-"

"Bu eski bir fotoğraf-"

"Okudum, biliyorsun-" "Okumak zorunda değilsin-"

"Çoğunlukla sevdiğimi hatırlıyorum-" "*Gerçekten* sevmek zorunda değilsin-"

"Hayaletle ilgili o şey hariç," diyor ve Connor aniden duruyor.

"Bekle, ne?"

"Yani, biraz kendini beğenmiş olduğunu kabul etmelisin."

"Bu bir metafordu," diyor ona, kayıtsızlığı kayboluyor.

"Evet, ama annelerinin kaybıyla boğuşan bir kardeş ailesi hakkında tamamen gerçekçi bir romanın ortasında mı?" Sanki teslim olmuş gibi ellerini kaldırıyor. "Otel yangını sahnesinde beni ağlattığını itiraf etmeliyim. Peki ya baba anneye çocukları bir daha göremeyeceğini söylediğinde?" Bir elini kalbinin üzerine kapatıyor. "Bu beni etkiledi. Ama sonra gidip onu öldürdün ve hikayenin geri kalanını onun hayaletine mi anlattırdın?" Başını sallıyor. "Hadi ama. Çok fazla."

Connor ona bakıyor. "Çok mu fazla?"

"Çok fazla," diye başını sallayarak onaylıyor.

"Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandığını biliyorsun, değil mi?"

"Büyük altın etiketi gördüm, evet," diyor Annie, şimdi biraz eğlenmiş görünüyor.

"*Washington Post* bunu bir başyapıt olarak nitelendirdi," diyor, bunu yaparken bile kendinden nefret ediyor.

"O zaman," diyor, "onu yerden kaldırmalıyız."

İkisi de kitaba, Connor'ın ağız kapalı gülümsemesine, kendini ciddiye alan bakışlarına bakıyor; bunların hepsi onu bilge ve önemli göstermek için tasarlanmış. Fotoğrafın çekilmesinden kısa bir süre sonra, Rosie'yle parmak boyası yaparken de aynı gömleği giymişti ve hala mavi ve yeşil çizgileriyle dolabında duruyordu. Ama o gün bunun onu daha zeki gösterdiğini düşünmüştü. Şimdi ona bakarken, sadece kendini beğenmiş görüldüğünü fark ediyor.

Ayakkabısının burnuyla kitabı dürtüyor.

"Gerçeği mi istiyorsun?" diye soruyor, ona bakarak. Kadın başını sallıyor. "Her zaman."

"Bazen keşke hiç yazmasaydım diyorum."

Kadın ona değerlendirci bir bakış atar ve adam birdenbire kadının söyleyeceklerini duymak için yanıp tutuşmaya başlar, onunla her şeyi, kitabı, ödülü ve tüm bu karmaşayı, yazar tikanıklığını, boş sayfaları, ilham bulma umuduyla Nashville'e taşınmasını, hayatının ve kariyerinin şu anki durumunun tüm üzücü, acınası ayrıntılarını konuşmak için yanıp tutuşur. Ama sonra çocuklar orada, bir şeye gülüyorlar ve birbirlerini itip kakarak koridora geri dönüyorlar, kolları kitaplarla dolu ve büyü bozuluyor.

"Hey," diyor Hugh. "Sen bizim Uber şoförümüzdün."

"Öyleydim," diye onaylıyor Annie.

"Sen de mi burada

çalışıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Kaç tane işin var?"

"Oh, dört ya da beş," diyor havalı bir şekilde, sonra yığının en üstündeki kitaba uzanıyor, bir casus okulu hakkında bir şey. "Bu iyi, devamı daha da iyi."

Hugh, Connor'a dönüyor. "Ben de devamını alabilir miyim?"

Connor, "Şu yığını hallettikten sonra konuşalım," diyor. "Bunların hepsini eve nasıl götüreceğini sanıyorsun?"

"New Yorkta yaşıyoruz," diye açıklıyor Hugh Annie'ye.

"Ben de öyle," diyor ona. "Ya da en azından ben öyleydim. Şu anda nerede yaşadığımdan pek emin değilim."

"Nasıl bilmezsin?" Rosie gerçekten şaşırmış görünerek soruyor ama Connor anlıyor. O da şu anda nerede yaşadığını bilmiyor. Pek sayılmaz.

Yığınları, bavullarına sığdırma şansı olabileceğini düşündüğü dörder kitaba indirgemek biraz zaman ve pazarlık gerektiriyor ve sonra Annie dükkânı kilitliyor ve hep birlikte dışarıya, soğuğa adım atıyorlar. Çocuklar önlerinde yürüyor, yeni Wordsmith'in bez çantalarını sallıyor, sokak lambalarının sarı ışığına dalıp çıkıyorlar.

"Peki hafta sonunun geri kalanı için ajandanda neler var?" Annie soruyor ve Connor ceketinin cebinden katlanmış seyahat programını çıkarıyor. Kadın kaşlarını kaldırır. "Oh. *Gerçek* bir ajandanız var. Vay canına."

"Evet. Gösteriyi kız kardeşim yönetiyor."

Annie ilk sayfaya bakıyor. "Çok... düzenli görünüyor." Connor, "Çok düzenli yardımları var," diyor.

"Yarın Melvin Falls'a mı gidiyorsun?"

Gözlerini kısarak seyahat programındaki satırlara bakıyor. "Öyle görünüyor." "Huh," diyor kadın. "Orada pek bir şey yok."

"Evet, sanırım amaç bağ kurmak." "Kiminle?"

"Ailem."

"Ailenle bağ kurmak için Kuzey Dakota'ya kadar mı geldin?" diyor şüpheyle. "Sen ünlü bir yazarsın. Biraz daha göz alıcı bir şey bulamaz mıydınız?"

"İnan bana, bunların hiçbirisi benim fikrim değildi," diyor ve kız kardeşinin kendisinden milyonlarca kat daha ünlü ve göz alıcı olduğunu söylemeyi ihmal ediyor. Tekrar elindeki seyahat programına bakıyor. "Ama önce akşam yemeği. Piero's iyi mi?"

Ceketinin fermuarını yukarı doğru çekerken "Evet, çok eskiden beri var" diyor. "Ama pepperoniden uzak durun."

Gülüyor. "Senin de orada çalıştığını söyleme sakın."

"Hayır," diyor. "Buralarda dışarıda yemek yiyebileceğiniz pek fazla yer yok."

Aralarındaki güzergahı tutarken saçının bir teli Connor'ın eline değiyor ve Connor'ın nefesi göğsünde sıkışıyor. Çocuklar ileride, otele geçmek için bekliyorlar. Rosie telefonunda bir şeyler yazıyor, Hugh ise yeni kitaplarından birini karıştırıyor. Connor tekrar Annie'ye döner, aniden onunla yollarını ayırmaya isteksizdir.

"İsteyeceğini sanmıyorum-" Kısa bir süre durur, tekrar düşünür. Onu akşam yemeğine davet etmek için açıklanamaz bir istek duyuyor, ama bunun ne kadar büyük bir felaket olacağını biliyor. Sadece kendi aileleriyle bile yeterince kötü olacaktı. Bir tanığın olması işleri daha da kötüleştirecektir.

Kadın ona eğlenerek bakıyor, sanki bu düşünceyi aklından bile geçirdiğine inanamıyormuş gibi ve adam kendini biraz gülünç hissediyor. Ama yine de bir şey onu ilerlemeye itiyor.

"Yarın sabah yürüyüşe çıkmak istemezsin herhalde," diye tekrar başladı, "değil mi? Ya da kahve içmek? Şu saate kadar çıkmıyoruz-" Programa bir göz atıyor. "Sekizde."

Başını sallıyor. "Kahve harika olur."

"İşte," diyor, telefonunu uzatarak. "Neden..."

Ama numarasını yazmaya başladı bile. Onunla lobide ya da kafede buluşmak da aynı derecede kolay olurdu. Ama kadın telefonunu geri verdiğinde, artık ona ulaşabileceğini bildiği için içinde bir şeylerin rahatladığını hissediyor.

Ona bir mesaj gönderir: Merhaba.

Merhaba, diye cevap yazıyor ve telefonu çaldığında gülümsüyorlar.

Çocuklara yetiştide, Hugh ona öpücük sesleri çıkarmaktadır.

"Babamın bir kız arkadaşı var," diyor şarkı söyler gibi bir sesle ve Connor alaycı bir kırgınlıkla elini ensesine koyuyor.

"Babanla dalga geçebileceğini kim söyledi?" Hugh kıkırdıyor.

"Ben!"

"Ondan hoşlanıyor musun?" Rosie, Jude'unkilere, annelerininkilere çok benzeyen gözleriyle ona dikkatle bakarak soruyor. Kitapta onları mavi yerine yeşil yapmıştı, en ince değiştirmeyeyle. Kimseyi kandıramamıştı.

Connor omuz silkiyor. "Onu çok az tanıyorum." "Yani?"

"Yeni bir hikâye yazmaya başladığım zamanki gibi," diye açıklıyor üçü arka arkaya otele giden caddeyi geçerken. "Bazen başlangıçta çok heyecanlanıyorum ama sonunda bir yere varmıyor. Her şey bütün bir kitap olacak diye bir şey yok. Bazen sadece gerçekten harika bir ilk cümledir. Ya da paragraf. Ya da bölüm. Ve bu da sorun değildir. Başlangıçta çok fazla şey beklememek daha iyidir."

Rosie ona kuşkulu bir bakış atar. "Bu," diyor, "son derece aptalca bir strateji gibi görünüyor."

"Kitap yazmak için mi yoksa insanlarla tanışmak için mi?"

"İkisi de," diyor ve Portree Inn'in ön kapısından geri dönerlerken Connor cevap olarak söyleyecek bir şey bulamıyor.

New York

2018

A []ve donmuş borularla uğraşırken, babaları Michigan'daki evi satma zamanının geldiğine karar verdi. Herkes bu haberi kendi karşıladı. Sadece altı saat uzaklıkta olan ve düzenli olarak ziyarete gelen Gemma, Mateo ile birlikte çocukluk sanat projelerini, at maketlerini ve eski püskü doldurulmuş hayvanlarını toplamak için yola çıktı. Birkaç hafta sonra, Roddy bir maçıtan dönerken Detroit'te mola verdi ve o, babaları ve üvey anneleri Liz'le birlikte eve geri döndüler ve kayalığın kenarındaki ateş çukurunun etrafında oturup hikayeler ve anılar . Jude bile yoğun programına rağmen vedalaşmaya gelmiş, kumsalda saatlerce tek başına oturmuş, çocukken sık sık yaptığı gibi güneş bulutların arasına girip çıktıkça gölün griden maviye dönüşünü izlemişti.

Ama Connor'ın duygusal bir hac yolculuğuna hiç niyeti yoktu. Michigan'ı uzun zaman önce geride bırakmıştı. Hepsi öyle yapmıştı. Geri dönmek tehlikeli geliyordu, görünmez bir akıntıya karşı yüzmek gibi. Çocukluğunun muhasebesini yapmak istemiyordu. Onu olduğu yerde bırakmayı tercih etti: geçmişte.

Bunun yerine, babasına bahar tatilinde çocuklarla birlikte Hilton Head'deki yeni evlerini ziyaret edeceğine söz verdi ve karşılığında birkaç hafta sonra postayla ağır bir karton kutu geldi. Kutuyu açtığında, eğimli bir yığın dergi ve defter buldu, hepsi sıkışık el yazısıyla doluydu, uzun süredir yaptığı işlerin hummalı bir muhasebesi

unutulmuş düşünceleri ve duyguları, şüpheli umutları ve hayalleri, çocukluk anıları. İçlerinden birini açtı, yaz gezilerinde tuttuğu bir seyir defteri.

8/8/95: Lexington'dan erken ayrıldık. Bir inek tarlasında durduk çünkü Jude bir ineği sevmek istedi. Öğle yemeği için bir dinlenme tesisinde fıstık ezmeli sandviç yedik. Sıra bende olmasına rağmen Gemma ön koltukta oturdu. Memphis yakınlarında neredeyse benzinimiz bitiyordu. (Anneme söyledim ama dinlemedi.) Call of the Wild'ı bitirdim. Roddy'nin ayakları berbat kokuyor. Jude kokmadığını söylüyor ama bence yalan söylüyor.

Kitabı tekrar kapattı.

Annesi bir keresinde ona aile belgeselcisi demişti ve o zaman bile, Connor'a hem bir amaç duygusu hem de çaresiz, tırmalayıcı bir his vermişti, sanki hiçbirisi gerçek değilmiş gibi, yoldaki o garip, ayırt edilemez günler, sanki onları kelimelerle sabitlemezse, bir şekilde uçup gideceklermiş gibi. O zaman bile, onları bir kavanozdaki şekerlemeler gibi yakalamak için yazıyordu.

Elini eski bir bavula benzeyen, seyahat pullarıyla ve hikâyelerle dolu derginin kapağında gezdirdi ve sonra diğerleriyle birlikte kutuya geri koydu, kapağını kapattı ve üç kat merdiven inerek depolarına götürdü, orada tozlu bir pencere vantilatörü ile eski bir bebek salıncağının arasına sıkıştırdı ve hemen unuttu.

Roddy

Kuzey Dakota

2025

"S O," diyor Roddy, gıcırdayan otel yatağının başlığına yaslanmış, Jude'dan aldığı seyahat programı kucağında. "Görünüşe göre Akşam yemeğine kadar iki saatimiz var. Ne yapmak istersin?"

Winston onun yanında, bir dirseğinin üzerinde doğrulmaktadır. "*Bunu* yine yapabiliriz," der sırtarak ve Roddy gülerek, çarşafı atıp yataktan kalkmadan önce ona bir öpücük verir. "Neden olmasın?" Winston sırt üstü dönerek, "Tatildeyiz," der. "Tatildeyiz."

"Kuzey Dakota gerçekten tatil sayılıyor mu?" Roddy boxer'ını çekiştiriyor, sonra pencereye doğru ilerliyor ve aşağıdaki gri sokağa bakıyor. "Koşuya çıkmak ister misin?"

Winston gözlüklerine uzanırken abartılı bir iç çekiş yapar. "İstemiyorum."

"," diyor Roddy, ona bir tişört fırlatarak.

"Birlikte sadece iki haftamız daha var ve sen bu süreyi *koşarak* mı geçirmek istiyorsun?"

Bu hatırlatma Roddy'nin midesini bulandırır. Hâlâ Winston'a, aslında birlikte bir haftaları bile kalmadığını söylemeyi başaramadı. Zack'ten haber aldıktan sonra bunu o gece yapmayı planlamıştı, ama onun yerine uzun mesafeli ilişkilerini nasıl yürütecekleri konusunda büyük bir tartışmaya girdiler ve Winston o kadar harika bir şekilde destekleyici ve anlayışlı davranıyordu ki Roddy bunu yapmaya cesaret edemedi.

haberi vermek için. Birkaç gün sonra, bu yolculuk için hazırlanırken, Bismarck'a indiklerinde her şeyin bitmiş olacağına dair kendi kendine söz verdi. Ama tabii ki yine korkup vazgeçti ve şimdi buradalar, biri hala habersiz, diğeri hafif terli bir panik içinde.

Winston, "Hey," der ve Roddy dönüp onun hülyalı bir ifade takındığını görür. "Bugünden tam bir hafta sonra koca olacağımızın farkında mısın?"

Roddy'nin kalbi sıkışır; gözlerini kapatır. "Winston..." diye başlar, cesaretini toplamaya çalışır, ama Winston kendi düşünceleri içinde kaybolmuştur.

"Aslında, belki *de* henüz değil. Burada saat farkı nedir? Nerede olduğumuzu bile tam olarak anlayamıyorum... Burası Orta Batı mı?"

"Hey," diyor Roddy, kalbi hâlâ göğsünde çınıyor. "Hadi şimdi eğlenceli bir şeyler yapalım. Sadece ikimiz varken." Seyahat programını kaldırdı. "Hayvanat bahçesinin güzel olduğunu duymuştum."

Winston şüpheli görünüyor. "Bir şeyler içmeye ne dersin?"

Roddy başını sallayarak, "Evet," der, "seninki daha iyi."

Ana caddede önünden geçtikleri ilk bar karanlık ve salaş, etiketleri soyulmuş bira şişelerinden içen iri yarı beyaz adamlarla dolu, gözleri köşedeki eski görünümlü televizyonda gösterilen basketbol maçına dikilmiş.

Winston, "Yerliler tarafından öldürülme olasılığımızın çok yüksek olmadığı bir yer bulalım," diye önerir ve bunu şaka yapar gibi söylese de Roddy onun ciddi olduğunu bilir. Winston on dört yaşındayken eşcinsel olduğunu açıklamıştı, ama zorbalık bundan çok önce başlamıştı. Eşcinsel olduğu için, Siyah olduğu için, sıksa ve beceriksiz olduğu için ve sınıf arkadaşlarından çok daha zeki olduğu için. Roddy ile tanıştıkları ilk gece, birbirlerini saygınlık cılası taşıyan bir uygulamada bulduktan sonra, Dupont Circle'daki kalpaklı bir barda karşılıklı oturmuşlar ve Winston ona ortaokuldan iki çocuğun onu yemek yediği bir çıkıntıdan aşağı ittiği zamanı anlatmıştı

Öğle yemeği. O gün dirseğini kırmıştı ve ameliyattan kalan düzgün yara izi hala her şeyi hatırlatıyor; alaylar, dalga geçmeler ve sataşmalar yaşlandıkça düzeldi ya da en azından hafifledi, ancak o yalnız yılların anısı hiçbir zaman tamamen yok olmadı, onu Oxford'dan doktorasını yaptığı MIT'ye ve oradan da Ulusal Sağlık Enstitüleri'ne kadar takip etti.

şimdi bile, Winston parlak ve ödüllü bir bilim insanı, emin, yakışıklı ve mutlu olsa da, Roddy hala bazen içindeki endişeyi, bir yabancı onlara baktığında ya da Roddy hakkında bir makale sahadaki yeteneklerinden bahsetmeden önce cinselliğinden bahsettiğinde nasıl gerildiğini görebiliyor. Roddy bunun pek de gelişmiş bir bakış açısı olmadığını biliyor, ama bu geçmişe dönüp nişanlısının daha genç, daha hırpani versiyonuyla, dirseği kırık, duygulu gözleri ve hassas kalbi olan versiyonuyla dalga geçen herkesin ağzını burnunu kırma isteği uyandırıyor.

Kendi yolu çok farklıydı. O bir sporcuydu, istisnai bir sporcuydu, bu da ona belli bir yalıtım sağlayan özel bir tür para birimiydi. On ya da on bir yaşından beri eşcinsel olduğunu biliyordu ve ilk kez on iki yaşında bir erkekle öpüşmüştü - bir futbol maçıdan sonra tribünlerin arkasında tabii ki. Ama çok daha sonra, üniversitedeyken eşcinsel olduğunu açıklamıştı. O zaman bile sadece yakın arkadaşları ve ailesi biliyordu. Roddy bugüne kadar doğuştan mı içine kapanık bir insan olduğundan yoksa bu sırrının mı onu böyle yaptığından emin değil ama Winston kadar cesur olmadığından emin. Her zaman tek bir düşünceyle futbola odaklanmıştı ve içgüdüsel bir şey ona kimliğinin bunun önüne geçebileceğini, çok fazla değişebileceğini söylüyordu. Belki de haklıydı, belki de öyle olacaktı. Ya da belki de her iki şekilde de iyi olacak kadar iyiydi. Bunu bilmek imkansız. Ama bir gazeteciye "Ben eşcinselim" diyebilmesi için yirmi dokuz yaşına, yani başarılı bir profesyonel kariyere sahip olmasının üzerinden yedi yıl geçmesi gerekti. Ve haklı olduğu ortaya çıktı: bu her şeyi değiştirdi. Sadece her zaman hayal ettiği şekilde değil.

Başka bir spor barını, sonra da ne hikmetse menüsünde sosisli sandviç olan bir Meksika restoranını geçerler ve sonunda kırmızı-beyaz çizgili tentesi olan yerel bir taverna bulurlar. Patlamış mısır kokusu sokağa yayılır ve Roddy içeri bakmak için duraklar.

"Bak," diyor sevinçle. "Oyunları var." Winston gülüyor.

"Sen bir çocuksun."

"Hızlı bir Skee Ball oyunu! Sonra ."

Winston'ın inlediğini duyar, ama Roddy çoktan birkaç adım içeri girmiştir, hantal oyunlar girişin yakınında omuz omuza durmaktadır.

"Hey," diyor yüzünü bir pençe makinesinin camına dayayarak, içeride bir sürü ucuz doldurulmuş hayvan var. "Şu su aygırını kazanmaya çalışmamı ister misin? Ya da, ooh... şu oyuncak ayıya ne dersin?"

"Otuz altı yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?" Winston, gömleğinin kuyruğuyla temizlemek için gözlüklerini çıkararak, "Otuz altı yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?" der. Ama Roddy yılmaz. Cebinden bir dolar çıkarır ve makineye atar, kumanda kolunu kullanırken konsantre olmuş bir halde dilini dışarı çıkarır. Ortadaki kırmızı düğmeyi sıkıştırmadan önce birkaç kez ileri geri çevirir ve oyuncak ayının tam üstüne gelene kadar aşağı hareket eder. Ama Roddy'yi dehşete düşüren şey, bunun yerine doldurulmuş bir elmas yüzüğü kapmayı başarmasıdır.

Winston'la birlikte pençenin yükselmeye başlamasını, gülünç, büyük boy elması pençesine almasını izlerler. Yüzük yükselir, yükselir, yükselir -dünyanın en kötü metaforu gibi orada sallanır- ta ki son dakikada kayarak diğer kaçan ödülleri yığınının içine düşene, yuvarlak, boncuk gözlü bir balinanın yanına usulca inene kadar.

"Kahretsin," der Winston sırtarak. "Ben de sonunda yüzüğümü alacağımızı ."

Roddy cam vitrinin içine bakıyor, ensesi suçluluk duygusuyla kızarıyor. Bunu nişanlandıklarında yapmamışlardı; spontane bir andı, ikisi güzel bir yaz günü brunch'tan dönerken el ele tutuşup gülüşmüşlerdi,

Roddy'nin göğsünde bir şey kabarmıştı, öyle büyük bir mutluluk duygusuydu ki, uçup gideceğini hissetti ve Winston'a dönüp, "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum," dedi.

Winston'ın gülümsemesi kocaman olmuştu. "Ben de öyle," dedi, sonra güldü. "Seninle yani."

"Benimle evlenir misin?" Roddy, yüzünü ona dönüp öteki elini de tutarak sormuş, Winston da yanıt vermeden onu öpmüştü; bir söz, bir yemin gibi bir öpücükte bu.

Yüzük için evlenene kadar beklemeye karar verdiler; Roddy'nin Winston için seçtiği yüzük çoktan takıldı bile - basit bir altın yüzük

-Evdeki çorap çekmecesinde saklıyordu. Ancak şimdi, neredeyse bir yıl sonra, nişanlısını bunun için daha da uzun süre bekletmek üzere olduğunun farkındadır.

"Ah, ," der Winston hafifçe. " yakında."

Dönüp Roddy'nin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da barın kapısına yönelip dışarı çıktı. Roddy, akşamın serin havasında onu takip etmeden önce yüzüğe bir kez daha bakar, midesi bulanmıştır. Paltolarını etraflarına daha sıkı sararlar, küçük bir ara sokağa rastlayana kadar birkaç blok boyunca sessizce yürürler. Sokağın sonunda yeşil bir kapısı olan bir bar vardır, penceresinin üzerinde dalgalı harflerle *Vino* yazmaktadır.

"Bu gerçekten doğru olabilir mi?" Winston oraya doğru yürürlerken şöyle der. "Portree Bud Light'tan başka bir şey mi satıyor?"

Roddy, "Tam bir züppesin," diyor ama bunu sevgiyle söylüyor.

İçerisi kadife banketler ve narin pirinç masalarla loş bir şekilde aydınlatılmıştır. Çoğunlukla boştur, bu da Winston'ın tüm kasabadaki tek Siyah kişi ve Roddy ile muhtemelen tek eşcinsel çift olduğunu daha az göze batır hale getirir. Yine de barda oturup menülerini açtıklarında birbirlerine hoş bir şaşkınlıkla bakarlar.

"Bruschetta'ları var," diyor Roddy, etkilenmiş bir şekilde. "Kim bilebilirdi ki?"

"Gördün mü?" Winston diyor ki. "Eğer sana kalsaydı, şu anda tilt oynuyor olurduk."

"Sanırım sana sahip olduğum için şanslıyım," diyor Roddy, sesi şaşırtıcı derecede hırçın.

Winston güler. "Gerçekten öylesin."

Roddy bir kadeh şarabın onu sakinleştireceğini ummuştu ama ilk şişenin yarısına geldiklerinde daha da gergin dikkati dağılmıştı.

"New York'ta gittiğimiz şarap barını hatırlıyor musun?" Winston söylüyor. "Ne olduğunu bilmeden pâté sipariş ettiğin yeri?" Taburesinde geriye yaslanıyor, omuzları gülmekten titriyor. "Bir ısırık almıştın ve kusacakmış gibi doğruca tuvalete koşmuştun."

Roddy utangaç bir şekilde gülümsüyor. "."

"Kusmadın!" Winston neşeyle, "Kusmadın!" der.

"Sana söylemeye çok utandım," diye itiraf ediyor Roddy. "Bu yüzden kalanını yemene izin verdim."

Winston başını sallar. "Ben de senin sadece çekici olmaya çalıştığını sanıyordum," der ve bardaklarını yeniden doldurur. Kaşlarını muzipçe kaldırarak Roddy'ye bakar. "İyi ki düğünümüzde börek yok o zaman."

Roddy ince bir gülümsemeyi başarır. "İyi bir şey."

"Düğünden söz açılmışken," der Winston, kadehini Roddy'ninkiyle tokuşturur, sonra uzun bir yudum alır. "Bunun korkunç bir son dakika düşüncesi olduğunu biliyorum. Ama ailem konusunda kendimi suçlu hissediyordum. Ailenin orada olmaması seni kötü hissettirir diye onları davet etmek istemedim. Ama şimdi burada göre, seninkileri de gördüğüne göre, acaba..." Roddy'nin yüzündeki ifadeye bakarak sözünü keser. "Hafta sonunun daha yeni başladığını biliyorum ve her şey yolunda gitmeyebilir. Ama belki de onlara gelmelerini teklif etmen işleri kolaylaştırır?"

Roddy'nin aklına, bunun düğünü ertelemeyi önermek için mükemmel bir bahane, tamamen geçerli bir neden olabileceği gelir. Ama Winston'a yalan söyleyemezdi. Bu konuda yalan söyleyemez. Onun yerine, ne diyeceğini bilemez halde gözlerini .

Winston başını sallayarak, "Hayır, haklısın," dedi. "Bu aptalca bir fikirdi."

"Öyle değil," diyor Roddy. "Bu çok hoş bir fikir. Ve sen de bunu düşündüğün için çok tatlısın."

Winston kaşlarını çattı. "Daha önce bu kelimeyi kullandığını duyduğumu sanmıyorum.

daha önce çok *güzeldi*."

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi Roddy, gözlerini kısa bir süre için kapatarak ve Winston dinlemek için şarap bardağını bıraktı. "Düğünü ertelemek zorundayız."

Winston uzun bir süre sessiz kalır, yüzü hiçbir şey belli etmez. Çalışırken ya da özellikle zor bir sorunu çözmeye çalışırken olduğu gibi görünüyor: kararlı, sakin ve son derece ölçülü. Roddy bekler, bütün vücudu gergindir.

Winston sonunda, "Orlando yüzünden," dedi.

Roddy sefilce başını sallar. "Çok özür dilerim," der. "Hiçbir fikrin yok. Bundan kurtulmaya çalıştım ama sezon öncesi başladı bile ve beni gelecek hafta, ayın on ikisinde oraya çağırıyorlar. Yemin ederim ertelemeye çalıştım. Ama Zack onları ikna . Yani hiçbir yolu yok-"

"Düğünümüze sığdırmak için," diyor Winston, aksanı her zamankinden daha kırılmış. "Doğru."

"Ama küçük olmasının iyi tarafı da bu, değil mi?" Roddy umutsuzca neşeli bir sesle söylüyor. "Sadece belediye binasında bir randevu ve bir restoranda rezervasyon. Hepsi kolayca taşınır."

Winton'ın yüzü hâlâ endişe verici derecede boş. "Ama bu bizim yıldönümümüz."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor Roddy. "Ve bunu o zaman yapmak gerçekten güzel olurdu. Ama öyle değil... Yani, tonlarca çift yılın diğer üç yüz altmış dört gününden birinde evleniyor, değil mi? Belki bu şekilde ailelerimizi de davet edebiliriz, onlara plan yapmaları için biraz zaman vermiş oluruz."

Winston şarap kadehine uzanır, geri uzatır ve bir dikişte bitirir. "Sana bir şey sorabilir miyim?" diyor ve sonra cevap bekleme zahmetine girmeden devam ediyor: "Bütün bunlara gerçekten değer mi?"

Bu mu? Son bir sezon boyunca umursamadığın bir takımın yedek kulübesinde oturabilmek için düğünümüzü kaçırmak ve sekiz aylığına Florida'ya taşınmak mı?"

Roddy kendini dengesiz hissederek arkasına yaslanır. "Bu hiç adil değil."

"Aslında hıyarlık etmeye çalışmıyorum," diyor Winston. "Gerçekten. Bunun neden hayatımıza birlikte başlamaktan daha cazip olduğunu anlayamıyorum. Özellikle de ikimiz de çoğunlukla seni istediklerini bildiğimiz halde-"

"Fark etmez," diye araya giriyor Roddy. "Beni neden istedikleri umurumda değil. Ben oynamak istiyorum ve onlar da bana izin verecekler. Bu kadar basit. Ayrıca, teklifi çoktan kabul ettim. Ve takıma bir taahhütte bulundum. Bu sadece onun bir parçası."

Bunun üzerine Winston'ın gözleri parlar. "Peki ya senin bana olan bağlılığın?"

"Yine de evleneceğiz," diyor Roddy, artık sabırsızlanarak. "Sadece bunu daha sonra yapmak zorunda kalabiliriz. Ya da daha erken! Gelecek hafta, ben gitmeden önce yapabiliriz. Sen nasıl istersen. Ama aşırı tepki vermenin bir anlamı yok."

"Aşırı tepki mi?"

"Evet," diyor Roddy. "Bu dünyadaki en büyük mesele değil." "Doğru," der Winston, incinmiş görünerek. "Doğru. Pekala. Sanırım mesele şu ki... bu benim için dünyanın en büyük meselesi."

Roddy ona göz kırptırıyor, ne diyeceğini bilemiyor. Uzun bir süre öylece otururlar, sessizlik aralarında uzayıp gider. Ve sonra tanıdık bir ses duyarlar.

"Siz ikiniz benim fikrimi çaldınız," diyor Jude, büyük boy siyah paltosuyla neredeyse süzülerek yanlarına geliyor, çilek sarısı saçları inanılmaz derecede dikkatsiz ama aynı zamanda tamamen biçimli bir şekilde omuzlarına dökülüyor. Üç yıl öncesine göre daha zayıf görünüyor, gölün kenarındaki atladıklarında elini tutan ikizinden çok dergilerde gördüğü aktris fotoğraflarına benziyor.

İkisi de ona boş boş bakınca, aralarındaki şarap şişesini işaret ediyor. "Akşam yemeğinden önce sarhoş oluyorum."

"Oh," diyor Roddy ve sonra şişeyi ona doğru itiyor. "Evet."

"Bunun için tek şey bu," der ve ceketinin düğmelerini açıp onlara katılırken Winston'a göz kırpar. "Ee. Winston. Bana her şeyi anlat. Kim olduğunu. Nasıl tanıştığınızı. Kardeşimin kirli çoraplarını evin her yerinde bırakmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu." Durdu ve ellerini çırpı. "Ve nişanlandığınızı duydum?"

Roddy ve Winston birbirlerine acımasızca bakarlar. Roddy sonunda, "Öyleyiz," dedi.

Garson bir bardak daha getirirken, "Tebrikler," der. Jude, bakışlarını Roddy ve Winston'a çevirmeden önce ona ısıltılı bir gülümseme verir. "Oradan başlayalım. Soruyu kim sordu? Her şey nasıl gelişti? Düğün ne zaman?"

Bir kez daha göz gelirler. Uzun bir sessizlik olur.

"Vay canına," diyor Jude, ikisinin arasına bakarak. Kendine bir kadeh şarap doldurmak üzereydi ama şişeyi yere bırakıp onlara doğru kaydıldı. "Görünüşe göre ikinizin buna benden daha çok ihtiyacı var," diyor; sonra bir tane daha sipariş etmek için elini kaldırıyor.

Kaliforniya

2005

T ██ Üniversitenin ilk yılında █ , Jude'u ziyaret etmek için Los Angeles'a gitmişti. Okul bittiğinde, oda arkadaşının ailesinin yanında bir hafta kalmak niyetiyle oraya gitmişti. Ancak oda arkadaşının bir misafiri bile zor kabul edecek kadar büyük bir evde yaşadığı çıktı ve onu kalmaya ikna etti. Yaz aylarını ailesinin Brentwood'daki golf kulübünde garsonluk yaparak, havuz kenarında oturarak ve Much Ado About Nothing'den dramatik okumalar yaparak, Wisconsin'deki küçük üniversitede her ikisinin de tiyatro öğrencisi olduğu sonbahar prodüksiyonunda hangisinin Beatrice'i, hangisinin Hero'yu oynayacağına dair bahisler yaparak geçirdiler.

Anlaşıldığı üzere, Jude seçmelere bile katılamayacaktı. İki

Yeni döneme haftalar kala, aynı oda arkadaşının pembe diziler ve gençlik dramaları konusunda son derece başarılı bir yapımcı olan babası, Alaska'nın küçük bir kasabasındaki gençleri konu alan yeni dizisinin yıldızının yerini doldurmak için acil bir oyuncu seçme seansında oturuyordu - seçtikleri aktris ön prodüksiyon başlar başlamaz ortadan kaybolmuş, kısa süre sonra Palm Springs'teki bir rehabilitasyon merkezinde yeniden ortaya çıkmıştı - ve o gün aktris üstüne aktris izliyordu, Zihni, kızının yazı geçiren oda arkadaşına kaydı, saflık ve eminliğin ilginç bir karışımına sahipti, sanki aynı anda hem çok genç hem de çok yaşlıydı, tam da rolün gerektirdiği gibiydi ve bu yüzden onu, hayatını değiştirecek bir seçmeye davet etti.

Şovun kendisi büyük bir başarıydı (iyi reytinglere sahip olmasına rağmen kültünü takip etti ve daha sonra yayın akışında sürpriz bir ikinci hayat kazandı), ama ona bir menajer, bir menajer ve Studio City'de bir manikür salonunun üstündeki küçük bir daire için depozito için biraz para kazandırmaya yettiği için ve geri kalan her şey, bu şeylerin eğiliminde olduğu gibi, oradan dönecekti, Önce dizi, sonra genç bir avukat asistanı hakkındaki dizi, sonra Sundance'i kasıp kavuran bağımsız film, fütüristik gerilim filminde beklenmedik bir aksiyon yıldızı dönüşü ve tabii ki dramatik yeteneklerini ilk kez gösteren dönem filmi ve Oscar adaylarının açıklandığı son sabaha kadar bu böyle devam etti.

Wisconsin'e döndüğünde, oda arkadaşı sonbahar oyununda Beatrice rolünü kaptı.

Ama tüm önce Roddy, hem spor bursu hem de futbol takımının orta sahasında başlangıç pozisyonuna sahip olduğu UNC'de bir kamp danışmanı olarak genç sporculara bir atağını nasıl kıracaklarını öğreterek geçirdiği yazdan biriktirdiği parayı kullanarak Los Angeles'a bir ziyaret için uçtu. O yaz Connor New York'ta bir dergide staj yapıyordu, Gemma ise Chicago'da gerçek bir pazarlama işinde çalışıyordu, sanki hep öyle değilmiş gibi çoktan yetişkin olmuştu ama hâlâ iki yatak odalı bir dairede dört oda arkadaşı ve bira dolu bir buzdolabıyla yaşıyordu.

Anneleri öleli üç ay olmuştu ve umutsuzca birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Jude o hafta Roddy'yi her yere götürdü: Santa Monica İskelesi'nde balık taco yediler ve ayaklarını Pacific Okyanusu'na soktular; Descanso Bahçeleri'ne, Grand Central Market'e ve Getty'ye gittiler; Hollywood Bulvarı boyunca yıldızların kirli şeridinde yürüdüler ve Griffith Park'taki gözlemesine tırmandılar, puslu şehir altlarında görebildikleri kadar uzanıyordu. Son gün, Jude onu Malibu'ya götürdü ve burada pürüzlü bir sahilde taş topladılar. Daha sonra, güneşin devasa taşların arasından düşüşünü izlemek için kaldılar.

Kemerler, dalgaların üzerinde asılı duran turuncu bir top, yüzleri
Altın ışıık.

Roddy, "Burayı seviyorsun," dedi ve Jude gülümsedi.

"Biliyorum," dedi. "Ve bu yaz eve dönmeyi göze alamadım. Nedenini bilmiyorum."

"Annem yüzünden," dedi, gözleri suyun üzerindeydi.

Jude başıyla onayladı. "Tuhaf değil mi? Oraya gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki."

"Ama yine de tüm anılarımızın olduğu yer burası."

"Çoğu," dedi yaz gezilerini düşünerek.

Güneş gökyüzünde alçaldı. Dalgalar sahile vurmaya devam ediyordu. Arkalarında biri gitarını çıkardı ve şarkı söylemeye başladı.

"Keşke onu tekrar görebilseydim," dedi Roddy ve Jude kararlı bir şekilde ince ufuk çizgisine baktı. "Görmememiz gerektiğini biliyorum ama onu özliyorum."

"Ben de öyle," dedi Jude.

Roddy ona yan gözle baktı. "Ve seni özledim." "Ben buradayım," dedi ona.

Jude

Kuzey Dakota

2025

O Bir saat ve iki şişe sonra şarap barından çıkıp soğuk geceye adım atarlar. Jude şişeleri karıştırırken titriyor.

Ceketinin düğmelerini ilikliyor, rüzgâr gözlerini sulandırıyor. Portree sokakları, ara sıra bir kamyonun tıkırtısı ya da yakındaki spor barından gelen tezahüratlar dışında çoğunlukla sessiz. Her şey açık ve ferah ama bir şekilde de klostrofobik hissettiriyor. Jude bir kolunu Roddy'nin koluna doluyor, Roddy onun yanına geliyor, Winston da arkalarından geliyor.

"Peki neden şimdi?" Roddy ona soruyor, gözleri şaraptan dolayı biraz odaklanmamış.

Jude omuz silkiyor. "Boş bir hafta sonum vardı," diyor ama Jude ikna olmuş görünmüyor. Onunla tekrar birlikte olmak rahatsız edici, her zaman içini görebilen tek kişi. O bir insan röntgeni gibi, onun için özel olarak yapılmış yürüyen bir yalan makinesi testi. Şu anda saklayacak bu kadar çok şeyi olmasaydı, bu kadar çok sır taşıyor olsaydı belki de fark etmezdi. Ama taşıyor. Ve adam ona araştıran bir bakış atarken kendini açıkta hissetmemek çok zor.

"Doğru," diyor, ama biraz şüpheli bir tavırla. "Şey, sevindim. Seni özledim."

son kısmı biraz kabaca söylüyor, sanki her şeyden çok buna sinirlenmiş gibi. Ama kadın da her zaman onun içini görebilmiştir.

"Ben de," diyor ona.

Ceketinin cebindeki telefonu çalıyor ve Spencer'ın aradığını görmek için telefonu çıkartıyor.

"*Spencer Nolan?*" Winston, ekranın görüntüsünü yakaladığında ağlar. Yürümeyi bırakır, gözleri faltaşı gibi açılır. "Olamaz. Bu gerçekten Spencer Nolan mı? Özür dilerim. Beni ilgilendirmez. Hem de hiç. Ama... Öyle mi? Onunla çıkıyor musun? zgnm. Beni de ilgilendirmez. Ama çıkıyor musun?"

Roddy şaşkın şaşkın ona bakar. "Onu tanıyor musun?"

Winston, "O büyük bir yıldız," diyor, sonra da biraz mahcup bir ifadeyle ekliyor, "Artı, muhteşem biri."

"Aha," der Roddy, sonra Jude'a döner. "Yemin ederim gizli bir dedikodu yazarı değil."

Winston başıyla onaylar. "Ben bir bilim adamıyım."

"Gizli *Us Weekly* bağımlılığı olan bir bilim adamı," diye ekliyor Roddy yeniden yürümeye başladıklarında, donmuş elleri ceplerinde, yüzleri sokak lambalarının turuncu ışığıyla aydınlanıyor.

Winston, "Sadece arada bir elime alıyorum," diye ısrar eder, ama Roddy, Jude'a yavaşça ve teatral bir biçimde başını sallar.

"Her. Tek. Hafta."

Jude ne söyleyeceğinden emin değildir. O ve Spencer şimdiye kadar basını uzak tutmayı başardılar, bunun nedeni kısmen Jude'un her zaman son derece ketum olması, kısmen de aralarındaki ilişkinin tam olarak ne olduğunu hâlâ zmeye çalışıyor olması. Ekibi, birkaç yakın arkadaşı ve tabii ki Spencer mayosuyla mutfaktan her geçtiğinde yüzü kızaran hizmetçisi biliyor, ama bunun dışında çoğunlukla kendi özel baloncuklarında var oldular ve şimdiye kadar herhangi bir şeyin bunu patlatmasına izin vermeye isteksizdi.

Telefon elinde almayı bıraktı ve restoranın önünde durduklarında telefonu kaldırdı. "Geçenlerde bir filmde birlikte çalıştık," diyor beceriksizce. "Yani... evet. Muhtemelen onu geri aramalıyım. Sizinle orada buluşuruz."

Winston, Jude telefonu kulağına götürürken, Roddy onu yarı sürükleyerek içeri sokarken bile, "Doğru, elbette," der. "Ve özür dilerim... Burnumu sokmak istememiştim... O sadece... şey, bilirsin işte. Tamam. Tamam o zaman. Toodles."

Piero'nun yerinde gözden kaybolurlarken, sarımsak kokusu kısa süreliğine gece havasına karışır, Jude Roddy'nin "*Toodles?*" dediğini duyar.

Boş sokakta tek başına, ekranında Spencer'ın adını tuşlar ve telefonu kulağına götürür. "Selam," diyor telefonu açtığında. "Ailenle birlikteyken rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama Sergio'nun Pazartesi günü Oscar gecesi için elbiseni bıraktığını haber vermek için aramıştım."

"Öğle yemeği mi?" Jude, restoranın sıcak ışıklarına sırtını dönüp ayaklarını soğuğa karşı yere vurarak, "Öğle yemeği mi?" diye soruyor. "Harika."

"Bir göz attım. *Çok seksi* görüneceksin." Gülüyor.

"Teşekkürler."

"Buna mı gelmem gerekiyor yoksa sadece törene mi?" "Sadece törene."

Bir duraksama oldu ve sonra: "Kırmızı halı da mı?"

Tereddüt ediyor. Bunu henüz konuşmamışlardı. Neredeyse altı aydır birlikte olmalarına rağmen, bu ilk kez insan içine çıkmaları olacak ve çok uzun bir süre için herhangi bir mahremiyetin sonu anlamına gelebilir. Jude bu gibi konularda her zaman aşırı dikkatli olmuştur ama şarap ve Los Angeles'tan bu kadar uzakta, hayatından kopuk olmak onu pervasız hissettiriyor. Taşıdığı sırlar, devirmek üzere olduğu iğneler gibi içinde sıralanıyor -bir, *iki*, *üç*- ve bu da şu anda her şeyi söyleyebileceğini hissettiriyor. Hatta evet. Özellikle evet.

Ve öyle de yapıyor.

Adamın sesindeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyor. "Size eşlik etmek benim için bir onurdur," diyor bir tür hamasi bir resmiyetle, ama gerçekten memnun olduğunu anlayabiliyor. O da öyle. Düşündüğünden daha fazla. "Hey, orada işlerin nasıl gittiğini söylemedin."

Jude restorana bir göz atar. Buğulu pencerelerden Roddy ve Winston'ın paltolarını çıkardıklarını görebiliyordu. "Bu çok garip. Son derece garip."

"Bir öneride bulunabilir miyim?"

"Elbette."

"Alkol."

Jude güler. "Çoktan . Eğer anlayamadıysan diye söylüyorum."

Telefonu kapatıp arkasını döndüğünde, iki genç kadın sanki birdenbire arkasındaki kaldırımında belirmişti ve Jude hemen gerilir, konuşmasına kulak misafiri olduklarından ya da videoya çektiklerinden endişelenir. Ama ikisi de heyecandan donmuş gibi görünüyor, kalın kabarık paltolarının içinden birbirlerinin kollarını tutuyorlar, gözleri kocaman.

"Siz Jude Endicott musunuz?" diye soruyor uzun boylu olan ve ardından onay beklemeden ekliyor: "Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Diğeri kusacakmış gibi görünüyor. "Gerçekten burada olduğuna inanmıyorum."

Jude restoranın penceresinden ailesinin uzun bir masaya oturduğunu görebiliyor. Gülümsemeye zorlayarak, "Evet, böyle iyi," diyor ve kızlar kitap ayracı gibi iki yanına koşturuyor, içlerinden biri fotoğraf çekmek için kolunu uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorlar ve aceleyle uzaklaşıyorlar, telefona eğiliyorlar ve sokağa geri dönerken küçük heyecan çılgınlıkları atıyorlar.

İçeride herkes onu beklemektedir: Roddy ve Winston, Connor ve çocuklar ve Gemma, kırmızı kareli bir kumaşla örtülü ve oluklu mumlarla saçılmış bir masanın başında oturuyor.

"Üzgünüm," diyor. "almak zorundaydım."

Bir an için hepsi sustu. Bir zamanlar özel hayatları açık kitap gibiydi, diğerlerinin görmesi için çıplak bırakılmıştı. Ama artık öyle değil.

Jude boş sandalyeyi çeker, aniden sabırsızlandığını hisseder. Bunu atlamak, özürleri ve açıklamaları geçmek istiyor.

Artık birbirine uymayan yapboz parçaları oldukları hissi kırılmış. Tekrar eski günlerdeki gibi, Olağanüstü Endicott'ların her zamankinden daha iyi olduğu kısma ulaşmak istiyor. Ama bunun o kadar kolay olmadığını biliyor. Bir yerden başlamaları gerektiğini biliyor. Ve böylece başlamaya karar verir.

"Erkek arkadaşımdı aslında," diyor onlara, kelimeyi test ederek. Kulağa tuhaf ve resmi geliyor ama aynı zamanda hoş. "Telefonda."

Winston heyecanla öne doğru eğilir. "*Biliyordum*," der nefesinin altından.

"Bir sonraki filmimin setinde tanıştık."

"*Spencer Nolan*'dan mı bahsediyorsun?" Rosie gözlüklerinin arkasından gözlerini kocaman açarak sorar ve Jude içgüdüsel olarak irkilir, kendilerine doğru doğrultulmuş bir telefon olmadığından emin olmak için etrafına bakınır. Ama restoran zaten bunun için fazla gürültülü olduğundan başını sallıyor ve Rosie küçük bir çığlık atıyor. "Aman Tanrım. Çok rüya gibi."

Roddy gülüyor. "Sen ve Winston bir hayran kulübü kurmalısınız."

"Arkadaşım Luna'ya söyleyebilir miyim?" Rosie bunu duymazdan gelerek sorar. "O söylemeyecek."

Buna *inan*."

"Rosie," diyor Connor, sesi sert. "Hayır."

Yüzü kızarır ama Jude ona gülümser. "Olay önce ona söylemene izin vereceğim. Söz veriyorum. Sadece henüz değil, tamam mı?"

"Tamam," diyor Rosie, yeniden parlayarak.

Jude masanın diğer ucundan Gemma'nın onu dikkatle izlediğini hissediyor, çenesini ellerinin arasına almış, saçları -birbirlerini son gördüklerinden çok daha kısa- yüzünü çerçeveleyiyor. "Ciddi bir şey mi?" diye soruyor Gemma o gerçekçi haliyle ve Jude tereddüt ediyor.

"Bilmiyorum. Belki." "Onu seviyor musun?"

"Sanırım öyle."

"Neden onu bu hafta sonu getirmedin?"

"Dürüstçe mi?" Jude sırtarak söylüyor. "Çünkü birkaç dakika öncesine kadar onun erkek arkadaşım olduğunu fark etmemiştim."

Roddy güler. "Kulağa doğru geliyor."

"Evet," diye araya giriyor Connor. "David D'Angelo'nun herkese onun kız arkadaşı olduğunu söylediği ve senin onunla hiç konuşmadığın zamanı hatırlıyor musun?"

"O beşinci sınıftaydı," diyor Jude küçümseyerek.

"Ya da Kyle Marsh seni baloya davet etmek için aradığında ve onu yılıktan aramak zorunda kaldığında?"

Bütün bunları büyük bir ilgiyle dinleyen Rosie'ye, "Abartıyorlar," diyor. "Ve bu farklı. Spencer'la yani. Sanırım ben sadece..." Kendini Gemma'ya bakarken bulur. "Sanırım sadece bilmeni istedim."

Garson kız kalabalık masaların arasından geçerek elinde roman kalınlığında bir yığın menü ve kocaman bir sepet ekmekle geliyor. Onları masaya bırakıp not defterini açmaya başlamıştı ki gözleri Jude'a takıldı ve yüzü şaşkınlıkla kazanmış bir halde durdu. "Oh. Kahretsin. Vay canına. Özür dilerim. Ben sadece- Kahretsin."

Jude güler ve bir ruloya uzanır. "Merhaba."

"Kusura bakmayın, bunu beklemiyordum. Menülerinize bakmanız için size birkaç dakika vereceğim," dedikten sonra tekrar koşarak uzaklaştı, ne gördüğünden emin olmak istercesine bir kez geri döndü ve mutfağa girerek gözden kayboldu.

Jude bir parça ekmek koparıp ağzına atıyor ve onu izleyen Rosie kaşlarını çatıyor. Sepet ona doğru geldiğinde o da bir ekmek alıyor.

Connor, "Senin glütensiz olduğunu sanıyordum," deyince kız ona ters ters bakıyor.

"Hayır."

Ellerini kaldırıyor ama kız bir ısırik aldığı anda eğlenmiş görünüyor. "Benim hatam."

"Tamam," diyor Jude, Roddy'ye dönerek. "Sıra sende."

"Ne için benim sıram?"

"Bize senin hakkında bilmediğimiz bir şey söylemek için."

İç çekiyor. "Bu bir buz kırıcı mı? Buz kırıcılardan nefret ederim." "Çok kötü," diyor Jude ona. " sende."

Roddy, Winston'a yan gözle bakarak, "Tamam," dedi. Derin bir nefes alır, sonra başını hafifçe sallar. "Gelecek hafta Orlando'ya taşınıyorum. Orada son bir sezon oynamak için."

Winston gülümsemeye çalışır, gülümsemesi düz kalır.

Roddy, elini Winston'ın elinin üzerine koyarak, "Bu gelişme herkesi heyecanlandırmadı," diye itiraf eder. Gözleri buluşuyor. "Bu, gerçekten heyecanlandığım başka şeyleri ertelemek anlamına geliyor. Ve bu kadar uzun süre uzak kalmak kolay . Hem de hiç. Ama bu yapmak zorunda olduğum bir şey."

"Dün okumuştum," diyor Gemma ve adam şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Sen mi yaptın? Tam olarak manşetlik bir haber değildi."

"Sizin için bir Google uyarısı ayarladım," diyor. "Hepiniz için." Connor gülüyor. "Korkmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım bilemiyorum."

Gemma, "Seni bir şekilde takip etmem gerekiyordu," deyince Jude bir an için ağlayacak gibi oluyor, sanki yıllardır kayıp bir balon gibi ipini koparmış sürükleniyormuş da bunca zamandır kız kardeşinin dışarıda bir yerlerde çalıştığını öğrenmiş gibi.

Roddy, "Çok Gem," diyor, ama o elinin tersiyle itiyor.

"Takip edilebilecek kadar ünlü olmanız sizin hatanız. Öte yandan ben, gizli kalmayı tercih ettim."

"Buna böyle mi diyoruz?" Connor onunla alay eder. "O zaman duyalım o."

"Ne?"

"Eğlenceli gerçeğin."

"Benim eğlenceli gerçeğim," diyor, "Chicago'da yaşıyor olmam." Roddy, "Bunu zaten biliyorduk," diye .

"Mateo ile."

Connor başını sallar. "O da var. Söyle ona, keşke burada."

"Hala aynı yerde çalışıyorum," diye devam ediyor ve sonra etrafındakilerin yüz ifadelerine bakarak ekliyor, "ve beş yıl daha çalışacağım."

Nerede olduğunu hatırlayan ilk kişiye bir dolar." "Bir pazarlama firması mı?" Roddy girişimde bulunur.

"Doğru ama kesin değil."

Connor kaşlarını çatıyor. "Üç ismi var, değil mi?"

"Hayır, çünkü sanırım bir birleşme oldu," diyor Jude hafızasını yoklayarak. "M ile başlayan bir şey..."

"McDonald's mı?" Hugh umutla önerir.

"Mitchell & Kelly," der Winston ve Gemma ona gülümser.

"Teşekkür , Winston. İlk kez tanıştığımızı biliyorum ama sen resmen benim en sevdiğim kardeşimsin."

"Bunu ona söylediğim için biraz kredi alamaz mıyım?" Roddy sorar ve Gemma, Winston'a beş dolarlık bir banknot uzatırken başını sallar.

"Üzgünüm, kazanan hepsini alır."

Jude bir suçluluk duygusu hisseder. "Bunu ben de biliyordum," diyor ve Gemma ona çocukken hep korktuğu, söylediği ya da söylemeyi düşündüğü yalanları çabucak ve etkili bir şekilde kesip atan o bakışı attığında, suçlu bir omuz silkmeye karşılık veriyor. "Ya da bir noktada söyledim."

"Connor?" Gemma onunla yüzleşmek için dönüyor. "Sanırım uyandın. Ve lütfen bize başka bir kitap olduğunu söyleme. Bir devam kitabına dayanabileceğimizden emin değilim."

Jude gerilir, otomatik olarak Roddy'ye bakar, o da zaten kendilerini burada buldukları için aynı derecede gergin görünmektedir. Ama Connor başını sallar.

"Merak etme," diyor suratsızca. "Kesinlikle başka bir kitap yok."

"Peki o zaman ne olacak?" Jude sohbeti devam ettirmeye hevesli bir şekilde sorar ve Rosie ile Hugh -ki iki yanında oturmaktadırlar -İkisi de babalarına bakmak için çenelerini kaldırır.

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve cevap vermeden önce her de omzuna birer elini koyar. "Nicola ve ben ayrıldık," der ve Rosie iç çekip Hugh'un ağzının kenarları aşağı doğru döndüğünde

acele ediyor: "Başlarda çok zordu. Ama en iyisi buydu. Ve şimdi iyiyiz, değil mi?" Çocuklarının her birine bakıyor. "Biz iyiyiz."

Roddy ona endişeyle bakarak, "Üzgünüm dostum," dedi. "Bilmiyordum."

"Sen nasıl yapardın?" Connor diyor ama sesinde acı yok. Sadece bu oyunun neden gerekli olduğuna dair üzücü bir hatırlatma var.

Jude ne söyleyeceğini düşünmeye çalışır. Nicola, Connor'la üniversite ikinci sınıfta tanıştıklarından beri hayatlarının yarısını birlikte geçirmişlerdi ve birbirlerini sevdiklerinden hiç şüphesi olmasa da durmadan didişmişlerdi. Bir keresinde Roddy'ye, ya inatlarından dolayı yüz yaşına kadar birlikte kalacaklarından ya da her şeyin beş yıl içinde patlayacağından şüphelendiğini söylemişti. Teoride ikisi de yeterince iyi bir fikirdi, ama pratikte hiç uyuşmuyorlardı; Nicola çok az sabrı ve çok zorlu bir programı olan bir hedge fon yöneticisiydi ve ilişkilerinin çoğunda Connor, boş zamanlarında çılgınca roman yazan, gözleri her zaman uzak bir rüyada olan memnuniyetsiz bir İngilizce öğretmeniydi. Acaba olan şey hayalin gerçekleşmesi miydi diye merak eder. Bunun bir şeyleri ne kadar değiştirebileceğini herkesten iyi biliyor.

"Özür dilerim Con," diye söze başlıyor ve daha fazlasını söylemek üzereyken Con elinin tersiyle itiyor.

"Sorun değil. Gerçekten. Sadece hepinizin bilmesini istedim." Bir ekmek parçasını ayırmakta olan oğluna döner. "Peki ya sen, Hughy? Bize söyleyebileceğin, bizim henüz bilmediğimiz bir şey var mı?"

Hugh bunu düşünürken parmağını dramatik bir şekilde çenesine vuruyor ve masadakilerin ilgisinin tadını çıkarıyor. Sonra sırtımaya başlar. "O kitapçıdan bir kitap çaldım."

"Hugh!" Connor'ın ağzı açık kaldı. "Bu hiç iyi değil." "Asla yeterince kitabın olamayacağını söylemiştin."

"*Yasal yollardan edinilmiş* kitaplar," diyor oğluna. "Yarın iade etmemiz gerekecek."

Jude ona, "Saat sekizde yola çıkıyoruz," diye hatırlatır.

Rosie, "Neyse ki kitapçı kadınla daha önce görüşecek," deyince Jude kaşlarını kaldırarak ona bakar.

"Arkadaş , değil mi?"

Connor'ın yüzü kıpkırmızı oldu. "Onun gibi bir şey," diyor ve sonra bir kez daha dikkatini dağıtmak için Rosie'ye dönüyor. "Sıra sende evlat."

Rosie bir an düşünerek alt dudağını ısırır. Uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve biraz utangaç bir ifadeyle Jude'a bakıyor.

"Bütün filmlerini izledim," diyor ona. "R sınıfı olanlar hariç."

"Vay canına," diyor Jude, duygulanarak. "Teşekkür ."

"Ve bence gerçekten Oscar'ı kazanmalısın," diye devam ediyor umutlu bir gülümsemeyle. "Çünkü oyunculukta gerçekten çok iyisin. Gelmiş en iyi oyuncusun. Bence."

Jude, Connor'a doğru sırtlıyor. "Bu varken kimin Oscar'a ihtiyacı var ki?" diyor ve sonra yanakları kızarmış Rosie'ye dönüyor. "Belki sen de gelebilirsin."

Kızın gözleri kocaman oldu. "Ne, Oscar'a mı?"

"Elbette," diyor Jude ve Connor'a tekrar baktığında, onun her zamanki gülümsemesinden daha yumuşak ve ince olan, biri sevdiği biri için iyi bir şey yaptığında yüzünde beliren o gülümsemeyi görmeyi bekliyor. Connor'la göz göze gelene kadar bunu ne kadar özlediğini fark etmemişti ve onun yerine beklenmedik bir şekilde taş suratlı görüldüğünü gördü.

"Hey," diyor, Jude'a yıldızlı gözlerle bakan Rosie'ye dönerek. Ceketinin cebinden birkaç bozuk para çıkarır. "Neden siz ikiniz gidip müzik kutusundan birkaç şarkı seçmiyorsunuz?"

"Ama ben istemiyorum-"

Connor sertçe, "Rosie," der ve Rosie iç çekerek sandalyesini geri iter. Onlar gittikten sonra Jude'a döner. "Bunu çocuklarla yapamazsın."

"Ne yapacağım?" diye soruyor, gerçekten kafası karışmış bir şekilde. "Onlara istemediğin şeyler için söz ver."

"Ciddiyim. Neden öyle olmadığımı düşünüyorsun?"

"Çünkü söylediklerinde asla ciddi değilsin," diyor, sesinde öfkeli bir tonla. "Sen güvenilmezsın. Tıpkı..." Orada kendini durdurur ama kadın onun ne söyleyeceğini bilir. Hepsi biliyor. *Tıpkı annem gibi.*

"Hey," diyor Roddy. "Bu kadar yeter."

Winston sandalyesini geri çeker ve ayağa kalkar. "Sanırım gidip müzik konusunda yardım edeceğim," der ve kimse daha fazla bir şey söyleyemeden çıkar gider ve sonra sadece dördü, loş masanın üzerinden birbirlerine bakarlar, damlayan mumlar her şeyi düşsel ve biraz da gerçeküstü hissettirir.

Connor menüsünü eline alıyor ve yüzünü yarı yarıya gizleyecek şekilde inceliyor. Jude'a bakmadan, "Ciddi olsan bile önce sor," dedi. "Bu temel bir nezaket kuralıdır."

"Önce sormak mı?" Roddy homurdanır. "Bunu senden duymak çok hoş."

Menü tekrar aşağı iniyor ve Connor'ın yüzü yorgun. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?"

Jude işlerin böyle yürüdüğünü, hep böyle yürüdüğünü biliyor: Connor Jude'u tersler, sonra Roddy Connor'ı tersler ve ardından Gemma hepsini tersler. Ama son adıma gelmeden önce buna bir son vermeye karar verir.

"Bu kadar yeter," diyor ve hepsi ona dönüyor. "Bu hafta sonunun ileriye gitmek, geriye değil. Artık kavga edecek enerjim yok. Üçünüzle değil. Ben sadece ailemizi geri istiyorum. Birinin bunu denemesi gerekiyordu ve ben de bu kişinin ben olabileceğimi düşündüm. O yüzden hayatımıza devam edelim, tamam mı? Ya da en azından deneyelim. Bunu yapabilir miyiz?"

"Bence," diyor Gemma, gözlerini Jude'a dikmiş, "nereye gittiğimizi bilmeden yolumuza devam etmek zor. Ya da neden burada olduğumuzu."

"Buradayız çünkü zamanı geldi," diyor Jude biraz da sabırsızlıkla. "Üç yıl yeterliydi. Bu fazlaydı. Böyle çığ gibi büyümemesi gerekiyordu ve hepimiz bunun olmasına izin verdik, bu yüzden şimdi bunu düzeltmeliyiz. Bu kadar basit."

Gemma kaşlarını çatır. "Buna inanmıyorum."

"Ne?"

"Akla yatkın olmayan bir şeyler var. Neden şimdi?"

Connor başını sallıyor. "Bir Oscar kampanyasının ortasındasın."

"Bu önemli değil," diyor Jude, ama o bile bunu yutturacak kadar iyi bir oyuncu değil. Bu onun çocukluğundan beri hayali olduğundan falan değil - bu Jude'un hiçbir zaman sahip olmadığı oyunculuk konusunda tek bir düşünceye sahip olduğunu gösterirdi. Ama bu annelerinin hayaliydi ve hepsi de bunun Jude için ne kadar büyük bir ağırlık taşıdığını biliyor.

"Peki neden burası?" Gemma soruyor. "Kuzey Dakotaya gelmeye kararlı olsanız bile, burayı haritada zor bulursunuz."

Jude gözlerini kaçırıyor, kalbi hızlanıyor. "İşi ilginç kılan da bu."

"Bunu nasıl duydun?"

"Haritada buldum," diyor - tamamen boşa çıkan bir şaka denemesi. Gemma onu hayal kırıklığı gibi bir şeyle izliyor ve çocuklar -çünkü şimdi bile onları hep böyle düşünecek- aralarında gidip geliyorlar.

Gemma kareli masa örtüsünün üzerinden öne doğru eğiliyor. "Sana bir kez daha soracağım," diyor, kelimeleri yavaş ve ölçülü. "Neden buradayız?"

Jude gözlerini kapatır ve bir anda on sekiz yaşında, bu restoranın dışında durmuş, rüzgârda sigarasını yakmaya çalışmaktadır.

Gözlerini tekrar açtığında üç kardeşinin de onu izlediğini görür.

"Çünkü" diyor. "Annem buraya geldi."

"Ne?" Gemma ona gözlerini kırıştırtarak sorar. "Nereden biliyorsun?" Bir süre sessizlik oldu. Sonra bir sessizlik daha.

Sonra Jude, "Çünkü ben de onunla geldim" der.

Bir, diye düşünüyor. Bir sır gitti. Sadece iki tane kaldı.

Missouri

1992

O □□□□□□□□□□□□□□□□□□ yerel marketlerinde annesinin kasanın yanındaki ilan panosunda asılı bir kâğıda baktığını fark etti. Bir süre sonra uzanıp alttaki küçük şeritlerden birini çekti ve dikkatlice katlayıp ceketinin cebine koydu.

"O da ne?" Jude gazetesinden başını kaldırarak sordu. "Bir müzikalden," dedi Frankie. "Merhaba, Dolly!" "Dolly kim?"

Ondan sonra Frankie sürekli şarkı söylemeye başladı: onları yıkarken, okula götürürken ya da gece küpelerini çıkarırken aynada kendini incelerken. Daha mutlu görünüyordu; duşta şarkı söylüyor, çamaşırları kaldırırken mırıldanıyor ve garajdan ön kapıya doğru yürürken ayakları çakılda çıtırdayarak küçük bir dansa başlıyordu.

ve sesi karanlık tiyatronun içine kadar ulaşan
Sihir.

Daha sonra perde kapandığında sandalyesinden en son kalkan Jude oldu; ayakta bile alkışlanamayacak kadar şaşkındı. Lobide Frankie'yi beklerken, sanki ünlü biriyle tanışmak üzereymiş gibi anlaşılmaz bir şekilde gergin hissediyordu, oysa sadece öğle yemeğini hazırlayan, onu okula götüren ve gece yatağına yatıran annesiydi.

Frankie nihayet gözleri ıslıl ıslıl parlayarak ortaya çıktığında babası "Bravo," dedi. Ona sarı çiçeklerden oluşan küçük bir buket uzattı ve diğerleri de onu alkışlayıp kucakladı. Ama Jude geri çekildi, aniden utandı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Frankie sırtarak sordu ve babaları başını salladı.

"Seni zor tanıdım," dedi, bu Jude'u hiç şaşırtmadı, çünkü zaten nadiren evde olurdu. Ama Jude onu tanımişti. Jude başka kimsenin görmediği bir şeyi görmüş gibi hissetti.

Bir grup yaşlı kadın yanlarından geçti ve içlerinden biri Frankie'nin omzuna hafifçe dokundu. "Harikaydınız," dedi hayranlıkla ve sonra toplum merkezinin cam kapılarından dışarı çıkıp gecenin karanlığına karıştı.

Jude annesine dönmeden önce hayranlıkla ona baktı. "Şimdi ünlü mü oldun?" sordu ve Frankie güldü ama memnun görünüyordu.

Birkaç gün sonra, Şükran Günü'nde büyükanne ve büyükbabalarını görmek için St. Louis'e gittiler ve Frankie - henüz sahnede onca insanın önünde muhteşem bir kırmızı elbise giymişti

-Şimdi evde, mutfak lavabosunun başında tatlı patatesleri soyuyordu.

"Gösteri nasıldı?" Büyükanne Jean ona sordu ve Frankie omuz silkti.

"Çok iyiydi," dedi.

Jude, mutfak zemininde oturmuş, eliyle elini izliyordu.

hindi yapmak için pastel boya kullanırken, yüzünde tuhaf bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Harikaydı," diye büyükannesini bilgilendirdi ve Frankie gülümseyerek çoraplı ayağıyla onu şefkatle dürttü.

"Gösteri neydi?" diye sordu Jean Nine.

Frankie gözlerini kazımakta olduğu patatesten ayırmadı. "Merhaba, Dolly!"

"Bunu lisede yapmamış mıydın?" Büyükanne Jean sordu ve sonra lavabodan geriye doğru eğilip ani bir kahkaha attı. "Vay canına. O filmde sonra tam burada durduğuma dair çok güçlü bir anım var. Bana oyuncu olacağını söylemiştin, hatırladın mı?" Başını salladı, gri bukleleri kımıldamıyordu. "Deja vu'dan bahsediyoruz."

Jude kattan onlara baktı. "Deja vu nedir?"

Frankie gözlerini pencereden ayırmadan, "Daha önce bir yerde bulunduğunuzu hissettiğiniz zaman," dedi.

O gece Jude uyuyamadı. Bir bardak su almak için mutfığa gittiğinde annesini masada oturmuş, bir fotoğraf albümünü karıştırırken buldu.

"İşte," dedi Frankie, Jude'a gelip bakmasını işaret ederek. Resimlerden birini işaret etti; kırmızı payetli bir elbise giymiş güzel bir kız sahnede duruyordu, kollarını iki yana açmıştı. "Gördün mü?"

"Bu sen misin?" Jude inanamayarak sordu.

"Öyleydi," dedi Frankie, ikisi de ipucu arar fotoğrafı incelerken yüzleri birbirine yakındı. "Bunun gibisi yok," dedi gülümseyerek. "Yıldız olmak. Göreceksin."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Jude, kırmızı elbiseli kızın fotoğrafını almak için dışarı çıktı ve bundan bir ay sonra, Frankie'nin kırkinci doğum gününde, o ve diğerleri, yerel eczaneden aldıkları bir çerçeve içinde ona sundular. Dördü de neredeyse heyecandan titriyorlardı. Jude onlara Frankie'nin fotoğrafa baktığında nasıl gülümsediğini, yüzündeki yumuşaklığı anlatmıştı. Onlara bunun mükemmel bir hediye olacağına söz vermişti.

Ama Frankie onu açtışında, tam orada, evin oturma odasında Michigan'daki evlerinde, babalarının yabancılar için doğum günü paketleri taşıdığı bir gecede, hiç gülümsemedi. Bunun yerine, Jude'u dehşete şekilde, gözleri yaşlarla doldu.

Jude kısık bir sesle, "Hoşuna gideceğini düşündüm," dedi ve Frankie başını sallayarak çerçeveyi iki eliyle kavradı, bakışları fotoğrafta sabitlenmişti.

"Seviyorum," dedi. "Bayılıyorum."

Connor

Kuzey Dakota

2025

F ya da uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca, hepsi kıpırdamadan oturup Jude'a bakarlar. Connor, çenesi gergin olan Roddy'ye bir bakış atar ve

Sonra Gemma'nın gözleri acıyla doluyor. Neden üzgün olduklarını anlıyor ve kendisinin de üzgün olması gerektiğini biliyor ama bunun yerine göğsü beklenmedik ve tamamen uygunsuz bir neşeyle aydınlanıyor. Bu geziye grubun kum torbası olmayı umarak gelmişti, herkesin ona hâlâ kızgın olacağını biliyordu. Ama şimdi, böyle bir ifşadan sonra? Artık kimsenin lanet olası kitabı hakkında konuşmayacağından oldukça emin.

Garson kız elinde not defteriyle geri döndü. "Pekâlâ," diyor neşeyle, gözleri Jude'a bakmamak için diğer üçünün arasında gidip geliyor. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Connor gülüyor. "Lütfen Tanrım, evet."

Jude bunu duymazdan gelerek, "Ben sek viski alacağım," diyor. "Sende ne varsa."

"Kesinlikle," diyor garson kız bunları ederken, sonra da ünlü müşterisine bir göz atıyor. "Ve söylemeliyim ki, gerçekten büyük bir hayranınızım."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye mırıldanıyor Gemma nefesinin altında.

Herkes siparişini verdikten ve garson tekrar gittikten sonra, tüm gözler başı öne eğik, elleri peçetesinin kenarlarını yoklayan Jude'a dönüyor.

Connor, Gemma'nın işleri bekler, çünkü bu genellikle onun rolüdür.

"Ne zaman?" diye sorar, bu onun da ilk sorusu olabilirdi. Jude başını kaldırmıyor. "Yirmi yıl önce. Tam olarak."

"Biliyordum," diyor Connor. "Bunun bir yıldönümü olması gerektiğini biliyordum." Başka kimse onun haklı olduğunu umursamıyor gibi görünüyor.

"Anlamıyorum," diyor Gemma Jude'a. "Buraya annemle mi geldin? Neden geldin?"

Jude omuz silkiyor. "Bu onun son haliydi."

"Hayır, yani... neden *sen*?" Gemma sorar, sesi hararetle doludur. "Tüm bu süre boyunca onunla iletişim halinde miydiniz? Çünkü yangından sonra hiçbirimizin-"

"Hayır, o ilk konuşmamızdı," diyor Jude çabucak. "Yemin ederim. Birdenbire beni aradı ve gelmemi istedi." "Ve sen de evet dedin?" Roddy sorar, her zamanki yumuşak yüzünde öfkeli bir ifade vardır.

Kırmızı. "Seni neredeyse öldürttükten sonra mı?"

Jude ona göz kırpmıyor, ağzı yarı açık. Gözleri ikisinin arasında gidip gelse de bir an için konuşmıyor gibi görünüyor. Sonra sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Dört yıl olmuştu," diyor sessizce. "Bu kadarı yeterliydi. Çok ."

Connor'a göre üç de öyleydi, çünkü bir şekilde her şeyi yeniden yapmayı, aralarındaki yılların hiçbir şey değilmiş gibi birikmesine izin vermeyi başarmışlardı. Yangın gecesinden annelerinin ölümüne kadar geçen dört yıl. Annelerinin dışarıda tek başına dolaştığı dört yıl. Hayal bile edilemez. Yine de bakın bunu ne kadar kolay yapmışlar, üç yılın hiçbir şey olmamış gibi geçip gitmesine izin vermişler. Birbirlerini görmeden geçen bin günden fazla zaman. Connor için bundan daha kötü bir aile geleneği hayal etmek zor.

"İnanamıyorum..." Gemma söylüyor, sonra duruyor, başını mekanik bir şekilde ileri geri sallıyor. "Bize nasıl söylemezsin?"

Jude acı çekmiş görünüyor. "Yapmamam için bana söz verdirdi."

"Neden kabul ettin ki-" Gemma başlar ama Connor onun sözünü keser. Hesabı çoktan yapmıştı. Ve cevabı biliyor.

"Çünkü zaten hastaydı," diyor Jude'a. "Öyle değil mi?"

Jude sefilce başını sallar. "Oraya gidene kadar bilmiyordum. Oraya gidene kadar

burada."

Yakındaki bir masada birisi kar küreme aracı ve geyikle ilgili bir hikâyeyi bitirir ve büyük bir kahkaha patlaması olur. Ancak de kendi küçük ve kırılgan baloncuklarının içinde, restoranın gürültüsü onlara neredeyse hiç dokunmuyor, gözleri mumların eriyen balmumunda, masadaki titreyen ışıktadır.

"Ve sonra..." Roddy sonunda başını kaldırıp baktığında gözlerinin parladığını söylüyor.

"Onu en son o zaman gördüm," diyor Jude. "Tek görüşüm."

Bunu takip eden sessizlikte garson içkileri getirir. Jude'un bardağı neredeyse komik bir şekilde dolmuştur. "Sana biraz daha fazla vermelerini söyledim," diyor göz kırparak ve Jude dikkatli bir yudum alırken minnettar bir gülümsemeyi başarıyor.

Connor birasından çıkan küçük baloncukların bardağın tepesine yükselişini izliyor, üstlerindeki vitraylı aydınlatma armatürü her şeyi daha sıcak hissettiriyor. Restoranın arka tarafında Winston'ın Rosie ve Hugh ile tilt oynadığını görebiliyordu. Makineyi itip kakmaya çalışırken gülüşüyorlar.

"Sanırım buraya geldiniz," derken buluyor kendini Connor, bardağını bırakıp bakışlarını Jude'a çeviren Jude'a. "Bu restorana."

"Evet," diyor sessizce. "Ve otel."

Başını sallıyor. "Ve yarın gideceğimiz göl."

Bu bilgi üzerlerine yerleşirken hepsi bir an sessiz kalır.

"Yani," diyor Connor, "hayalet turundayız."

Kimse onunla tartışmıyor. Kimse bir şey söylemiyor. Ama bir süre sonra çocuklar koşarak geri gelir. Hugh açlıktan ölüyor, Rosie sıkılıyor ve Winston sandalyesine geri kayarken Roddy'ye araştıran bir bakış atıyor. Hepsi menülerini alır. Connor okur

spesiyallerin tarifini üç kez okur ama hiçbir şey fark etmez. Lazanya sipariş eder ve yemeğin geri kalanında Roddy ve Gemma gibi, gözleri uzakta, tek bir kelime bile etmeyen Jude gibi şaşkınlıkla oturur. Ama daha sonra daha fazlası olacağını biliyor. İyi ya da kötü, işlerinin bitmediğini biliyor.

Sabah çocukları Gemma'ya bırakıp -Rosie telefonunda YouTube izliyor, Hugh hâlâ usulca horluyor- Kuzey Dakota'nın serin sabahında dışarı çıkıyor. Caddeyi yarı koşuyla geçerken bir suçluluk duygusu hisseder, çünkü muhtemelen bir daha hiç görmeyeceği bir kadınla buluşmak için bir kafeye doğru acele etmek yerine onlarla vakit geçirmesi gerektiğini bilmektedir. Ve bir kez daha yanlış seçim yaptığını. Ama yine de gidiyor.

Dışarıda hava kar vaadi gibi kokmaktadır. Dün geceki restoranın önünden geçerken Jude'un onlara söylediklerini hatırlar ve annesini orada hayal etmeye çalışır. Annesi her zamanki gibi bir eski moda ve en sevdiği tavuk parmesan sipariş ederdi. Parmağının ucunu mumun alevinde gezdirirdi, çünkü kendine asla engel olamazdı. Masaya doğru eğilir ve Jude'un ellerini kendi ellerinin arasına alırdı.

Bunca yıl Connor kendini onu özlemediğine ikna etmişti. Affedilemez bir şey yapmıştı ve bu yüzden istese bile onu affetmemesi *gerekiyordu*. Ama affetmişti. Elbette affetmişti. Onu uzun zaman önce affetmişti. O gece arabada neler olduğunu hâlâ tam olarak anlamamıştı; Jude'a ne zaman sorsa, ona her şeyin bulanık olduğunu, bunları düşünmekten hoşlanmadığını söylemişti. Ama Connor'ın bir hikâye anlatıcısının beynine sahip olması, bunun bir milyon farklı versiyonunu, annesi için bir milyon farklı bahane bulabileceği anlamına geliyordu.

Ve şimdi neden *onu* hiç aramadığını merak etmeden duramıyor. o yıllar sonra.

Eğer o açmış olsaydı kendisinin de açıp açmayacağını merak etmekten kendini alamıyor.

(.)

Kafeye vardığında, Annie elinde kitabının bir kopyasıyla bir masada oturmaktadır. Annie spor ayakkabı, kot pantolon ve Fair Isle kazak giymiş, uzun kumral saçlarını kulaklarının arkasına toplamıştır ve adam bunun bir randevu olmadığını kendine hatırlatmak zorunda kalır. En azından o bunun bir randevu olduğunu düşünmüyor.

"Yemin ederim," diyor, mahcup bir gülümsemeyle elini kitabın üzerine koyarak, "bu bir fangirl anı değil."

"Yani bana beğenmediğin diğer şeyleri söylemeye mi geldin?" diye takılıyor ceketini çıkarıp karşısına otururken. "Bu annem için," diyor avucunu ön kapağa dayayarak.

"O büyük bir hayran."

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve ona en mütevazı gülümsemesini verir.

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Ben de öyle," diyor ama sırtıyor. "Sadece şaka yapıyordum. Çok hoşuma gitti. Yemin ederim."

"Sadece sevmedin."

"Aşk hafife aldığım bir kelime değil."

"Kitaplar söz konusu olduğunda mı?"

"Herhangi bir şey söz konusu olduğunda," diyor, sonra romanı ona doğru itiyor ve çantasından bir keçeli kalem çıkarıyor.

"Annie'nin annesine söyleyeyim mi?"

"Mary," dedi. "İyi bir şeyler yaz." "Nasıl yazacağımı bildiğimden şüphe etmeye başladım."

Adam bir yazı karalarken okumak için başını eğiyor: *Sevgili Mary-Sana en iyi dileklerimle. Connor.* Ve sonra sırtarak ekliyor:

Not: Kızın berbat bir zevke sahip.

Adam başlık sayfasının altına imzasını atarken kadın gülüyor. "Kitaplarda mı yoksa genel olarak mı?"

"Umarım sadece kitaplarda," diyor ve hemen flört ettiklerini .

Nicola ile ayrıldıklarından beri geçen iki yıl içinde Connor tam olarak iki kadınla yatmıştır ve hangisinin daha kötü olduğunu bilmemektedir.

klişe. İlki, boşanma belgelerini imzaladığı gece aradığı New York'taki eski kız arkadaşıydı. İkincisi ise Nashville'de New York'taki hayatını, çocuklarını, hatta yazar olduğunu bile bilmeyen bir barmen ve onun hakkında da viski ekşisi yaptığı ve omzunda Dolly Parton dövmesi olduğu dışında pek bir şey bilmiyor. Son birkaç yıldır, yazar tıkanıklığı, endişe ve büyük hayat değişikliklerinin bulanıklığı sırasında tam da ihtiyacı olan şey buydu. Bağlılık ya da bağlanma arayışında değildi. Gerçek bir şey istemiyordu. Ama şimdi Annie'yle masanın karşısında otururken bunun nedenini hatırlamakta zorlanıyor.

Siparişlerini almak için bir garson gelir -erkek için latte, kadın için yeşil çay- ve o gittiğinde Annie kitabı çantasına koyar.

"Bekle," diyor Connor. "Senin için bir tane daha var."

Hugh'nun çaldığı romanı uzatır, kapağında gergedan resmi olan mavi ciltsiz bir kitaptır bu. Annie kaşlarını kaldırır. "Kitap kulübüne katılmamı isteme şeklin buysa, bunu zaten okuduğumu bilmelisin."

"Oğlum aldı. Edebi gündemimi onun üzerinde biraz fazla zorlamış olabilirim," diyor. "Ya da o zamandan beri fark ettiğimden daha zor zamanlar geçiriyor olabilir..."

"O zamandan beri mi?"

"Boşanma," diyor ona, birden kendini çok yaşlı hissederek.

Annie kitabı çantasına koyar. "Ah."

"Üzerinden birkaç yıl geçti ama bu tür şeyleri asla bilemezsiniz. Ve muhtemelen taşınmamın da bir faydası olmadı."

"New York'ta yaşamıyor musun?"

"Bazen. Ama çoğunlukla Nashville'de. En azından son zamanlarda. Bunun bir kitap için olması gerekiyordu. Ama şimdi daha çok bir orta yaş krizi gibi geliyor."

Başını sallıyor. "Böyle bir romanı takip etmek zor olmalı." "Öyle," diyor. "Ama kimse bunu duymak istemez."

Garson döner, dumanı tüten içecekleri masaya koyar ve ikisi de bir an sessizliğe gömülür. O gittiğinde, Annie

çantasından hâlâ çıkmakta olan kitabının turuncu kapağına bakıyor. "Yazarken en çok neyi sevdin?"

"Kişiseldi," diyor hemen, ama garip bir şekilde kendini açıkta hissediyor. Randevuların yazmaya benzemediğini bir kez daha hatırlıyor; başarıya ulaşma şansınız olması için kendinizi ortaya koymanız gerekiyor. Her iki uğraşta da bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu. "Doğru değildi. Tam olarak değil. Ama kişiseldi. Çok kişisel. Ve bunu bir daha yapabileceğimden emin değilim."

"Bu kadar savunmasız olmak çok zor olduğu için mi?" diye soruyor, ellerini kupasının etrafında kavuşturarak.

"Çünkü en çok sevdiğim insanlardan bazılarını incitti."

"Ah," diyor küçük bir baş sallamasıyla. "Sanırım dürüstçe yazmanın dezavantajı bu."

"Öyle görünüyor," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak. Kar şimdi pencereye vuruyor ve kafenin bu köşesini rahat ve sıcak hissettiriyor. Parmaklarını fincanının sapında dolaştırıyor. "Geçenlerde bir yüksek lisans atölyesinde ders vermem için bir iş teklifi aldım ve öğrencilere ne söyleyeceğimi merak edip duruyorum. Onlara bildiklerini yazmalarını, doğru ve dürüst olmalarını söylersem kendimi ikiyüzlü hissederim, oysa ben yıllarca saçma sapan fikirler bulmaya çalıştım çünkü artık bunu yapmaktan korkuyorum."

Annie kaşlarını kaldırıyor. "Yani mi çevirdin?"

"Gideceğim ama bunun için değil." Omuz silkiyor. "Sadece geriye gidiyormuşum gibi geliyor."

"Nasıl olur?"

"Lise İngilizce öğretmenliğine başladım ve tüm bu süre boyunca tek istediğim bir yazar olmaktı. Şimdi gerçekten bir yazarım ve öğretmenliğe geri mi dönüyorum?"

"Mezuniyet lise değildir," diyor Annie. "Güven bana."

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Harika bir programda harika bir fırsat. Her yıl sadece bir dönem. Gerçekten yetenekli

Yazarlar. İyi avantajlar, vesaire. Ve muhtemelen kitabın üzerindeki baskıyı azaltmaya yardımcı olur. Ama aynı zamanda Michigan Üniversitesi."

Annie ona boş bir bakış atar. "Yani?" "Yani orası benim memleketim."

Gözleri tekrar çantasındaki kitaba kayıyor. "Minnesota değil mi?" Connor gülümsüyor. "Dediğim gibi: bu kişisel, doğru değil."

"Şey," diyor ve ardından içkisinden bir yudum alıyor, "şu anda kariyerine ara vermiş biri olarak, bunun kesinlikle aydınlatıcı olabileceğini söyleyebilirim. Yine de bunu benim yaptığım şekilde yapmanızı tavsiye etmem."

Connor tekrar öne doğru oturur. "Bu nasıl?"

"Annem geçen sonbahar hastalandığında ve ona bakmak için eve taşındığımda yüksek lisansa bir nokta koydum." Bunu söylerken ona bakmıyor, onun yerine gözlerini masanın ortasında duran inek şeklindeki peçeteliğe diyor.

"Peki ya baban?"

"O daha büyük. Tek başına çok zordu."

"Çok üzgünüm," diyor Connor. "Bu gerçekten zor olmalı."

"İdare ediyoruz. Ama okulu özleyorum. Özellikle de oraya gitmem çok uzun sürdüğü için. Ve arkadaşlarımı. Ve New York'u. New York'u *gerçekten* özledim." Omuz silkiyor. "Neyse ki ailem harika insanlar. Sadece ölümcül bir kusurları var."

"O da ne?"

Sanki ona büyük bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğiliyor. Adam onun parfümünün, hafif lavanta kokusunun kokusunu alabiliyor, kazağının altından sarkan altın kolyenin narin zincirini, yeşil gözbebeklerinden birindeki beneği görebiliyor. "Portree, Kuzey Dakota'da yaşıyorlar."

"Bunu atlatmak zor," diyor gülümseyerek. "Yine de bir yetişkin olarak onlarla biraz zaman geçirmek güzel olmalı."

Ona kuşkulu bir bakış atıyor. "Hala at posterleriyle kaplı çocukluk odamda yaşıyorum ve New York'a dönmek için yeterli parayı kazanmak amacıyla beş işimden birinde çalışmadığım zamanlarda zamanımın çoğunu

anneme tuvalette yardım etmek ve babamla sonsuz bir döngüde CNN izlemek. Buna pek eğlenceli diyemem."

"Hayır, hayır," diyor, kendini berbat hissederek. "Haklısın. Kulağa gerçekten zor geliyor. Ailenin bu şekilde düşüşünü en ön sıradan izlemek cehennem gibi bir şey olmalı. Ama keşke benim de böyle bir şansım olsaydı. Babamla çok yakın değildik ama birkaç yıl önce kalp krizinden öldü, o kadar ani oldu ki vedalaşmaya bile vakit olmadı."

"Peki ya annen?" diye soruyor, gözleri sempati dolu.

şışıyor. "Öldüğünde onunla konuşmuyordum.

Hiçbirimiz değildik. Ya da en azından ben öyle sanıyordum." "Neden?" diyor. "Ne oldu?"

"Sanırım nasıl anne olunacağını hiç anlamadı. Biz küçükken gitti ve sonra her yaz bizi ülke çapında gezilere götürmek için geri geldi. Her zaman yılın en güzel zamanlarıydı," diyor ve onu düşününce, arabada geçen onca günü düşününce bir an gülümsüyor. "Ta ki onu da mahvedene kadar."

Annie'nin yüzü aniden değişir. "Oh," der telaşa benzer bir sesle ve Annie'nin bakışları kitaba kayınca Annie parçaların yerine oturduğunu görür. Gözleri tanıma duygusuyla dolar. Tekrar söyler: "Oh."

Connor başını sallıyor. "Evet. Tam olarak romandaki gibi değil ama sen anladın."

"Vay canına," diyor Annie. "Çok özür dilerim."

"Teşekkürler," diyor Connor. "Annenle aranızın kötü olmasına da üzüldüm."

Kadın başını sallar ve birkaç saniye boyunca ikisi de masada oturup birbirlerine bakarlar. Sonra, açıklanamayan bir nedenle Connor ellerini çırpıyor.

"Gitsem iyi olacak," diyor. "Kardeşlerimle olan büyük uzlaşma beni çağırıyor."

Annie gülümser. "En azından Melvin Şelalesi'nde kimse kimseyi öldürmedi."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Orası Kuzey Dakota'nın cinayet başkenti sayılır." Connor kaşlarını çatı. "Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

"Öyleyim," diyor gülümsemeden. "Ama senin yerinde olsam, her ihtimale karşı arkamı kollardım."

"Çok güven verici." Lattesinin kalanını içiyor. "Bugünkü programında hangi işin var?"

"Uber," diyor, karın daha sert yağdığı pencereye bakarak, kafenin dışındaki çiçek saksılarının üzerine ağır bir şekilde yerleşen kalın taneler. "İşte bu yüzden kar zincirlerine yatırım yaptım. Burada bile insanlar bu tür havalarda kendi başlarına araba kullanmak istemiyor."

"Ve sen buna aldırıyor musun?"

"Ben çok iyi bir sürücüyüm," diyor ve adam gülümsüyor.

"Hatırlıyorum. Beş yıldız."

Yüzleri rüzgâra karşı eğik, arkadaşça bir sessizlik içinde dışarıda birlikte yürüyorlar. Sokaklar karla kaplanmış, sığ lastik izleriyle doludur ve gökyüzü donuk bir beyazdır. Connor bunun bir anıya, daha sonra kendi kendine anlatacağı bir hikâyeye, hatta belki de bir kitabın başlangıcına dönüştüğünü şimdiden hissedebiliyor - kendisinin yazdığı türden değil, ama asla bilemezsiniz. O versiyonda, hayali versiyonda, bu, ülkeyi baştan başa geçen ve olasılıklara meydan okuyan büyük bir romantizmin başlangıcıdır. Her şey burada, bu kar küresi kasabada, daha dün tanıştığı ama onu yine de anlaşılabilir bir şekilde mutlu eden bir kadınla başlıyor.

Gerçek versiyonda, Connor çoğu hikayenin bir yere varamayacağını herkesten iyi biliyor. Ama yine de. Büyüyü bozmaya hazır hissetmiyor.

Otelin dışında, soğuktan yanakları pembeleşmiş bir halde birbirlerine dönerler.

"Eğer New York'a geri dönersen-" ikisi de aynı anda söylüyor ve sonra gülüyorlar.

Annie gülümseyerek, "Bende numaran var," diyor.

Connor başını sallar. "Seninki de bende."

Sarılmanın çok fazla olup olmadığından emin değil, bu yüzden elini uzatıyor, o da tutuyor ve orada öylece duruyorlar, soğuk parmakları aralarında kenetlenmiş, saçları karla beneklenmiş, gözleri birkaç vuruş için çok uzun süre kilitlenmiş.

Sonra Winston otelden dışarı çıkar. Connor'ı görünce

"Hey!" diye bağırır. "Yeni kriz." "Ne?"

"İnsan taşıyıcı iptal edildi."

Connor Annie'nin elini bırakır ve kaşlarını çatır. "Neyi?"

Winston, abartılı *bir* Amerikan aksanıyla, "Minibüs," der, uzun ve düz bir ses çıkararak. "Kar yüzünden."

"Oh."

"Gemma kiralık araba ayarlıyor ama bu sonuncusu." "Ah," diyor Connor yine, hâlâ yetişmeye çalışıyor.

"Yani hepimiz sığamayız."

"Doğru," der, Annie'ye bakar, garip bir sevinç ve panik karışımıyla bu hikayenin başka bir bölümü olabileceğini fark eder. Annie belli belirsiz gülümsüyor, sonra da başını sallıyor.

"Kriz önlendi," diye Winston'a seslenir. "Şansımıza, çok iyi bir şoför tanıyorum."

New Hampshire

2019

W████ ██████████ ████████ hiç ~~baş~~latmazsa, birkaç seçeneğiniz vardır. Birincisi, bu sefer farklı olacağını düşünecek kadar umut ve hayalle boş bir belge açarsınız. İki, tamamen vazgeçersiniz. Ya da üç, ilk iki seçenekten hangisinin daha mantıklı olduğuna karar verirken alabileceğiniz her türlü boktan teklifi kabul edersiniz.

Connor, ikinci romanı dünyaya açıldıktan ve tıpkı ilkinde olduğu gibi bir anda iz bırakmadan ortadan kaybolduktan sonraki yaz kendini bir yazarlar konferansında ders verirken buldu. New Hampshire kırsalında bir hafta boyunca, öğrencilerinin teslim ettiği çoğunlukla vasat sayfaları okudu ve nasıl iyi diyalog yazılacağı hakkında konuşmalar yaptı. Aradakonferansın düzenlendiği liberal sanatlar üniversitesinin çevresindeki kırsal yollarda uzun koşulara çıktı ve kendi kariyerini ve kendi vasat sayfalarını düşündü ve sanki hiç kitap yayınlamamış gibi, San Jose Mercury News'de ilk kitabı hakkında övgü dolu bir eleştiri yayınlanmamış gibi, sanki bunların hiç olmamış gibi, sonbaharda sıkılmış lise öğrencilerine İngiliz edebiyatı öğretme işine dönme düşüncesiyle umutsuzluğa kapıldı.

Bir gün misafir yazar arkadaşlarından ikisiyle yemekhanede öğle yemeği yedi ve gevşek salatalar eşliğinde çalışmaları ve hayatları hakkında konuştular. Orada oturup ajanslar ve yayıncılar hakkında çene çalmak Connor'a gurur veriyordu, sanki gerçek bir yazardı. O zamanlar, hala kendini deniyormuş gibi hissediyordu, istediği bir şeyi yapıyormuş gibi davranıyordu

Tüm hayatı boyunca, şimdi -onu yakaladığı anda- elinden kayıp gidiyormuş gibi görünen bir şey.

"Connor?" diye sordu içlerinden biri, kült bir takipçi sahip bir gizem yazarıydı ve daha sonra bu hiç benzemeyen bir üniversitede işlenen bir dizi cinayetle ilgili bir TV programı yaparak büyük başarı kazanacaktı.

Connor çatalını yere bırakarak, "Michigan," dedi. "Ama artık dağıldık. Ben ve kardeşlerim."

Gizemli yazar limonata dolu plastik bardaktan bir yudum aldı. "Ne yapıyorlar?"

"Kız kardeşim bir aktris aslında," dedi. "Erkek kardeşim de futbol oynuyor."

"Eğlenmek için mi?" diye sordu, Camino de Santiago'da yürüyüşüyle ilgili iyi eleştiriler alan bir anı kitabını yeni yayınlamış olan diğer yazar.

"Gerçekten," dedi Connor onlara ve sonra hem Roddy hem de Jude hakkında daha fazla soru geldi ve Gemma'dan bahsetmediğini fark ettiğinde artık çok geçti.

"Gizem yazarı, "Bir ailede bu kadar çok yetenek olması çok güzel," dedi.

"Bir anı kitabı yazmalısın," diye önerdi yazarı.

"Beni öldürürler," dedi Connor gülerek, ama daha sonra bulutsuz mavi bir gökyüzünün altında yatakhaneye geri dönerken, bunun oldukça havalı olduğunu fark etti ve o gece yatağa girip her şeyin kurgusal bir versiyonunu hayal etti, zihni gerçeği yeniden işlemekle meşguldü, onu şekerleme gibi eğip büküyordu ve sabah uyandığında bundan emin hissediyordu.

Onlara söylemesi gereken an da buydu.

Gemma

Kuzey Dakota

2025

Bürkütücü derecede peynir kokan kiralık bir arabayla şehir dışına çıktıklarında yollar karla kaplıdır. Gemma direksiyonu sıkıca kavlıyor, bu tür bir hava için fazla kel olan lastiklerin üzerinde ilerlerken omuzları gergin.

Jude yolcu koltuğundan, sanki o da Ortabatı'da büyümemiş, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi, "Bu çılgınlık," diyor.

Gemma ona bakmadan, "Kaliforniya'da çok uzun süre kalmışsın," diyor.

Rosie arkada, koltukların arasında öne doğru eğilmiş, yetişkin sohbetinin bir parçası olmaya hevesli. Jude'la birlikte binmek istemişti, bu da tabii ki Hugh'un da gelmek için ısrar ettiği anlamına geliyordu, ancak şimdi, yolculuğun on dakikasında, yükseltici koltuğunda uyuyor, başı arkaya eğilmiş ve ağzı tamamen açık.

Jude'un telefonu çalar ve kulağına götürür. "Selam." Bir duraksama olur ve sonra: "Hayır, eminim. Çok beğendim- Evet, biliyorum." Bir duraklama daha. "Senaryo harika. Sadece yapamam- Biraz ara versek sorun olur mu- Doğru, sadece ihtiyacım var- Evet, tamam." Biraz daha sessizlik. "Tamam, teşekkürler, Sascha. Evet, pazartesi görüşürüz. Oh, bekle, koltuğun arkasındaki- Sascha'yı duydun mu? Alo?"

Kaşlarını çatarak telefonu indiriyor. "Çekmiyor."

"Neyin üzerinden geçiyorsun?" Gemma gözlerini yoldan ayırmadan soruyor. Arka koltukta Rosie'nin birkaç santim daha  ne eğildiğini hissedebiliyor.

Jude omuz silkiyor. "Bir film."

"Ama senaryoyu beğendin?"

Bir tuşa basıyor ve telefonu tekrar kulağına götürüyor. "Evet, iyiydi."

"Peki neden ?"

"Şu anda çok Şey oluyor" diyor, telefonu yüzünün önüne getirip ekrana bakarak. "Bilmiyorum. Bir Şeye bağlanmak çok zor."

Gemma kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Oscar meselesi yüzünden mi?"

Jude cevap vermiyor; arama düğmesine basmakla meşgul. Birkaç saniye sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan bir inilti çıkarıyor ve telefonunu gösterge paneline fırlatıyor, yere çarpmadan önce keskin bir çatırtı duyuluyor. "Kahretsin," diyor Rosie'ye bakmak için arkasını dönerek. "Bunun için  zg n m. Sadece- Şu anda çok Şey oluyor."

Rosie ona sempatik bir gülümseme veriyor. "Stresli olmalı. Tüm o tanıtımlar, kampanyalar ve geziler-"

"Junketleri nereden biliyorsun?" Gemma dikiz aynasından ona bakarak soruyor ve Rosie omuz silkiyor.

"TikTok."

Jude telefonunu arıyor, sonra mucizevi bir Şekilde hâlâ ışıl ışıl olan ekrandaki örümcek ağı inceliğindeki çatlağı inceliyor. " zg n m," diyor tekrar. "Kesintili hizmet için harika bir hafta sonu değil."

"Onu seçen sendin," diyor Gemma, sesi hafif. Ama içinde Jude'un duyduğunu bildiği bir gerginlik var, çünkü hemen tırnaklarını yemeye başlıyor, Jude'un çocukluğundan beri sahip olduğu gergin bir alışkanlık. Gemma, süslü manik rlerine ve Pazartesi günkü büyük Oscar yemeğine rağmen Jude'un bunu hâlâ yapıyor olmasıyla biraz eğlenmekten kendini alamıyor.

Jude ile araba kullanmak istememişti. Dün gecedен sonra olmazdı. Ama Connor'ın Uber şoförü Annie'ye gönlü kaymış gibiydi ve Roddy de Winston'ın ailenin geri kalanıyla başının çaresine bakmasına henüz izin vermek istemiyordu, bu yüzden Jude'la birlikte çocukları ıssız bir yerdeki bu kulübeye, kötüleşen yollarda götürmek zorunda kalmıştı.

Gemma, ön cama yoğun bir şekilde kar yağarken omuzlarını gevşetmeye çalışır. Portree'den çıkan yol neredeyse tamamen boştur ve önlerinde giden Annie'nin arabası artık görünmemektedir. Orta konsolda, Jude'un asistanının basılı yol tarifleri vardır ve Gemma bunun için minnettardır. Radyoyu açıyor, parazitten çok müzik olan eski bir istasyon bulana kadar etrafta dolaşıyor. Rosie tekrar öne oturup telefonunu uzatıyor.

"Elimde bir sürü iyi çalma listesi var, eğer biraz daha fazlasını istiyorsak..."

Gemma ve Jude aynı anda, "Hayır, teşekkürler," derler ve bu, tüm o yolculuklarda kaset çalara mutlak bir güçle hükmeden, klasik rock koleksiyonu dışında her şeyi reddeden annelerinin öyle bir yankısıdır ki Gemma gülmek ister. Jude'un da güldüğünü görebiliyor. Ama ikisi de yutkunmayı başarıyor, dün geceki yemek sohbetinin anısı hala aralarında.

Arka koltukta Rosie omuz silkerek kulaklıklarını takıyor ve Gemma Jude'a bakıyor. Saçları gevşek bir örgüyle geriye taranmış, ceketinin fermuarını sonuna kadar çekmiş, sıcaktan kavruluyor olsa da. Gözlerini önündeki yola dikmiş ama Gemma'nın bakışları altında ağzı bir tarafa doğru kıvrılıyor.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum," diyor sileceklerin gıcırtısı ve iniltisi arasında. "Buraya geleceğimi sana hiç söylemediğim için özür dilerim."

"Ama bunu yaptığın için üzgün değilim," diyor Gemma, sesi gerçekçi.

Jude başını sallar. "O aradı. Cevap verdim. Sen de aynısını yapardın."

Yapar mıydı? Gemma emin değil. "En azından bize hasta olduğunu söylemeliydin."

Jude başını çevirip içeriden buğulanmış olan yolcu camından dışarı bakıyor. "Yapmayacağıma dair ona söz verdim," diyor. "Sanırım bunu kendisi yapmak istedi."

Şaşkınlıkla Gemma'nın gözleri yaşlarla dolar. "Evet, ama hiç yapmadı. Ve biz hiç vedalaşamadık."

"Biliyorum," diyor Jude sessizce. "Bu onun için adil değildi." "*Senin* için de adil değildi."

"Biliyorum," diyor tekrar. "Özür dilerim. Daha fazla zamanımız olur sanmıştım."

İkisi de aşıkâr olanı söylemiyor: Gemma istediği zaman annelerine ulaşabilirdi. Frankie dört yıl boyunca ülkeyi dolaşmış, her yeni adrese vardığında kartpostallar göndermiş: Los Angeles, Santa Fe, Tacoma ve son olarak Sacramento. Bir Noel'de, evde hep birlikte olduklarında, Maui'den bir tane almışlardı ve ters çevirip baktıklarında sadece şöyle yazıyordu: *Seni seviyorum*. Gemma onu çöp kutusuna atmıştı, ama o gece Jude onu tekrar çıkarmıştı ve Gemma bunu sadece birkaç gün sonra masasının üzerinde buruşmuş ve ketçapla lekelenmiş olarak bulduğu için biliyordu.

İki şeritli otoyolun kenarına çekilmiş, fırtınanın en kötüsünü bekleyen bir arabanın yanından geçerler. Ama Gemma kaygan yolda kararlılıkla ilerlemeye devam eder. Kar o kadar ağırdır ki sanki boşlukta sürükleniyorlarmış gibi hissedерler, araba rüzgârın etkisiyle titrer.

"Nasıldı?" Gemma bir süre sonra sesindeki duyguyu atmayı başardıktan sonra soruyor.

Jude iç çekiyor. "Çok acı çekiyordu."

Gemma fiziksel mi yoksa duygusal acıyı mı kastettiğinden, kanserden mi yoksa o zamana kadar onunla konuşmayı bırakmış olmalarından mı kaynaklandığından emin değildir. "O..." Gemma ne sormak istediğinden emin olamayarak susar.

Jude ona, "Sizi özledi," dedi. "Hem de çok. Kızgın değildi. Sanırım her şeyle barışmıştı. Sadece başladığı işi bitirmek istiyordu."

Gemma başını sallar. "Neden Portree?"

"Annemi bilirsin," diyor Jude, sesi ani bir sıcaklıkla dolu. "Kuzey Dakota hakkında hiçbir şey bilmiyordu, o yüzden gözlerini kapatıp haritayı işaret etti ve biz de oraya gittik."

Gemma kendine rağmen güler. "Kulağa doğru geliyor." "O hala kendisiydi."

"Onunla tekrar konuştun mu? Ondan sonra?"

"Sadece bir kez," diyor Jude. "En sonunda."

Gemma'nın göğsünde bir öfke parıltısı -ya da belki daha keskin bir şey kılığına girmiş bir keder- kıvılcımlanıyor. "Tanrım, Jude. Bize söylemeliydin. Bilmeyi hak ediyorduk."

Jude ona perili gözlerle bakıyor. "On sekiz yaşındaydım. Ve korkmuştum. Ve onun gitmesine asla izin vermek istemedim. Bunun için hiç imza atmadım. Olay olduğunda çocuktum ve herkes çok kızgındı ama onu asla bırakmak istemedim."

Gemma gözlerini kısarak kara bakarken, "En çok senin kızgın olman gerekirdi," diyor.

Jude alnını pencereye dayıyor. "Değildim," diyor sessizce, nefesi camda bir bulut oluşturuyor. "Ben değilim."

Birkaç mil boyunca sessizlik içinde yol alırlar; sadece lastiklerin sürtünmesi, rüzgârın uğultusu ve arka koltuktaki Rosie'nin ara sıra çıkardığı uğultu.

Bir süre sonra Gemma başını sallar. "Bunun *senin* olduğunu sanıyordum. son eyalet. Bu yüzden burada olduğumuzu sanıyordum." "Öyle değil," diyor Jude.

İki saat sonra otoyoldan ayrılıp Melvin Falls kasabasına girerler. Kar dinmek üzeredir ama buzdan kayganlaşmış yolların kenarlarında devasa yığınlar vardır. Gemma, annelerinin böyle rüzgârlı, soğuk ve kimsesiz bir yeri en sona saklamamış olmasını diler.

Arka koltukta Hugh uyanır ve hemen ağlamaya başlar. Rosie kulaklıklarını çıkarır ve Jude telaşlı bir bakışla koltuğunda döner. "Sorun nedir?"

Hugh gözlerini kapatıp inliyor. "Babam nerede?" "Diğer arabada, hatırladın mı?"

"Babamı istiyorum!" diye ağlıyor ve Rosie daha önce bu tür şeylerle çok kez uğraşmış birinin yorgunluğuyla başını sallıyor.

"Çok yorulduğunda hep böyle yapar," diyor ve gürültüyü bastırmak için kulaklıklarını tekrar takıyor.

"Ne yapmalıyız?" Jude Gemma'ya soruyor, o da omuz silkiyor.

"Çocukları olan birine benziyor muyum?" diyor, sesini nötr tutmaya çalışarak. İleride küçük bir bakkal dükkânı görüyor ve park yerine öyle bir giriyor ki, araba aniden biraz savruluyor. "Ona atıştırmalık bir şeyler alalım mı?"

"Neredeyse ," diyor Jude, yönleri inceleyerek. "Zaten yiyeceğe ihtiyacımız var, değil mi?"

Jude başını sallar. "Bir aşçı tuttum. Burası tamamen dolu olmalı."

Gemma hâlâ alması gereken hamilelik testlerini düşünerek, "Ben içeri giriyorum," diyor. "Bana sadece iki dakika ver."

"Gidebilirim," diyor Jude kemerini çözmeye başlarken, muhtemelen ağlayan yeğeninden kaçmak için. Ancak Gemma ondan önce davranarak arabayı park eder ve Jude daha fırsat bulamadan kapısını açar.

"Hemen döneceğim," der ve sonra karlı otoparka doğru kayarak gider, rüzgâr yüzünü yakarak karşıya geçmeye çalışır. Ama oraya vardığında marketin sürgülü kapıları inatla kapalı duruyor. Ellerini kavuşturup pencereden sessiz, karanlık içeriye bakıyor, sonra dönüp uzun bir süre öylece duruyor, sönük.

Mateo'yu aramak istiyor ama hâlâ telefon çekmiyor. Onları buraya getirdiği için Jude'a bağışlamak istiyor, yıllar önce geldiği için

ilk etapta. Hamilelik testi almak istiyor, böylece her iki durumda da kendini hazırlayabilecek. Eve gitmek istiyor.

Çocukken bisikletten düştüğüne dair ani bir anısı var. İkizler doğmadan önceydi ve annesi hâlâ -eğer çok yakından bakmadıysanız- onlara doğum günü pastası yapmak ve parktaki salıncaklara bindirmek gibi sıradan annelik işlerini yapan sıradan bir anneydi. Gemma bisiklete yeni alışmaya başlamıştı ve garaj yolunda bir çukura girdiğinde düşmüştü. Dizlerinden biri fena halde parçalanmıştı ve gözyaşlarına karşı koyarak paravan kapıdan içeri girdiğinde kemikli kaval kemiğinden bir damla kan akmaya başlamıştı bile.

Annesi Gemma'yı mutfak tezgâhına oturtup çekmecedeki ilk yardım çantasını çıkarırken, "Ağlamakta bir sakınca yok, biliyorsun," dedi. "Her şekilde cesurca."

Sıyrıklara antiseptik sürmeye gittiğinde Gemma kıpırdanarak uzaklaştı. "Acıyacak mı?" diye sordu ve Frankie kana karışmış çakılları, yaraların etrafındaki deri şeritlerini inceledi ve Gemma'ya ciddiyetle baktı.

"Eğlenceli olmayacak," dedi. "Ama tek çıkış yolu buradan geçiyor."

Gemma bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama o zamana kadar bunun bir önemi kalmamıştı. Annesi çoktan diziyle ilgilenmeye başlamıştı ve önlemek için çok uğraştığı yırtıklar yine de gelmişti.

Şimdi dükkâna son bir kez bakarken rüzgâr arkasından uğulduyor, sonra dönüp karlı otoparktan arabaya doğru yürüyor. Kapıyı açtığı anda içerisi sıcak ve sessizdir; Hugh'nun ağlaması durmuştur. Arka koltuktan ona sırtıyor.

"Jude Teyze bana bir parça sakız verdi," diyor muzaffer bir edayla.

"Satın aldığımı hiç hatırlamıyorum," diye mırıldanıyor Jude, "kim bilir kaç yıllıktır."

"Bu iyi çünkü mağaza kapalı." "Hava yüzünden mi?"

Gemma arabayı çalıştırırken "Kim bilir," diyor. Kar tekrar yağmaya başladı ama bu sefer daha hafif, neredeyse yumuşak,

Silecekler tarafından süpürölmeden önce girdaplar halinde ön camın tozunu alıyordu. "Hadi kabine gidelim."

Jude umutla, "Eğlenceli olacak," diyor ve Gemma başını sallıyor.

"Eğlenceli olmayacak," diyor. "Ama tek çıkış yolu buradan geçiyor."

Arka koltuktan Hugh sanki bir tür şaka yapmış gibi gülüyor Jude ona şaşkın bir bakış atıyor, ancak çok sessiz yola geri dönüp kulübeye doğru döndüklerinde hiçbirini başka bir şey söylemiyor.

Maine

2019

O           , G          M      Mateo'nun bir i  arkadaşı ve onun eşi olan başka bir çiftle birlikte Maine'de bir ev kiraladı. Ev okyanusun kenarına t nemi ti, tuzla kaplı ve hava şartlarından etkilenmişti ve suyun sürekli uğultusu Gemma'ya çocukluğunun geçtiği evi hatırlatıyordu ama Gemma bunu söylemedi çünkü evden bahsetmek ailesinden bahsetmek anlamına gelirdi, bu da gittikçe  nlenen kardeşleriyle ilgili sorulara cevap vermek anlamına gelirdi ki tatil deyken bunu yapmak istemiyordu.

Ama burası ona evini hatırlatıyordu ve her sabah herkesten önce kalkıp güverteye çıkıyor, ağır havayı, karamsar gökyüzünü ve sürekli değişen suyu i ine çekiyordu.

Masa oyunları, ev yapımı kokteyller, yaban mersini toplama ve kayalık sahillerde yürüyüşlerle geçen bir haftaydı. Son gün, Maine'in güneyindeki en iyi istakoz rulolarına sahip olduğu söylenen bir yere   le yemeğine gittiler ve okyanusa bakarken, küçük bir kız - muhtemelen    ya da dörtten fazla değil - bir dondurma külahı ile masaların etrafında figure-sekizde dokundu. Ailesi yakınlarda oturuyor, yemeklerini yerken belli belirsiz gözlerini ondan ayırmıyordu. Ama Gemma, tam olarak ne olacağını bildiğinizde izlediğiniz şekilde izliyordu ve olduğunda - dondurma uçtuğunda ve kız ağlamaya başladığında - koltuğundan sı ırayan ve ona yardım eden ilk oldu.

"Hey," dedi gözyaşları içindeki küçük yüze, "sana bir sorum var
Sen. Neden dondurma külahları hep şemsiye taşıır?"

"Neden?" sordu, yüzünü buruşturarak, hâlâ başına gelen trajediden uzaklaşmak isteyip istemediğine karar veriyordu.

Gemma sıırttı. "Serpiştirme ihtimaline karşı."

Bir süre geçti, sonra bir kez daha, ama sonra kız yüksek, parlak ve şaşırtıcı derecede dolu bir kahkaha attı ve mahvolmuş külahını işaret etti.

"Tıpkı benimki gibi."

"Tıpkı seninki gibi," dedi Gemma ve sonra kızın ebeveynleri minnettar bir gülümsemeyle yerlerini aldılar ve Gemma tekrar Mateo'nun yanına oturdu, o da elini okşadı, yakınına eğildi ve sıcaklık dolu, kesinlik dolu, umut dolu bir sesle "Harika bir anne olacaksın," diye fısıldadı.

Zaten öyleydin, diye düşündü.

Roddy

Kuzey Dakota

2025

T Winston tüm araba yolculuğunu Roddy'nin elini tutarak ve kesinlikle öleceklerini fısıldayarak geçirir de, Roddy Connor'ın Annie konusunda haklı olduğunu kabul etmek. Karlı arazide arabayı yönlendirirken direksiyonun arkasında sabit soğukkanlıdır ve yaklaşık üç saat süren zorlu hava koşullarından sonra gerçek bir kulübenin önüne geldiklerinde, Connor ilk varanların onlar olduğunu görür.

"Beş yıldız," diyor kapısını açıp karların içine adım atarken. "Reklamı yapıldığı gibi."

Winston . "Galiba kusacağım," der, alnını yolcu koltuğuna dayayarak oturur.

Eğer Roddy kusacak olsaydı, bu yollardan ya da Annie'nin direksiyon başındaki işinden dolayı olmazdı. Connor'ın son birkaç saattir yarım kalan flört girişimlerine tanık olmaktan olurdu. Ama şu anda kardeşine sataşacak isteği bile kendinde toplayamıyor. Kollarını gererek kaldırdı, aniden ortasında olmaktan mutluydu, dışbudak ağaçları etraflarında eğilmiş, buz sarkıtlarıyla doluydu. Kulübeden dik bir yamacın aşağısında gri ve çalkantılı bir göl var ve her şey derin kar yığınlarıyla kaplı.

"Çok güzel," der, hâlâ arka koltukta oturan Winston'a bakmak için yarı eğilerek. "Gel de gör."

"Dürüst olmak gerekirse, Florida'da olmayı tercih ederdim," diyor suratsızca.

Kulübenin içi, bir ucunda devasa bir şömine ve diğer ucunda açık bir mutfak bulunan muazzam bir yer. Ama yine de geniş ahşap destek kirişlerindeki metal balıkçılık tabelaları ve yaralı deri koltukların üzerine örtülmüş ekose battaniyeleriyle rahat bir havası var. Her şey ahşap ve çam kokuyor ve Roddy etrafına bakarken başını sallıyor.

"Jude'un gerçekten ne yaptığını bildiğini düşünmeye başlıyorum," diyor ve Connor birkaç çantayla yanından geçerken homurdanıyor.

"Jude ne yaptığını asla bilmiyor," diyor. "Sadece bir şeyler yapıyor ve daha sonra anlıyor."

Roddy bir kızgınlık ve ikizini savunma dürtüsü hisseder. Ama gerçek şu ki, Connor haklı. Yine de burada bir gece geçirme düşüncesiyle neşesinden vazgeçmeyi reddediyor. "Bazen işe yarıyor işte."

"Zafer ilan etmek için muhtemelen biraz erken," diyor Connor. Plastik ambalajlı biftekler, taşan sebze poşetleri ve kalın peynir parçalarıyla dolu devasa buzdolabını açıyor

-Sonra da kapatır. Arkalarında, Winston ve Annie son birkaç torbayı kapının yanına bırakır ve paltolarındaki karı fırçalarlar.

"Güzel yer," diyor, kabini tarayarak. Bakışları Connor'a ulaştığında durur ve odanın karşısında birbirlerine gülümserler. Roddy aralarında eğlenerek bakışır. Connor'ın Annie'ye kalmasını teklif etmek için cesaretini topladığını biliyor. Annie'nin de istediğini biliyor. çıktıkları ilk andan beri bunu biliyordu, Annie telefonunu teybe takıp "Shelter from the Storm "u çalmaya başladığında, Connor "Bob Dylan'ı severim" dediğinde, Annie de "Ben de" dediğinde ve Annie arabayı vitesine takmadan önce birkaç saniye boyunca birbirlerine sersemce sıırttıktlarında.

Connor biraz kızararak, "Evet, rahat bir yer," diyor. "Ve neyse ki, herhangi bir cinayet belirtisi yok."

Winston öksürür. "Affedersiniz?"

Annie ona, "Şaka yapıyor," der ve Connor'a göz kırpar. "Muhtemelen."

"Hey, kalmalısın," diyor ona, kelimeler aceleyle çıkıyordu. "En azından kısa bir süre için. Yollar açılana kadar. Ya da, bilirsin, yarın geri dönene kadar. Zaten bir araca ihtiyacımız olacak, o yüzden-"

Annie, "Hayır, ailenizle vakit geçirmenize izin vermeliyim," diye ısrar ediyor. "Yine de sabah gelip sizi alabilirim."

Connor yeni kararlı görünüyor. "Bu arabayla geri dönemezsin." "Burada büyüdüğümü unutuyorsun," diyor ona. "İyi olacağım."

"Annie."

"Connor."

Roddy kaşlarını kaldırarak Winston'a bakar. Winston ona omuz silkerek karşılık verir.

Roddy Annie'ye, "Eğlenceli olacak," diyor ve Connor ona minnettar bir bakış fırlatıyor. "Ya da en azından ilginç. Bütün bir gündemimiz var."

Gülümsüyor. "Ben de öyle duydum."

"İkiz kardeşimle henüz tanışmadın ama o her zaman çok fazla kıyafet getirir. Eminim senin için pijama ya da başka bir şey getirmiştir."

Annie pencereye doğru yürüyor, tüm beyazlığa karşı uzun, zayıf bir silüet. Orada uzun bir süre gibi görünen bir süre duruyor, ama tekrar arkasını döndüğünde, "Tamam" diyor.

"Tamam mı?" Connor diyor ki.

"Gerçekten etmediğin sürece."

İşliyor. "Aldırmıyoruz."

"Dürüst olmak gerekirse o sürüşten sonra biraz titriyorum," diye itiraf ediyor. "Yani oraya geri dönmekten daha iyi bir şey yok."

Winston, "Ben olsam hemen konuşmazdım," diyerek kanepeye uzandı. Ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını alabalık şeklindeki bir yastığa dayadı. "Sanırım gündemlerinde *açık hava etkinlikleri de var.*"

Roddy gözlerini deviriyor. "Ailenin bizi Londra'da üç günde altı müzeye gitmeye zorladığı zamanın intikamı olarak düşün." Destek için diğerlerine döner. "Altı müze!"

Winston omuz silkti. "Bundan önce gittiğinden en az beş tane daha fazla."

"Muhtemelen altı bile olabilir," diye onaylıyor Roddy.

Odanın içinde bir yerden bir telefon çalar ve hepsi irkilir. Annie durduğu yerin yakınındaki masayı işaret eder. "Bir sabit hat," der. "Ne kadar tuhaf."

Hepsi birkaç kez daha çaldıktan sonra sessizliğe bürünmesini izler. Ama bir an sonra tekrar başlar. Roddy, protokolden emin olmayan Connor'a bakar. Bir kez daha sessizleşmesini beklerler ama üçüncü kez çaldığında Annie kaşlarını kaldırarak onlara bakar ve onlar da başlarını sallarlar.

Ahizeyi kaldırıyor. "Alo?" Uzun bir duraklama olur. "Tamam." Bir duraklama daha. "Anladım. Tamam, teşekkürler. Güle güle." Onlara geri döner. "Özel bir aşçı mı tuttun?"

Connor omuz silkiyor. "Kız kardeşimiz özel bir aşçı tuttu."

"Kar yüzünden iptal etti. Ama buzdolabının dolu olduğunu söyledi."

Roddy sırtıarak, "Harika-Connor meşhur yanmış peynirli sandviçlerini yapabilir," diyor ve odanın öbür ucundan Connor ona üzerinde *Gone Fishing* yazan bir yastık fırlatıyor.

"Konuşmalısın," diyor. "Mr. Peanut-Butter-No-Jelly."

Annie etrafına bakınır. "Belki de şömine için odun var mı diye bakmalıyız."

"Neden?" Roddy soruyor. "Marşmelov var mı?" "Hayır, elektrik kesilirse diye."

Connor kaşlarını çatıyor. "Sence endişelenmeli miyiz?"

"Asla bilemezsin," diyor, ceketinin fermuarını çoktan çekmiş. Kapıyı açtığı anda soğuk bir hava patlaması olur. Connor aceleyle ceketini alır ve yardım etmeye hevesli olduğu her halinden belli olan Winston'ın peşinden dışarı çıkar. Kapı arkalarından kapandığında Winston ürperir.

"Eğer bir gün evlenirsek," diyor, "balayımızın sıcak bir yerde olmasını sağlayalım."

Roddy telaşla ona bakar. "Eğer?"

Dün gecedен beri bu konu hakkında hiç konuşmadılar, düğün konuşması Jude ve onun yarattığı kasırgada kayboldu. Sonra

Akşam yemeğinden sonra grup halinde otele dönerlerken Winston, Roddy'nin üzüntüsünü sezmiş gibi, sözsüz olarak onun eline uzanmıştı. Roddy, yangınla annesinin ölümü arasındaki o yılları düşündükçe, annesinin tek başına ülkeyi dolaşıp böyle yerlere gittiğini düşündükçe acı çekiyordu. Yaptıkları için onu affetmemişti - ne de olsa ikizi, diğer yarısı Jude'u neredeyse öldürüyordu - ama yıllar geçtikçe kalbi ona karşı yumuşamıştı ve yıllar önce aradığı kişi o olsaydı, onun da geleceğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, bilmiyor.

O ve Winston odalarına döndüklerinde, yatmaya hazırlanırken ikisi de sessizdi. Ama Roddy dişlerini fırçalarken, Winston gelip kollarını onun beline doladı ve alnını onun sırtına yasladı. "Seni seviyorum," dedi usulca ve Roddy minnetle ellerinin düğümünü sıktı.

Şimdi ona araştıran bir bakış atıyor. "Winston, biz hâlâ evleniyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne zaman istersen yapabiliriz."

"Doğru," der Winston acımasızca. "Ama düğün günümüzde değil."

"Özür dilerim," diyor Roddy iç çekerek. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Seninle konuşmam gerektiğini biliyorum, ama söz veriyorum-"

Winston, yorgun bir sesle, "Şu anda başka söz vermeyelim," der.

Roddy yanına gider ve iki elini birden tutar. "Hadi," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Dışarıda kar yağıyor. Her şey büyüğü görünüyor. Neredeyse hiç kaçamıyoruz. Bu hafta sonunu tartışarak harcamayalım."

Kendine rağmen Winston'ın yüzü yumuşar. "Karla aranda ne var?"

Roddy omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bu beni mutlu ediyor."

Winston sessizce, "Seni mutlu görmek hoşuma gidiyor," der ve Roddy onu büyük bir levrek posterinin yanında öper. Dışarıda kar yağmaya devam eder, her şeyi boğuk ve puslu hale getirir ve Roddy, açık kapının serinliğini hissedinceye ve Connor boğazını temizleyinceye kadar artık yalnız olmadıklarını fark etmez.

"Tüh," diyor ayrıldıklarında. "Bir an için nerede olduğumuzu unuttum."

Annie elinde bir kucak dolusu odunla arkalarında duruyor. "Kışın Kuzey Dakota hakkında ne derler bilirsin."

"Ne diyorlar?" Winston gözlüklerini düzelterek sorar.

Omuz silkiyor. "Romantik olduğu için mi? Ya da belki sadece soğuk olduğu için? Gerçekten bilmiyorum. Sloganın üzerinde biraz çalışılması gerekiyor. Ama şu ana kadar bundan faydalanmanıza sevindim."

"Gem'den haber var mı?" Roddy sorar ve Connor başını sallar. "Ama hala servis yok. Wi-Fi'nin ne olduğunu söyleyen bir şey bul şifre nedir?"

"Murderhouse666?" Winston önerir ve herkes onu görmezden gelir. Roddy, Connor'ın küçük bir homurtuyla odun yığınının şöminenin önüne bırakmasını izliyor. "Sırtın hâlâ kötü mü?" diye sorar.

Kardeşim, istiflemeye yardım etmek için koltuktan .

Connor alaycı bir tavırla, "Hepimiz profesyonel sporcu olamayız," deyince mutfak tezgâhının başında durmuş ev rehberini karıştıran Annie, Roddy'ye baktı.

"Profesyonel bir sporcu musun?" diye soruyor. "Ne tür?"

"Yaşlanan türden," diyor ona kendini küçümseyen bir sırıtışla. Bütün araba yolculuğunu kardeşiyle flört ederek geçirmemiş olsaydı bunu zaten biliyor olacağını da eklemek istiyor. Ama sonra onun yüzünün değiştiğini görür ve kitabı okumuş olması gerektiğini anlar.

"Bekle," diyor, açıkça hafızasını yokluyor. "Hokey, değil mi? Hayır... Kayak mı?"

Roddy'nin gözleri boğazını temizleyen Connor'a kayar, Connor son derece mahcup görünmektedir. "Futbol oynuyor aslında," diyor sert bir sesle ve Annie başını sallıyor.

"Doğru," diyor, neredeyse kendi kendine. "Kişisel ama doğru değil."

"Gerçek şu ki," diyor Roddy ve Connor'ın nefesini tuttuğunu neredeyse görebiliyor, "beni bir çift tahta üzerinde bir dağın tepesine çıkarsan günlerce mahsur kalırım. Düz bir sahada çok daha iyiyim."

Annie ona gülümsüyor. "İkinizin de sevdiğiniz işi bu kadar üst düzeyde yapabiliyor olmanız çok güzel. Daha genç olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Yani biri sporcu, diğeri inek miydi?" Winston sırtarak sorar ve Connor, Roddy'nin "Hemen hemen" demesiyle aynı anda "Hayır" der.

Dışarıda, kar üzerindeki lastiklerin gümbürtüsünü duyarlar ve Roddy mavi kiralık arabayı görünce rahatlayarak pencereye doğru yürür. O izlerken, Jude kapıyı açıp sabırsızca dışarı çıkar ve Gemma bir süre elleri hâlâ direksiyonda oturur, çocuklar arkadan yuvarlanırken yüzünü uzaktan okumak zordur. Hugh'nun bir kartopu yapıp kız kardeşine fırlatması sadece yirmi saniye sürer, o da hemen ona karşılık verir.

Connor kafasını ön kapıdan uzattı. "Endişelenmeye başlamıştım."

Jude ona bakarak, "Gemma harikaydı," diyor. "Araba, o kadar da değıl."

Onu içeri almak için kenara çekilir ve Roddy onun Annie'yi bir an için çok geç hatırladığını görür. "Oh, bu benim kız kardeşim-"

"Jude," diyor Annie kocaman gözlerle. Bir an için başka bir şey söyleyemeyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra kendini toparlıyor ve yüzünü normal bir gülümsemeye yaklaştırıyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Sen de," diyor Jude, çantasını diğerlerinin yanına yere bırakarak. "Biliyorsun, dışarısı oldukça korkunç. Muhtemelen bu gece burada kalmalısınız."

Roddy ona, "Biz senden bir adım öndeyiz," der.

"Güzel," diyor Jude, Annie'ye göz kırparak. "Fazladan pijamalarım var. Her zaman fazladan pijamalarla seyahat ederim."

O sırada Hugh başta olmak üzere çocuklar uçarak gelir. "Hâlâ balığa gidecek miyiz? Balıklar hiç üşür mü? Kışın başka bir yere mi gidiyorlar?"

Roddy ve Winston aynı anda, "Florida," derler ve sonra elektrikler kesilir, ışıklar söner ve odanın uğultusu etraflarında sessizliğe gömülür. Hepsi de birkaç dakika boyunca, pencerelerde parlayan kar, ani karanlığı bastırırken, titreşen sessizlikte öylece dururlar.

Hugh onlara bakıyor. "Biz de Florida'ya gidebilir miyiz?"

Michigan

1992

Tamamı bu sezonun en büyük başarısı Roddy'nin ilk **ta** sekiz gol atması değildi. Bunu kalecilik yaparken yapmasıydı.

İlk atıştan sonra - sahanın bir ucundan diğerine spontane bir sürüş - kendinden geçmiş beş yaşındaki Roddy kaledeki yerine doğru koşarken annesine baktı. Annesi elini havaya kaldırdı ve "Evet!" diye bağırdı.

Kenar çizgisinin ilerisinde koç parmağını eğdi ve Roddy'yi yanına çağırdı. "İyi iş çıkardın, ama kaleci olduğunu unutma, yani senin işin kalenin içinde kalmak, tamam mı?"

Roddy başını salladı. Anlamıştı. Ama top bir kez daha ona geldiğinde, içgüdüleri devreye girdi ve kez daha sahaya fırladı, onu yakalamaya çalışan çocukların kaotik karmaşasından kaçtı ve plastik kaleye bir top daha gönderdi, bu sefer öyle bir güçle ki top devrildi.

"İşte benim oğlum!" Frankie bir aşağı bir yukarı zıplayarak bağırdı ve onun ilgisi için her zaman kardeşleriyle yarışmak zorunda kalan Roddy birden daha fazlasına aç kaldı.

"İyi iş," dedi koç. "Ama takım arkadaşlarına pas verelim, tamam mı?"

Roddy başıyla onayladı ve ardından altı gol daha attı.

Daha sonra arabaya doğru yürürlerken Frankie kolunu onun omuzlarına doladı. "O koçu dinleme," dedi ve ona bir meyve suyu uzattı.

kutu. "Neden bilmiyor. Bana şunu söyle: Sevdin mi?"

Roddy pipeti folyo çemberinin içine soktu. "Neyi sevmek?"

"Bütün o golleri atıyorsun," dedi ve başını salladı. Onun önünde eğildi, böylece göz hizasına geldiler. "Dinle, eğer bir konuda iyiysen - gerçekten iyiysen - başkalarının ne dediği önemli değil. Parlamak gibi bir sorumluluğun var. Beni anlıyor musun?"

Roddy başını salladı. Annesinin ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu. Ama meyve suyu tatlı ve serindi, güneş omuzlarını ısıtıyordu, ilk maçında sekiz gol atmıştı ve annesi onun elini tutarken kendini daha parlak hissettiğini hayal bile edemiyordu.

Jude

Kuzey Dakota

2025

T Yıllar önce annesiyle birlikte kaldığı kulübe bu değildi. Orası gölün diğer tarafında, daha büyük bir kulübenin arkasına sıkışmış. Manzarayı engelleyen ev, çünkü o sırada başka bir şeye paraları yetmemişti. Jude, asistanı Madison'dan evi tekrar kiralamak için araştırma yapmasını istediğinde, Madison yüzünü buruşturmuştu.

"Cidden mi?" dedi, Jude'un bakması için telefonunu çevirerek. "Bu biraz iğrenç."

Jude gözlerini kısarak ekrana bakmış, loş odaları ve eskimiş halıları görmeye çalışmıştı. "Sorun değil," demişti hissettiğinden daha büyük bir güvenle.

"Zaten sizin boyutunuzdaki bir grup için çok küçük."

"Öyle mi?" Jude sormuştu. Hatırladığına göre kulübe çok büyüktü ve sadece ikisi sığabiliyordu. Orada sadece bir gece geçirmişlerdi ama uzun bir geceydi. Frankie o zamana kadar tedaviyi bırakmıştı ve neredeyse hiç enerjisi yoktu. Jude'a gezi fikrini sunmak için aradığında, her zaman olduğu gibi büyük planlarla doluydu. Kar motosikletine binecekler, kuşları izleyecekler ve birkaç mil ötedeki bir çiftlikte kızakla gezintiye çıkacaklardı. Sabahları göl kenarında kahve içiyor ve akşamları şöminenin yanında şekerleme kızartıyorlardı. Ancak Jude onu havaalanında karşıladığında, bunun çok farklı bir şey olacağı anlaşıldı.

bir tür hafta sonu. Kaşlarını çatarak kara bakarken, bunun da öyle olacağını tahmin ediyor.

Roddy sigorta kutusunu kontrol etmek için gittiği dışarıdan döner. "Zar yok," dedi, ellerini ceplerine sokarak

D.C. United eşofmanları. "Elektrik hatları kesilmiş olmalı."

Gemma kırmızı telefonun ahizesini kaldırıp bir süre dinledikten sonra kapatmadan önce birkaç tuşa basıyor. "Telefon da çalışmıyor."

Connor'ın yeni arkadaşı Annie -tamamen sevimli ve onun liginin son derece dışında- mutfak kilerini karıştırıyor. "Sorun yok," diyor. "Umarım yakında elektriğimiz gelir, ama bu arada mumlar var. Ve el fenerleri. Ve battaniyeler. Ve bol miktarda yakacak odun. Buzdolabını çok fazla açmadığımız sürece yiyecekler soğuk kalacaktır."

Rosie kanepenin arkasına tünediği yerden, "Bunu karda da yapabiliriz," diye öneriyor ve Annie odanın öbür ucundan ona gülümsüyor.

"Hayatta mücadelesi veren biri."

Rosie ışınlanıyor.

Jude, "Sanırım balıkçılık muhtemelen bitti," deyince Hugh dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Ama listeye göre-"

Connor boğazını temizliyor.

"Asistanımın listeyi özetlemesine göre," diyor ona gözlerini devirerek, "buralarda bir yerde kızakları varmış."

"Kızakla kaymaya gitmek ister misin?" Gemma kuşkuyla,

"Pek olası değil," der. "Pek olası değil," diye ekliyor

Winston.

"Bence bunu yapmalıyız," diyor Jude, aile eğlencesine devam etmeye kararlı. "Kim benimle? Rosie? Hugh?"

"Harold'ı getirebilir miyim?" Hugh, kapının yanında duran sırt çantasını karıştırmaya başlamışken soruyor. Elinde hafifçe buruşmuş kâğıt penguenle çıkıyor.

Jude güler. "Tamam, tabii. Evet. Harold'ın ne?"

"Bu hafta sonu onu her yere götürmem ve sonra da sınıfıma yaptığımız tüm eğlenceli şeylerin fotoğraflarını göstermem gerekiyor," diyor neşeyle. "Kızak kaymak gibi. Teyzelerim ve amcalarımla birlikte olmak gibi. Bunun gibi şeyler."

Connor elini Hugh'un başına koyar. "O zaman ıslanmaması için plastik bir torba alalım."

"Sorun değil," diyor Hugh ona. "O bir penguen, yani kara alışkın."

Toparlanıp birlikte dışarı çıkarlar ve verandanın buzlu ön basamaklarından dikkatlice inerler. Kulübenin kapılarını açtıklarında, eski kayaklar ve solmuş kanolar, kürekler ve onlarca yıllık can yelekleri, budaklı yürüyüş sopaları ve pasla beneklenmiş birkaç cılız bisikletten oluşan bir hazine bulurlar.

"Burası evdeki garaja benziyor," diyor Gemma. "Jude'un ayağını plastik arabaya sıkıştırdığı ve onu saatlerce bulamadığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Jude kışlık şapkasını başına doğru çekiştiriyor. "Hatırlıyorum," diyor karanlık bir sesle.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diyor Connor, "her zaman taş toplardın ya da sahilde oynardın ya da her ne yapıyorsan onu yapardın. Kimse nerede olduğunu bilmezdi."

"Ve sonunda sizi kurtardık," diyor Roddy suçlu bir omuz silkmeye. "Sizi her zaman eninde sonunda kurtarız."

Jude göğsü da gülümsüyor. "Doğru."

Arka köşede bir dizi kızak bulurlar, bazıları metal kayaklar üzerinde tahta çitalarla eski moda, diğerleri ise daha ucuz ve daha modern, parlak turuncu diskler ve plastik kızaklardır. Roddy taşıyabildiği kadarını toplayıp dışarıya, karın içine taşır ve diğerleri de etraflarında daire şeklinde dururlar.

"Buradayken annemle bunu yaptınız mı?" Gemma soruyor. Soruda kin yok, sadece sessiz bir öğrenme isteği var. Ellerini paltosunun kollarının içine sokmuş ve

Kulübede bulduğu bir çift kulaklığı takıyor ve yanakları soğuktan pembeleşmiş. Tüm bunlar onu çok genç gösteriyor.

" zamanlar hava karlı değildi," diyor Jude herkes ona , "ama dışarıda olmak için büyük planları vardı."

"Peki sen ne yaptın?" Gemma soruyor.

Jude başını sallar. "Pek bir şey yapamayacak kadar hastaydı."

Bir an için hepsi sessiz kalır, kar yağar.

Sonra Roddy bir kızak almak için eğilir.

"Hadi gidelim," diyor ve öyle de yapıyorlar, evin arka tarafına doğru ilerliyorlar, arazi en azından orta batı standartlarına göre bir tepe oluşturacak kadar eğimli. Çocuklar kızaklarıyla önde koşuyor, yokuşu çıkmaya başladıklarında kayıyorlar ve diğerleri de arkadan geliyor, Jude ve Connor arkada, derin sürüklenmelerde yavaşça ilerliyorlar.

Yanı başındaki Connor şimdiden zor nefes alıyor, yanakları kızarmış. "Bu en kötüsü."

Jude gülüyor. "Kitabın için bu tür şeyler yapman gerekmiyor muydu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bütün o kayak sahneleri vardı, değil mi? Yani araştırma için kışlık şeyler yapman gerekmiyor muydu?"

"Ben daha çok kayağın kayak sonrası kısmıyla ilgileniyorum."

"Ne, ateş başında içki mi?"

Omuz silkiyor. "Kardan iyidir."

"Roddy'yi slalom kayakçısı yaptığına hâlâ inanamıyorum," diyor. "Yükseklikten çok korkar."

Connor ona yan yan bakar. "Roddy değildi." "Doğru," diyor

Jude. "Ve ben ünlü bir model değilim."

"Kendini beğenmişlik yapma," diye dalga geçince kadın onu hafifçe itiyor.

"Peki ya başarılı gazeteci erkek kardeş? Ve orta batıda bir şehirde üç ünlü kardeşi ve sıkıcı bir işle yaşayan kız kardeş?"

Connor'ın kaşları yün şapkasının altından havaya kalkıyor. "Sen söyledin, ben değil."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor Jude. "Sanırım bunların hepsi metaforik bir yorum-"

"Jude."

Tepenin yarısında durur, rüzgâr ceketinin içinden ılık geçer. Connor'ın gözleri yalvarıyor, sakalları karla kaplı.

"Bunu bir daha yapmayalım."

Gülmeye zorluyor. "Neden, geçen sefer çok iyi bittiği için mi?" "Çünkü," diyor, "kalbim buna dayanabilir mi bilmiyorum."

Jude ona düşünceli bir şekilde bakar, sonra başını sallar. "Benimki de öyle. Bugünlerde biraz kırılğan."

Diğerlerinin tepeyi tırmanmakta olduğu yere doğru bakarlar. Hugh ayağını kaybeder ve düşer, karnının üzerinde birkaç metre aşağı kayar. Roddy kalkmasına yardım eder.

Connor, Jude'a dönerek, "Şimdi bana daha mantıklı geliyor," diyor. Kirpiklerinde kar var, o kadar ince ki pudra şekeri gibi görünüyor. "O kavga. Burada annemle birlikte olduğunu bilmek. Onun hakkında yazdığım yazıya en çok üzülen sendin."

Jude, "Kurgu olduğunu söylediğini sanıyordum," diyor ama bu tartışmayla işi bitmiş belli ki; ısırmıyor. Grubun geri kalanı şimdi tepede. Roddy, tırmanırken Hugh'nun kızığını tutuyor. Annie, Rosie'nin iyi bir yer bulmasına yardım ediyor. Aşağıda sadece Jude ve Connor var, dünya kardan boğuklaşıyor. Duygularını gizleme konusunda o kadar çok pratik yapmıştır ki -aslında bu konuda tam anlamıyla bir profesyoneldir- yüzünü nötr tutmakta hiç zorlanmaz. Ancak tüm katmanlarının altında, bir sonraki adımın ne olacağını düşünürken kalbi göğsüne çarpıyor.

"Benim onunla ilişkim seninkinden farklıydı," diyor bir süre sonra, kelimelerini dikkatle seçerek. "Benim onunla ilgili hatırladıklarım seninkilerden farklı. O değildi- Ben değildim- Asla-" Durdu, ikinci sırrını söylemeye tehlikeli bir şekilde yakın hissediyordu

Burada, yamaçta, ayakları karın derinliklerine gömülmüş halde duruyorlar.

Ama Connor ona ilgiyle bakıyor. "İşte ben de bunu söylüyordum," diyor ona. "Kişisel, doğru değil. Çünkü herkesin gerçekleri farklıdır, öyle değil mi?"

Jude başını sallamayı başarıyor.

"Herkesin anıları, deneyimleri, farklıdır," devam ediyor. "*Hayat* öznel, öyleyse nasıl olur da birinin onu anlatması da öznel olmaz? Ve kurgu her zaman bu deneyimler üzerine düşünmek ve onlarda bir anlam bulmak için bir araç olmuştur, tüm yolları işlemeye çalışmak için

."

Ama Jude dinlemiyor. Bir avuç kar toplamak için eğilmiş, eldivenli ellerinin arasında eziyor.

"-dünyada hareket ediyoruz, bu yüzden bir romanın neredeyse daha diplomatik bir yanı olduğunu düşünüyorum, özellikle de hakkında yazmaya çalıştığınız gerçek şeyler *kelimenin tam anlamıyla* değil, *duygusal olarak* gerçek olduğunda, bu yüzden sizin için zor olmuş olmalı-

Jude kartopunu ona doğru fırlatır ve kartopu sert bir gümbürtüyle göğsüne çarpar.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalır. "Bu ne içindi?" Jude omuz silkiyor.

"Sadece doğru hissettirdi."

"Özür dilemeye çalışıyordum."

"Beni kurgu ve anı üzerine bir makalenin başına oturarak mı?" Gülüyor.

"Biz neysek oyuz."

"Şey, sen," diyor ve şimdi ikisi de sırıtıyor, "biraz sinir bozucusun."

Connor bir avuç kar almak için öne eğiliyor, sonra karı ona doğru savuruyor. Karları omzundan fırçalarken gülüyor. "Şu anda seninle kavga edemeyecek kadar üşüyorum," diyor.

"Aynı." Botlarına bakıyor. "Sağ ayağımdaki tüm hisleri kaybettiğime oldukça eminim."

"Sen Roddy'den daha iyisin," diyor ve adam daha fazla kara uzanıyormuş gibi yapıyor. Kadın başını sallayıp kaçıyor. "Sadece şaka yapıyorum."

Connor tekrar doğrulurken yüzü daha ciddiye. "Kitap seni bu kadar üzdüğü için özür dilerim. Onu yazdığım için özür dileyemem, tamamen değil, ama geri nasıl etkileyebileceğini yeterince düşünmedim. Ve de."

"Teşekkürler," diyor Jude. "Biraz aşırı tepki verdiğim için de özür dilerim."

Connor büyük bir çabayla kelimeleri *biraz* geri çekiyormuş gibi görünüyor. Onun yerine şöyle diyor: "Annemle yaptığın o yolculuğu bunca zaman kendine saklamak zorunda hissettiğin için üzgünüm. Bunu yanında taşımak zor olmalı."

Jude başını sallar. "Son zamanlarda işler senin için pek iyi gitmediği için de üzgünüm."

"Teşekkürler," diyor sırtarak. "Kariyerinin bu kadar kötü gitmesine ben de üzuldüm."

Buna gülüyor ama sonra gülümsemesi kayboluyor. "Üç yıl boyunca beklediğim için üzgünüm."

"Evet, bu çok aptalca bir şeydi," diye kabul ediyor ve kız ona suratını ekşitiyor.

"Biz olmadan malzemeniz bittiği için mi?"

Adam daha fazla kar tutacakmış gibi eğiliyor ve kadın teslimiyetle ellerini kaldırıyor. "Çünkü birlikte her zaman daha iyiydik," diyor tekrar ayağa kalkarken ve bunu söyleme biçiminde o kadar içten bir şey var ki, o kadar savunmasız bir şey ki, neredeyse ağlayacak gibi hissediyor. Onun yerine uzanıp omzunu hafifçe sıvazlıyor ve sonra birlikte karda ilerlemeye devam ediyorlar, ormanın sessizliğini sadece Hugh'un neon-turuncu bir daire üzerinde tepeden aşağı inerken attığı heyecanlı çığlıklar bozuyor.

Fotoğraf çekecek birine ihtiyaçları olduğu konusunda ısrar eden Gemma hariç diğerleri de sonunda bunu dener. Winston bile aynı fikirdedir, cılız ahşap mekanizmaları yokuş aşağı sallanırken Roddy'ye sıkı sıkı tutunur, gözlüklerindeki karı silerken kendine rağmen güler. Annie onları etkilemek için

Mavi plastik bir kızak kullanarak snowboard yapıyor -neredeyse hemen düşüyor, ama bu Connor'a ona yardım etmesi için bir bahane veriyor- ve Jude kardeş yarışını kazandığında olması gerekenden daha fazla seviniyor, ancak bunun tek nedeni Connor ve Roddy'nin yarı yolda birbirlerine çarpmaları ve aşağıya doğru yuvarlanırken her ikisini de çaresiz bir kahkaha krizine sokmaları.

Kulübeye geri döndüklerinde elektrikler hâlâ kesiktir. Paltolarını, şapkalarını ve eldivenlerini çıkarırlar, hepsi nemlidir ve kar kokmaktadır, sonra bulabildikleri her mumu ve battaniyeyi alırlar. Dışarıda alacakaranlık çoktan gölün üzerine çökmüştür, gökyüzü hâlâ yağın karın ardında lavanta rengindedir. Ama Annie büyük şöminedeki odunları yakmayı başardığı an, loş kulübe aydınlanır ve ısınmak için ateşin etrafında toplanırlar.

Connor hayranlıkla "Tanrıya şükür kaldın," diyor ve kibriti söndürürken gülüyor.

"İki çubuğu birbirine sürtmüş falan değilim." "Ama eminim yapabilirsin."

Ona sırtıyor. "Evet, yapabilirim."

Winston mutfakta buzdolabını tarayıp hâlâ ne yapabileceklerini bulmaya çalışırken, çocuklar da bar taburelerinden onu izliyor, iş bekliyorlar, çünkü cihazlarının pili bitmek üzere, zaten servis de yok, televizyon da çalışmıyor, içerisi de dışarısı da buz gibi, yani birbirleriyle vakit geçirmekten başka yapacak bir şey yok. Kilerin arkasından bir tel ızgara çıkarır ve Roddy'yi şöminenin üzerine koyması için birkaç tuğla bulması için barakaya gönderir ve onları çok şaşırtır, bifteklerini orada açık alevin üzerinde pişirmeye başlar, koku evi doldurur, olduğundan daha sıcak hissettirir, diğerleri buzdolabından ekmek, peynir ve meyve çıkarır ve hepsini tabaklara koyar, bir yemek karmakarışık, bu koşullar altında yapabileceklerinin en iyisi ve hiçbirinin hayal edemeyeceği kadar iyi.

"Bakın ne buldum," diyor Gemma, kolunun altına sıkıştırdığı pilli bir radyoyla merdivenlerden inerken. Onu masanın üzerine koyuyor.

açıyor, sonra kadranı birkaç kez çeviriyor. İlk başta sadece parazit var, ama sonra, aynı anda, bir müzik patlaması oluyor ve hepsi neşeleniyor.

"*Nedir* bu?" Hugh sorar.

"Bu Elvis," der Gemma, onu sandalyeden kaldırır ve çoraplı ayakları sallanarak odanın içinde döndürür. Roddy, Winston'ı da dans ettirmeye çalışır ama o biftekleri çevirmekle meşguldür, bu yüzden Roddy onun yerine Annie'nin önünde utanmış görünen Connor'ı yakalar ve Jude hepsini öyle bir sevgiyle izler ki kalbi yerinden çıkacakmış gibi olur, belki de bunu yıllık bir şey haline getirmeleri, aynı kulübeye tekrar gelmeleri ve yeni bir aile geleneği başlatmaları gerektiğini düşünür.

Ve sonra diğer iki sırrını hatırlar.

Winston yanından geçer ve ona bir bıçak uzatır. "Al," dedi, bir kesme tahtası ve birkaç domates uzatarak. Ama o orada öylece durur, Annie ve Connor'ın ateşe daha fazla odun atarken flört etmelerini, Gemma'nın Hugh'u döndürmesini ve Rosie'nin müzik eşliğinde başını sallamasını izler.

Jude tekrar olgunlaşmış domateslere bakıyor ve bıçağı tutuşunu ayarlıyor. Sonra ilk domatesi kesiyor ve kırmızı suyu ahşap kesme tahtasına dökülürken bakıyor.

Hugh hâlâ müzik eşliğinde sallanarak ona doğru yürür. Gözlerini kısarak ona bakıyor. "Ağlıyor musun?"

Gözlerinde yaşlar olduğunu fark ederek ona göz kırpmıyor. "Soğanlar yüzünden," diyor otomatik olarak ve adam ona komik bir bakış atıyor.

"Bunlar domates."

Jude omuz silkiyor. "Sanırım beni de ağlatıyorlar."

New Jersey

2020

Cumhuriyetin ilk New Jersey'de, devriliyken menajerinden bir telefon aldı. Nicola'nın ikna etmesiyle Rosie'nin sınıfının arazi gezisine refakat etmeyi kabul etmişti, ki bu gezinin -anlayabildiği kadarıyla- çok az eğitici değeri vardı. Çoğunlukla bir grup şehirli çocuğun çamurlu bir ağılın etrafında vahşi gözlü bir keçi sürüsü tarafından kovalanmasından ibaretti.

"Sen bir dahisin," dedi Agnes, son derece göz korkutucu ve genellikle övgüden yoksun bir şekilde. "Bu harika."

"Öyle mi?" Connor sorduğu için kendinden nefret ederek, "Öyle mi?" dedi. Ama Şaşırtıcı Atkinsonlar'ın Neredeyse Gerçek Hikâyesi'nin ilk taslağını haftalar önce ona göndermişti ve o zamandan beri onun bu konuda ne diyeceğini düşünmekten uykuları kaçırıyordu. İlk iki romanı çok az satmıştı ve bu yeni romanının da bir yayıncı bulacağının hiçbir garantisi yoktu. Harika olması gerektiğinin farkındaydı. Elinden geleni yapmıştı. Ve şimdi bu kısa değerlendirme karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

"Bu şimdiye kadar yazdığın en iyi şey," dedi ona. "Eller aşağı."

Sadece büyük bir anı geçiriyoruz."

"Öyle mi?" Connor sordu, çünkü görünüşe göre bu telefon görüşmesinde söyleyebileceği tek şey buydu. Bir keçi yanına ve başını büyük bir şiddetle bacağına sürtmeye başladı. "Ne?" diye sordu.

"Anne öylece ortaya çıkmayı bırakamaz," dedi kesin bir ifadeyle. "Özellikle de kısa bir süre sonra öldüğü için. Anlamıyorum."

Neden hayatlarından kaybolduğunu. Sanki sende bu varmış gibi.

Kitabın ortasında büyük bir boşluk var."

Connor keçiyi uzaklaştırırken "Ah," dedi. "Şey..." "Onları görmeyi bırakması için bir şeyler olması gerekiyor," dedi.

ona söyledi. "Dramatik bir şey. Büyük bir şey. İşe yarayacak bir sahne bulabilir misin?"

Connor zorlukla yutkundu. "Deneyeceğim."

Connor

Kuzey Dakota

2025

romanlarında, akşam yemeği her zaman olduğu yerdir. Büyük kavga. Bağırışlar, gözyaşları, suçlamalar, fırtınalar. Ama bu akşamki yemek daha çok bir sitcom sahnesine benziyor; herkesin güldüğu, tabakların elden ele ve masada birbirlerine gülümsedikleri bir sahne.

Güzel bir şey. O kadar güzel ki Connor ona tam olarak güvenmiyor.

Hepsinin başında kışlık şapkalar, üzerlerinde süper kahraman pelerinleri gibi sarılmış ekose battaniyeler var ve masa, evde bulabildikleri tüm mumlarla dolu, arkalarında yüzleri parlıyor. Yarı sarhoş kırmızı şarap şişeleri ve odun gibi tadı olan, dışı kömürleşmiş ama içi mükemmel pişmiş biftekler ve peynir ve meyve ile dolup taşan tabakların yanında kalın ekmek dilimleri olan bir sepet var. Dışarıda rüzgar uğulduyor, pencereleri tıkırdatıyor, ama yine de ateşin şakırtısını ve kırıların gıcırtısını duyabiliyorlar, bu da evi büyük bir yolculuğa çıkmış eski bir gemi gibi hissettiriyor ve soğuğa ve elektrik eksikliğine rağmen - her şeye rağmen, gerçekten - gece bir şekilde sıcak ve parlak hissettiriyor.

Connor'ın karşısındaki masada Rosie, Jude'a Oscar töreniyle ilgili sorular sormakla meşguldür. "Daha önce hiç gittin mi?"

"Evet," diyor Jude. "Ama aday olarak değil."

"Ne giydiğini biliyor musun?"

"Bazı iyi olasılıklarımız var." "Spencer'ı mı götürüyorsun?"

"Öyleyim," diyor Jude ve Rosie ellerini birbirine kenetleyip mutlu bir çığlık attıktan sonra bir eğlence muhabirinin tüm yoğunluğuyla devam ediyor.

"Kazanacağını düşünüyor musun?"

Jude güler. "Muhtemelen hayır. Ama yine de oldukça havalı."

Winston çatalını havada sallayarak, "Bu *inanılmaz*," diyor. "İnanılmaz, gerçekten. Hepinizin bu işi çok havalı oynadığınızı hissediyorum. Aday gösterilmek bile muazzam bir başarı. Kesinlikle dünya çapında."

Roddy, Winston'a başparmağını sallayarak, "Açıklandığında izlemek için beni erkenden kaldırdı," diyor. "Adını duyduğumuzda çok heyecanlandık."

Gemma başını sallar. "Sana mesaj attığımı biliyorum ama filmde inanılmazdın. Sonunda çok ağladım. Mateo da öyle. Son yirmi dakika boyunca resmen ağladık."

"Aynen," diyor Connor, şu anda hepsinin kibar tanıdıklar gibi konuşmasından nefret ederek. Bir zamanlar galaya birlikte giderlerdi. Ya da gelemeseler bile açılış gecesi izlemek için koordine olurlar, sonra da Jude'a sürpriz yapıp filmi ne kadar sevdiklerini söylemek için bir grup video görüşmesi yaparlardı. Birbirlerinden uzak kaldıkları üç yıl boyunca dört film yayınlamıştı ve Connor elbette hepsini izlemişti. Bu sonuncusu, *Rose Gold*, özel bir şeydi, çılgınca yaratıcı ve inanılmaz derecede dokunaklıydı. Onun için büyük bir film olacağını hemen anlamış ve filmi izlediği gece geç saatlere kadar çalışarak ne kadar etkilendiğini anlatan bir e-posta hazırlamıştı. Ama bir şekilde fazla resmi gelmişti, bu yüzden taslaklar klasöründe gönderilmeden durdu. Şimdi Jude'a zayıflayan ışığın ardından belli belirsiz bir gülümsemeyle bakıyor. "Gerçekten bayıldım."

Annie biraz endişeli bir sesle, "Ben de," diyor.

"Ben de öyle," diyor Winston. "Tamamen dahiceydi." Roddy şaşkınlıkla ona döner. "Sen de mi gördün?"

"mı?" diyor Jude, incinmiş görünüyor.

"Yapacaktım," diyor hızlıca, ama sonra başını sallıyor. "Aslında bu doğru değil. Winston filmin gösterime girdiği gece gitmek istedi ama bu bana çok üzücü geldi, sanki iletişimde olmadığımızı hatırlatan büyük bir hatıra gibiydi. Normalde, film çıkmadan önce seninle bu konu hakkında konuşuyor olurdum ya da seni sette ziyarete gelirdim."

"Bunu yapmak zorunda mısın?" Rosie gözlerini kocaman açarak, "Bunu yapmak zorundasın," diyor.

Jude'un bakışları hâlâ Roddy'nin üzerinde. "Evet," diyor. "*Breakers* için İskoçya'ya geldiğin zamanı hatırlıyor musun? Bir gün geç bir aramıştım, o yüzden viski fabrikasına gitmiştik ve o koyunların arasında yolda kalmıştık ve neredeyse sete geç kalacaktım?"

Roddy başını sallar. "Ve ilk başlarda oynadığınız casus köpek filmini hatırlıyor musunuz?"

"Aman Tanrım," diyor Jude inleyerek. "*Snoop*."

"Seattle'da bir maçım vardı ve sonra Vancouver'a giden feribota bindim," diyor. "O aptal köpek futbol topumu yedi."

Sırıttırıyor, sonra diğerlerine bakıyor. "Onu bu filmde figüran olarak oynatmaya çalıştım. Bir baristaya ihtiyaçları vardı. Replik yok. Sadece bir fincan kahve uzatacağı. Yapmadı."

Roddy bunu elinin tersiyle itiyor. "Ben aktör değilim." Winston, "Bu doğru," diye onaylar.

"Ama öylesin," diyor Roddy zorla, gözleri hâlâ Jude'un üzerinde. "Sen çok iyisin. Ve seninle gurur duyuyorum. Sadece senin yaptıklarını izleyip sonra da bununla ilgili bir mesaj göndermeyi hayal edemiyordum. Yeterli gelmedi. Bu yüzden hiçbir şey yapmadım ve şimdi..."

"Biliyorum," diyor Jude masanın karşısından. "değil."

Bir an için herkes sessizleşir. Dışarıda rüzgâr uğulduyor, ağaç dalları pencereleri tırmalıyor. Hugh çatalını yere bırakır ve çok büyük bir biftek lokmasını yutar.

"Oscar nedir ki zaten?" diye soruyor, bu da diğerlerini güldürüyor.

Connor ona "Bu iyi bir oyuncu olmak için verilen bir ödül" diyor.

"Kaç kişi alıyor?"

"Sadece bir kişi," diyor Connor. "Ama aday gösterilen beş kişi var."

"Yani kazanamasanız bile hala dünyanın en iyi aktörlerinden biri misiniz?"

Hepsi Jude'a bakar, o da başını sallamaya başlar ama sonra fikrini değiştirir. "Sanırım bu doğru," der küçük bir gülümsemeyle ve Hugh başını sallar.

"Bu harika," diyor ve biftek üzerindeki çalışmasına devam ediyor.

Connor bir kolunu Hugh'nun omuzlarına dolayarak, "Çok havalı," diye onaylıyor. Annie'nin onu izlediğini fark eder ve gülümser, bu sabah hissettiğı o heyecanı -sadece bu sabah mıydı?

-Kahve içmek için buluştuklarında, alışılmadık bir mutluluk.

Daha sonra, şefin gerçekten de marshmallow, graham krakeri ve çikolata stokladığını keşfederler, böylece şöminenin üzerinde s'mores yaparlar, çikolata erirken damlayanları bir kağıt tabakla yakalamaya çalışırlar, alevler yüzlerine sıcak bir şekilde vurur. Hugh, Rosie'nin penguin Harold'ın lokumlarını kızartırken fotoğrafını çekmesi için ısrar ediyor ve Connor kanepeden, taş şöminenin kenarında oturan Gemma'nın, şişle çok yaklaşmaması için Hugh'un elini yönlendirmesini izliyor. Şişin görüntüsüyle ilgili bir şey göğsünü ağrıtıyor.

"Bunu Michigan'da da yapardık," diyor kimseye belli etmeden ama ona dönen Annie oluyor.

"Ailenle birlikte mi?" diye sorar ve Connor başını sallar.

"Gemma'yla," diyor, Gemma'nın kendisi yemeden önce ikizlere yardım edişini hatırlıyor, Roddy'nin şekerlemelerini yanık sevdiğini, Jude'un ise kendininkilerin alevlere çok yakın olmasını istediğini biliyor. Gemma her , geceden geceye, yazdan yaza doğru yapardı Şimdi ona gülümseyerek bakıyor ve sanki yılların ağırlığı dağılmış, tekrar evlerine dönmüşler, gölün kenarında tünemiş otururken parmakları yapış yapış olmuş, bütün yaz boyunca çılgınca koşmaya bırakılmışlar gibi hiss ediyor.

Daha sonra, yemekten sonra temizlik yaparken, Hugh esnemeye başlar. Connor bir el feneri kapar ve karanlık merdivenlerden yukarı bakar. "Ne oldu?"

Ne ? Üst katta uyumak için çok mu soğuk?"

Gemma iki elinde kirli birer tabakla yanından geçerken, "Biz orta batılıyız," diyor ona. "Bize bir şey olmaz."

Annie başını sallar. "Isı yükselir. Ama ben olsam fazladan battaniye getirirdim."

Roddy'nin kulübede bulunduğu termal uyku tulumlarıyla dolu kollarıyla çocukları üst kattaki soğuk koridorlara çıkarıyor. "Kamp yapmak gibi olacak," diyor onlara, odalarının kapısını açarak. Onları yerleştiriyor, şapkalarını başlarına takıyor, uyku tulumlarının fermuarını çekiyor ve soğuk yanaklarını öpüyor.

"Yarın başka bir şey buluruz," diye söz veriyor ama şimdiden kıkırdamaya başlamışlar, her şeyin tuhaflığı başlarını döndürüyor. "Biraz uyuyun. Ben yakında dönerim."

Aşağı inerken karanlık merdivenlerde Roddy ve Winston'ın yanından geçer ve hepsi iyi geceler diler. Mutfakta Gemma mumları üflerken Jude da Annie'ye fazladan bir çift pijama almak için çantasını karıştırmaktadır. "İşte," der ve birkaç şey uzatır. "Biraz diş macunum da var. İhtiyacın olan başka bir şey olursa bana haber ver. Ben her zaman iyi stok yaparım."

"İyi olacağım." Annie şömineye doğru başını sallar. "Burada uyumak istemediğinize emin misiniz? Evdeki en sıcak yer burası."

Jude, "Üst kat dayanılmaz olursa aşağı ineriz," diye söz verdikten sonra etrafına bakınıyor. "Burayı tutarken aklımda olan şey tam olarak bu değildi."

"Yapılacak pek bir şey yok," diyor Annie. "Eminim kilometrelerce uzakta kimsenin elektriği yoktur."

İstediği son şey bunun bir grup takılmasına dönüşmesi olduğu için Connor işleri aceleye getirmekte gecikmiyor. "Geç oluyor," diyor kız kardeşlerine sert bir bakış atarak. Merdivenlere doğru başını sallıyor. "Size en iyi odaları bıraktık."

"Öyle mi?" Jude duygulanmış görünerek soruyor.

"Hayır," diyor Connor gözlerini devirerek. "Hiçbir şey göremedik. Ne alırsan onu alırsın..."

"...ve sen üzülüyorsun," diyorlar ikisi de sırayla.

Jude Annie'ye "Babamız," der, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Tamam, iyi geceler," der Connor ve çantalarını alıp birkaç battaniye ve baş yukarı, birbirlerini dürtüyorlar ve yolda ona bakıyorlar. O aldırıyor. Onları görmezden gelme konusunda yıllarca pratik yapmıştır.

Onlar gidince Annie'ye döner. "Burada bizimle kaldığına inanamıyorum," der. "Yani, burada olmana sevindim. Memnun değil. Kulağa ürkütücü geliyor. Sanki seni öldürmek için ormandaki dondurucu soğuk bir kulübeye çekmişiz gibi." Kaşlarını kaldırıyor ve o da aceleyle devam ediyor: "Bunu asla yapmayacağımızdan değil. Açıkçası. Gerçi burada bunun çok olduğunu söylemişsiniz. Ama bu değil. Demek istediğim, burada olmanızın güzel olduğu. Senin için biraz garip olsa da. Garip gerektiğinden değil. Yani, hoş karşılandığınızı hissetmenizi istiyorum. Hepimiz istiyoruz. Sadece benim ailem çok kalabalık. Ve bir süredir birbirimizi ilk kez görüyoruz. Ve işte . Bu yüzden biraz-"

"Connor?" Annie onun sözünü keserek,
"Evet?" diye sorar. "Öyle mi?" diye sorar,
rahatlamış bir halde.

El fenerinin ışığını eski masa oyunları kutularının yığılı olduğu bir dolaba doğru çeviriyor. "Dama oyunuyla ilgilenir misin?"

Gülümsüyor. "Evet."

İki eksik parça var, bu yüzden daha iyi günler görmüş gibi görünen bir Monopoly oyunundan şapka ve yüksüğü ödünç alıp şöminenin önünde yere kuruyorlar. Connor yıllardır oynamamıştır ama Annie ilk hamleyi yaptığında eli otomatik olarak kırmızı diski ileri kaydırır ve bu şekilde ileri geri giderek tahtanın dış kenarlarından birbirlerine yaklaşırlar.

"Yani," diyor. "Görünüşe göre büyük uzlaşma oldukça iyi gidiyor."

Taşını bir kare ileri itiyor. "Diğer ayakkabı bir noktada düşecek. Bu kaçınılmaz."

"Ne oldu? Sadece kitapla ilgili olamaz."

"Değil," diyor başını sallayarak. "Ama kitap yardımcı olmadı."

Bir duraklama olur ve Connor konuşmada ilerlemek ya da tamamen vazgeçmek arasında seçim yapması gereken yeri hissedebilir. Vazgeçmeye o kadar alışmıştır ki bu neredeyse otomatik bir hareket gibi gelir. Ama ilk kez, kendini daha fazlasını söylemek isterken bulur. Dürüst olmak için. Açılmak için. Bu yüzden denemeye karar verir.

"Birkaç yıl önce, babamızın cenazesinden hemen sonra bu konuda büyük bir kavga ettik" diyor. "Kitap çıkmadan önce onlarla konuşmalıydım. Bunu şimdi biliyorum. Ama o zamanlar bu konuda aşırı hassas davrandıklarını düşünüyordum. Bu yüzden tartıştık. Ve olay oradan büyüdü. Sonra hepimiz ayrıldık. Her şeyin unutulacağını sanmıştım. Öyle de olabilir."

Annie topuklarının üzerinde geriye doğru oturur, yüzünde bir anlayış ifadesi belirir. "Ama sonra Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandınız."

Başını sallıyor. "Aynen öyle. Yani kitap çok büyük oldu. Hem de beklenmedik bir şekilde. Ve sonra herkes hikayemizi öğrendi. Ya da bir versiyonunu. Jude o sıralar bir üst seviyeye çıkıyordu ve röportajlarda ona bunu sormaya başladılar. Bana. Kitap. Annemiz. Ne kadarının gerçekten yaşandığını."

Annie irkildi. "Eyvah."

"O her zaman çok özel biri olmuştur. Her şeyi tutar. Yani harika değildi."

"Senin için de zor olmuş olmalı," diyor Annie, dama tahtasındaki taşlardan birini atlayarak.

"," diyor. "Bu iki şeyin aynı anda olması beni gerçekten mahvetti. Kariyerimin yükselmesi ve ailemin benden uzaklaşması. Bir gün için kendimi berbat hissediyordum, ertesi gün ise "*Anlamadıkları için canları* " diye düşünüyordum. Öfkeliydim, suçluluk duygusuyla doluydum ve hayatımda ilk kez yazmıyordum ve bunu yapmadığım zaman birlikte yaşamak için tamamen sefil bir insan oluyormuşum meğer, karımla sorun da işte o zaman başladı, gerçi bunun çocuklar için bir arada kalma durumlarından biri olduğunu iddia edebilirim.

Zaten ondan önce de bir süre bir şeyler oldu ve... tüm bunlar şu anda kulağa ne kadar çekici geliyor? Kendimi satma konusunda iyi bir iş çıkarıyor muyum?"

Annie gülümsüyor. "Sanırım dürüstlüğün çok önemli olduğunu söyleyebilirim." "Kardeşlerim muhtemelen aynı fikirde olmazdı."

"Tüm bu olanlar için üzgünüm," diyor ve ona uzun uzun bakıyor. Adam omuz silkiyor. "Bazı günler ben de öyleyim. Bazı günler ."

"Biliyor musun, kitabı ilk okuduğumda seni Google'da arama zahmetine bile girmedim. O kadar çılgın bir hikayeydi ki, gerçek olmadığını düşündüm. Annen ve o yolculuklar. Bir ailede bu kadar sıra dışı çocuğun olmasından bahsetmiyorum bile. İmkânı yok."

"Evet, şey," diyor, elindeki gevşek damalardan birkaçını karıştırarak. "Sıra dışı demek abartılı olur."

"Şaka mı yapıyorsun?" diyor, ateşin ışığı yüzünde gölgeler oluştururken. "Aranızda bu kadar yetenek olması? İnanılmaz bir şey. Gerçekten hayretler içindeyim. Hepiniz sevdiğiniz şeylerde bu kadar başarılı oldunuz."

"Gemma hariç," diyor gerçekten düşünmeden ve Gemma ona kuşkulu bir bakış atıyor.

"Bugün duyduklarıma göre Gemma en sıra dışı olanı gibi görünüyor. Siz üçünüzü neredeyse o büyüttü. Ve bakın nasıl sonuçlandı."

Connor kendini bir pislik gibi hissederek başını sallıyor. "Hayır. Evet. Sanırım haklısın."

Annie bir an için onu inceledi. "Tüm bunlar hakkında neden yazmak istediğini anlayabiliyorum."

Neredeyse her zamanki uyarılarını tekrarlıyor. Neredeyse şöyle diyor: *Kişisel ama doğru değil.* Ama demiyor. Bunun yerine, çoğunlukla unutulmuş dama tahtasının üzerinden ona bakıyor ve "Teşekkürler" diyor.

Gülümsüyor. "Biliyor musun, istediğim tek şey sıradan olmamaktı. Bu da sıra dışı olmaktan çok farklı bir şey. Portree'de büyüyen herkes geri taşındı, eğer hiç gitmedilerse bile. Yani *herkes*. Bazıları UND'ye ya da eyaletteki diğer üniversitelere gitti. Belki birkaçı Minnesota'ya ya da

Wisconsin sadece ortak bulacak kadar uzun süre. Ama hep geri döndüler. Ve ben asla yemin ettim."

"Yapmadın," diyor Connor. "Pek sayılmaz. Sen sadece ailene yardım etmek için buradasın. Bu farklı bir şey. Geçici bir durum."

"Öyle mi? Bilmiyorum." Gözleri şömineye kayıyor. "Dört ay oldu, geçici gibi gelmiyor. Dışarı çıkan hep bendim. Aslında bu benim tüm kimliğimdi. Bunu yapmamın ne kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikrin yok. Ama başardım. Tanrı aşkına, New York'a kadar gitmeyi başardım. Sonra geri ve şimdi ikinci kez çıkamayacağımdan korkuyorum."

Connor ona "Yapacaksın," der ama içi boştur. Çünkü o ne biliyor ki? Daha dün, hayatı askıdayken kredilerini ödemek için kullandığı bir Uber'de tanışmışlar. O ne biliyor ki?

"Her zaman bunun hayalini kuruyorum," diyor. "LaGuardia'ya uçarken. Uçağın sol tarafında oturduğunuzda ufuk çizgisinin tam altınızda nasıl belirdiğini . Önce Staten Adası, sonra Özgürlük Heykeli, sonra Manhattan şehir merkezi, hepsi o kadar minyatür görünüyor ki gerçek bile değil? O kısmı çok seviyorum."

"Özellikle geceleri," diyor Connor, bir an için gözlerini kapatarak, yıllar boyunca seyahat ettiği pek çok kitap turunu ve konuşmayı, ailesinin çok aşağıda, Brooklyn'deki o şirin kahverengi taş evde olduğunu ve trafik çok kötü olmadığı sürece çocukları yatağa yatırmak için zamanında evde olacağını bilerek şehre döndüğü pek çok zamanı düşünüyor.

Ev, diye düşünüyor, ama bu kelime onu şaşırtıyor, şehri zihninde eritiyor ve bir anda Michigan Gölü'nün kenarındaki küçük A-çerçeve evini hayal ediyor. Nicola ile evlendikten sonraki yıllar boyunca, hatta çocuklar doğduktan sonra bile, biri ona ailesi hakkında soru sorduğunda alışması biraz zaman aldı. Uzun süre boyunca aile onun için Gemma, Roddy ve Jude'dan ibaretti. Hatta bazen, kendini cömert hissettiğinde, annesi ve babası. Daha sonra, hepsi hayatından çekildiğinde, kendini güncellenmiş ailesine -belki de çok sıkı bir şekilde- sarılırken buldu.

Kelimenin tam anlamıyla: Nicola, Rosie ve Hugh. Ama sonra onlar da uzaklaşmaya başladı ve New York'tan Nashville'e sürüklendi ve işinin hizmetinde olmasına rağmen, şimdiye kadar bu yer değiştirmenin ona neye mal olduğunu, herkesten ve her şeyden ne kadar tamamen ayrı olduğunu, ne kadar yalnız olduğunu fark etmemiştir.

Annie dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını dizlerine doluyor. "Dairem Moonrock Diner denen yerin hemen üstündeydi. Pembe ve yeşil kabinleri, eski moda gazoz tezgahı, her şeyiyle. Eğer geri dönersem, ilk gideceğim yer orası olacak. Izgara peynir ve okumayacağım bir kitapla orada oturacağım çünkü sokakta yürüyen insanları izlemekle meşgul olacağım ve bu tamamen sıradan bir şey gibi görünecek ama New York olduğu için öyle olmayacak. Çünkü burası New York-"

"Olağanüstü hissettirecek," diyor ve kadın ona gülümsüyor.

"Kesinlikle."

Ateşin ışığında bir süre onu izler, bir şeyler düşünür ve sonra, daha fazla düşünmeden doğru eğilir ve aniden yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzakta, o kadar yakındır ki alevlerin gözlerine yansıdığını görür ve kendi gözlerini kapatırken kalbi hızla atar, dudakları birbirine değmek üzereyken-

"Baba?" Hugh'nun sesi merdivenlerin tepesinden geliyor ve Connor aniden geri çekiliyor, kendini uyandırmaya çalışır gibi gözlerini kırıştırıyor. "Baba! Kabus gördüm."

"Ben de," diye mırıldanır, bu da Annie'yi güldürür. Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıp ona bakar ve yavaş ve beceriksiz bir an için, kendi başına yatağa dönmesi umuduyla oğlunu görmezden gelmeyi düşünür. Ama bunu yapmıyor. Tabii ki yapmaz. Kendini toparlayarak başını sallar ve Annie'ye özür dilercesine gülümser. "Çok özür dilerim. Ama muhtemelen-"

"Git," diyor ona gülümseyerek.

Bir ritim daha geçer. Ve bir tane daha. Ve hâlâ orada öylece duruyor.

"Sabah görüşür müyüz?" diyor sonunda ve kadın başını sallıyor.

"Burada olacağım," der ona ve bu düşünce onu soğuk merdivenlerden yukarı, küçük ve huzursuz oğluyla birlikte yatağın şaşırtıcı sıcaklığına ve derinleşen gecenin geri taşımaya yeter.

© ve Matteo Romanello'nun harika sonu

Chinayge acah: tsahajja acahcah acah jayghma: acahcah yorahcah — tsahcah

Mates: one degree party. NO.

common, green, lichen-like, hairy grass. Leaves thin

3. **Содержание:**

"Salı günü çıkıyor," dedi ama okurken yüzü daha şimdiden kararmaya başlamıştı.

Gemini bir cevap vermedi. Hala kitap okuyordu. Gem:

matteo terzani detto jorck, con un buon fucilino da cacciare.

Gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Sanırım..." dedi, sonra başını salladı ve tekrar başladı: "Sanırım bu bizimle ilgili."

Kuzey Carolina

2022

Roddy'in Charlotte'da The Times Charlotte'dan incelemeyi okumasını ve hemen onu aramasını söyleyen bir dizi çılgınca mesaj almıştı ama Charlotte FC'ye karşı oynadıkları maç için ısınıyordu -ki maçı kaybetmişlerdi ama Roddy iki asist yaptığı için çok da üzülmemişti- ve haber büfesini görene kadar aklından çıkmıştı.

Gazeteyi bir şişe mor Gatorade ve dev bir Combos paketiyle birlikte tezgâha bırakırken kendini biraz suçlu hissetti; Connor'ın bir kitabının çıkacağını unutmuştu. Roddy pek okuyan biri değildi ve ilk iki romanın kopyalarını satın almış olmasına rağmen, bunlar hâlâ evdeki kitaplığında açılmadan duruyordu. Yine de bir eleştiri yazabilirdi.

Kitabı bulmak için sayfaları karıştırdı, alt kenarında Connor'ın adının yazılı olduğu turuncu kapağı gördüğünde tekrar gülümsedi. Gözleri düzgün baskı blokları üzerinde gezindi, "road trips" ve "fire" kelimelerini yakaladığında kalbi hızlandı, ama sonra kasadaki kadın kredi kartını geri veriyordu ve takım arkadaşlarından biri ortaya çıktı, Roddy almadan önce Combos çantasını kaptı ve hoparlörde BWI'ye giden 824 numaralı uçuş için bir anons vardı ve Roddy gazeteyi çantasına doldurdu ve aceleyle kapısına gitti, içinde bir parça endişe vardı.

New Mexico

2022

J ██████████Roddy'den gelen saçma sapan ~~bi~~ çok önce, ama kitabı okuyana kadar karar vermemeye karar vermişti. Son birkaç haftadır rüzgârlı Albuquerque çölünde çekmekte olduğu bir zaman yolculuğu gerilim filminin setindeydi ve bu yüzden asistanı Madison'dan bir kopyasını almasını istedi. Ancak Jude set arasında karavanına döndüğünde, hâlâ gardırobundaydı - baştan aşağı siyah, yüzünün her yerinde küçük sahte kesikler ve morluklar vardı, çünkü az önce tavan penceresinden düşen üst düzey bir CIA ajanını canlandırıyordu - Madison'ın eli boştu.

"Ellerinde yokmuş," dedi Jude'a, onun yerine yağsız vanilyalı chai latte uzatarak. "Burası küçük bir mağaza. Sadece çok satan büyük kitapları ve marka yazarları bulundurduklarını söylediler."

Jude gözlerini devirdi, Connor'a kızmaya hazırlanırken bile adına sinirlenmişti. "Buralarda bir yerde kütüphane var mı?"

"Neden telefonuna indirmiyorum?" Madison çoktan yazmaya başlamıştı ve Jude da kitabı şekilde, kredi kartı büyüklüğündeki bir ekranda, bölümler ve çekimler arasında okudu, tanıdık hikaye alışılmadık bir şekilde ilerliyordu, okurken ensesi karıncalanıyordu.

Yangınla ilgili bölüme geldiğinde, karavanındaki kanepede doğruldu ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Ama dengelemek için birkaç derin nefes almaya zorladı. Yakında bir CIA ajanı olacaktı.

silahlı adamlar, yüksek hızlı arabalar ve kiralık bir suikastçı. Bir kitap kadar küçük bir şeyin kendisini sarsmasına izin veremezdi.

Yine de bir sonraki sahne için dışarı çıktığında elleri titriyordu.

Roddy

Kuzey Dakota

2025

Saat sabahın beşı değil, ev buz gibi ve Roddy ile Winston, Roddy'nin kendisine danışmadan on yıllık bir kontratla (?) beyzbol oynamak (?) için Monako'ya (?) taşınmayı kabul ettiği ve bir şekilde -bir şekilde!- bunun Roddy'yi uyandırıp son derece soğuk bir gecenin ortasında, son derece karanlık bir kulübede hesap vermesini sağlayacak kadar acil dűřünűlen bir rűyadan uyandığından beri kavga ediyorlar ve sonrasında işler hızla tırmanıyor. Ve şimdi, bir saatten fazla bir süre sonra, burada

"Yatağa gitmemiz gerek," diye inliyor Winston. Etrafına bir pelerin gibi sarılmış pazen bir battaniye ve iki çift orapla odanın içinde volta atıyor. Nefes veriyor ve öfkeyle eliyle işaret ediyor. "Nefesimi görebiliyorum."

Roddy yataęında yorganın altına göműldűęű yerden kışlık řapkasını kafasında daha da ařaęı çekiyor. "Bunu sen bařlattın."

"Bence akranlarımızdan oluřan makul bir jűri, *sizin* bařladı."

Roddy i eker. "Geriye gitmeyelim. Bunu çözmemiz gerek." "Bunu asla ,"
der Winston, "űnkű ben umursamadığın bir futbol takımında oynamak için neden başka bir şehre taşınmak istediğini asla anlayamayacaksın - ve bu takım da seni umursamıyor, adını her yere yapıştırmak dışında

Bunun için çok yaşlandığınızı ve dizinizin *zaten* bunun için çok yaşlı olduğunu kabul etmek ve onurlu bir şekilde emekli olmaya ve hayatınızın geri kalanına devam etmeye karar vermek yerine."

"Aslında bunların hiçbiri umurunda değil," diyor Roddy kesin bir ifadeyle. "Sadece düşün yüzünden kızgınsın."

Odadaki tek ışık komodinin üzerindeki tek bir mumdan gelmektedir, bu da gölgelerin içinde birbirlerini görmelerini zorlaştırmaktadır. Yine de Roddy, Winston'ın yüzünde öfkeden daha fazlası olduğunu söyleyebilir. Acı da vardır.

"*Tabii ki* lanet olası düşün için kızgınım," diyor. "Ama bundan çok daha fazlası var. Beni denklemin içinde bile düşünmedin. Öylece karar verdin! Sanki senin hayatının benim hayatım üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi."

Roddy soğuk ellerini birbirine sürtüyor. "Bunu yapmak istediğimi biliyordun. Teklifi beklediğimi biliyordun. Bu yüzden bunun neden böyle olduğunu anlamıyorum-"

"Çünkü bir partnerin olduğunda işler böyle yürümüyor," diyor Winston inleyerek. "Neden kendimi beş yaşındaki bir çocuğa ilişkinin ne olduğunu anlatıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Anlıyorum," diye tersledi Roddy onu. "Her şeyi berbat ettim. Ama bu benim kariyerimle ilgili. Seksen beş yaşına kadar mikroskoplara bakmaya ve iksir karıştırmaya devam edebilirsin-"

"Bütün gün bunu yaptığımı mı sanıyorsun?" Winston, kendine rağmen gülmek istiyormuş gibi bakarak, "Bütün gün bunu mu yaptığımı sanıyorsun?" der.

"Ama sadece bir yılım kalmış olabilir," diye devam ediyor Roddy, sesi yalvarırcasına. "Her an evlenebiliriz. Ama bu benim oynamak için son şansım olabilir. Zamanlama uygun olmadığı için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama yüz yaşındayım ve dizim her an iflas edebilir ve beni hâlâ isteyen tek kulüp burası. Bu yüzden bunu yapmak zorundayım."

Winston usulca yatağın kenarına oturur, yan dönerek Roddy'ye bakar, gözleri neredeyse karanlıkta buluşur. "Peki neden," der sessizce, "seni istediklerini mi düşünüyorsun?"

Soru bir an için aralarında asılı kalır. Dışarıda rüzgâr dalların arasından geçiyor ve mumun alevi küçük bir patlama yapıyor. Roddy nefes alıp veriyor, tıpkı bir kası çekildiğinde ya da yanlış bir müdahaleye maruz kaldığında yaptığı gibi.

Winston haklı; nefesini görebiliyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," diyor bir süre sonra, sesi alçak.

"Orlando'nun geçen yıl menajerleri homofobik bir hakaret kullandığı için bir halkla ilişkiler sorunu yaşadığını biliyorum," diyor Winston eşit bir şekilde. "Ve birkaç ay önce Chicago onlara karşı oynamaya geldiğinde, taraftarlarının tüm ligdeki diğer tek eşcinsel oyuncuya zorbalık yaptığını ve bunun büyük bir hikaye olduğunu biliyorum."

Roddy çenesini sıkıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım biliyorsun."

"Siktir git," diyor ve yorganı bir kenara atıp yataktan kalkıyor. Pencereye doğru yürür ve aniden klostrofobik hissederek mürekkep siyahı geceye bakar. Bağırarak, etrafta tepinmek ve hışımla dışarı çıkmak istiyor. Ama ailesinin geri kalanıyla birlikte ıssız bir yerde, ormanın içindeki bu kulübede sıkışıp kalmışlardır ve o bunların hiçbirini yapamaz.

Bir anı su yüzüne çıktı: Roddy'nin kendi kalesine attığı golün belirleyici faktör olduğu, uzun zaman önce Colorado Rapids'e karşı alınan bir mağlubiyet. Bir maçı kaybetmenin en kötü yoluydu ve sonrasında basın toplantısında mikrofonun arkasına geçtiğinde omuzları çoktan gerilmişti. Birkaç dakika boyunca performansı, topu uzaklaştırma çabaları ve hatalı pası hakkındaki olağan soruları yanıtladı, soyunma odasına dönüp duş almak ve eve gitmek için can atıyordu.

Sonunda son bir muhabir daha ayağa kalktı. Bir not defterine bakarak "Evet," dedi. "Cinsel yöneliminizin bir etken olabileceğini düşünüp düşünmediğinizi sorabilir miyim?"

Roddy gözlerini kırpıştırarak ona baktı, kalbi çok hızlı atıyordu. Oda çok sessizleşmişti. "Cinsel yönelimim," dedi yavaşça, "kendi takımıma karşı gol atmamda bir etken miydi?"

Muhabir umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Sadece birkaç hafta önce ortaya çıktınız, yani..."

"Size," dedi Roddy, içi yanarken bile sesi soğuktu. "Sadece birkaç hafta önce *hepinize* açıldım."

"Doğru, ama medyanın tüm ilgisi, takım arkadaşlarınızın tepkisi-"

"Joaquin Ramirez'in cinsel yönelimi bu gece kaçırılmasında bir etken miydi?"

Muhabirin kafası karışmış görünüyordu. "Joaquin Ramirez eşcinsel değil."

Roddy masadan kalkarak, "Aynen öyle," dedi ve arkasından kameralar tıkırdayarak odadan çıktı.

Bazen -çok sık- böyle oluyordu. Özellikle de ilk zamanlarda, Roddy'nin eşcinsel olduğu için zorbalığa uğrayan on yaşındaki bir futbolcuyla ilgili bir haber gördükten sonraki gün spontane bir açıklama yapmasından sonraki haftalar ve aylarda. O zamana kadar, tanımadığı ve kendisini tanımayan bir grup insana bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissetmemişti. Kim olduğunu biliyordu, arkadaşları ve ailesi de biliyordu ve bunun her zaman yeterli olduğunu düşünmüştü. Ancak bu hikayeyi izlerken, bunu duymaya ihtiyacı olan başkalarının da olabileceğini fark etti.

O sabah uyandığında, hatta maçtan sonra saha içi muhabirine titreyen parmaklar ve çınlayan bir kalple yaklaştığında bile, halka açılmanın kariyerine zarar verebileceği tüm yolları hayal etmişti. Aklına gelmeyen şey, bunun bir de iyi tarafı olabileceğiydi. Ancak çok geçmeden çok özel bir tanıtım markası devreye girdi: sabah programlarına çıkmaya, erkek sağlığı dergilerinde röportajlar yapmaya, çeşitli kişisel bakım ürünleri ve çişini kısa süreliğine yeşilin tuhaf bir tonuna dönüştüren bir protein tozu için yeni onay anlaşmaları yapmaya başladı. Ama bunların hiçbirinin oyuncu olarak onunla bir ilgisi yoktu. Elbette, diye düşündü, ikisi

Saha içinde ve dışında olduğu kişi ayrı. Elbette Orlando gibi kadrosunda çok fazla yer ve maaş sınırında çok fazla para olan bir takım bu fırsatı sadece göz boyamak için harcamazdı.

Winston'a bakar, dengesinin bozulduğunu hisseder. "Mesele o değil," diyor ama sesinde bir dakika önce olmayan bir dalgalanma var. "Ben değil diyerek sen değil Harika." Winston diyor ki Çabuk. "Çünkü öylesin. Sadece oraya yanlış nedenlerle gittiğin düşünceinden nefret ediyorum ve-"

Roddy ani bir öfke kabarmasıyla, "Düğünü kaçıyorum," dedi. "Değil mi? Çünkü konu dönüp dolaşıp düğüne geliyor."

Winston yatakta oturduğu yerden dönerek ona daha dikkatli bakar. "Neden olmasın? Bu büyük bir mesele."

"Bu bir parti."

"Bu bir söz."

"Ben zaten söz verdim. Düğünün bir anlamı yok. Gerçekten değil."

"Benim için öyle."

Roddy elini sallayarak, "Sanırım bütün bunlar için senin kadar önemli değil," deyince Winston şaşkınlıkla ona bakar. Bunu izleyen uzun sessizlikte Roddy, rüzgârın uğultusunu, dalların kırılışını, kalbinin *güm güm gümleyişini* duyabilir.

Winston başını sallar. "Daha iyi bilmeliydim," der. "Yapmalıydım-" Durur ve yeniden başlar. "İlk çıkmaya başladığımızda ağabeyinin kitabını okuduğumu biliyor musun?"

Roddy ona ihtiyatla bakar ama bir şey söylemez.

"Açıkçası o versiyonda futbol yoktu," diye devam ediyor. "Kayaktı. Ama tamamen aynı şeydi. Başka ne olursa olsun, başka *kim* olursa olsun, o her zaman önce gelir, değil mi?"

"O sadece bir kitap, Winston."

Winston ayağa kalkar, bir an için dengesizleşir. "O zamanlar bunun bir metafor olduğunu düşünmüştüm," diyor. "Bu futbol gerçekten senin

ilk aşk. Ama belki de bunda bir şey vardır. Çünkü senin annen de böyleydi, değil mi?"

Roddy zorlukla yutkunur ama bir şey söylemeye cesaret edemez.

Winston ona bakar, hayal kırıklığı yüzünden okunmaktadır.

"Sanırım ikimizin de pişman olabileceği bir şey yapmadan önce bilmemiz daha iyi olur," diyor sonunda.

"Winston-" der Roddy, ama Winston sadece başını sallar ve banyoya girip kapıyı arkasından kapatır.

Roddy bir süre karanlıkta bekler. Kapıyı izler, belki açılır, topuz döner diye umut eder. Açılmayınca banyo kapısına doğru ilerler, parke zemin çoraplarını dondurur ve kapıyı usulca çalar.

Diğer taraftan Winston'ın boğuk sesi, "Yapma," diye gelir ve Roddy'nin kalbi bu sözcüğün sertliği karşısında sıkışır. "Yalnız kalmak istiyorum."

Özür dilemesi gerektiğini biliyor. Ya da Winston tekrar çıkana kadar kapıda beklemesi gerektiğini. Ya da kırıp dökmesi ve konuşmaya devam etmeleri için ısrar etmesi. Ama şu anda bunların hiçbirini yapamayacak kadar kafası karışık, ne söyleyeceğinden ya da ne duyacağından emin değil.

Bunun yerine ceketini ve fazladan bir çift çorabını giyiyor, ardından ayaklarını daha önce dolapta bulduğu ördek botlarına sokarken bir süre daha orada duruyor. "Ben yürüyüşe çıkıyorum," diyor kapının boşluğuna. "Döndüğümde konuşmaya devam edelim."

Cevap yok.

Merdivenlerden parmak uçlarında inerek, ateşin hâlâ tüttüğü ve Annie'nin büyük koltuklardan birinde uyuduğu oturma odasının sıcaklığına doğru ilerler. Winston'la olanlardan dolayı kafası o kadar karışıktır ve misafirlerini uyandırmamaya o kadar odaklanmıştır ki, dışarı çıkıp kapıyı arkasından yavaşça kapatana kadar Gemma'nın ön verandada durduğunu fark etmez bile.

Arkasını dönüp şaşkınlıkla ona bakıyor. "Ne yapıyorsun yukarıda?"

"Yürüyüşe çıkayım dedim," diyor gözleri karla kaplı manzarayı tararken. Hava hâlâ karanlık, ama ay parlak ve eve doğru yığılmış derin kar yığınlarını, verandanın ötesindeki her şeyin nasıl kapandığını görebiliyor. "Ama sanırım böyle bir şey olmayacak. Ya sen?"

"Uyuyamadım."

Tıpkı onun gibi şapka, palto ve çizme giymiş, sanki bir tür kaçış yapacakmış gibi ve eldivenli bir elinde telefonunu tutuyor. Adam başını sallıyor. "Hâlâ bir şey yok mu?"

"Hâlâ elektrik yok," diyor iç çekerek, "ve hâlâ servis yok." "Mateo için endişeleniyor musun?"

"Mateo'nun benim için endişelenmesinden korkuyorum."

"Bu çok hoş," diyor Roddy, aşağıdaki artık kenarları donmuş göle bakan korkuluklara yaslanarak. "Siz her şeyi çözmüşsünüz, ha?"

Gemma başka tarafa bakar. "Bundan emin değilim."

"On yıl," diyor küçük bir ısıkla, düşününü düşünüyor; yeminlerini ederken yüzündeki ifadeyi hala hatırlıyor, bir daha mihrapta ayağa kalkıp birine o şekilde bakıp bakamayacağını merak ettiğini hatırlıyor, sanki odak noktası daralmış, dünyanın geri kalanı bulanıkmiş gibi, önemli olan tek şey tam önünüzdeymiş gibi.

"On bir, aslında," diyor Gemma.

"Sırrı ne?" diye soruyor, sıradan, hatta biraz şakacı bir ses tonuyla. Ama sesinin tonu onu ele veriyor. Onun gözlerinden kaçmak için gözlerini kısarak karanlığa bakıyor.

Cevap vermiyor. Onun yerine, "Seninle geleceğim." diyor.

"Yürüyüşe mi?" Roddy parlayan beyaz örtüyü, ağaçların ürkütücü gölgelerini ve nihayet açılmış olan gökyüzündeki yıldızları inceleyerek soruyor. "Bunun içinde mi?"

Gemma gülüyor. "Hepiniz Orta Batı'dan çok uzun zamandır uzaktasınız," diyor ve etrafından dolaşarak dikkatlice ilerliyor

Verandanın merdivenlerinden inerken neredeyse dizlerine kadar çöküyor. "Eğlenceli olacak."

Roddy bir an tereddüt eder, kapıya, kapının ardındaki kulübenin sessizliğine bakar. Sonra Gemma'yı merdivenlerden aşağıya, karın içine doğru takip eder.

Yoldan aşağı indiklerinde çoktan pembe yanaklı olmuş ve terlemişlerdi. Roddy, "Belki de kar ayakkabılarını almalıydık," diyor ama Gemma cevap vermiyor. Ay ışığında yüzeyi gümüş rengi olan göle doğru ilerliyorlar.

Gemma, Roddy'nin bir yere varmak için acele mi ettiğini yoksa kendisi gibi bir şeyden kaçmaya mı çalıştığını merak etmesine neden olacak türden bir kararlılıkla yolunu çiziyor. Ama buna aldırıyor, her adımı bir savaşa dönüştüren tempolu yürüyüşe. Bacakları ağrıyor, kulakları üşüyor ve dizleri biraz kırılğan hissediyor, ama etraflarındaki sürüklenmelere ara sıra görülen sincaplar dışında dokunulmamış ve dünya hâlâ sessiz ve Winston'la birlikte odada olmak yerine burada olduğu için mutlu, bu düşünce onu hem suçlu hem de sevinçli hissettiriyor.

"Kavga ettik," diyor Roddy ve Gemma -ki onun birkaç adım önünde yürüyor, aklında bir hedef olmayan biri için fazla kararlı- dinlemek için yarım dönüyor. "Ben ve Winston."

"Ne hakkında?" diye soruyor, ona için yavaşlıyor.

Roddy, "Orlando'ya gideceğim için heyecanlanmıyor," diyor. "Ve düşüncümüzü kaçıracağım."

Gemma kaşlarını kaldırarak ona döner. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Roddy ona kaşlarını çatar. "Kimin sen?"

"Bunun yanıtını zaten biliyorsun," der, nefesi kristal puflar halinde çıkar. "Ama bu Winston için üzülmediğim anlamına gelmiyor. Geride kalan kişi olmak çok zor."

Roddy bir süre sessiz kalır. "Orlando'ya gitmemle ilgili haberleri gördüğünde," dedi sonunda, "imajlarını yenilemeleriyle ilgili bir şey yazıyor muydu?"

Yürümeyi bırakıyor ve şaşkınlıkla ona dönüyor. "Seni sadece eşcinsel olduğun için mi istediklerini merak ediyorsun?"

Roddy zor yutkunuyor. Nedense Gemma söylediğinde kulağa daha da kötü geliyor. *Evet* kelimesini söyleyemeden başını sallıyor.

"Yani, bu konuda daha çok şey biliyorsun," diyor, "eğer düşündüğün buysa, muhtemelen doğrudur."

Kalbi sıkışır, çünkü hayatında her zaman haklı olan sadece iki kişi olmuştur: Gemma ve Winston.

"Bu değil mutlaka a Sebep değil için Oyna, Yine de," devam ediyor. "Eğer gerçekten istiyorsan değil."

"Bunu gerçekten istiyorum," diyor Roddy, sesi biraz hırıltılı.

"Nedenini sorabilir miyim?" Bunu yargılamadan söylüyor ama adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce devam ediyor: "Sadece spor salonuna gitmekten bile yoruluyorum. Orada çalışmak gibi değil. Oraya gitmek için on iki blok yürümek bile yetiyor."

Gülüyor. "Biz yaşlıyız."

"Yaşlıyız," diye kabul ediyor. "Dizin ağrı mı?"

Sanki acısı belli oluyormuş gibi eşofmanına ve gerçekten acıdığını fark eder. O donuk zonklamaya, neredeyse sürekli gıcırdamasına o kadar alışmıştı ki artık neredeyse hiç fark etmiyordu. "Sadece gitmesine izin vermeye hazır değilim."

"Oyunu sevdiğin için mi?"

"Evet," diyor. "Ve çünkü gerçekten bildiğim tek şey bu."

"Dışarıda başka neler olduğunu merak etmiyor musun?"

Omuz silkiyor. "Ya hiçbir şey yoksa?"

Rüzgâr hızlanıyor, kar ince bir toz halinde etraflarında dönüyor. Gemma ona gülümsüyor. "Ya varsa?"

Roddy aniden sabırsızlanır. Kendini soğuk bir ayağını kaldırıp diğerinin önüne koymaya, karda tekrar yürümeye başlamaya zorlar, kız kardeşinin onu takip edip etmediğinden emin değildir, ta ki botlarının çıtırtısını ve ardından sesini duyana kadar.

"Biliyorsunuz," diyor, "insanlar her zaman yaptığınız işte bu kadar iyi olmanızın bir hediye olduğunu düşünüyor. Ama bu aynı zamanda

çok fazla."

"Ne gibi?" Roddy soruyor.

"Sıradan olmak gibi."

Gülüyor, sesi parlak ve beklenmedik. "Kim sıradan olmak ister?"

"Mutlu insanlar," diyor kadın ve adam mavi fıçı tahtası bir evin dönüp gölden uzaklaşmaya başladıklarında kadının şaka yapıp yapmadığını anlayamıyor. Birkaç dakika daha sessizce yürüyorlar ve sonra kadın o kadar sessiz söylüyor ki, adam rüzgârın uğultusu altında neredeyse fark edemiyor: "Orada olmayacağıma inanamıyorum."

Kadının neden anlaması bir anını alıyor. "Çok küçük olacaktı. Sadece ikimiz, gerçekten."

Gemma sallar, ama ona baktığında gözlerinin çok parlak olduğunu görür.

"Bu beni de üzdü," diye itiraf ediyor. "Şimdi olur mu bilmiyorum ama ..."

Bunu elinin tersiyle itiyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diyor adam ve kadın da ona gülümsüyor. Yürümeye devam ederken etrafına bakıyor. "Nereye gidiyoruz ki?" diye soruyor. "Ve hiçbir yere deme."

Ağaçların arasından zar zor seçilebilen bir patikayı takip ederlerken ileriye işaret ediyor. "Annie burada küçük bir bakkal olduğunu söyledi."

"Bakkal dükkanı mı?" Roddy şaşkınlıkla sorar. "Saat altı bile değil. Ve bugün Pazar. Ve bu..." Etraflarındaki karı işaret ediyor. "Açık olmasına imkan yok."

"Hayır," diye kabul ediyor.

"Olmayacak." "Öyleyse ne anlamı var?"

Hâlâ bir amaç uğruna yürüyor. "Sana bunu söylediğimde soru sormamanı istiyorum," diyor ona bakmadan.

Roddy ona ayak uydurmak için acele ediyor, merak içinde.

"Tamam." "Mağazaya gireceğim."

"Sen... ne?"

Küçük beyaz bir bina görünür. Kırmızı tentesi karın ağırlığı altında sarkıyor ve penceresinde MELVIN'S yazıyor

soyulmuş mavi harflerle. İçerisi karanlık ve otopark boş, sadece pırıl pırıl karla kaplı düzgün bir dikdörtgen.

Roddy, "Gem," der ama o döner ve başını sallar. "Soru sormak yok dedim."

"Tamam. Ama... sadece bir tane."

Sabırsızca iç geçiriyor. "Peki."

"Yardım edebilir miyim?"

Güney Carolina

2022

T 11 Nisan ayında Salı günü. Uykusunda ~~huzur~~ ^{uzun} müştü, böyle bir şey olmasını , öyle olmasını umduğunuz şekilde. Hilton Head'e vardıklarında Liz onlara hikayeyi : sabah onu uyandırmaya çalıştığını ama gitmiş olduğunu gördüğünü, her şeyin Paul'ün kendisi gibi telaşsız ve gerçek olduğunu.

Cenaze töreni de basit bir olaydı, çocukluklarının büyük bir bölümünde yollarda olan ve onlara sadece ara sıra suçlu patlamalarla ebeveynlik yapan, duygusal olarak uzak olsa da genel olarak iyi bir adama bir övgü niteliğindeydi. Dördü kilisenin ön sırasına oturmuş, yanlarında Mateo, Nicola ve çocuklar vardı. Jude'un gözleri yaşlarla doluydu; diğerleri ayin sırasında onu hiç tanımadıklarını ama yine de onu özlediklerini düşünerek uyuşuk bir şekilde dinlediler.

Gemma bir Mary Oliver şiiri okudu. Connor ailenin önemi hakkında bir sunarken, diğer üçü yeni yayınlanan kitabı düşünerek gözlerini devirdi. Roddy, Liz'in isteği üzerine İncil'den bir ayet okudu, çünkü diğerlerinin hiçbiri okumadı. Jude ise kayalıkta piknik yaptıkları sırada karpuzlarının uçurumdan yuvarlanması ve babalarının da karpuzun peşinden dik yokuştan aşağı yuvarlanmasıyla ilgili doğaçlama bir konuşma yaptı ve herkesi ağlayana kadar güldürdü.

Herkes hizmetin çok güzel olduğu konusunda hemfikirdi.

Ancak saatler sonra işler tersine dönmeye başladı.

Gemma

Kuzey Dakota

2025

Gemma var asla kırık içine herhangi bir yerde daha önce hiç suç işlememişti-ama beklediğinden çok daha kolay olduğu ortaya çıktı. Marketin arka kapısı eskiydi, kolu biraz sallanıyordu ve bir toka iğnesi ile sadece birkaç deneme yapmak gerekiyordu.

Jimmy ile aç.

Birkaç saniye boyunca Roddy ile birlikte kapıda dururlar, ikisi de alarmin çalmasını beklerken gergindirler. Ama burası o tür bir mağaza değil. O tür bir kasaba bile olmayabilir.

Gürültü yok. Uzak sirenler yok. Elinde beyzbol sopası olan bir müdür yok. Sadece Pazar sabahı boş bir pazarın serin karanlığı var.

Uyandığında kesinlikle böyle bir şey planlamamıştı. Dün gece Annie'ye - Melvin Şelaleleri konusunda tam olarak uzman sayılmazdı ama en yakın şeydi ve elektrikle birlikte hâlâ kesik olan internetten sonraki en iyi şeydi- bölgede herhangi bir eczane ya da market olup olmadığını sormuştu.

"Bir sonraki kasabada büyük bir tane var," dedi pencereden dışarı bakarak. "Ama bu arabayı çıkarıp çıkaramayacağımıza bağlı. Bu da kesinlikle bir soru işareti."

"Yürüme mesafesinde bir şey yok mu?"

"Eskiden gölün öbür tarafında küçük bir anne-baba yeri vardı," dedi Annie. "Önünde dev bir bayrak olan mavi kulübeyi geçince. Hâlâ faaliyette olup olmadığını bile bilmiyorum ama zaten Pazar günü açık olacaklarından şüpheliyim. Özellikle de bu havada."

Gece zorlukla geçmişti. Gemma uyumayı başardığında Mateo'yla ilgili garip rüyalar gördü: uçakta yan yana oturuyorlardı ama boşanmışlardı ve yine de birlikte vakit geçirmek zorundaydılar. Uyandığında yatakta yatıyor, kar hakkında, kapana kısılmış olmak hakkında, hamile olup olmadığını bilmediği, olmak isteyip istemediğini bilmediği bir başka gün hakkında endişeleniyordu. Ve şimdiye kadar endişelenmiş olması gereken Mateo'yla iletişim kuramamaktan.

Bu sabah erkenden, o kadar erkendi ki dünya hâlâ simsiyahtı, sessizce koridora çıktı ve koridorun sonundaki banyoya gitti. Banyo aynasının önünde dururken gözleri kararmıştı ve bir hevesle ecza dolabını açtı. Tek bir siyah toka dışında temiz ve boştu ve Gemma hiç düşünmeden onu aldı ve iki parmağının arasında tuttu, zihninde vahşi ve alışılmadık bir plan oluştu.

Ve şimdi .

"Gidelim mi?" Roddy önlerindeki boş dükkânı işaret ederek soruyor ama Gemma kapıda donup kalıyor.

"Para bırakacağız," diyor. "Aldığımız her şey için." Roddy başını sallıyor.

"Kulağa adil geliyor."

Bir an daha orada dururlar.

"Özel bir şey mi arıyordunuz," diye soruyor, "yoksa sadece hafif bir hırsızlık havasında ?"

Gemma kendini sabitlemek için bir elini kaldırır ve titrediğini fark eder. Yakalanmaktan endişe ettiğinden değil. Dükkanın dışındaki dünya sessiz ve hareketsiz. İçeriye bakıyor, ayak parmakları kapının kenarında, cips ve kraker raflarını tarıyor, dondurma çubukları ve buzlu dondurmalarla dolu soğutucunun arkasını görmeye çalışıyor. Ama biliyor ki

İçeri girmesi gerekecek ve hangisinin daha kötü olacağını bilmiyor: testleri yaparlarsa mı yapmazlarsa mı?

"Yoksa canın şarap soğutucusu falan mı çekti?" Roddy sorar. "Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?" diyor. Sonra ona döner, Yüz ifadesi daha da ciddileşiyor ve "Hamilelik testi yaptırmam lazım." diyor.

Roddy'nin yüzü garip bir şaşkınlık ifadesiyle yeniden düzenlenir. "Oh. Vay canına."

"Evet."

"Bu umutlu bir şey mi yoksa panik yaratan bir şey mi?" "Dürüst olmak gerekirse henüz bilmiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bebek isteyip istemediğini bilmiyor musun?" diye soruyor, ki bu kırk üç yaşında ve on bir yıldır evli olan, üstelik yakın zamanda birkaç kez doğurganlık tedavisi görmüş biri için makul bir soru.

Ama şu anda her şey ona açıklamak için çok fazla gibi geliyor. Bu yüzden şöyle diyor: "Şu anda emin olmak istediğim tek şey bir test. Her iki şekilde de bilmek istiyorum."

"Yeterince adil," diyor. "Gidip ne bulabileceğimize bakalım."

Ayrılmadan önce birlikte boş dükkâna girerler. Burada da elektrikler kesiktir ve ürkütücü bir sessizlik vardır. Arka duvardaki eczane eşyalarına doğru yürürken bir poşetin kırıştığını duyuyor ve arkasını dönüyor.

"Ne?" Roddy bir ağız dolusu patates cipsinin etrafında soruyor. "Para bırakabileceğimizi söylemiştin."

Gemma gözlerini devirir ve yoluna devam eder, yaklaşırken duvarı taramaya başlamıştır bile. Çok geçmeden gözleri pembe bir kutuya takılır ve ona doğru yürürken yüzü tuhaf bir sıcaklıkla karıncalanır. Sanki kırılgan bir şeymiş gibi özenle eline alıyor ve paketin üzerindeki yazılara bakıyor: %99'UN ÜZERİNDE DOĞRULUK.

"Güzel," diyor Roddy, arkasından yaklaşp cipsleri çıtırdatarak. "Biraz bulmuşsun."

Gemma başını sallıyor ama hâlâ elindeki pakete bakıyor. Gözlerini kapatıyor ve beyaz çubuklardan birini iki kırmızı çubukla birlikte hayal ediyor.

Mateo'ya söylediğini, yüzünün o coşkulu gülümsemesine dönüştüğünü, onu mutfakta döndürdüğünü ve sonra endişeli bir bakışla yere bırakıp karnını okşadığını ve "Üzgünüm küçük bebek. Başını döndürmek istememiştim."

Nasıl hissedeceğini düşünmeye çalışıyor ama zihni tuhaf bir şekilde boş.

Birbebek.

Bebekleri düşündüğünde aklına ikizlerin doğumu geliyor - şimdi 1.80 boyundaki Roddy'nin tam karşısında durduğunu düşününce hayal etmesi daha da zorlaşıyor - ve hastaneden eve döndüklerinde annelerinin beş yaşındaki Gemma'yı koltuğa oturtup kolları tamamen dolana kadar önce Jude'u sonra da Roddy'yi ona uzatışı. Fotoğraf için gülümsemeye çalıştı ama gözlerini onların meşgul ağızlarından ve sallanan kollarından, her birinin başındaki yumuşak saç taçlarından . Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri bakıyor, ancak daha sonra aşk olarak sınıflandırabileceği güçlü ve ani bir şey hissediyordu. Onların hayatlarının ne kadarından sorumlu olacağını henüz bilmiyordu; belki de kalbini onlara bu kadar özgürce vermezdi; belki de kendini daha fazla korumaya çalışırdı. Ama o gün, Connor daha yakından bakmak için boynunu büktüğünde ve anne babası ona gülümsediğinde, bildiği tek şey kendisinin onların, onların da onların ve bunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğiydi.

Şimdi kutuyu paltosunun içine sokuyor ve kot pantolonunun cebinden yirmi dolarlık iki banknot çıkarıyor. Tezgâhın yanında, katlanmış haritalarla dolu bir raf görür ve dışında BİRLEŞİK DEVLETLER yazan bir tanesini alır. Roddy onunla göz göze gelir ve gülümser.

"Çocuklar için," diyor ve adam ona bilerek başını sallıyor.

Gemma parayı bıraktıktan sonra son bir kez dükkânın etrafına bakarlar.

Roddy, "harika bir şey var," diyor, "öyle değil mi?"

"Ne, haneye mü?" diyor kadın ve adam başını sallıyor.

"Burada yalnız olmak. Bize okuduğın kitap gibi, hani şu geceleri müzede mahsur kalan çocuklarla ilgili olan. Sanki her şey mümkünmüş gibi."

"Burası bir bakkal dükkânı," diyor Gemma, eğlenerek. "Met değil."

"Evet, ama böyle şeyler bana kendimi hala on iki yaşındaymışım gibi hissettiriyor, anlıyor musun?"

Gemma kapıya doğru yönelirken, "Gerçekten on iki olduğumdan emin değilim," diyor ve çıkarken bir paket sakız aşırıyor.

Geri dönerlerken, etraflarındaki dünya uyanmaya başlar. Güneş ağaçların arasından turuncu ve pembe dilimler halinde yükselir ve birkaç cesur ördek gölün kenarındaki ince buz tabakasını keser. İnsanlar ellerinde kürekler, kar küreme makineleri ve dev tuz torbalarıyla evlerinden çıkmaya başlar, ön kapılarından arabalarına kadar bir yol açmaya çalışırlar, ancak açsalar bile gidecek hiçbir yer yoktur, yollar hala karın altında derinlere gömülüdür.

"Hâlâ sorgusuz sualsiz bir bölgede miyiz?" Roddy onun yanında yürürken soruyor. Test kutusunun güvenli bir şekilde içine sıkıştırıldığı ceketine başıyla işaret ediyor.

Gemma ona özür dileyen bir bakış atıyor. "Şimdilik, evet."

"Ama ambargo bana haber vereceksiniz, değil mi?"

"Söz veriyorum," diyerek kolunu onun koluna doluyor ve yolun geri kalanını bu şekilde, kendi başlarına olduklarından daha beceriksiz ama daha sıcak bir şekilde yürüyorlar.

Kulübeye döndüklerinde ev hâlâ sessizdir ve elektrikler hâlâ kesiktir. Annie artık kanepede değildir, battaniyesi ve yastığı kanepenin bir ucunda düzgün bir yığın halindedir. Ama bunun dışında herkes hâlâ uyuyor olmalıdır. Roddy botlarını çıkarırken merdivenlere gergin bir bakış atar.

"Yukarı mı ?" Gemma ceketini asarken soruyor.

"Biraz burada takılabiliyim," diyor. "Onu biraz rahat bırak."

"Şu anda ihtiyacınız olan şeyin uzay olduğuna emin misiniz?"

"Neye ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve şöminenin yanındaki deri koltuklardan birine doğru yürüyüp ağır ağır oturuyor.

"Tamam, peki..." Merdivenleri işaret ediyor.

"İyi şanslar," diyor Roddy, sonra ekliyor: "Bu senin için ne anlama geliyorsa."

Üst katta, doğruca koridordaki banyoya gidiyor ve kapıyı kapattıktan sonra kapının diğer tarafında durup nefes alış verişini düzene sokmaya çalışıyor. Sonra kutuyu dikkatlice açıyor ve beyaz bir çubuk çıkarıyor. Tuvalette oturuyor, çıplak tenindeki soğuktan biraz titriyor ve işerken çubuğu altında tutuyor, hedefini ayarlamak için yer değiştiriyor; sonra -işini bitirdiğinde- nazikçe siliyor, lavabonun kenarına koyuyor ve ona bakıyor.

Üç dakika diye düşünüyor, telefonundaki zamanlayıcıyı ayarlıyor. İşte başlıyoruz.

Boynundaki eşarbzı çözüyor ve küvetin kenarına oturuyor, bacağı gergin bir şekilde sallanıyor. Telefonuna bakıyor. Sonra uzağı. Sonra tekrar bakıyor, midesi çalkalanıyor.

Bunlardan düzinelerce aldı ve ilki dışında hepsi olumsuz sonuçlandı.

Peki ya bu seferki farklıysa?

Tam ayağı kalkmış, uzun süre kıpırdamadan oturamayacak kadar gergin bir haldeyken, kilitlediğini sandığı kapı açılır.

Gemma hızlı ve boşuk bir sesle, "Dolu," diyor ve elini uzatıyor ama Jude yine de aniden orada, pijamalarının üzerine pahalı görünen bir hırka giymiş, saçları dağınık ve gözleri uykudan hâlâ şiş.

"Tüh, pardon," der ama Gemma çok geç olduğunu anlar. Jude'un bakışları çoktan lavabonun kenarındaki küçük beyaz çubuğı takılmıştır. Gözleri irileşir. "Vay anasını."

"Jude-"

Kapıyı kapatıyor, sonra lavaboya doğru yürüyor. "Hayatta olmaz."

"Biraz kalabilir miyim lütfen?"

"Daha ne kadar zaman var?"

Gemma iç geçirir ve telefonuna bakar. "İki dakika."

"Dostum," diyor Jude, tuvalete doğru yürürken. Kapağı kapatıp üzerine oturuyor, bir bacağını diğer dizinin üzerine atıyor ve yün çorabını indirerek ayak bileğini kaşıyor. "Bana her şeyi anlat. Ne umuyorsun? Nasıl hissediyorsun?"

Nasıl hissediyor? Gemma sanki titriyormuş gibi hissediyor, ama neyle, bilmiyor: Sinir mi? Korku mu? Jude'a duyduğu kızgınlık mı? Biraz panikle telefonunu tekrar kontrol eder. Şu anda burada olması gereken kişi Mateo'ydu. Ya da daha doğrusu, şu anda Mateo'yla birlikte evde olmalıydı.

"Bilmiyorum," diyor sonunda ve Jude kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Ama bunu istiyorsun,
değil mi?" "Bilmiyorum.
Belki de."

Jude memnun görünüyor. "Harika bir anne olurdun. Sen bizim içindin zaten. Ve eğer dürüst olursam-"

"Gerçekten olmak zorunda değilsin."

"Şimdiye kadar ikinizin bu işi halletmiş olacağınızı düşünmüştüm."

Gemma elleriyle yüzünü ovalıyor. "İnsanlara bunu söyleyemezsin, Jude."

"Siz insan değilsiniz. Siz benim kız kardeşimsiniz."

"Doğru, ama bildiğiniz gibi son on yıldır deniyoruz, bu yüzden-"

"mi?"

"Hayır," diyor Gemma, aniden sinirlenerek. "Hayır, yapmadık. Nedenini bilmek ister misiniz? Sizin yüzünüzden. Çünkü hayatımın çoğunu sizinle ilgilenerek, sizin için endişelenerek, iyi olduğunuzdan emin olarak ve aptal sandviçlerinizin aptal kabuklarını keserek geçirdim-"

Jude, "O sadece Roddy'ydi," diye .

"-ve öyle bir noktaya geldim ki, büyüdüğümde tek istediğim *sessizlikti*, dürüst olmak gerekirse. Ve özgürlük. Daha fazla sorumluluk istemiyordum. Ve sonra Mateo ile tanıştım ve o, herkesin şimdiye kadar sekiz kişilik bir aileye sahip olması gerektiği konusunda hemfikir olduğu süper bir baba gibi ve ben onu seviyorum, o da beni seviyor ve insanlara denemeye başlamamızın neden bu kadar uzun sürdüğünü açıklamak imkansız, Ama ilk başta bunu yapmaya cesaret edemedim ve o bu konuda çok iyiydi ve bana karşı çok sabırlıydı ve bu yüzden beklemeye devam ettik ve "*İlkbaharda* ya da *belki gelecek yıl deneyeceğiz*" dedik ve sonra tüm bu zaman geçti ve ben yaşlandım ve gerçekten başladığımızda, Beklediğimizden çok daha zordu ve şimdi tüm bu doğurganlık şeylerini denedik ve hiçbirisi işe yaramadı ve sonunda IVF yaptık ve sadece bu iyi embriyo ile sonuçlandı ve yapışmasından mı yoksa yapışmamasından mı daha çok korktuğumu bilmiyorum, Mateo'nun bunu çok istediğini biliyorum ve hiç mantıklı gelmese bile böyle şeylerden çok umutlu - sadece bebek sahibi olma olasılığı konusunda değil, genel olarak dünya hakkında da - ve bazen ben de böyle olmayı isterdim, ama değilim; Çok pragmatik ve çok pratik biriyim ve bu da böyle bir adım atmayı zorlaştırıyor ve sadece-ne?-Umarım her şey en iyi şekilde sonuçlanır, çünkü bu nasıl bir plan? Seninki, Roddy'ninki ya da Connor'inki gibi bir kariyerim bile yok, bu yüzden kendimi buna adayabilirim; Tek yaptığım markalara pazarlama stratejilerinde yardımcı olmak ve endişe verici derecede normal bir hayat yaşamak - ama bu işi seviyorum, kulağa sıkıcı gelse de ve hayatımı seviyorum, sıradan olduğu kadar ve bir bebek getirmenin her şeyi mahvetmesinden korkuyorum, ya da beni küskün hissettirecek, çünkü her şeyi değiştirecek ve aynı zamanda bu işe yaramazsa ve sonunda yolun bir noktasında hazır hissedersem, çok geç olacağından ve her zaman daha önce denemediğim için pişman olacağımdan endişeleniyorum. Ama en çok da bunun benim için gerçekten gerçekleşmesinden ve tıpkı onun gibi olduğumu ve anne olmak için yaratılmadığımı fark etmekten korkuyorum, ki bu onun çok geç olana kadar anlamadığı bir şeydi ve bunu hayal bile edemiyorum.

Aynı şeyi kendi çocuğumla tekrarlamaktan daha adaletsiz bir şey olamaz, bu yüzden yapabilir miyim bilmiyorum-"

Telefonunun alarmı çalar ve ikisi de irkilir.

Önce ekrana, sonra birbirlerine, sonra da beyaz çubuğa bakarlar.

Gemma ona uzanmaya başlar ama Jude elini kaldırır.

"Bekle," diyor sessizce. "Sen bakmadan önce, biz çocukken bizim için ne kadar çok şey yapmak zorunda kaldığını ve bunun adil olmadığını bildiğimi söylemem gerektiğini hissediyorum."

"Jude, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Ama aynı zamanda, sen olmasan nasıl hayatta kalırdık bilmiyorum. Gerçekten. Sen tanıdığım en cesur, en mücadeleci, en akli başında insansın ve bununla ne olursa olsun" -lavaboyu işaret "iyi olacaksın. Bunu biliyorum."

Gemma'nın gözleri yaşardı. "Ya değilsem?"

Jude omuz silkerek, "O zaman belki de bir değişiklik yapıp *sizi* ayakta tutma sırası bize gelmiştir," diyor. "Son zamanlarda orada olmadığımızı biliyorum ama artık buradayız. Ne olursa olsun."

Sesi son kelimedede çatlıyor ve Gemma elini sıkmak için uzanıyor. "Teşekkür ederim."

"Ve sen annem değilsin," diyor, gözleri Gemma'nınkilere sabitlenmiş. "Azıcık bile değil. Sen mümkün olan her açıdan ondan daha iyisin."

Gemma gülümsüyor. "Sen de öylesin."

"Tamam," diyor Jude, titrek bir nefes vererek. "Hazır mısın?"

Ama Gemma sopayı çoktan eline almıştır, sopa avucunda biraz titrer. Kaşlarını kaldıran Jude'a bakar.

"Eee?"

Gemma bunu yüksek sesle söylemekten neredeyse korkuyor. Sonunda "Olumlu" demeyi başarıyor ve hemen ardından ağlamaya başlıyor.

Jude onun sırtına hafifçe dokunur. "Mutlu musun? Mutlu olup olmadığını anlayamıyorum. Ama Gem? Senin adına çok mutluyum."

Gemma tekrar baktığında Jude'un da gözlerinde yaşlar olduğunu görür. Biraz gülerek "Neden ağlıyorsun?" diye sorduğunda Jude omuz silkiyor ve hırkasının koluyla yüzünü sıvazlıyor.

"Çünkü dokuz ay sonra bir bebeğiniz olacak," diyor soluk bir gülümsemeyle. "Bundan daha umut verici ne olabilir ki?"

Gürcistan

2022

Hilton Head'deki bir□□□□ □□□ □□□□□□□ □□ □ sahil şapelinde 6 diğer kardeşlerinin Mateo ile birlikte kiralık bir arabaya doluşmasını izledi ve kendini dışlanmış hissetmemeye çalıştı. Bu aptalcaydı. Bir kere onlar yetişkindi. Ve babalarının cenazesinden geliyorlardı. Ayrıca, ailesi de yanındaydı, yoksa onu da dahil edeceklerinden emindi. Ama yine de arabasına biner binmez kravatını gevşetti ve gömleğinin üst düğmesini açtı, endişeden kaşındığını hissetti.

Kitap hakkında hiçbir şey söylememişlerdi. Ne bugün, ne de altı hafta önce yayınlanmasından bu yana hiçbir gün. Connor şimdiye kadar kitabı okumadıklarını, her ikisinin de yoğun hayatları ve yapacak işleri olduğunu, gazetelerde sadece bir (övgü dolu) eleştiri almış ve toplam 1.687 adet satmış küçük bir edebi romanla uğraşacak zamanları olmadığını varsayıyordu. Kardeşleri tarafından yazılmış olsa bile.

Ama şimdi o kadar emin değildi.

Gömleğinin bir düğmesini daha çözdü ve Nicola yolcu ona tuhaf bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

"Tamamen," dedi biraz fazla bir şekilde ve sonra, babasının cenazesinde bulundukları için, hemen düzeltti: "Beklediğiniz gibi."

Arka koltukta, üç yaşındaki Hugh küçük bacaklarını araba koltuğuna vuruyordu. "Nereye gitti ki?"

"Kim?" Connor, otoyolda birleşip Savannah'ya doğru yola çıktılar. Geceyi orada geçirmek Jude'un fikriydi; sabah erkenden Los Angeles'a dönecekti ve havaalanına yakın olmak istiyordu. Ayrıca, Hilton Head'deki apartman dairesine dönüp yengeçli kek yemekten ve babalarının pickleball arkadaşlarıyla havadan sudan konuşmaktan kaçınmayı umuyorlardı.

"Büyükbaba," dedi Hugh ve kimse cevap veremeden Rosie, "Cennet. O cennete gitti."

Ön koltukta oturan Connor ve Nicola bakiştılar. Tam olarak ateist değillerdi ama muhtemelen kendilerini agresif bir şekilde dinsiz olarak sınıflandırıyorlardı.

"Ruhu uçup gitti," dedi Connor, şiirsel imgeyle tatmin olmuş hissederek, ama dikiz aynasından Hugh'a şöyle bir göz attığında, kafası daha da karışmış görünüyordu.

"Kuş gibi mi?"

"Evet."

Hugh pencereden dışarı bakmak için döndü. "Yani ruhu bir ağacın içinde mi?" "Hayır."

"Gökyüzünde

mi?" "Evet."

"Bulut gibi mi?"

"Elbette."

Otele vardıklarında kardeşleri hâlâ lobideydi. Çocuklar koşarak yanlarına gitti ve Roddy iki koluna birer tane alarak zahmetsizce kucakladı, Gemma Nicola'ya sarıldı ve Jude ikisiyle sohbet etmeye başladı. Connor, Mateo yardım etmek için koşarak gelene kadar Rosie'nin tek at sırt çantasını önüne katarak çantalarını resepsiyona doğru taşıdı.

"Hey," dedi ve diğerleri ona gülümsedi. Ama gülümsemeleri kibardı, bu da hiç gülümsememekten daha kötüydü. Törenden önce konuşacak zamanları olmamıştı ve törenden sonraki resepsiyonda her biri farklı yönlerle çekilmişti. İşte şimdi, burada, bu sıradan otelin sıradan lobisinde, ilk şansları vardı.

Sadece kimse onunla göz göze gelmiyordu. O da bu şekilde biliyordu.

Hepsinin kitabı okuduğuna dair en ufak bir şüphem yoktu.

Siktir, diye düşündü ama söylediği şey şuydu: "Giriş yaptıktan sonra bir şeyler içmek isteyen var mı?"

Diğerleri bakışlarını değiştirdi. Başka kimse konuşmayınca Mateo boğazını temizledi. "Not vermem birkaç kâğıt var," dedi özür dileyerek ama mazeret bulduğu için rahatlamış görünüyordu.

"Evet, sanırım ben yukarı çıkacağım," dedi Jude. "Uzun bir gün oldu." Gemma başını salladı. "Ben de öyle."

"Ama sen barda olacaksın?" Roddy sordu. "Belki daha sonra gelip sizinle ."

"Evet," dedi Jude. "Belki."

Connor neşeli görünmeye çalışarak, "Harika," dedi. Nicola'nın yanağına bir öpücük kondurmadan ve çocuklarla vedalaşmadan önce onların asansöre yönelmelerini izledi. Sonra otelin boş barına doğru yürüdü ve kendi başına bir içki sipariş etti.

Bir saat, üç bira ve bir kase kajudan sonra kardeşlerinden hiçbiri gelmemişti. Bu bir sürpriz değildi ama yine de her çaldığında omzunun üzerinden asansörlere bakmaktan kendini alamıyordu. Bunun kesinlikle kitapla ilgili olduğuna karar verdi. Yoksa neden bu kadar davransınlar ki? Uzun bir yudum daha aldı ve şişeyi yere bıraktığında neredeyse devriliyordu. Connor bir an şişeyi yakaladığı için kendinden aşırı derecede memnun oldu; sonra şişeyi ilk devirenin kendisi olduğunu fark etti ve kredi kartını barın üzerine bıraktı. Bu kadarı yeterdi.

Üst kata çıkarken acımasız asansör aynasında gözleri kamaşmış halini seyretti. Olduğundan daha yaşlı ve bir o kadar da yorgun görünüyordu. Sekizinci katta, koridorun en ucundaki odasına doğru uzun bir yürüyüşe başladı. Ancak yolun yarısına geldiğinde, başka bir kapının arkasından gelen tanıdık sesler duydu ve yüzü aniden yanarak durakladı.

Kardeşleriydi. Hep birlikte takılıyorlardı. .

Kapıyı çalmak için elini kaldırdı, sonra fikrini değiştirdi ve Koridordan geçenlerin ne düşünebileceğini umursamadan kulağını kulağına .

"Yangınla ilgili kısma geldin mi?" Gemma sordu, sesi biraz bulanıktı, içtiği zaman hep olduğu gibi. "Kafanı patlatacak."

Cevap veren Jude oldu: "Bar mitzvah gibi ses çıkardığı kısım mı?"

"Ne demek istiyorsun?" Roddy gergin bir sordu.

"İşte," dedi Jude ve Connor şok içinde onun kitabından bir şeyler okumak üzere olduğunu fark etti. Kendini çelikleştirdi. "O gece," okudu Jude, sesi sesli versiyonu kaydeden biri gibi çıkıyordu, "tüm dünya değişti, Connor da öyle. Yangından önce bir çocuktu. Ama sonra? O gece alevleri ile şafağın gelişi arasında bir yerde, bir adam oldu."

"Vay canına," dedi Roddy.

Connor kendini sıcaktan kavrulmuş hissediyor, ensesi öfke ve utanç karışımıyla karıncalanıyordu. Arkasında bir oda servisi arabasının takırtısı ve midesi bulanarak kapıdan uzaklaştı. Ama arabayı süren adam garip bir ifadeyle tam önünde durdu.

"Özür dilerim efendim," dedi ve seslerin hâlâ duyulabildiği kapıyı işaret etti. Adamın kapıyı bir kez, sonra iki kez çalmasını ve "Oda servisi!" diye seslenmesini şaşkınlıkla izledi.

Arabanın üzerinde, içinde bir şişe şampanya ve üç bardak bulunan bir buz kovanı vardı. Kapı açıldı ve Roddy onu almak için başını dışarı çıkardı. Connor'ın oda servisi görevlisinin arkasında durduğunu fark etmesi bir saniyesini aldı ve fark ettiğinde, kibar gülümsemesi sallanmaya başladı ve sonra tekrar bulana kadar tamamen düştü.

"Con," dedi biraz fazla parlak bir sesle. "Hey! Burada ne yapıyorsun?" "Ben de tam bardan dönüyordum," dedi Connor. "Sanırım sen aşağıya inemedi."

Roddy başını salladı, kulakları pembeleşmişti. "Hayır, özür dilerim. Biz sadece-" aniden durdu ve suçluluk dolu bir bakışla odaya geri döndü.

Oda servisi elemanı koridorda asansörlere doğru ilerledi. Connor uzanıp kapıyı iterek kadar açtı ve yüzü kıpkırmızı olan Gemma ile elindeki kitabın kopyasını koltuk minderlerinin arkasına itmekle meşgul olan Jude'u gördü.

"Seni daha fazla kötü rol yapma zahmetinden kurtarayım," dedi Connor, Roddy'nin yanından geçerken. "Sizi koridordan duyabiliyorum."

Hepsi de okulda başı belaya girmiş çocuklar gibi ona bakıyordu. Otel süitinin etrafına saçılmış boş şarap ve şampanya şişelerinin yavaşlattığı zihinlerinin döndüğünü neredeyse görebiliyordu.

"Neyi duydun?" Jude sordu ve Connor -haklı öfkesinin yanı sıra çok fazla bira içmiş olmanın da verdiği cesaretle- ona bir parmak salladı.

"Gördün mü?" dedi. "Kötü oyunculuk."

Gemma gri bir koltuğa çökmüş, üzgün görünüyordu, Jude ise odanın bej tonlarına karşı turuncu kapağı cafcacılı olan kitabını koltuk minderlerinden çıkardı. "Birini tanımak için biri gerekir," dedi kitabı göstererek.

"Siktir git," dedi Connor, kanı kulaklarında çınlıyordu.

"Siktir git," diye karşılık verdi Jude o kadar hızlı bir şekilde ki Connor neredeyse geri adım atacaktı. Ama geri adım atmadı. Connor olduğu yerde durdu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, Jude ise duruşmadaki öfkeli bir avukat gibi kitabı ona doğru sallıyordu. "Bunu nasıl ?"

"Neyi nasıl yapabilirim?" diye sordu kızgınlıkla.

"Bizim hakkımızda yaz."

"Bu eylem." "Bu bizim hayatımız."

"Bu, bazı olayların metaforik bir yorumu-" Jude inledi. "Lütfen bizi şu yazı atölyesi saçmalığından kurtar."

"Bunun farklı olduğunu biliyorsun Connor," dedi Gemma yatıştırıcı bir sesle ses tonuyla. "Bir İkinci Dünya Savaşı askeri hakkında yazmak gibi değil-"

"Birinci Dünya Savaşı," diye düzeltti Connor.

"Ya da Maya harabelerinde kaybolan bir adam-"

"Aztek harabeleri," dedi bir ifadeyle. Buz kovaşından şampanya şişesini aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. Mantarı çıkardığında silah sesi gibi bir ses duyuldu. kıpırdamayan tek kişi oydu. "Bu tam bir saçmalık," dedi kendine çok dolu bir bardak doldururken. "Ben bir sanatçıyım. Olayları bu şekilde, kitaplarım aracılığıyla işliyorum."

Jude abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. Roddy, Connor'ın için yarısı boş bardağını uzattı. Gemma sanki bu konuşma onu çoktan yormuş gibi şakaklarını ovuşturdu.

"Hayatım hakkında yazmaya iznim var," dedi ve odanın arka tarafındaki masaya yaslanmış, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, şık bir tulumun içinde sinir bozucu derecede sakın ve soğukkanlı görünen Jude'a baktı. "Bunu herkesten daha iyi anlaman gerekir. Sen de yaşamak için hikâyeler anlatıyorsun."

Yüzü taş kesilmişti. "Bizimle ilgili değil."

"Sana söyledim," dedi Connor, "bu aksiyon."

Gemma sandalyede öne doğru oturdu. Hepsi cenaze töreninden kalma siyah giysiler içindeydi ve bu her şeyi kasvetli hissettiriyordu. "Connor," dedi sertçe, çocukken bazen onunla konuştuğu gibi. "Sormalıydın."

baktı, her şeyin adaletsizliği içinde kabarıyordu. "Hayır diyebilirdin."

"Eğer böyle düşündüyseniz," dedi Jude kendini beğenmiş bir memnuniyetle, "o zaman şimdi bu konuda neden bu kadar üzgün olduğumuzu anlamalısınız."

"Sadece bir hikâye anlatmaya çalışıyordum," diye ısrar etti. "Ve belki de çocukluk bir anlam çıkarmaya. Bu tam olarak bir suç sayılmaz. 'Ne biliyorsan onu yaz' diye bir deyim duymadın mı hiç?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Jude, sert bakışlarla. "Bir otel odası mı? Gerçekten, Connor."

"Olmaması gerekiyordu-"

"Annem hakkında yazmışsın! Ve çocukluğumuzun en travmatik olayını para kazanmanın bir yolu olarak gündeme getirmeyi başardın," dedi ve ellerini yavaşça birkaç kez çırpıtı, aksi halde sessiz olan odada şaşırtıcı derecede yüksek bir ses çıktı. ". Aferin sana. Umarım mutlusundur."

"Merak etme," dedi, diğer koltuğa doğru yürüdü ve şampanyası şırıldayarak ağır ağır oturdu. "Zaten hiç para kazanmıyor."

Jude ona acıyan bir bakış attı. "Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Bizi bir hiç uğruna sattın."

Kapı çalındı. "Yatma servisi," diye seslendi biri.

Dördü de aynı anda cevap verdi: "Hayır, teşekkürler."

Connor bir süre sonra her birine bakarak, "Çocukluğumuza sert bir bakış atacak kadar cesur olan tek kişi bensem özür dilerim," dedi. "Ama bana kızgın değilsiniz. Ona kızgınsınız. Bizi terk ettiği için. Ateş için. Bu kadar aptal olduğu için-"

"Dur," dedi Jude. "Neden bilmiyorsun."

Ama Connor bitmemişti. "Tüm bunlardan önce bile yılda sadece bir kez ortaya çıktığın için. Ve neredeyse hiç gerçek bir anne gibi davranmadığı için. Ona kızgınsın ama bunu asla itiraf edemiyorsun çünkü o artık yok. Ve buradayken onu el üstünde tuttuğun için."

Bu son kısmı Jude'a yöneltti, o da başını salladı. "Ben yapmadım," dedi. "Ben asla-"

Gemma ona hüznle bakarak, "Doğru," dedi. "Onun hakkında her zaman gözlerin parlıyordu. O bunu hak etmedi."

"Bizi umursamıyordu," diye onayladı Connor. "Tek umursadığı çılgınca ve gerçekçi olmayan bir hayalin peşinden gitmekti."

Jude'un gözleri parladı. "Beni önemsiyordu. Bunu kesinlikle biliyorum."

"Seni kıskanıyordu," dedi Roddy hala oturduğu yerden sessizce. Odanın kapıya en yakın köşesinde duruyor, başka bir yerde olmak istemiş gibi görünüyordu. "Senin kariyerin, onun her zaman istediği şeydi. Gitmesinin tek nedeni buydu."

Jude ona baktı. "O zamanlar bir kariyerim yoktu. Sadece bir çocuktum."

"Gerçekten yetenekli bir çocuk," dedi Roddy.

"Senin ondan daha iyi olduğunu biliyordu," diye onayladı Connor. "Senin harika olacağını biliyordu."

Jude başını salladı. "Kendi kızını kıskanmak delilik olur," dedi kısık bir sesle ve Gemma açıkça "Hı-hı" diyen bir yüz takındı.

"Onun içini göremeyen tek kişi sendin," Connor devam etti. "Seni tamamen büyüsü altına aldı. Geri kalanımız, hepimiz gördük. Ama sen onun gerçekte ne yaptığına asla inanmak istemedin-"

"Bu kadar yeter," dedi Roddy ve huzursuz bir sessizlik çöktü, odadaki hava bozuldu. "Neden bunu annemle ilgili yapıyoruz ki?"

Connor omuz silkti. "Her şey öyle değil mi?"

Roddy onların yanından odanın arka tarafına doğru yürüdü ve balkona açılan cam kapıyı kaydırarak açıp dışarı çıktı. Uzun bir süre sırtı onlara dönük, dirsekleri korkulukta, gökyüzü altın rengine bürünmüş, aşağıda Savannah Nehri parıldarken öylece durdu. "Babamı daha yeni gömdük," dedi sonunda. "En azından bir kez olsun ona odaklanabiliriz gibi görünüyor."

"Bize odaklandığı gibi mi?" Gemma şaşkın bir ifadeyle elini ağzına götürdü. "Tanrım, özür dilerim. Öyle demek istememiştim."

Roddy arkasını döndü. "Belli ki sen yaptın. Ona karşı her zaman en sert olan sendin."

"Beni suçlayabilir misin?"

"Roddy balkondan, "Her şeyin her zaman ideal olmadığını hepimiz biliyoruz," dedi. Ama öyle değildi-"

"Onları sevgiyle anmak kolay," dedi Gemma, sesi birden ısınmıştı, "en kötüsünden korunduğunuz zaman. Ama bugün burada olmak, babama veda etmek, her şeyi hatırlamak... Kendimi bir

savaştan dönen ve bu konuda asla konuşmak istemeyen asker tekrar."

Connor yüzünü buruşturdu. "Sence de bu biraz dramatik değil mi?" "Bazen yeterince dramatik olup olmadığını bilemiyorum," dedi Gemma

Eşit olarak.

"Çok eğlendik," diye ısrar etti Jude, yüzü özlem doluydu. "Tüm o geziler..."

"Onlar eğlenceli değildi," dedi Gemma. "Korkutucuydular. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Ebeveyn gibi davranırken bile ebeveyn hiç ilgilenmiyordu."

Jude'un yüzü şimdi kızarmıştı. "Bu hiç adil değil."

"Bizi terk etti," dedi Gemma. "Defalarca! Ve neredeyse seni öldürtüyordu. Ve bunca zamandan sonra nasıl oluyorsa hâlâ onu savunuyorsun?" Roddy'nin hâlâ korkuluklara yaslandığı açık balkon kapılarına baktı. "Ve beni babamdan başlatma. Onun ne kadar sorumsuz olduğunu biliyordu ama yine de el sallayarak veda etti ve defalarca onunla gitmemize izin verdi. Hiç eğlenceli değildi. Berbattı. Ve siz ikiniz hâlâ onları savunuyorsanız ve siz" -öfkeli bakışlarını Connor'a çevirdi- "bunu eğlence değeri için sağlıyorsanız, belli ki bunu anlamıyorsunuz."

Connor, "Gemma," diye söze başladı ama Gemma başını salladı.

"Hayır," dedi güçle. Hâlâ kanepede duran kitabını işaret etti. "Bu senin anlatacağın bir hikâye değildi. Bunca zaman tekerlerin yerinden çıkmasını engelleyen bendim. Belki de her şeyin eğlenceli görünmesinin nedeninin benim orada olup kötü bir şey olmamasını sağlamam olduğu hiç aklınıza geldi mi? Hepinizin büyüüp bu kadar sıra dışı olmanızın nedeni, sizin için sıradan olan her şey hakkında endişelenen kişi olmam mıydı?"

Bir an sessiz kaldılar, sözleri sessiz odada çınlıyordu.

"Biliyoruz Gem," dedi Roddy yumuşak bir sesle ve balkondan içeri girerken elini hafifçe Gem'in omzuna koydu. "Ama senden bunu yapmanı da istemedik."

Ona bakmak için iki büklüm oldu. "Başka seçeneğim yoktu."

"Minnettar olmadığımızdan değil," dedi Jude dikkatle. "       minnettarız. Bu çok açık. Ama bunu sonsuza kadar bir bahane olarak da kullanamazsınız."

Gemma kaşlarını çattı. "Ne için bir bahane?"

Jude destek almak istercesine Connor ve Roddy'ye baktı. İki de sessiz kalınca Gemma'ya döndü ve "Güvenli oynadığın için" dedi.

"Siktir git Jude," dedi Gemma, gözleri parlayarak. "Sırf   nl   olmadığım için mutlu olmadığımı varsayman inanılmaz derecede küçümseyici.        ben mutluyum. Ve bunun senin için bir çok olaca  ğını biliyorum ama hayatımı seninkine değişmem. Bir saniyeliğine bile."

Roddy bu durumdan rahatsız olmuş görünüyordu. "Hayatlarımızda bu kadar yanlış olan ne?"

Sevdiğimiz i  i yapıyoruz."

"Harika," dedi Gemma. "Sizin adınıza sevindim   ocuklar. Ama bu Olağanüstü Endicotts fikrinin ne kadar zehirli oldu  ğının farkında olmalısınız. Ne kadar zehirli oldu  ğunu sadece-

Jude başını salladı. "Onu hiç anlamamış olman, bu demek değil ki-

", Jude," dedi Gemma, sesi sertti. "Anlaşılacak bir şey yoktu. Annemiz olmaktan başka yapacak daha iyi işleri oldu  ğuna karar veren sorumsuz bir narsistti. Bunu kendine itiraf edene kadar asla hayatına devam edemeyeceksin."

"Neye devam edeceğiz?" Jude titreyen eliyle bardağını kaldırarak sordu.

Gemma, "Hayatına girip çıkan ve tüm hayallerini sana eden büyülü bir varlık mı   gibi davranmaktan" dedi. Sonra biraz daha nazikçe ekledi: "Onun nasıl bir insan olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yok. Anlamadığım şey, nasıl bir insanın böyle birini örnek aldığı."

Jude a  lamamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve Connor Roddy'nin bunu fark ettiğini, sonra omuzlarını dikleştirip Gemma'ya döndüğünü gördü.

"Hey," dedi. "Sanırım bu kadar yeter."

Ama Gemma'nın buna hiç niyeti yoktu. "Sen karışma, Roddy."

Hiç istifini bozmadan başını salladı. "Sence de hepimiz-"

"Jude' konuşuyorum," dedi, sonra bilmiş bir bakışla Connor'a baktı. "Bu tıpkı kitaptaki gibi."

Roddy kaşlarını çatı. "Ne?"

"Senin karakterin," dedi Gemma ona, "her zaman Jude'un karakterini savunmak için araya giriyor."

Connor boğazını temizledi. "Onlar karakter değil aslında. Yani... öyleler. Ama teknik olarak siz değilsiniz."

Kimse dinlemiyordu.

Jude'un gözleri Roddy'ye takılmıştı, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Sonunda ona, "Haklı," dedi. "Biz artık çocuk değiliz. Artık kendi savaşımı kendim verebilirim."

Gözle görülür bir şekilde gevşemiş gibiydi. "Bunu biliyorum." "O zaman ben de onları dönebilirim."

"Biliyorum," dedi bir sandalyeye çökerek. "Elbette. Sadece... biz her zaman bir takım olduk."

"Evet, iki başlı bir canavar," dedi Gemma ve ona baktıklarında omuz silkti. "Connor kitapta size böyle diyordu."

"Bunu senden çaldım," dedi eğlenerek. "Bir keresinde onlar hakkında böyle demiştin."

Gemma şaşırmış görünüyordu. "Öyle mi yaptım?"

Roddy ona ters ters bakarak, "Ben bunun aksiyon olduğunu sanıyordum," dedi. "Kitabı unut," dedi Jude. "Zaten doğru değil."

Connor iç çekti. "Lütfen bunu geride bırakabilir miyiz? Anlıyorum. Kitabı beğenmedin. sakladıysan, eminim hâlâ iade edebilirsin."

Jude şampanyasından uzun bir yudum aldı, bardağı boşalttı ve odanın diğer ucundan ona eşit bir şekilde baktı. "Doğru düzgün anlamadın bile."

"Jude, hadi ama," dedi, artık sabırsızdı. "Az önce çok doğru olduğunu . Şimdi yeterince doğru değil mi?"

"O gece orada değildin," dedi, sesi tuhaf bir şekilde duygu. "Hiçbiriniz . Gerçekte ne olduğunu bilmiyorsunuz-" Durdu ve boş bardağına baktı. Tekrar ona baktığında gözleri alev alev yanıyordu. "Hikayemizi gerçekmiş gibi dünyaya yaydınız ve doğru bile anlamadınız."

Connor üzerinden büyük bir yorgunluk geçtiğini hissetti. "Benden ne istediğini bilmiyorum, Jude."

"Onu geri almanı istiyorum."

Gemma'ya, sonsuza dek hakeme baktı ama o sadece omuz silkti.

"Açıkçası," dedi Connor Jude'a, "bunu yapamam."

Yüzü sert ve sabitti. "O zaman bir özür istiyorum." "Elbette,"

dedi. "Evet. Tamam. Eğer böyle hissediyorsan özür dilerim-"

"Hayır," dedi Jude, onun keserek. Bardağın sapını parmaklarının arasında döndürdü. "Gerçek bir özür. Özür dilerim demek yok. Bu aslında hiç özür dilememekten daha kötü."

"İyi. Özür dilerim-" diye başladı, havayı yumuşatmak için zayıf bir girişimde bulundu ve ne olduğunu anlayamadan kulağının dibinden bir şey geçti. Tam eğilmişti ki Jude'un şampanya kadehi arkasındaki duvara çarparak parlak sesli, konfeti gibi bir cam patlamasıyla paramparça oldu.

"Tanrım," dedi, başının yan tarafına dokunduğunda vınlayarak geçtiğini hissetti. "Ne oluyor be?"

"Büyü artık Connor," dedi Jude, onu çoktan geçip kapıya doğru ilerlerken. Kapı arkasından çarparak kapandığında Connor'kalbi göğsünde titredi. Birkaç saniye boyunca üçü de şaşkın bir sessizlik içinde oturdular, tek ses balkonun açık kapısından gelen .

Sonunda Connor, "Annemin neden bizden uzak kalmak istediğini şimdi anlıyorum," dedi.

Bunu bir şaka olarak söylemişti ama Gemma ona baktı, gözleri kırmızıydı. "Belki de birbirimize biraz ara vermeliyiz," dedi.

sessizce, kadar sessizce ki kaçırabilirdi. Ama duymadı. Duydu
Her kelimeyi.

"Belki de öyledir," dedi.

Jude

Kuzey Dakota

2025

A *Bebeğim*, diye düşünüyor Jude aceleyle kot pantolonunu giyerken. Parke zemin çıplak ayaklarına buzgibi geliyor ve zıplıyor. Temiz bir çift çorap giymek için oturmadan önce bir saniye etrafta dolanıyor. Başını kaldırıp baktığında, ahşap şifonyerin üzerindeki aynada kendini görür, yüzü solgundur. Titriyor ve tekrar düşünüyor: *Bir bebek*.

Jude hiçbir zaman kendi çocukları olduğunu hayal etmemiştir. Bunun ne kadarının apaçık ortada olan şeylerden -hayatının öngörülemez olmasından ve özgürlüğüne verdiği değerden- ne kadarının da annesinin işinde bu kadar kötü tökezlemesini izlemiş olmasından bilmek zor. Ama Jude Teyze? Bunu yapabilir. Gemma'nın bebeğiyle her şey farklı olacak. Kendi hataları olmayan bir aile dramının karmaşası içinde ondan uzaklaşan Rosie ve Hugh gibi değil. Bunu telafi etmenin bir yolunu bulacaktır. Ama bu sefer -Gemma'nın bebeğiyle- Jude daha iyisini yapacaktır. Bu sefer, orada olacak. Ya da en azından deneyecek.

Kalın kaşmir kazağını çekiştirdikten sonra pencereye doğru ilerliyor ve perdeyi aralıyor. Güneş artık tamamen yükselmiş, kardan parıldıyor ve her şey o kadar parlak ki birkaç kez gözlerini kırpmak zorunda kalıyor. Gözleri gölden -boşluğu dışında dünyanın geri kalanından ayırt edilemeyen, kesintisiz beyazdan oluşan geniş bir tuvalden- aşağıdaki araba yoluna, oradan da yola doğru ilerliyor,

ve bugün buradan çıkmalarının hiçbir yolu olmadığını fark eder.

Paniklemiş olmalı. Ekibi de kesinlikle öyle olacak. Yarın Oscar Adayları Yemeği var, büyük geceye giden yolda önemli bir etkinlik, basın, Akademi üyeleri ve stüdyo temsilcileriyle dolu. Bu, kaynaşmak ve gevezelik etmek için bir fırsat ve bunu kaçırmamanın bir bedeli olacağını biliyor. Menajeri tam bir felaket modunda olacak. Menajeri onu bu ıssız yerden uçakla çıkarmanın bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışacak. Ve reklamcısı da bütün gün telefon görüşmeleri yaparak durumu idare etmeye ve zararı azaltmaya çalışacak.

Ama ne ki? Kar kardır, kardır.

Gerçek şu ki biraz rahatlamış durumda. Bu sabah kalbi hızla çarparak uyandı, bunun buraya yapmak için geldiği şeyi yapmak için son şansı olduğunu biliyordu. Kardeşlerine gerçeği söylemek için son şansı. Bu gecikme ona cesaretini toplaması için daha fazla zaman veriyor.

Aşağı indiğinde herkes kalkmış ve giyinmiştir. Gemma mutfakta kendine kahvaltı hazırlamaktadır, yüzü kızarmıştır ve odanın öbür ucunda Jude'un gözleriyle karşılaştığında ikisi de gülümser, aralarındaki sır bir balon gibi şişkindir. Jude ani ve beklenmedik bir mutluluk patlamasına kapılır. Ateş yanıyor, kulübe sıcakık ve o burada ailesiyle birlikte, değerli ve beklenmedik bir gün. Önemli olan hep birlikte olmalarıdır. Sırları biraz daha bekleyebilir.

"Hugh," diyor ellerini çırparak ve o da metal bir bufalo heykelinin burnunu karıştırıyormuş gibi yaptığı yerde dönüp duruyor. "Plan nedir, dostum?"

Şaşkın görünüyor. "Eğlenceli bir şeyler yapalım mı?"

"Harika bir karar," der ve sonra diğerlerine bakarak bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışır. Winston ve Roddy odanın iki ucunda asık suratla oturmuş, birbirlerinin gözlerinden kaçıyorlar; Connor ve Annie de kaçıyor gibi görünüyorlar, ama çok farklı bir enerjiyle. Rosie koltuğun üzerine yığılmış

bir koltuğun kenarında, her şeye tepeden bakıyor. Sadece, hülyalı bir ifadeyle muz soyan Gemma burada olmaktan yeterince mutlu görünüyor.

Jude'un gözleri pencerenin yanındaki ahşap dolaba takılıyor. "Bir masa oyununa ne ?" diyor ve bir tane seçmek için kanepenin etrafında dolaşıyor. "Yahtzee? Şeker Diyarı? Connect Four?"

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor Roddy. "O oyunu oynarken parmağımı kırmıştın."

"Kırılmamıştı," diyor Jude hafifçe. "Sadece biraz sıkışmış." Elini kaldırıyor. "*Hâlâ* eğri büğrü."

"Hey," diyor Connor ve hepsi ona bakıyor. "Burada sıkışıp kaldığımızı biliyorsunuz, değil mi?"

Jude omuz silkiyor. "Sonsuza kadar değil."

Connor, "Ama en azından fazladan bir gün," diye belirtiyor. "Ormanın ortasında elektriksiz bir kulübede fazladan bir gün."

Roddy inler. "Müthiş," diyor aynı anda Winston, "Muhteşem," diye mırıldanıyor.

Annie pencereye doğru yürüdü, saçları iki düzgün örgü halindeydi. Düz gri gökyüzüne bakarak, "Eminim yakında yanmaya başlayacaktır," diyor. "Ve kar küreyiciler muhtemelen günün ilerleyen saatlerinde dışarı çıkacaklar. Uçuşlarınız ne zaman?"

"Daha erken," diyor Gemma, bir eli bilinçsizce karnına gidiyor. Jude, Gemma'nın eve, Mateo'nun yanına dönmek ve bu haberi onunla yüz yüze paylaşmak için sabırsızlandığını biliyor ve yeni oyun planına karşı inatçı bir sadakat patlaması hissediyor.

"ama," diyor. "O kadar da kötü değil."

"Yarın Oscar yemeğiniz yok mu?" Winston sorar ve herkes ona yan gözle bakar. "Ne? Popüler kültürden hoşlanıyorum."

"Sorun değil," diyor Jude. "Zaten yapabileceğimiz bir şey yok, o yüzden elimizden gelenin en iyisini yapalım. Bunu birbirimizin arkadaşlığından keyif almak için fazladan zaman olarak düşünün."

Winston homurdanıyor. Roddy gözlerini devirir. Gemma endişeyle pencereden dışarı bakar.

"Hadi ama çocuklar," diyor Jude, aniden sabırsızlanarak. "Sizi buraya ben sürüklemedim ki."

"Ah," diyor Connor, "sanki bizi buraya sen sürüklemiştin gibi."

Jude yüzünü ona çevirir. "Kendi özgür iradenle geldin. Ve çok eğlendik, değil mi?" Etrafına bakınıyor. "Kızakla kaymaya gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Hugh saçları dökülmüş bir tenis topunu yukarı aşağı, yukarı aşağı fırlatıyor. Topu tatmin edici bir vuruşla yakalıyor ve kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Evet. Bu daha dündü."

"Biliyorum, ben sadece-" İç çekiyor ve tekrar başlıyor: "Peki ya dün yemek? Güzeldi, değil mi? Hepimiz yine birlikteydik."

"Jude-" Connor, ama sonra Hugh topu tekrar, bu sefer biraz fazla yükseğe atıyor ve top devasa ahşap kirişlerden birinden sekerek, şaşırtıcı bir hızla, bu sabah yeniden yaktıkları mumların balmumu havuzlarının derinliklerine gömüldüğü sehpaye doğru gidiyor. Bir anda *mumlardan* biri yanındaki dergi yığınının üzerine devriliyor ve en üstteki *Anglers Journal*'ın yırtık pırtık bir baskısı *hemen* alev alıyor.

Jude ondan en uzakta olan ama en hızlı hareket eden, geriye ve uzağa doğru aceleyle koşan, sayfalar yanmaya başladığında kalbi çarpan ve gözleri kocaman olan kişidir. Diğerleri çılgınca değişen cesaret ve yararlılık dereceleriyle karşılık veriyor: Roddy ve Winston ciyaklayarak uzaklaşır, Rosie yangına hayranlıkla bakar, Connor hemen ağlamaya başlayan Hugh'u yakalar ve Annie ve Gemma - grubun en akli başında olanları - her ikisi de koşup bardakları suyla doldurur, sonra alevleri söndürmek için acele eder, geriye sadece için için yanan bir kül yığını kalır.

Ardından gelen durgunluk o kadar ani ki sessizlik gibi bile gelmiyor. Daha çok bir duraklama, zamanda bir kırılma, atlayan bir kayıt ya da sistemdeki bir aksaklık gibi, sanki tüm dünya bir anlığına yerinde donmuş gibi. Jude orada öylece hareketsiz duruyor, bir eli diğer koluna sarılmış, kazağının altında yarasının zonklamaya başladığına neredeyse yemin edebilir.

"Şey," diyor Connor, Hugh'yu hâlâ göğsünde tutarak. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Rosie titrek bir şekilde gülüyor, sonra kardeşine bakıyor. "Neredeyse her yeri yakıyordun," diyor ve diğerleri tedirgin bakışlar atıyor. "Ne?" diyor. "O yaptı."

"Rosie." Connor başını sallıyor, bakışları Jude'a kayıyor, Jude düzleştirilmiş avucunu kalbine götürüyor, sanki hala çalıştığından emin olmak için kontrol ediyormuş gibi. "Yapmayalım..."

"İyi misin?" Gemma yanmış dergi yığınının yanında durduğu yerden ona sesleniyor ve Jude başını sallamayı başarıyor.

"Ne?" Rosie odayı gözden geçirerek soruyor. "Neden herkes bu kadar tuhaf davranıyor?"

Gemma şaşkınlıkla Connor'a bakar. "Bilmiyorlar mı?" "Neyi bilmiyorlar?" Rosie sorar.

Jude'un üç kardeşi de şu anda ona bakıyor; gözleri pencerede, göz kamaştırıcı karda olmasına rağmen yüzünde bunun sıcaklığını hissedebiliyor. Ellerini birbirine sürtüyor ama üşümüyor, şu anda değil; sadece o anın geçmesini bekliyor ve buna izin verip vermemesi gerektiğini merak ediyor.

Connor gömleğinin yakasını çekiştiriyor. "Bilmiyorum," diyor ve sonra duruyor. "Bana hiç- bir şey gibi gelmedi-" Alışılmadık bir şekilde kaybolmuş görünüyor. "Bilmeleri önemli görünmüyordu." "Neyi bilmeleri?" Rosie yine talep ediyor. Babası bir şey söyleyemeyince

Gemma'ya döner. "Anlat bize."

Ama Gemma hâlâ şaşkın bir ifadeyle Connor'ı izliyor. "Bunu kitabında yazmıştın."

Odanın öbür ucundan, sanki olay yerinden uzaklaşmak için elinden geleni yapıyormuş gibi sessizce duvara yaslandığı yerden, Annie şaşkınlıkla Connor'a bakıyor. "Gerçekten yangın mı çıktı?"

"Değildi-" diyor Connor ona; sonra bakışları Gemma'ya kayıyor. "Bu bir kurguydu. O değildi..." Tekrar itiraz etmeye başlar, sonra başını sallar. "Otel değildi."

"Ne değildi?" Rosie bilmek istiyor.

Roddy Jude'a bakar, düşünceleri o kadar gürültülüdür ki olanları zar zor takip edebilmektedir. *Şimdi*, beyni ona söylüyor, ama yine de donup kalıyor, sanki her şeyi çok uzaktan izliyormuş gibi.

"Bir arabaydı," diyor Roddy, gözleri hâlâ onunkilerde. Kız ona birkaç kez göz kırıyor ve sonra Roddy diğerlerine dönüyor. "Gerçek hayatta bir arabaydı."

Connor bir kez, sonra iki kez başını sallıyor ve sonra ciddi bir ifadeyle Rosie'ye dönüyor. "Biz çocukken bir kaza oldu. Annemiz, senin büyükannen, bir şey oldu." Diğerlerinden birinin söze girmesini bekleyerek odanın etrafına bir göz atıyor ve onlar girmeyince -herkes sessiz kalınca- devam ediyor: "Bir yangın çıktı. Yanlışlıkla bir arabayı ateşe verdi."

"Ne?" Rosie şaşkınlıkla sorar. "Nasıl?"

Connor gözlerini Jude'unkilerle buluşturmak için kaldırarak, "Bu bir kazaydı," diye tekrarlıyor. "Ve herkes iyiydi. Ama Jude olay sırasında oradaydı, ki bu çok korkutucu bir şeydi ve sonrasında annemiz-"

"Hayır," diyor Jude ve hepsi ona bakıyor. Başını birkaç kez ileri geri sallıyor, çünkü doğru kelimeler henüz yüzeye çıkmadı. Ama yakın olduklarını biliyor. Zamanın geldiğini biliyor.

"Sorun değil," diyor Connor nazikçe, Hugh'yu kendine yaklaştırarak. "Hikâyeyi duyacak kadar büyüdüler."

Jude'un bazen sette "Motor" demeden hemen önce hissettiği bir duygu vardır; içi ve dışı birbirini tutmaz. İçten içe kalbi yerinden fırlayacakmış gibi olur. Ama dışarıda, ani, doğaüstü bir sakinlik hisseder.

"Hayır," diyor, sesi endişe verici derecede ölçülü, "Yani bunu yapan annem değildi. Yangını başlatan o değildi."

Hepsi ona anlamsızca bakmaktadır. Jude kendini toparlar. "O bendim."

Teksas

2001

Jude'nin odası motelin en ucuz odasıydı. Hava ta göre soğuktujnce motel battaniyesinin altında bile hissedebileceği bir ürperti vardı.Yanında Gemma ısığa benzer bir ses çıkararak usulca horluyordu ve odanın diğer tarafında çocukların kendi çift kişilik yatakları vardı. Geçmiş yıllarda ikisi için oldukça geniş bir alandı ama şimdi ayakları yatağın ucundan sarkıyor, kolları yanlara doğru yayılıyordu. Yataklarının ayak ucunda, pencerenin altında bir köşeye sıkışmış olan anneleri bir karyolaya kıvrılmıştı, ayın ışığı perdelerin arasından sızarak yüzünde gölgeler oluşturuyordu. Çalar saatin kırmızı rakamları 2:07'den 2:08'e geçti ve Jude iç çekerek sırt üstü yuvarlandı. Başka kimse kıpırdamadı. Tavana baktı, huzursuzdu.

Daha önce, akşam yemeği için yolun yukarısındaki bir barbekü yerine gitmişlerdi - süslü bir şey değil, dumanla dolu bir kulübenin arkasındaki birkaç dağınık masa. Ama ağaçların arasında peri ışıkları vardı ve hava keskin ve tatlı kokuyordu.

"Kadeh kaldıralım," dedi Frankie, metal tepsilerin şangırtısı eşliğinde yemekleri gelir gelmez. Elindeki bira şişesini kaldırdı. "Jude'a."

Diğerleri kadehlerini kaldırırken Jude kıvrandı. "Teşekkürler," dedi, yolculuktan bir hafta önce gelen mektuptan annesine hiç bahsetmemiş olmayı dileyerek. "Ama o kadar da büyük bir şey değil-"

"Öyle," diye ısrar etti Frankie. "Bu çok büyük bir mesele."

Connor sandviçini eline alarak, "Bu bir oyunculuk dersi," dedi. Ekmeğin üzerinden Jude'a baktı, sonra bir lokma etin içinden, "Ne? Öyle," dedi.

Frankie başını salladı. "Bu yoğun bir atölye çalışması. Dünyanın en prestijli sanat okullarından birinde. Ve burs kazandı." Jude'a doğru döndü. "Bu son derece büyük bir ."

Jude başını eğdi, gurur ve utanç arasında gidip geldi. Pek iyi bir şarkıcı olmamasına ve yüksek notalara nadiren çıkabilmesine rağmen, The Sound of Music'in bahar gösterisinde onu başrolde oynatan tiyatro öğretmeninın önerisiyle programa başvurmuştu. Atölye çalışmasından öylesine gelişigüzel ve gerçekçi bir şekilde bahsetmişti ki Jude bu konuda her şeyi zaten biliyormuş gibi davranma ihtiyacı hissetti; yolun sadece yirmi dakika ötesindeki bu birinci sınıf sanat kurumundan her zaman haberdardı, görünüşe göre yaz stok programları ve tiyatro okulları için güvenilir bir besleyiciydi ve - onun yaşındaki diğer tüm tiyatro çocukları gibi - her zaman katılma şansı elde etmeyi hayal etmişti.

Macbeth'teki monoloğunu filmeiçin Roddy'yi tutmuştu-Dışarı, lanet olası yer! Dışarı diyorum!- ve onun titrek kamera çalışmasına ve bariz deneyimsizliğine rağmen, bir ay sonra ona edildiğini bildiren bir mektup gelmişti. Haftalar boyunca, kaçırmak istemediği bir gecenin bileti gibi, kot pantolonunun arka cebine sıkıştırılmış o tek sayfa kağıtla dolaştı. Drama öğretmeni ona bunun hayatını değiştireceğini söylemişti ve o bunu söylediğinde Jude kendini ışıkları ilk kez yanan bir Noel ağacı gibi hissetmişti. Frankie'yle de aynı şeyin olacağını, kendi heyecanının annesininkinden daha büyük olacağını düşünmüştü ama bir haftadır ve her nasılsa pek de öyle hissetmiyordu.

Jude'un Frankie'nin Satıcının Ölümü'nün Minneapolis prodüksiyonunda "Kadın "ı oynadığına, bir buz fırtınasının açılış gecesini neredeyse nasıl mahvettiğine ve Willy Loman'ı oynayan adamın bir keresinde bir matine sırasında sarhoş gelip ilk perde boyunca nasıl gevelediğine dair hikayelerinden keyif aldığı yazlar vardı. Ama Jude

Artık on dört yaşındaydı ve annesinin anlattığı hikâyelerdeki çatlakları görmeye başlamıştı, özellikle de tüm hayatlarını belirleyen ana hikâyedeki çatlakları: bir türlü fırsat bulamayan ama yine de her şey pahasına hayallerinin peşinden gitmeye kararlı olan parlak aktris hakkındaki hikâyeyi.

Sadece bunun artık kendisi için istediği bir hikaye olduğundan emin değildi.

Frankie, fıçıdan yapılmış bir masanın etrafında otururlarken, "Bu bursu alan, bu atölye çalışmasını yapan insanlar," dedi, "ünlü olmaya devam ediyorlar." Bu sözü öyle bir saygıyla söylemişti ki Jude'un ensesi diken diken oldu. "Ben ciddiylim. Ülkenin dört bir yanından seçiliyorlar ve büyük işler yapıyorlar. Broadway, Hollywood, aklınıza ne gelirse." Tekrar Jude'a döndü. "Bu büyük bir olay evlat. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Şimdi Jude karanlığın içinden motelin çukurlu tavanına bakıyor ve burs mektubunu ilk aldığı andan beri beklediği şeyin bu olduğunu fark ediyordu. Mektubu cebinde taşımasının tek nedeni buydu. Belki de seçmelere katılmasının tek nedeni buydu. Annesinin ona bu şekilde baktığını görmek için.

Her zaman istediğini düşündüğü şey buydu. Yine de bir şekilde şimdi çok fazla gibi geliyordu.

Jude elini kalbinin üzerine koyup düzenli atışını hissetti ve yatakta doğruldu. Gemma'yı ya da başka birini uyandırıp uyandırmadığını görmek için göz attı ama oda hareketsizdi, bu yüzden battaniyeyi tekmeledi ve kirli halıya adım attı. Sessizce, dolabın yanındaki karmakarışık çantalara doğru ilerledi, bir kapüşon ve bir çift flip-flop bulmak için etrafı kazdı.

Sonra -neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi- arabanın anahtarlarını annesinin masanın üzerine bıraktığı yerden aldı, metal ay ışığında parlıyordu.

Jude

Kuzey Dakota

2025

G İlk konuşan Emma oldu. "Ne demek istiyorsun?" diye sorar ve cevap gelmeyince tekrar sorar, sesi daha ısrarcı: "Jude. Ne demek sen yaptın?"

Jude sertçe yutkunuyor, şimdiden geri alabilmeyi diliyor. Ama artık bunun için çok geç. Buraya bunu yapmak için gelmişti.

Hepsi ona bakıyor, sadece kardeşleri değil, diğerleri de, Winston, Annie, Rosie ve Hugh.

Jude lisedeki tiyatro öğretmeninden öğrendiği bir şeyi hatırlıyor, sınırları yatıştırmak için bir numara. Derin nefesler alın ve nefes aldığınız sürenin iki katı kadar nefes verin.

Şimdi deniyor.

Kısa, kesik kesik bir nefes alır, sonra uzun, sabit bir nefes .

Doğru, diye düşünüyor, etrafındaki tüm o yüzlere bakarak. *Şimdi ya da asla*.

Teksas

2001

B                              Motelden gelen       dünya neredeyse   ok edici derecede karanlıktı. Arabaları otoparkın en ucuna, rüzgârda hışırdayan uzun otlarla kaplı bir arazinin yanına park edilmişti. Yukarıda ay bulutların arasına sıkışmış, gökyüzü bomboş ve yıldızsızdı. Jude kalbinin sesini bastıran bir baykuşun cılız   t    n   zar zor duyabiliyordu.

Eski Honda'yı bulduğunda kapının kilidini açtı ve sürücü koltuğuna oturdu, ardından anahtarı kontağa sokup çevirdi. Ehliyet almasına daha iki yıl vardı ama motor başladığında aklına yine de bir düşünce geldi: Gitmek. Annesinin defalarca yaptığını izlediği gibi, o uçsuz bucaksız yollardan birine gitmek çok kolay olurdu. Bunun yerine i   lambayı yaktı ve arka koltuğa uzanıp defterini aldı. Mektup i  ine sıkı  tırılmı  ti, sayfa yumuşak ve yıpranmı  ti, bu noktada daha çok dikişler gibi hissettiren kırışıklıklar vardı. Mektubu açtı ve kelimelere baktı: Tebrikler! Sonbahar tiyatro atölyemiz için size burs teklif etmekten mutluluk duyuyoruz...

Bardak tutucusunda turuncu bir   akmak vardı ve Jude önce ona, sonra da elindeki mektuba baktı, fırsatın duman olup gitmesini izlemenin, sadece gitmemenin nasıl bir his olacağını merak ediyordu.

Bir şeyde iyi olmak ile onu sevmenin aynı şey olmadığını biliyordu. Oyunculuktan hoşlanıyordu ama bunu bu kadar   nemsemi    n   -herhangi bir şeyi bu   nemsemi    n  - hayal etmek zordu.

Bunun için ailesini, rastgele şehirlerde kahve satarak bu işi yürüttü. Ama o ne biliyordu ki? Yeteneğin uyuşturucu gibi bir şey olduğunu çoktan anlamıştı. Hayaller de Öyle. Bunu annesinin içinde bulunduğu küçük yapımlardan bahsedişinde, Roddy'nin futbolu yaşayış ve soluyuşunda ve Connor'ın hikâyelerinin içinde kayboluşunda görebiliyordu. Bazen babası ya da Gemma gibi biri olmak, bir şey yerine birçok şeyi sevmek, sadece bununla yetinmek daha kolay geliyordu. Ama insanların gözlerini kamaştırmanın, bir şeyi o kadar iyi yapmanın verdiği bir heyecan vardı ki kimse gözlerini kaçırıyordu.

Jude bir kez daha kâğıda baktı: Tebrikler!

Çakmağı aldı, sonra arabanın kapısına baktı, kilitle kol arasındaki küçük cepte, yataktaki yaşlı bir çift gibi yan yana duran iki düzgün sarılmış esrar vardı. Jude annesinin onları terk etmeden önce hiç esrar içip içmediğini bilmiyordu ama Frankie'nin şimdi içtiğini biliyordu - onu içerken gördüğü için değil, toprak kokusu her yerde olduğu için: arabada, saçında, kıyafetlerinde. Jude esrarlardan birini aldı ve kapüşonunun cebine sokmadan önce bir süre burnuna bastırdı. Sonra, daha iyi diğerine uzandı ve çakmağı çaktı.

Jude

Kuzey Dakota

2025

"Olay olduğunda arabada sadece ben vardım," diyor Jude elleriyle yüzünü kapatarak. "Düşen bendim uyuyor."

Roddy ağzı açık bir şekilde ona bakar. "Hayır."

"Benim hatamdı," diyor sefilce. "Hepsi benim hatamdı."

Teksas

2001

W████ J ██████████ , █████████duman kokusuna ve kapı çalma █ Kaynağını anlamadan önce sıcaklığı hissetti, omurgasından yukarı çıkan ve ciğerlerini boğan karıncalanma hissi. Göz kapakları ağırlaşmıştı; kendine gelmesi birkaç uzun saniye aldı ve kendine geldiğinde, önce arabanın alev aldığını, sonra dumanla dolduğunu ve sonunda da yanındaki penceredeki telaşlı yüzü, cama sertçe vuran elleri fark etti.

Hâlâ halsiz ve şaşkındı, etrafındaki alevler büyürken ve duman yoğunlaşırken bile yavaş hareket ediyordu. Kolunun üst kısmını bir şey ısırdı ve bunun bir ısırik , yanık olduğunu anlaması bir anını aldı. Pencereye yaslandı ve bir kulağında annesinin şekilsiz çığlıklarının titreşimini hissetti. Kapıyı açmak için döndü, kolu çekmeye çalışırken elleri kaydı. Ama o kapı -sıkışmasıyla meşhurdu-yerinden oynamayı reddetti.

Annesi arkayı işaret etti, yüzü hala korkuyla kazınmıştı, elleri hala camı tırmalıyordu ve Jude kendini yukarı itti, arka koltuğa tırmanmaya başlarken alevlerin en kötüsünden kaçınmaya çalıştı, dizi konsolda kaydı, kendini fırlatırken öksürdü.

Ön taraftan bir patlama sesi duydu ve belli belirsiz arabanın patlayıp patlamayacağını merak etti -patlayamazdı, değil mi? Kilidin plastiği erimeye başlamıştı ve kısa, dehşet verici bir an için işe yaramayacağını düşündü. Ama onu tırmaladı.

Kapıyı iterek açmayı başardığında, serin gece havası bir merhem gibi, bir lütuf gibi, ikinci bir şans gibi içeri doldu.

Jude

Kuzey Dakota

2025

N kimse bir şey söylemiyor. Sessizlik dayanılmaz. Gemma sonunda, "Anlamıyorum," demeyi başarır. "Annem dedi ki-" "Yalan söyledi," diyor Jude ona. "Başımın belaya girmesini istemedi. Ya da o bursu kaybetmek. O istedi-"

"Seni korumak," diyor Gemma, yüzü sertleşmiş. Çünkü elbette bu pazarlıkta diğerlerini korumayı başaramamıştı. Polise elinde esrarla uyuyakalan kişinin kendisi olduğunu söylediğinde, bunun çocuklarıyla olan ilişkisinin sonu anlamına geleceğini bilemezdi. Ya da en azından dördünden üçüyle.

Connor kanepeye çökmüş, dalgın dalgın Hugh'yu da kendisiyle birlikte aşağı çekerken gözleri uzaklara dalıp gitmişti. Roddy ağzını iki yana açıp karlı pencereye doğru dönüyor. Winston ve Annie mobilyaların içinde erimek için ellerinden geleni yapıyor gibidirler.

"Bize söylemeliydin," diyor Gemma, yüzü öfkeyle kızarmış bir halde. "Bilmeye hakkımız vardı."

"Gem," diyor Jude, sesinde bir yalvarış var. "Sadece on dört yaşıyordım."

"Ama sonra," diyor Connor. "O gece muhtemelen şokta olduğunu anlıyorum. Ama ya sonra? Babam artık onu görmemize izin vermedikten sonra? Ya da biz onun telefonlarına çıkmayı bıraktıktan sonra? O zaman bize nasıl söylemezsin?"

Bu yüzden, demek istiyor Jude. Çünkü hepiniz bana bu şekilde bakardınız. Roddy bile. Ve bu dayanılmaz olurdu. Çünkü ben bir

Korkak. Çünkü farklı olmasını isterdim. Çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey bunu daha iyi yapamaz.

"Çünkü," diyor bir sonra, "bana söz verdirdi."

Roddy'nin gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor. "Seni neredeyse öldüreceğini sanıyorduk."

"Hayır," diyor Jude ve bu bir fısıltı olarak çıkıyor. Tekrar söylüyor: "Hayır."

"Gerçeği bilseydik," diyor Gemma, "her şey farklı . Onu kaybetmezdik. En azından o zaman. Bize söylemeliydin. Bize bu kadarını borçluydun."

Jude suyun altındaymış gibi hissediyor, hava basınçla doluymuş gibi, sanki her şey onun üzerine çöküyormuş gibi. Gözlerini kapatıyor. "Sana şimdi söylüyorum."

"Şimdi mi?" Gemma, kelimenin ağırlığında alışılmadık bir küçümseme olduğunu söylüyor.

Gözleri sert ve kırılğan. "Şimdi bunun bize ne faydası var?"

Teksas

2001

Akşamın ortasında, Jude'nun nerede bulacağını biliyordu.

Ama hiç sormadı.

Jude'u yarı sürükleyerek yanan arabadan uzaklaştırırken, Jude'un bacakları çimenlerin arasında çırpınıyor, göğsü kabarıyor ve ağzı külle doluyordu. Yeterince uzaklaştıklarında yere yığıldılar, ikisi de hala zor nefes alıyordu, hala gözyaşlarını tutamayacak kadar şoktaydılar. Frankie kollarını Jude'a dolamıştı ve bunun ağırlığı onu yere sabitleyen tek şey, gerçek olan tek şey gibi geliyordu. Annesinin cebinden diğer esrarı çıkarıp kendi cebine koyduğunu ancak daha sonra fark etti.

Diğerleri oraya vardığında araba çoktan gecenin karanlığına gömülmüştü.

Beşi birlikte yanışını izledi.

Roddy

Kuzey Dakota

2025

Bu kadar dramatik hissetmeden kapıdan çıkıp gitmenin bir yolu olsaydı, Roddy bunu yapardı. Ama anlaşılan o ki Böyle bir konuşmanın ortasında - oda gergin ve gergin, ailenin yarısı gözyaşları içinde ve diğer yarısı yere boş boş bakarken

-İyi bir çıkış yolu yok.

Kapıya yönelirken Jude'a bakmaz, çünkü yüzündeki ifadenin kalbini kıracağını bilir. Roddy'nin rolü her zaman ne olursa olsun onun yanında durmak olmuştur. Yerel oyuncak mağazasından bir at heykelciği çalarken yakalandığında onu korumuştur. Birçok kez bulaşıkları yıkamanın onun gecesi olduğunu unuttu ve kimse sormadan onları yıkadı. *Onikinci Gece*'nin Broadway dışı bir prodüksiyonunda rol aldığı ve açılış gecesinin son otuz dakikasını yakalamak için bir maçtan sonra D.C.'den otobüse bindiği zaman.

Her zaman onun için oradaydı. Otomatik olarak. Sorgusuz sualsiz. Onlarla işler böyle yürüyor.

Ama şu anda, her şey çok fazla gibi geliyor.

Jude'un ve Winston'ın gözlerinden de kaçıyor. Kimseye bakmaktan kaçınıyor, çünkü bir açıklama yapmaya ya da olay çıkarmaya çalışmıyor. Sadece bu kulübeden çıkmak istiyor.

Verandaya çıkıp kapının kapanmasına izin verdiğinde, birkaç derin nefes alır.

Bir uzay gemisinden inmiş gibi, uzun zamandır nefes almamış gibi. Yüzü soğuktan yanıyor ama bu onu hemen daha keskin hissettiriyor. Orada durup önüne serilmiş göle, hayvan izleriyle bezeli kar önlüğüne bakıyor ve sonra kaymamak için tırazana tutunarak buzlu basamakları hızla iniyor.

Kulübeye doğru yürürken Roddy, sırrın kendisine ait olduğu, her şeyi berbat kendisi olduğu bir yangın versiyonunu hayal etmeye çalışır ve bunu diğerlerinden saklamayı başarsa bile Jude'dan asla saklayamayacağından emindir. Ona hiç söylememiş olması da en az geri kalanı kadar acı veriyor.

Kulübeye ulaştığında, evden çıkarken askıdan montunu aldığı halde şapka ve eldivenlerini unuttuğunu fark eder ve metal kolu sallarken parmakları soğuktan yanar. Kapıyı açtığında gözlerinin alışması birkaç saniye alıyor ve sonra arkadaki kros kayaklarına ulaşmak için eski ekipman yığınlarının üzerinden geçiyor. Önlerindeki ahşap zeminde toplama sopaları gibi dağılmış birkaç sırk buluyor ve bir çiftini alıyor, ardından bir rafta bir çift kabarık kayak eldiveni görüyor ve onları da alıyor.

Arkasından bir ses duyduğunda hâlâ her şeyi topluyordu, parmakları uyuşmuştu.

"Ah, pardon," diyor Annie o arkasını döndüğünde. O da kar kıyafetleri giymiş, kışlık şapkasını alnına kadar indirmiş. "Sizin... Ben sadece sizi biraz yalnız bırakacaktım." Kar ayakkabılarını işaret ediyor. " süreliğine herkesin yolundan çekileyim dedim."

Roddy yer açmak için kenara çekildi. "Rica ederim." "Hayır," diyor el sallayarak. "Ben yürüyüşe çıkacağım."

"Buralarda gidilecek bir yer var mı?" Roddy kayak takımlarını göstererek soruyor. "Gerçekten kafamı boşaltmaya ihtiyacım var."

Başını sallıyor. "Bir bar var. O'Brien's. Süslü bir şey değil ve gücü olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama muhtemelen en iyi seçeneğiniz bu. Belki üç

Ya da ana yol boyunca dört mil ileride," diyor, işaret ederek; sonra tepesinde gümüşi bir kabarıklık olan pembe şapkasını çıkarıyor. "Bunlardan birine ihtiyacın olacak."

Roddy kendine rağmen güler. "Tam benim tarzım," diyor ama alırken gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Henüz içeri dönmeye hazır olmayabileceğini düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün," diyor ve kayaklarını karın üzerine bırakıyor.

bir gümbürtüyle. "Onlara daha sonra döneceğimi söyle." "Umarım yardımcı olur," diyor.

"Bar mı, kayak mı?"

Gülümsüyor. "İkisi de."

Roddy harekete geçer geçmez kendini daha iyi hissediyor. Bugünlerde güvenilmez olan vücudu vites değiştiriyor. Bacakları ileri ve geri kayıyor, kayaklar karda temiz bir yol açıyor. Kolları her adımda ritmik bir şekilde hareket ediyor, kalbi katmanlarının altında çılgınca atıyor, yüzündeki ter donuyor. Gözleri sulanıyor ve kötü durumdaki dizi ağrıyor ama zihni son derece berrak. Jude'un açıklamasını, Winston'la olan kavgasını ya da başka bir şeyi düşünmüyor. Sadece kayak yapıyor.

Ana yol boyunca, birkaç cesur aracın lastik izleri var, oluklar zaten buzla kayganlaşmış, ancak kürekler henüz ulaşmadı, bu yüzden çoğunlukla kullanılamaz durumda. Gölün karşı tarafında uçsuz bucaksız boş tarlalar var, kar sadece ara sıra görülen sefil görünümlü inek kümeleriyle kırılıyor. Ama onun üzerinde bulutlar dağılmaya başlıyor; aralarında serap gibi küçük mavi parıltılar var ve Roddy, bir köşesinde yalnız bir benzin istasyonu ve yanında bodur bir tuğla bina bulunan boş bir kavşağa geldiğinde neredeyse sersemlemiş hissediyor. Pencerenin üzerinde neon yeşili harflerle O'BRIEN'S yazmaktadır ve Roddy'nin içini rahatlatan bu bina bir fener gibi yanmaktadır, tek renkli manzaraya karşı parlaktır, tüm bu beyazlığın ortasında bir vahadır.

"Uygarlık," diye mırıldanıyor Roddy nefesinin altında.

Dışarıdan bile müziğin sesini duyabiliyor, onca sessizlikten sonra cıvı cıvı. Ekipmanını tuğla duvara yaslayarak bırakıyor, sonra kapıyı açıyor, bira kokusu ve çok sayıda sıcak vücutla karşılaştığı için ne kadar mutlu olduğuna şaşırıyor. Bar kocaman, o kadar açık ki en arkadaki video oyunlarının sırasını görebiliyorsunuz ve teneke bira tabelaları ve ahşap panelli duvarlar birinin banliyö bodrumunda olduğunuz hissini veriyor. Ancak elektrikler açık ve mekan tıklım tıklım; müzik kutusunda Bruce Springsteen çalıyor ve insanlar önlerinde sıcak yemek tabakları olan kabinlere sıkışmış, büyük fırtınadan sonra sıcak ve aydınlık bir yerde olmaktan mutlular.

Roddy'ye göre burası cennet.

Bara doğru ilerliyor, sonra barmenin dikkatini çekmeye çalışarak boş bir tabure kapıyor.

"Ne o," diyor yanında oturan adam, sesi eğlence doluydu, "burada kayak falan mı yaptın?"

Roddy bir elini dalgınca nemli alnına siler, ama şu anda nasıl görüldüğünü umursamakta zorlanmaktadır. Barın arkasındaki viski şişelerinin üzerindeki etiketleri tarıyor. "Evet."

"Vay canına," diyor adam, belli ki etkilenmiş. "Sadece şaka yapıyordum. Ama sanırım bu tür karlara alışık olmalısınız."

Roddy, kendisini görmeyen barmene elini kaldırarak, "Pek sayılmaz," diyor. "Ben buralı değilim."

"Ben de öyle," diyor adam, sonra bir kahkaha atıyor. "Los Angeles'ta böyle şeylere pek rastlamıyoruz."

Roddy ona bakar. Üzerinde düz gri bir sweatshirt ve kot pantolon vardır, Dodgers şapkası mavinin ürkütücü bir tonuna sahip olan gözlerini kapatmaktadır. Roddy gözlerini kısarak onu tanımaya, neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamaya çalışır, ama zihni bunu işleyemeyecek kadar yavaş ve bulanıktır. "Sen..." diye söze başladı, yüzünü adama daha fazla dönerek. Sonra kafasını sallıyor, sanki temizlemeye çalışıyormuş gibi. "Sen... Yani, sen..."

Adam ona biraz yorgun bir gülümseme verir. "Evet, öyleyim. Ama yapmayalım..." Omzunun üzerinden Roddy'ye bakar. "Yani, istersen bir peçete falan imzalayabilirim, ama bunu saklayabilirsek-"

Roddy ona göz kırpmıyor. "Sen Spencer Nolan'sın."

Aktör bu ismi duyunca irkilir, sonra birasını alır. "Biliyor musun, uzun bir gün oldu, bu yüzden belki de daha iyi olur-"

Roddy şaşkın bir kahkaha atarak, "Yok artık," diyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Spencer şimdi bir elinde paltosunu, diğer elinde birasını tutuyor. "Uzun hikâye," diyor, tabureyi geriye itmeye başlıyor, belli ki Kuzey Dakota'nın ortasında tanımadığı bir barda terli bir yabancıyla sohbet etmenin berbat bir fikir olduğuna karar vermiş. "Sanırım sadece-"

"Hayır, hayır," diyor Roddy, kolunu tutuyor, sonra diğer adam onu silkeleyince hemen bırakıyor. "Özür dilerim. Ben Roddy'yim. Jude'un kardeşi misin?"

Spencer'ın yüzü anında değişir. Gergin bakış kaybolur, yerini daha içten bir bakış alır ve Roddy, Jude'un onda ne gördüğünü, aslında tüm dünyanın ne gördüğünü anlar. Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatır, onu aniden çocuksu gösterir, mavi gözleri parlar. Sanki üzerinde bir spot ışığı varmış gibi, sanki bir şekilde diğerlerinden daha parlak ve ışıltılı. Bira bardağını o kadar sert indiriyor ki bira bardağın dışına taşıyor ve bir an için sarılacakmış gibi görünüyor. Sonra fikrini değiştirir ve Roddy'nin omzuna bir el atar.

"Dostum!" diye bağılıyor. "Roddy. Seni tanıyamadığım için çok üzgünüm. Büyük bir hayranıyım."

"Öyle mi?" Roddy inanamayarak sorar.

"Elbette," diyor sırtarak. "Jude ve ben tüm maçlarınızı televizyondan izliyoruz. Ve bana YouTube'da senin bazı önemli anlarını da gösterdi. O klibi görmüş olmalıyım, hani şu attığın golü."

Chicago'ya attığı röveşata golünü eminim yüzlerce kez izlemiştir."

"Vay canına," diyor Roddy, Jude'un maçlarını bulmak için kanallar arasında gezindiği görüntüsüne hazırlıksız yakalanarak. Bu o kadar beklenmedik bir şey ki, bu fikir karşısında kalbinin ona karşı yumuşadığını hissediyor.

Kolay biri değil.

"Harikaydın," diyor Spencer, sonra kendini tutuyor. "Hâlâ öylesin."

Roddy gülümsüyor. "*Eskiden* demek daha doğru olur," diye itiraf ediyor. "Ama hâlâ yoluma devam ediyorum." Yaşlılıkla ilgili bir şaka yapmak üzereydi ama Spencer bir şey için fazla genç ve güneşli görünüyor. "Ve hey, ben de senin büyük bir hayranım."

Bu tam olarak doğru değil - Spencer'ın sadece çok popüler bir filmini izlemiş, şövalyeyi oynadığı filmi. Yine de söylenmesi gereken doğru şey buymuş gibi geliyor. Bir sonraki doğru şeyi o da biliyor: *Jude bana senin hakkında çok şey anlattı*. Ama bunu söyleyemiyor. Çünkü söylemedi. Çünkü Jude üç yıl boyunca hayatından az çok kaybolmuş ve sonra her şeyi tamamen yeni bir şekilde mahvedecek kadar sırla donanmış olarak tekrar ortaya çıkmıştır. Çünkü o güvenilmez, sinir bozucu ve dikkatsiz. Çünkü Jude'a her zaman Jude'un ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duymuştur. Çünkü Jude'un hayatınızda olması, bir kuyruklu yıldızın kuyruğunu yakalamaya çalışmak ve en iyisini ummak gibidir. Tıpkı anneleriyle olduğu gibi.

Roddy bara geri döner, aniden bir içki için yanıp tutuşmaktadır. İkinci kez başarısız bir şekilde barmene (flanel tişörtlü sevimli bir adam) işaret etmeye çalışırken ikisi de sessizdir ve sonunda yanına gelmesi için Spencer'ın elini kaldırması gerekir.

"O da hayranı mı?" Roddy viskisini aldıktan ve tekrar yalnız kaldıklarında sorar.

Spencer gülüyor. "Hayır, ben çok bahşiş ."

Müzik kutusu Billy Joel'e geçer ve arkalarında bir grup kadın şarkıya eşlik etmeye başlar. Roddy, Spencer'a dönmeden önce içkisinden uzun bir yudum alır. "Sanırım Jude için buradasınız?"

Başını sallıyor. "Telefonunu açmıyordu, ben de endişelendim." "Yani buraya uçtun? Fırtınanın ortasında mı?"

"Hemen ," diyor başparmağını kapıya doğru uzatarak. "Arabam yolun yaklaşık yarım mil yukarısında sıkıştı."

"Vay canına," diyor Roddy.

"Evet. Düşündüğümde daha kötüydü." "Hayır, yani bunca yolu mu geldin? Jude için mi?" Başını sallıyor.

"Tabii ki."

"O zaman gerçek misiniz?"

Spencer şaşırdıysa bile bunu belli etmez. "Benim için öyle," diyor içtenlikle. "Ama Jude'a kendisi için sorman gerekecek."

Roddy bunları düşünürken viskisinden bir yudum daha alır. Bardağı yere bıraktığında, "Diğerleriyle birlikte kulübeye döndü," dedi. "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"O iyi mi?"

"Kim, Jude mu?" Roddy küçük bir kahkaha atıyor. "O iyi. O her zaman iyidir."

Spencer'ın yakışıklı yüzü sıkıntılı görünüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece bira bardağını yaralı ahşap barın üzerinde döndürüyor.

"Sana şu kadarını söyleyeyim," diyor Roddy. "Eğer oyunculukta sır saklamakta olduğu kadar iyiye, Oscar'a aday olur." Spencer, "Bence her halükarda aday ama ben önyargılıyım," diyor; Sonra o mavi gözlerini Roddy'ye doğru çevirdi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Roddy başını sallar.

"Hep miydi?"

"Ne," diyor acımasızca, "umursamaz ve benmerkezci mi?"

Spencer buna şaşırmış görünüyor. "Hayır. Yani, her zaman her şeyi bu kadar mi tutardı?"

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Roddy bardağındaki buzu çingırdatarak, "eskiden onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığımı düşünürdüm. Ama şimdi? Hiçbir fikrim yok. O benim için tam bir gizem."

Spencer bardağını kaldırıyor, sonra tekrar indiriyor, ciddi ve biraz da kaybolmuş görünüyor. "Şu anda ben de benzer bir deneyim yaşıyorum," diyor sonunda, şapkasının siperliğinin altından kaşları çatılmış bir halde. "Bunu doğru şekilde ele alıp almadığımı bilmiyorum. Keşke ne yapacağıma dair daha iyi bir fikrim olsaydı. Nasıl yardım edeceğim. Nasıl orada olunur. İşleri nasıl berbat etmeyeceğimi. Anlıyor musun?"

Roddy başını sallar. "İş Jude'la başa çıkmaya geldiğinde bir rehber kitap yoktur."

"Sanırım yok," diyor Spencer düşünceli bir ifadeyle, sonra ekliyor: "Sanırım onda sevdiğim şeylerden biri de bu."

Ben de, diye düşünüyor Roddy, ama bunu söylemiyor.

Idaho

2022

T □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□ uzun zaman. Ancak yıllar günlerden oluşur ve günler endişe verici bir hızla geçer.

görmemeyi planlamıyorlardı. En azından çok uzun bir süre için. Bir süre için haritanın kendi köşelerine çekildiler, her birinin sessizliğe ve boşluğa ihtiyacı vardı. Cenazeden birkaç hafta sonra Roddy ve Jude'un doğum günüydü ve grup sohbeti birkaç göstermelik mesajla yeniden canlandı. Başka temas noktaları da vardı. Gemma'dan Rosie'ye, Connor'ın kısa ve garip bir merhaba demek için uğradığı bir FaceTime. Connor Ulusal Kitap Ödülü'nü kazandığında bir tebrik e-postası ve Jude'un yüksek profilli yeni bir rol aldığı açıklandığında bir diğeri. Ancak zaman geçtikçe, grup zinciri çoğunlukla sessizleşti ve bireysel mesajlar yavaşladı ve hepsi kendi hayatlarına devam ederken günler birikmeye devam etti.

Babaları tatillerde yanlarında olmayınca onlar da geçip gitti ve sonunda -her şeyde olduğu gibi- birbirlerini görmemek bir alışkanlık haline geldi ve haftalar geçip gitti, sonra yıllar da geçti ve çok geçmeden dünyada bir birimden ziyade dört ayrı insan haline geldiler.

Ama yine de her zaman birbirlerini düşünüyorlardı.

O ilk Noel'de Jude, bir yönetmenin abartılı Sun Valley'deki evinde arkadaşlarıyla ateşin etrafında oturmuş, herkesin tanıdığı bir menajerle ilgili bir hikayeye başını sallayarak eşlik ediyordu, ama aslında

Connor arka bahçelerindeki ateş çukurunun önünde oturup ayaklarını o kadar uzun süre uzatmıştı ki ayakkabılarının tabanları erimişti. Ayağı kalktığında, kızarttıkları marshmallowların yapışkan iç kısımları gibi yere yapışmışlardı ve ertesi sabah babaları onları dışarı çıkarıp ahşap güvertedeki lastikleri kazımaya zorlayana kadar güldüler ve güldüler, bu da onları daha çok güldürdü.

Oregon

2022

H Timber, Roddy dizini gevşetmek ve sinirlerini yatıştırmak için yürüyüşe geçti. Bu, başka şehirlerde oynarken yaptığı bir şeydi; bir yeri mümkün olduğunca çok görmek için muhtemelen annesinden miras kalan eski bir içgüdüydü. Nehre doğru ilerlerken, kendini Powell's'ın tabelasına bakarken buldu, bir blok uzunluğunda, başıboş bir kitapçı. Bir an durup düşündü, sonra kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

"Günaydın," dedi kalın çerçeveli gözlükler ve üzerinde "Büyük kitapları severim ve yalan söyleyemem" yazan bir düğme takan bir adam. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Çocuk bölümü mü?" Roddy söyledi ve eğer kitapçı bu istek karşısında şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Sadece doğru yönü işaret etti ve Roddy onu bulana kadar kitap yığınları arasında ilerledi.

Gemma Gizli Bahçe'yi küçüklüğünden beri çok severdi ve Roddy'nin kendisi pek okuyucu olmasa da, ne zaman bir kitapçıya rastlasa yeni baskıları kontrol etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Onun zaten hangilerine sahip olduğunu biliyordu ve aslında birçoğunu onun için satın alan da oydu. Chicago'daki evine ilk kez gittiğinde, oturma odasındaki rafta eski dostlar gibi omuz omuza dizilmiş bu kitapları görünce yüzü kızarmıştı.

Arada bir yeni bir şey buluyordu; güzel bir bez ciltli baskı ya da ceketin yeni ve modern bir yorumu. Ama bu

tüm kapaklar tanıdıktı.

Yine de bir tane almadan edemedi.

Massachusetts

2022

A ██████████B██████,Kitap Ödülü'nü kazanmasının hemen ardından, Connor imza günü sırasında başını kaldırıp eski üniversitedeki oda arkadaşı Brian'ı görünce şaşırdı.

"Dostum," dedi Connor, ayağa kalktı ve ona sarılmak için masanın etrafından dolaştı. Arkasında, daha önceki tüm okumalarına gelenlerin toplamından daha fazla olan bir hayran kuyruğu, onunla tanışmayı beklerken huzursuzca yer değiştirdi. "Burada ne işin var?"

Brian, Connor'ın sırtını sıvazlayarak, "Artık ünlü olduğun için eski oda arkadaşımı görmeye geldim," dedi. "Gerçi bugünlerde ailenin en ünlü üyesi bile sen değilsin gibi görünüyor."

Connor'ın gülümsemesi dondu. "Evet. Evet. Gerçekten iyi gidiyor."

"Şu anda bekâr olma ihtimali var mı?" Brian yarı şaka, yarı umutla sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Connor sertçe ve eski arkadaşı şaşırmış görünüyordu. "Ama siz çok yakındınız."

"Evet, bu biraz özeldir. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Elbette," dedi Brian, yüzü yeniden gevşemişti. "Artık büyük bir Hollywood yıldızı. Anlıyorum. Ama yine de numaramı iletmekten çekinme, tamam mı?"

Connor deftere bir not karalarken "Elbette," dedi. "Geldiğin için teşekkürler dostum."

"Evet, tüm başarıların için tebrikler. Ailen seninle gerçekten gurur duyuyor olmalı."

Connor başını salladı.

Ohio

2022

A ██████████Columbus'taki toplantılar, Gemma iş arkadaşlarıyla bir spor barına gitmeyi hotel odasına dönmeyi tercih ederdi - bu tür iş gezilerinin tek iyi yanı bornozuyla oda servisi sipariş - ama müşteriler onları dışarı çıkarmakta ısrar etti ve böylece hepsi köşedeki bir kabine yerleşti ve biri bir tur bira sipariş etti. Üstlerinde, akla gelebilecek her spor dalına ayarlanmış sıra sıra televizyonlar vardı ve müşterilerinden biri - derin bir orta batı aksanına sahip yirmili yaşlarında kel bir adam - gözlerini Gemma'nın arkasındakine dikip duruyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Çok kaba davranıyorum. Ama ben büyük bir futbol ineğiyim."

Gemma ekrana bakmak için dönmeden önce bile biliyordu. Ensesinde bir karıncalanma vardı, arkasındaki neredeyse doğaüstü bir farkındalığı vardı, yeşil sahada koşan diğer birçok küçük noktanın arasında küçük bir nokta. Yine de arkasını dönüp topa doğru koştuğunu gördüğünde göğsünde hissettiği hafif ağrı onu şaşırttı.

"Bu büyük bir maç," dedi adam arkasından, o gözlerini ekrana dikmiş izlerken. "D.C. içeride-"

"Birincilik, ama zar zor," dedi Gemma ve tekrar arkasını döndüğünde adam hoş bir şaşkınlıkla baktı.

"Futbolu takip ediyor musun?" "Biraz," dedi ona.

Louisiana

2023

O □□□□□□□□N□□ Orleans, Jude □□'inin tıpkı Roddy'ye benzediğini fark etti. Roddy'nin asla takmayacağı gösterişli bir kasket takıyordu ve kirli kırmızımsı bir sakalı vardı, ama kısa, imkânsız bir an için onun Roddy olduğunu düşündü ve kalbi hızlandı. Bütün gün gözleri ona doğru kaymaya devam etti. Bütün gün boyunca baktı.

Vermont

2023

0 Winston'la birlikte uzaklaşırken Roddy, pansiyonlarının ön verandasında Connor'ın kitabını okuyan bir kadın etti. Kadın sallanan bir sandalyede oturmuş, hafif bir eğlence ifadesiyle sayfaları çeviriyordu ve orada dururken, kadının bir şeye yüksek sesle güldüğünü görünce şaşırdı. Connor için bir fotoğraf çekmek isteyerek otomatik olarak telefonuna uzandı ama sonra - kilide giren bir sürgü gibi - Savannah'daki o gecenin anısı gümbür gümbür geri geldi ve her şeyin ne durumda olduğunu hatırladı. Yine de bir süre daha orada oyalandı, onun sayfaları çevirmesini izledi, yüzünü inceledi, kardeşini düşündü.

Alaska

2023

O Alaska -çökmekte olan evliliğini bir son bir çaba- Connor her sabah kamaralarının kapısının altından atılan seyahat programını almak için eğildi. Onu verandaya taşıdı ve orada oturup girdap gibi dönen gri sulara ve puslu ladin ağaçlarına bakarak sarhoş edici temiz havayı içine çekti, sonra aşağıya bakıp o gece geminin sinema salonunda oynayacak olan filmin Jude'un filmlerinden biri olduğunu gördü.

Açılış gecesinde filmlerinin her birini izlemişti. Nerede olurlarsa olsunlar, ne yapıyor olurlarsa olsunlar, hepsi izlemişti. Genellikle galalara giderlerdi, ama bazen ülkenin dört bir yanına dağılmış olurlardı, bu yüzden her biri kendi başına gider ve daha sonra sohbet eder ya da tiyatrodaki kendi fotoğraflarını çeker ve bunları kutlama emojileri çılgınlığıyla gruba gönderirlerdi.

O gece Nicola'yı ve çocukları salonlardan birinde kâğıt oynarken bırakıp asansöre binerek geminin sinema salonuna indi ve ücretsiz patlamış mısır paketini alıp koridorda bir koltuk buldu.

Film başladığında, arkasındaki ekranda Jude'un adının yazılı olduğu bir fotoğraf çıktı. Ama göndermeye cesaret edemedi.

Iowa/Güney Dakota/Nebraska/Wyoming/Colorado

2023

T , G M batıya doğru bir yolculuğa le büyük orta eyaletlerden geçerken Subaru'larının sınırlarını zorladılar. Iowa Eyalet Fuarı'nı ziyaret ettiler, Rushmore Dağı'na hayranlıkla baktılar, Omaha yakınlarındaki bir mısır labirentinde kayboldular, Jackson Hole'da uçma dersleri aldılar, ardından Aspen çevresindeki vahşi doğada birkaç gün yürüyüş ve beyaz su raftingi yaptılar, çünkü Mateo'nun üniversite öğrencisi olarak Brezilya'dan Amerika'ya taşındığından beri Rocky Dağları'nı görme hayali vardı.

Bu onlar için uzun zamandır planladıkları büyük bir seyahatti ve Gemma bunu telefonunu içermeyen bir şekilde kaydetmek için güçlü bir dürtü hissetti. Böylece çocukluğundan beri ilk kez bir günlük satın aldı. Annesinin o ilk yolculukta her birine verdiklerinden farklıydı; onların her yerinde renkli bavul pulları ve her satır arasında küçük çocukların el yazısı için mükemmel olan büyük boşluklar vardı. Bu daha zarifti, turkuazın güzel bir tonu ve sade altın harflerle yazılmıştı ve ilk açtığında sırt kısmı tatmin edici bir çatırtıyla yerinden çıktı.

Daha gençken, bu gezilerde yaptıklarını yazmak ona bir angarya gibi gelmişti. Connor buna gerçekten ayak uyduran tek kişiydi. Ancak bu gezi sırasında Gemma bunu bir zevk, bittikten sonra her günü yeniden yaşamamanın bir yolu olarak gördü. Okumak için şimdiden heyecanlanmıştı

gelecek yıl ve ondan sonraki yıl, zaman yolculuğu yaparak bu anlar yaşadı. Neredeyse Teksas'taki o geceden sonra çocukluk günlüğünü atmamış olmayı dilemesine yetecekti.

Diğerlerinin hâlâ kendilerininkini alıp almadığını merak etti.

Bu yaz ne yaptıklarını merak ediyordu. Onları bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu.

Bütün o ay boyunca yazdı, arabanın dışarı baktı ve merak etti.

Nevada

2023

A ██████████ , Connor Las ████████ . Kulağa geldiği kadar iç karartıcıydı. Son gün, kabul etmek istemediği kadar çok para kaybettikten sonra rulet masasına oturdu ve aile üyelerinin her birinin doğum gününe bir fiş koydu. Diğer her şeyi çoktan denemişti.

İşe yarayan şeyin bu olmasını izle, diye düşündü ve top 24 numarada takırdayarak durduğunda gözleri büyüdü.

Gemma'nın doğum günü.

Güldü. O kadar çok güldü ki etrafındaki insanlar ona tuhaf tuhaf bakmaya başladı. Sonra fişlerini topladı ve işi bıraktı.

Düşük fiyat verdi, çünkü inatçıydı. Ama yine de teklif verdi.

Utah

2024

W Uçağının kalkmasını bekleyen Roddy telefonunu çıkardı ve dalgın dalgın rehberinde gezinmeye başladı. Jude'un isminde durakladı, ona basmayı, ulaşmayı, telefonun diğer ucunda onun sesini duymayı istiyordu. Ama sonra motorlar vızıldamaya başladı, uçak pistte hızla ilerlerken hızlandı ve pencereden görünen manzara karadan gökyüzüne doğru kaymaya başladı, bulutlar etraflarını sarmıştı ve bir anda o an sona erdi.

Connecticut

2024

Bir ,□□□□□ □□□ □□□□□□□□ □ ~~de~~iden siyah bir araba, ~~di~~ Roddy'nin ismine de bakıyordu. Ama tam bir mesaj göndermeye karar vermişti ki araba durdu ve yanında oturan reklamcısı ona baktı.

"Hazır mısın?" diye sordu ve Jude iç çekerek telefonunu çantasına yerleştirdi.

"Hazır," dedi.

Maryland

2024

A 0000B 0000000000000000 , G0000 bir hafta süren konferansın ardından eve dönmeye fazlasıyla hazır bir şekilde kapıya vardığında gişenin üzerindeki ekranda 0000000000 yazıyordu.

"Chicago'yu arıyorsanız," dedi yakınlardaki bir kadın, şaşkınlığını açıkça belli ederek, "kapıyı yeni değiştirdiler. Artık B14."

"Teşekkürler," dedi Gemma ama yine de birkaç saniye daha öylece durup Connor'ı düşündü, bunun bir işaret mi yoksa kaderin bir oyunu mu olduğunu, onu dinlemesi gerekip gerekmediğini merak etti.

Ama yapmadı.

Yapamadı.

Delaware

2024

O □□□□□□□□□□□□□□□□ , C□□□□□ bir sahil kasabasındaki köhne bir kütürmuş, sıra ilerledikçe sohbet ediyorlardı.

"Tatildeyiz," dedi kocaman hasır şapkalı bir kadın, "burada imza vereceğinizi görünce çok heyecanlandım. Kitabınızı çok seviyoruz."

Kocası kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Var," dedi kadın onu görmezden gelerek.

Connor başlık sayfasına adını karalarken "Teşekkürler," dedi. "?"

"Chicago," dedi kocasının Cubs tişörtünü göstererek. "Hiç gittin mi?"

Connor başıyla onayladı. "Chicago'yu seviyorum," dedi ama kastettiği Gemma'ydı.

Aslında demek istediği, kız kardeşini sevdiğiydi.

Connor

Kuzey Dakota

2025

W Kulübenin kapısı tekrar açıldığında Connor Roddy'yi görmeyi beklemektedir. Ama Annie'dir, yanakları Soğuktan pembeleşmiş. Botlarındaki karları tekmelerken etrafına bir göz atıyor. Hâlâ on dakika önce bıraktığı yerlerindeydiler; konuşma biter bitmez yukarı kaçan ve ardından kulübenin üzerinde kara bir bulut bırakan aceleci, ağlamaklı bir geri çekilme yapan Jude hariç.

Connor ceketini çıkarırken Annie'yle göz göze gelir. "Kar ayakkabısıyla yürüyüşe çıkacağını sanıyordum," der ve Annie başını sallar.

"Roddy kayak yapmaya gidiyordu. Onu sıkıştırmak istemedim." Hâlâ köşedeki deri koltukta oturduğu yerden, dalgın dalgın levrek balıkçılığıyla ilgili bir dergiyi karıştırırken Winston kaşlarını çatarak başını kaldırır. "Nereye gidiyordu?"

Annie, "Ona yolun yukarısındaki bir bardan söz ettim," der ve Winston başını sallayarak dergiye döner, sayfaları şimdi daha saldırgan bir biçimde çevirmektedir.

"Tipik," diye homurdanıyor nefesinin altında. "Hiçbir zaman bir çatışmadan kaçtığı zamankinden daha hızlı değildir."

Bu, odanın geri kalanı tarafından sessizlikle karşılanır. Şu anda kimsenin Roddy'ye kızacak enerjisi yok. Hele ki Jude yukarıda, sırlarla doluyken.

Kanepede Connor hâlâ tek koluyla Hugh'ya bir güvenlik battaniyesiymiş gibi sarılıyor ama onun kıpırdanmaya başladığını hissediyor. "Biz de gidebilir miyiz?" Hugh aniden coşkuyla soruyor.

"Ne, kayak mı?" Connor soruyor, kanepenin diğer ucundan -Rosie dikkatini geçen gün aldıkları YA kitaplarından birine verdi. Jude üst kata çıktığında ve gösterinin bittiği anlaşıldığında kitabı çıkarmıştı. "Yoksa bara mı?"

"İkisi de," diye öneriyor Hugh. "Burası çok soğuk." "Ve çok sıkıcı," diye ekliyor Rosie.

Odanın öbür ucunda, karanlık mutfağı kurcalayan Gemma esprisiz bir kahkaha atıyor. Connor onun ne düşündüğünü biliyor çünkü o da aynı şeyi düşünüyor: bu sabah sıkıcı olmaktan başka her şey oldu.

"Annem sadece sıkıcı insanların söyler," diyor Hugh kız kardeşine.

Rosie kanepenin üzerinden ona ters ters bakıyor, sonra Connor'a dönüyor. "Hugh bana sıkıcı dedi."

"Hayır, yapmadım," diyor ve sonra dilini ona doğru uzatıyor. "Öyle olsan bile."

Rosie, "Dur," diyor ve Connor abartılı bir inilti çıkarıyor.

"Bu dünyanın en kötü hafta sonu kaçamağı mı?" Connor başını tavana doğru eğerek şöyle diyor. "Saat daha sabah on bile değil ama gece yarısı gibi geliyor. Buradan defolup gitmemiz gerek."

"Evet," diyor Hugh, koltuktan fırlayıp kapının yanındaki kancalara doğru koşarak. Paltosunu çekiştiriyor ve diğer üç palto da onunla birlikte yere düşüyor.

Ama başka kimse hareket etmiyor. Birkaç saniye boyunca, söylenmemiş soru havada asılı kalır. Ve sonra Gemma nihayet sorar: "Peki ya Jude?"

Tüm gözler ahşap kirişli tavana doğru kayıyor.

"Peki ya o?" Connor soruyor, ama bu sabah olanlardan sonra bile bu sözler kulağa küçük ve kaba geliyor. "O bir yetişkin. Ne isterse yapabilir."

Gemma, "Onu geride bırakamayız," der ve Connor hayal kırıklığının parlak bir şekilde alevlendiğini hisseder.

"Neden olmasın? Bu onun planıydı, değil mi? Bizi buraya getirmek ve hayatlarımız hakkında bildiğimizi sandığımız her şeyi havaya uçurmak." Eliyle kabaca merdivenleri işaret ediyor. "Görev tamamlandı. Sanırım her şeyi özümsemek için biraz zamana ihtiyacımız olduğunu anlayacaktır." Koltuktan kalkıyor ve kararlı havayla palto yığınının doğru ilerliyor. Kendininkini yerden alıp rastgele bir şapka ve bir çift eldiven kapıyor. ". Kim benimle geliyor?"

"Öyleyim," diyor Hugh, botlarını çekiştirdiği yerden.

Winston dergiyi bir kenara bırakır ve sandalyede öne doğru oturur, başı bir yana eğiktir. Annie okunamayan bir ifadeyle Connor'ı izlemektedir. Gemma, Connor'ın doğru kararı vermesini beklemekten memnunmuş gibi kollarını göğsünde kavuşturur. Ama Rosie söze giriyor.

"Baba," diyor ve Jude'a baktığında onun şu anda Jude'a ne kadar benzediğini fark ediyor, çenesi yukarıda ve gözleri Jude'a dikilmiş. "O sadece bir çocuktu."

Ona bakıyor. "Ne?"

"Jude Teyze," diyor sessizce. "Çok korkmuş olmalı." "Rosie..."

"Ben de olurum," diyor ve ona bunun o gece olanlarla ilgili olmadığını söylemek istiyor. Gerçekten değil. Bu, Jude'un o zamandan beri kayıtları düzeltmek için sahip olduğu yirmi dört yıllık şansla ilgili. Bunun ailelerine ve kendisine ne yaptığıyla ilgili. Son üç yılla ilgili, Jude olması gerekirken herkesin her şeyi mahvettiği için ona nasıl kızgın olduğuyla ilgili. Başından beri Jude olmalıydı. Bunların hiçbirinin adil olmadığını, hepsinin korkunç olduğunu ve bunlarla boğuşmaya başlamak için bile bu kahrolası kulübeden çıkması gerektiğini anlatıyor.

Ama bunların hiçbirini söyleyemez. Çünkü Rosie ona on bir yaşındaki bir çocuğun tüm sonsuz bilgeliği ve gerekli saflığıyla bakmaktadır

Ne yazık ki sevdiği yetişkinlerin birbirleriyle tartıştığını görmeye alışmış ve ailelerin karmaşık olduğunu ve her zaman o kadar da güvenilir olmadığını öğrenmesi gerekenden çok daha erken öğrenmiş bir kız.

Kendini kaybolmuş hissederek Gemma'ya döner ve Gemma ona küçük bir gülümseme verir. "Geride Endicott kalmadı, değil mi?" diyor ve bu sözler onu tam göğsünden vuruyor.

Bir süre sonra sadece başını sallar ve merdivenlere doğru döner.

Jude'un odasının kapısı kapalıdır. Kapıyı bir kez, sonra iki kez çalıyor ama sadece sessizlik var. "Jude," diyor kapıya yaklaşarak. Tahtaya oyulmuş küçük bir kuş var ve beklerken gözlerini ondan ayırmıyor. "Dışarı çıkıyoruz."

Bir an dinliyor. Ama hâlâ bir şey yok. "Bizimle gelmeni istiyoruz."

"değil," diyor, sesi zayıf. "Siz devam edin."

Connor tek parmağıyla kuşun izini sürüyor. "Görünüşe göre yakınlarda bir bar var. Roddy çoktan gitti."

"Sadece git Connor," diyor kadın, kelimeler boğuk ve Connor neredeyse gidiyor. Gitmek istiyor. Ama sonra Gemma'nın söylediği şeyi düşündü - *geride Endicott kalmamıştı* - ve birdenbire cayır cayır yanan bir yaz gününde Michigan Gölü'ne geri döndü, göl masmavi gökyüzünün mükemmel bir taklidini yapıyordu, dördü suda bir sürü şamandıra gibi sallanıyordu. Connor sırt üstü yüzüyordu ve Jude çırpınmaya başlayınca başını çevirip bakmadı bile; Jude sürekli boğuluyormuş gibi yapıyordu, diğerlerinin nefret ettiği fazla inandırıcı bir performanstı bu. Tekrar tekrar suyun altına giriyor, sonra bir el yüzeye çıkıyor, ardından da soluk soluğa çırpınan yüzü geliyordu. Bazen Roddy de ona uyuyor ve onu kurtarmak için hareketler yapıyordu. Ama bugün gökyüzü çok açık, göl çok sıcaktı ve hepsi kesintisiz yüzmekten, güneşin yüzlerini kavurmasından, dalgaların üzerinde yükselip alçalırken kulaklarına gelen suyun yeterince mutluydular. Jude su yüzüne çıktığında, onlara suçlayıcı bir şekilde baktı. O yaz on yaşındaydı ve

Zaten onda bir vahşet, diğerlerini biraz korkutan bir kararlılık vardı.

"Kimse beni kurtarmadı," dedi, gözlerindeki suyu silerken öfkeli görünüyordu. Burnu çilliydi ve saçları geriye doğru kaymıştı ve gözleri kapalı bir şekilde yüzen Roddy'ye doğru sıçradı.

Kekeleyerek ayağa kalktı ve ıslak bir köpek gibi saçlarını salladı. "Gerçekten tehlikede değildin," diye belirtti.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Jude sordu ve Roddy sanki bu saçma bir soruymuş gibi güldü. Ama hepsi onun ne düşündüğünü biliyordu: Jude'u tanıdığı kadar iyi bildiği başka ne olabilirdi ? Başka hangi konuda bu kadar uzman olabilirdi ki? "Bizim yanımızda boğulma konusunda endişelenmene gerek yok," dedi Gemma.

yakınlarda suya girdiği yerden söyledi. "Eğer *gerçekten* seni kurtaran kişi olmak için savaşıyor olurduk." Bu Jude'u yatıştırmışa benziyordu. "Öyle mi?"

"Kimse arkada kalmayacak," diye onayladı Connor ve bu yüzden yüzü su . Üzerine su sıçratmakta bu kadar acele eden Jude'a gözlerini kırptırdı. "Ne? Kibar olmaya çalışıyordum."

"Bu cinsiyetçi bir yaklaşım," dedi Jude. "Hiçbir kadın da geride bırakılmamalı."

Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi aynı anda Gemma, "Tamam, belki Connor seni kurtarmazdı."

Sahilden bir çulluk sürüsü havalandı, bilinmeyen bir şeyden ürküp uçmaya başladılar ve hepsi bir an durup onları izlediler, kuşların kanatları kıyı şeridi boyunca süzülürken mükemmel bir uyum içinde çırpınıyordu.

"Geride Endicott kalmasın," diye önerdi Connor, gözleri hâlâ kuşlardaydı ve Jude'a döndüğünde gülümsüyordu. "Geride Endicott kalmasın," diye tekrarladı, sanki bir test yapar gibi

kelimeler. "Bunu sevdim."

"Hiçbir Endicott geride kalmayacak," diye tekrarladı diğerleri ve bu bir anlaşmanın ciddiyetine sahipti. Ama çocukların yaptığı türden değil.

Yaşlandıkça unutulmuş bir şey. Sözcüklerde, o anda, bundan daha ağır hissettiren bir şey vardı. Bunun kalıcı bir şey olduğunu biliyorlardı.

Connor şimdi alnını kapıya yaslıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. "Bak," diyor usulca. "Her şeyi berbat ettin."

Odanın içinde her şey hareketsizdir. Düğümlenmiş ve budaklanmış parke zemine bakar ve aniden ağlayacak gibi olur.

"Keşke bize daha önce söyleseydin," diye devam ediyor. "Keşke bunca yıldır bilseydim. Keşke annemi tekrar görebilseydim." Gözlerini kabaca siliyor. "Ve biliyorum ki o da bize söyleyebilirdi. Bizi görmeye gelebilirdi. Açıklayabilirdi. Kararı onun vermesi ve senin bunu taşımak zorunda kalman adil değil. Eminim zor olmuştur." Sesi kırıldı. "Sen daha çocuktun," diyor, alt kattaki kızını düşünerek. "Rosie'den çok da büyük değildim."

Bir an bekler ama yine de hiçbir şey yoktur. Sessizlik artıyor. "Her neyse," diyor boğazını temizleyip . "Bu sana kızgın olmadığım anlamına gelmez. Çünkü kızgıyım. Ama bu ailede kendi payına düşen her şeyi berbat etmiş biri olarak, mesafeyi korumanın bunu halletmenin en iyi yolu olmadığını söyleyebilirim. Bunu açıkça biliyorsun, zaten bu yüzden hepimizi buraya getirdin. O zaman çık dışarı. Yolun yukarısında bir bar var, oraya nasıl gideceğimizi bilmiyorum, gitsek bile elektrik var mı onu da bilmiyorum ama bir içkiye ihtiyacım olduğunu biliyorum, Kuzey Dakota'nın ortasındaki bu kulübenin dışında birkaç saat geçirmekten bahsetmiyorum bile, bu arada sana kızdığım başka bir şey daha var, çünkü kim Kuzey Dakotayı seçer ki?"

Kapı açılır ve Jude aniden orada belirir, gözleri kızarmış ve şişmiştir. Büyük boy kazağı ve kot pantolonunun içinde küçük ve solgun görünüyor.

"Kuzey Dakota," diyor, "aslında annemin hatasıydı."

Connor hiç vakit kaybetmeden, "Suçu anneme atmayı bırak," der ve birkaç saniye birbirlerine bakarlar.

ikisi de kahkahalara boğuldu. "," diyor. "Gidelim buradan."

Alabama/Mississippi/Arkansas

2025

Nöbetçi bu seyahatin çok yoğun takvimine nasıl girdiğini anlayamıyordu ve anlayacak insanların hiçbirinin bile bilmiyordu. Ama bu, birkaç yıldır kırk yedi eyalette takılıp kalmış olan ve ileriye doğru bir hareket ya da belki de bir kapanış hissi için endişelenen Jude için önemliydi.

Spencer da gelmek istiyordu. Birlikte kaçmanın eğlenceli olacağını iddia ediyordu ama Hawaii'den daha yeni dönmüşlerdi ve Jude onun bunu tek başına yapamayacağını düşündüğünden emindi. Onlarla randevuları netleştirdiğinde menajeri, yöneticisi ya da reklamcısı da öyle düşünmüyordu. Ve muhtemelen haklıydılar da. Jude, esaret altında geçirdiği yılların ardından hayatta kalma içgüdüleri törpülenmiş vahşi bir hayvan gibiydi. Bu yüzden yanına yirmi dört yaşındaki asistanı Madison'almıştı; Madison son derece soğukkanlı, aşırı bilgili ve gerektiğinde onu yalnız bırakan biriydi.

Alabama'başıladılar ve sivil haklar hareketi tarihinde hem dehşet verici hem de ilham verici pek çok önemli anın yaşandığı Birmingham'da bir yürüyüş turuna çıktılar. Jude bir beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takmıştı ve kimse bunu etmemişti. Ertesi gün Elvis'in doğum yeri olan Tupelo'ya gittiler; burada hemen hemen her dükkânın vitrininde Elvis'in bir keresinde orada bir çikolata satın almasını anmak için bir plaket vardı. Ve son olarak Little Rock'a vardılar, burada müzeleri ve sanat galerilerini dolaştılar ve bir restoranda öğle yemeği yediler.

Garson Jude'a daha önce Jude Endicott'a benzediğini söyleyen olup olmadığını sordu. ("Asla!" dedi ve kızarmış kedi balığı sipariş etti.)

Daha sonra Madison'ı otelde bırakıp nehir boyunca yürüyüşe çıktı ve orada simit, sosisli sandviç ve soğuk içecekler satan küçük bir açık hava barına rastladı. Plastik bardakta bir bira aldı ve suyun hemen kenarında bir bank buldu. Akşam olmuştu ve nehir şimdiden gün batımının turuncu rengine bürünmüştü. Not defterini çıkardı ve yıllardır tuttuğu listeye göz atarak en alta 50 rakamını yazdı. Sonra biraz da heyecanla listeye son durumu ekledi.

Ama sona yaklaşmak hiç de düşündüğü gibi gelmemişti. Orada, nehrin kenarında tek başına oturmak şey hissettirmiyordu.

Gemma

Kuzey Dakota

2025

Kulübede arka duvara yaslanmış birkaç takım kros kayağı daha var ama kar ayakkabıları yakınlarda asılı duran Gemma'ya çok daha ulaşılabilir geliyor. Onları soğuğa taşıyor ve göle bakan ahşap banka oturup tokaları ve kopçaları kurcalıyor. Arkasında, diğerleri kendi ekipmanlarını seçmek için etrafta dolanıyor, bir telaş ve hareketlilik var ve biri ona bankta katıldığında, hala eğilmiş olan Gemma'nın kim olduğunu anlaması bir an alıyor.

Jude kendi kar ayakkabılarını -önce birini, sonra diğerini- kara bırakıyor, sonra da sanki artık işe yaramayacak kadar uzaktaymışlar gibi yorgun gözlerle onlara bakıyor. Gemma'nın bir yanı elini sırtına koyup onu kucaklamak istiyor. Bankın en ucunda otururken o kadar küçük görünüyor ki, mavi yün şapkasını kulaklarına kadar indirmiş. Yeniden çocuk gibi görünüyor. Ama sonra Gemma, üniversitenin posta odasındaki küçük kutusuna annesinden gelen tüm o kartpostalları hatırlıyor. Bazılarında Gemma'nın isterse ona ulaşabileceği adresler ya da telefon numaraları vardı. Ama o her zaman kartları, bilgileri yazmadan atardı.

Yangın gecesi ile Frankie'nin Kaliforniya'nın merkezinde küçük bir hastanede öldüğü gün arasında neredeyse dört yıl vardı. Dört yıl.

Mateo bir keresinde ona, ağaçtan bir dal kesildiğinde bir daha asla çıkmayacağını söylemişti. Bir kez gitti mi, sonsuza dek gider.

Ama dört yılda yepyeni bir ağaç yetiştirebilirsiniz. Dört yılda çok şey yapabilirsin.

Gemma banktan kalkarken elini hafifçe karnına bastırıyor. Bu otomatik bir hareket, tamamen bir refleks. Ama Jude'un bunu fark ettiğini, bu iyi haberin anısına bir gülümsemeye karşı koyduğunu görür. Gözleri buluşuyor ve aynı hızla Jude'un ifadesi daha kasvetli bir şeye dönüşüyor ve Gemma'ya ne kadar iyi bir oyuncu olduğu hatırlatılıyor. Onlara bunca yıl yalan söylediğine göre öyle olmalı.

Gemma kar ayakkabılarının içinde sendeleyerek diğerlerine katılmak için , sanki bir kez daha kontrol etmek onu hayata döndürecekmiş gibi, gecenin bir vakti bozulan cep telefonunu kışlık montunun cebinden çıkarır.

"Umarım barda servis vardır," diyor Annie kayaklarını indirirken. Gemma doğma büyüme bir Ortabatılı, ama kayak yapan tek kişi olan ve biatlonda yarışacakmış gibi görünen Annie'de bir şey onu sahtekâr gibi hissettiriyor. "Ya da en azından çalışan bir sabit hat."

"Teşekkürler," diyor Gemma, telefonu cebine koyarken. "Kocamla iletişime geçebilirim çok iyi olur."

Annie başını sallar. "Bu hafta sonu gelememi mi?"

"Bilim fuarı," diyor Gemma. "O bir ortaokul öğretmeni."

Hugh yanlarında belirir, sırtıklarına yaslanmış. "Fen dersinde şişede bulut yapmıştık."

"Bir bulut mu?" Gemma gökyüzüne bakar. "Gerçek bir bulut gibi mi?"

Heyecanla başını sallıyor. "Tek ihtiyacın olan buz. Ve bir kibrit. Bir de yardım edecek bir yetişkin." Duraksıyor. "Ve bir şişe. Tabii ki."

Gemma, dağınık saçları, çilli burnu ve tıpkı babasınıninkine benzeyen mavi gözleriyle Hugh'a bakıp, içindeki bu hücre kümesinin trilyonlarca farklı şekilde ortaya çıkabileceğini düşünerek, "Belli ki," diyor. Bu düşünce onu beklenmedik bir heyecanla dolduruyor.

merak duygusu. Henüz bunun ötesinde herhangi bir duyguya kapılmadı, bir sonraki bariz endişeye doğru ilerlemesine izin vermedi: bu süreçte herhangi bir şeye güvenmek için çok erken olduğu, her şeyin yanlış gitmesi için hala sonsuz yol olduğu. Bunların hiçbirisi üzerinde duramayacak kadar şokta. Şu anda, tam şu anda ve her şeye rağmen, minik bir embriyo içinde bir yuva kurmuş durumda ve biraz şansla bunun bir gün seveceği yeni bir küçük insana dönüşeceği düşüncesi onda hem gülme hem de ağlama isteği uyandırıyor. Bir bebek. Bir düşünün!

Herkes hazır olduğunda, Annie ve şaşırtıcı derecede hızlı, sert kar üzerinde hafif olan çocuklar dışında, önceki bir zamandan gelen kaşifler gibi, hantal ve beceriksiz bir şekilde evden yavaşça çıkmaya başlarlar. Gemma, arkasında bir yerlerde Jude'un olduğunu fark ederek Winston'ın yanına düşer. Orman, nefes alış *verişlerinin* ve ara sıra düşen buzların çıkardığı sesler dışında sessizdir. Annie onları hâlâ sürülmemiş ve arabasız olan yola paralel götürürken, Gemma zaten çok sıcak olan paltosunun fermuarını açar. Geçtikleri evlerin çoğu sessiz ve karanlık, dünya ürkütücü bir şekilde terk edilmiş.

"Zombiler tarafından yenecekmişiz gibi hissediyor musun?" diye sorar Winston'a. Winston onun yanında sertçe nefes alıp vermekte, sırtıklarını bir ileri bir geri sallamakta, kar ayakkaşmaları her adımda gürültüyle çıkırdamaktadır.

"Çok şanslı olmalıyız," diyor suratı asık bir şekilde ve sonra adımlarını hızlandırarak acımasız bir kararlılıkla onun önünde ilerliyor.

Gemma geri çekilip Rosie'ye katılır, Rosie hemen arkasındadır ve tanınmaz bir melodi mırıldanmaktadır. Rosie'nin başında bir tür çiftlik sahibi gibi kulak kepçeli bir şapka var ve Gemma bunun ciddi mi yoksa ironik mi olduğunu merak ediyor. Onun yaşındaki çocuklarda bunu anlamak her zaman zordur. Rosie, Winston'ın arkasından başını sallayarak, bilgili bir tavırla, "Kavga ediyorlar," dedi. Gemma başka soru sormaz ama Rosie yine de cevapları mutluluk duyar. "Çünkü Winston, Roddy'nin Orlando'da oynamasının sadece eşcinsel olduğu ve ona reklam için ihtiyaçları olduğu için istendiğini düşünüyor ve Roddy'nin Orlando'da oynarken ona gitmeyi sormamasına kızıyor.

evlenmesi gerekiyordu ve Roddy artık evlenmeyi umursadığından bile emin değil."

Gemma ona bakar. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" Rosie omuz silkerek, "Bizim odamız onlarinkinin hemen yanında," diyor. "Ama Merak etmeyin. İyi olacaklar."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü birbirlerini seviyorlar. Sevmeseler bile." Gemma başını sallar.

"Çok akıllısın, bunu biliyor muydun?" "Biliyorum," diyor Rosie sırtarak.

Bulutlarda bir mola var ve aniden bollaşan güneş ışığı donmuş yüzlerinde sıcak bir his uyandırıyor. Bir süre sonra Rosie'ye ayak uydurmak çok zorlaşıyor, bu yüzden Gemma öne doğru eğilmiş ve büyük bir çabayla ilerleyen Connor'ın yanına geri dönüyor, sanki birine bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi ilerliyor. Bu kişinin Annie mi -şu anda grubun en önünde giden Annie'yi Winston takip ediyor- yoksa onu kolayca geride bırakan Rosie mi olduğunu merak ediyor. Hemen arkalarında, Hugh derin karda oyunbazca ilerliyor ve daha geride, Jude mesafesini koruyor, tüm beyazlığın arasında küçük, bulanık bir figür.

"Kar ayakkabısıyla yürüyüş mü?" Connor, sanki bunu icat eden kendisiymiş gibi ona alaycı bir bakış atıyor. "Gerçekten mi?"

Gemma'nın burnu donmuş, bacakları yanıyor ve başka bir yerde olmayı tercih ediyor. Ama yine de ona sırtıyor. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Ne yani," diyor karanlık bir sesle, "kız kardeşimiz tiyatro okuluna gidebilsin diye annemizin bizi terk ettiğini öğrenebilir miydik?"

Gemma gülüyor. "En azından Oscar'a aday gösterildi?"

"Eh," diyor Connor, "ancak o kazanırsa buna değmiş olacak."

"Tanrım," diyor Gemma, bir an durup gökyüzüne bakıyor, cılız ağaç dalları arasında küçük mavi dilimler. "Ne karmaşa ama."

Connor "Her şey o kadar da kötü değil," deyince Gemma bakışlarını Connor'ın bakışlarına dikey ve bir şekilde Connor'ın haberlerini bilip bilmediğini merak ediyor. Ama o sadece

Omuz silkiyor. "En azından artık yazacak başka bir şeyim var."

Hiç düşünmeden, çocukken yaptığı gibi koluna sert bir yumruk atmak için uzanıyor ve adam irkiliyor.

"Tanrım. kaybetmemişsin." "Bunu hak ettin," diyor.

"Genelde öyle yaparım," diye kabul ediyor, sonra omzunun üzerinden pembe yüzlü, terli ama kesinlikle neşeli olan ve yürürken sırtıklarını sallayan Hugh'ya bakıyor. "Hey, hızımızı artırmaya ne dersin dostum? Belki Rosie'yi yakalamaya çalışırız?"

"İyi şanslar," der Gemma ona, çünkü ileride Rosie, Winston'ı bile geçmeyi başarmıştır. Onlar önlerinde ilerlerken Gemma soluklanmak için duraklar. Rüzgârdan yanmış yüzü ve uyuşmuş parmakları dışında her yeri aşırı ısınmış gibidir. Kulübeye geri dönmek istiyor ama artık bunun için çok fazla yol kat etmişler. Ve ileride bir yerlerde, Mateo'ya ulaşmanın bir yolu olan sabit bir hat olabilir.

Sopalarını bırakıyor, sonra bir eldivenini çıkarıp kolunun altına sokuyor ve sert parmaklarını birbirine sürterken diğerini dişlerinin arasında tutuyor. O kadar sersemlemiş, o kadar kemik yorgunu ki Jude'un arkasında olduğunu neredeyse unutuyor, ya da belki tam olarak orada olduğunu değil, çünkü Jude'un varlığının her zaman farkında - garip bir tür radar - ama Jude'un ona istemediğini, bir sonraki konuşma ne olursa olsun ondan kaçtığını bir anlığına unutuyor ve arkasından kar ayakkabılarının *gümbür gümbür* sesini duyduğunda artık çok geç.

Jude, Gemma'nın yanına yaklaşırken hırıltılar çıkarıyor. Her zaman formda kalmaya öncelik vermiştir, sadece işin bir parçası olduğu için değil, aynı zamanda kendisini daha iyi hissettirdiği için. Ama bu yürüyüşün onu bayılttığı çok açık ve Gemma onun ne kadar bitkin görüldüğünü ve tüm eforuna rağmen yüzünün ne kadar beyaz olduğunu görünce biraz endişeleniyor.

"İyi misin?" diye sorar ve Jude sırtıklarını kara saplar ve hala nefesini tutmaya çalışarak onlara ağır bir şekilde yaslanır.

"Ben iyiyim," diyor. Sonra yüzü bulutlanıyor ve hayal kırıklığıyla Gemma'ya bakıyor. "Ama ben . Bundan nefret ediyorum."

Gemma onun kar ayakkabısıyla yürüyüşten bahsetmediğini biliyor. "Ben de ,," diyor dürüstçe. Rüzgâr ağaçları hışırdatıyor ve ince bir kar tabakası savrulurken ince, soğuk bir toz halinde üzerlerine yağıyor. "Ama ne bekliyordun ki?"

Diğerleri onlardan uzaklaşıyor, uzaktaki küçük figürler. Jude direklerini iterek tekrar doğrulur. Sağlarındaki yolun karşısında eğimli bir çit ve uçsuz bucaksız bir tarla var. Sarılmış saman balyalarının hepsi beyaza bürünmüş, iri yarı, şekilsiz kardan adamlar gibi. Jude gözlerini, önlerindeki herkes tarafından karın düzleştirildiği ve dilimlendiği yere indiriyor.

"Anlamıyorum," diyor Gemma, kız kardeşinin mavi şapkasının tepesini göstererek. "O zamanlar bana her şeyi anlatırdın."

Jude sırtlarının üzerinde birkaç kez ileri geri sallanıyor ama başını kaldırıp bakmıyor. "Sanırım bu daha gerçekçi hissettirdi. O gece olanlar. Ne yaptığını. Bilmiyorum. Keşke daha fazla düşündüğümü söyleyebilseydim. Ama düşünmedim. Olan bir şeydi ve sonra bitti, hikayesi de buydu. Yaz sona erdi. Tiyatro programına gittim. Her şeyi yoluna koyacak kadar iyi olmaya çalıştım. Hep öyle yaptım."

"Ama sonra," diyor Gemma. "Öleceğini bildiğin zaman." Jude, Gemma'nın başının üstündeki ağaçları tarıyor. "Denedim. Bir kere."

"Ne zaman?"

"Buradaki hafta sonundan hemen sonra," diyor ve sonunda Gemma'nın gözleriyle buluşuyor. "Okula döndüğümde. Bir mirasçıyla ilgili bir oyun oynuyordum ve senaryomu bir hafta önce tiyatrodan bırakmıştım - beni aradığında çok telaşlanmıştım. Yolda yürürken yağmur yağıyordu ve bir su birikintisinde oynayan küçük bir kız vardı, yağmur çizimlerini yere vuruyordu, bilirsiniz, sadece gülüyor ve etrafa su sıçratıyordu. Bir dakika izlemek için durdum ve anne gözüme takıldı ve bana "Ne ki?" der gibi baktı. Ben de bilmiyorum."

Ama ne kadar sıradan olduğu beni çok üzdü. Bunu hiç . Onunla olmadı. Ama seninle yaşadık."

"Jude," diyor Gemma bıkkınlıkla, çünkü bu gerçekten doğru değil. Ona da sahip değillerdi. O da sadece bir çocuktı. Hepsi çocuktı.

Ama Jude devam ediyor. "O anda sana gerçekten söylemek istedim. Buna ihtiyacım vardı. Sanki"-elini göğsünün önünde sallıyor-"Seninle konuşmak zorundaydım. Konuşmayacağıma dair ona söz vermiş olmama rağmen. Çocuklara değil de sana söylersem belki bir uzlaşma olur diye düşündüm. Ben de aradım."

Gemma onun devam etmesini bekler ama kadın sessizliğe gömülmüştür. "Açtım mı?"

"Hayır," diyor Jude, sanki öyle olmuş gibi. Ve muhtemelen öyleydi de. Gemma'nın hikâyesinin geri kalanını sormasına gerek yok. Muhtemelen tiyatroya gidip senaryosunu aldı ve tekrar dışarı çıktığında artık yağmur yağmıyordu ve yağmurun kayganlaştırdığı kaldırımlarda sayfaları çevirerek yatakhane sine geri döndü ve çoktan başka bir yerde, tamamen farklı bir hikayedeydi ve çok geçmeden anneleri öldü ve her şey bitti.

Gemma eldivenlerini tekrar giyer ve düşen sopalarını almak için eğilir. Artık diğerlerini zar zor görebiliyorlar. "Bana söyleseydin ne yapardım bilmiyorum," diyor tekrar ilerlemeye başladıklarında, adımları yavaş ve yorucu. "Onu görmek için bir uçağa atlardım diye düşünmek istiyorum. Ama muhtemelen yapmazdım. Yine de muhtemelen arardım. Sesini bir kez daha duymak isterdim. Söylenmesi gerekeni söylerdi." Birkaç kez göz kırptı. "Hoşça kal de."

Yanında, Jude'un sesi kısık. "Özür dilerim."

"Biliyorum," diyor Gemma.

"Zamanda geri gidemem."

"Bunu ben de biliyorum."

İkisi de yürümeye devam ediyor, karda ağır ağır ilerliyorlar. İkisi de devam ediyor.

"Hey, Gem?" Jude bir sonra soruyor, sesi biraz titrek. "Bir şey var..." diye söze başladı, sonra başını iki yana sallayarak sustu. "Sadece ikinci bir hamilelik testi yaptırıp yaptırmadığını sormak istemiştim."

Gemma başını

sallar. "Ve?"

"Ve olumluydu."

Jude neşeli bir ses çıkarır. "Yani bu gerçek."

"Gerçek olduğundan oldukça eminim."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor. "Sanırım mutlu olabilirim. Bunu söylemek zor."

Adımları karda gürültülü. İleride bir benzin istasyonu ve sarı renkte yanıp sönen bir trafik ışığı görüyorlar. Onun ötesinde bir yerde diğerleri bekliyor olmalı.

"Sence bir daha iyi olabilecek miyiz?" Jude, yorgun bacaklarını kaldırıp tekrar tekrar karların üzerine bırakırken soruyor.

"Sen ve ben mi?" Gemma bir an için bunu düşünerek sorar. "Evet."

"Tamam, güzel."

"Ama bugün değil."

"Bununla yaşayabilirim," diyor Jude mutlulukla.

Michigan

1992

W J ,□□□ □□□ □□□ □□□□□□□ eczaneden bir Snickers aldı. Eve vardığında onu yiyemeyecek kadar suçlu hissediyordu. Bu yüzden onu yatağının altındaki bir ayakkabı kutusuna sakladı. Ancak gecenin bir panik içinde uyandı ve onu masasının çekmecesinin arkasına taşıdı. Sabahleyin son bir kez yerini değiştirdi ve Roddy'nin paltolarından birinin cebine soktu, bunu ona iftira atmak için değil, ondan tamamen kurtulmak için yapıyordu.

Daha sonra, okula gitmek için hazırlanırken, kadın ceketini çekiştiren adama gergin gözlerle baktı. Dalgın bir şekilde ellerini ceplerine soktu ve elinde çikolatayla çıktığında bir süre şaşkınlıkla baktı, sonra omuz silkti ve yırtarak açtı.

geldiğini sormadı. Bu onun aklına gelmezdi.

Ona göre bu sadece iyi şansın bir parçasıydı.

Ama mutfağın öbür ucunda Gemma onu izliyordu, bakışları Roddy ile onun arasında gidip geliyordu.

Ve bir şekilde, Jude onun bildiğini söyleyebilirdi.

Jude

Kuzey Dakota

2025

Jude barın tuğla duvarına yaslanmış, umutsuzca bir sigarası olmasını diliyor, oysa o günden bu yana yüz yıl geçmiş. sigarayı bıraktı. İçeride çalan müziğin tınısını duyabiliyor ve kapı her açıldığında ve biri kör edici beyaza doğru tökezlediğinde, yanlarında bir öğrenci yurdunun kokusunu getiriyorlar: yapışkan bira, çok yakın vücutlar ve ter.

Kardeşlerinin geri kalanı içeridedir; Jude yalnız kalmak için geride kalmıştır. Ona ne kadar kızgın ve hayal kırıklığına uğramış olsalar da yine de rahatlamıştı çünkü artık biliyorlardı. Bu anı düşünerek, endişelenerek, stres yaparak ve acı çekerek çok uzun zaman geçirmişti. Onca yıl hayalinde canlandırdığından daha kötü ne olabilirdi ki? İşler kesinlikle iyi değil. Ama yine de o kadar kötü değil. Bu da bir şeydir.

Rüzgâr hızlanıyor, kar park yerinde sıçrıyor ve tam tepesinde sallanan Pabst Blue Ribbon tabelası sallanırken gıcırıyor. Caddenin karşısında, alçak ve kepenkli bir yem dükkânı var ve yan taraftaki benzin istasyonunun pompalarından birinde Şubat ayı olmasına rağmen hâlâ bir Noel çelengi var. Jude duvarı itiyor.

Girişteki ağır ahşap kapının önünde pazen gömlekli bir adam duruyor ve geçmesine izin vermek için kenara çekilirken ona uzun uzun bakıyor. Jude neredeyse gülecek, çünkü biliyor ki

olağan nedenlerden dolayı değil - şöhreti ya da güzelliği, hayatının en önemsiz iki gerçeği - ama buradaki diğer insanların çoğundan ayırt edilemeyecek kadar terli bir karmaşa olduğu için. Yine de kapıdan içeri iki adım atmadan, gözleri loş ışığa alışmaya çalışırken, bir kalabalığın kendisine baktığını görüyor.

Ailesi olduğunu anlaması bir anını alır

"Ne?" diyor, midesi bulanıyor. Çünkü hepsi ona tuhaf ifadelerle bakıyordu. Sadece gözleri yuvarlak olan Gemma, şaşkın görünen Connor ya da sırtışını gizlemeye çalıştığı belli olan Roddy değil. Ama diğerleri de, Winston, Annie, Hugh ve heyecandan parmak uçlarında zıplayan Rosie de.

Kimse ona cevap vermeyince tekrar "Ne?" diye sorar.

Sonra bakışlarını bara çevirir ve adam oradadır.

Dünyada onu görmeyi umacağı en son yerde. Spencer.

Santa Barbara'da havanın beklenenden çok daha soğuk olduğu bir hafta sonunda satın almak zorunda kaldıkları gri sweatshirt'ü ve her zaman en çok onun üzerinde sevdiği o inanılmaz yumuşak kot pantolonuyla bir taburede oturuyor. Solmuş Dodgers şapkası gözlerinin üzerine kadar inmiş ve gür kahverengi saçları kenarlarından biraz kıvrılmış. Neredeyse herhangi biri olabilirdi -neredeyse- ama bir şekilde olmadığı açıktı; bir şekilde tüm yerlilerin arasında göze çarpıyordu ve onu orada görmek -bunun şoku, saf olasılıksızlık- Jude'un ağlayacak gibi hissetmesine neden oluyordu.

Adam ona öyle sevgi, rahatlama ve eğlence karışımı bir duyguyla bakıyor ki, kadın ne diyeceğini bilemiyor. Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, olayların bu şekilde gelişmesi onu tamamen şaşırtıyor. Adam gülüyor ve kadın başını sallıyor.

"Bu da ne böyle?" diyor sonunda ve sonra ağrıyan, lastik gibi bacaklarının üzerinde ona doğru koşuyor ve kollarını onun boynuna doluyor, onun yakınlığından bunalıyor.

"Tıpkı filmlerdeki gibi," diyor Rosie iç çekerek, Jude arkasına yaslanıp bir elini hafif sakallı çenesinde gezdirirken ve şaşkınlıkla başını sallarken.

"Bu gerçek mi?" diye soruyor ve Spencer'ın gözleri omzunun üzerinden fırlıyor.

"Belki de..."

Jude arkasını döndüğünde sadece ailesinin değil, gözlerini kısarak bakan bir avuç bar müşterisinin de onları izlediğini fark eder ve Spencer'ın elinden tutarak tabureden çeker ve kalabalığın arasından barın arka tarafına, müzik kutusunun, tuvalet sırasının ve kızarmış yiyeceklerle dolu kırmızı hasır sepetlerle kaplı mutfığa açılan pencerenin yanından geçerler. Üzerinde DEPO yazan bir kapı görüp iterek açana kadar nereye emin değildir. İçeride, birkaç fıçı ve bira kutusu, ketçap paketleriyle dolup taşan kutular ve düzgün teneke kutu sıraları olan bir dolaptan başka bir şey yoktur. Bir köşede bir paspas ve kova, bir yığın da üzerinde barın adı -O'Brien's- yeşil renkle yazılmış solmuş tişört vardır.

Spencer'ı içeri sürükler ve kapıyı kapatır; sonra - takip eden boğuk sessizlikte - etrafında döner ve onu öper. Spencer'ın bir an tereddüt ettikten sonra pes ettiğini, kollarını sıkıca sarıp onu öptüğünü hissedebiliyor ve Spencer'ın içinde kayboluyor, son iki sonsuz gün eriyip gidiyor.

"Seni özledim," diyor ikisi de nefeslerini tutarak ayrılırken. Ve bunda ciddiydi. Aksini nasıl düşünebilirdi ki? Onsuz, dünyanın kenarları daha keskin geliyor; o, doyamadığı bir uyuşturucu gibi ve daha fazlası için istekli bir şekilde ellerini onun kazağının altına uzatıyor.

"Bekle, ," diyor, geri çekerek. "Konuşmamız gerek."

"Evet," diyor gülerek. "Çok mantıklı. Hadi konuşalım. Burada ne işin var senin?"

"Arabam sıkıştı," diyor. "Bulduğum ilk yer burasıydı."

Hâlâ sersemlemiş bir halde başını sallıyor. "Tamam ama Kuzey Dakota'da ne işin var?"

"Seni görmek istedim."

Ona yaklaşıyor, başını eğene kadar eşofmanının yakasını çekiyor ve sonra onu tekrar öpüyor, bu sefer daha yavaş. Adam küçük bir inilti çıkarıyor, onu geri öpüyor, sonra duruyor, uzaklaşırken nefes nefese kalıyor.

"Bekle. Özür dilerim. Sadece... bir saniye bekle."

"Doğru," diyor sırtarak. "Konuşuyoruz."

Birkaç adım geri çekilirken mavi gözleri onunkilere odaklanmıştı. "Dinle, buraya geldim çünkü senin için endişelendim."

"Kar yüzünden mi?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. Şimdi sırtlarını karşı raflara dayamış , aralarında bir tür elektrik var ve Jude aniden sabırsızlanıyor. "Sorun yok. Biz iyiyiz. Sadece kar."

Ama Spencer'ın yüzü ciddidir. "Jude, biliyorum."

Kapının dışında yeni bir şarkı çalıyor - yüksek sesli ve baslarla dolu bir şey - ve seslerin parlak sesi yükselip alçalıyor. Jude kıpırdamadan duruyor.

"Neyi biliyorsun?" diye sorar, hâlâ gülümseyerek. Ama kalbi güm güm atmaya başlamıştır.

Spencer şimdi acı çekmiş görünüyor. "Dr. Lim-ev telefonunu aradı."

"Neden açıyordun?"

"Bilmiyorum," diyor. "Mutfaktan geçiyordum ve elime aldım. Senden haber almamıştım ve ben de-"

Jude titremeyi durdurmak için bir elini diğerinin üzerine koyar. "Bu özel. Hiçbir şekilde-"

"Yapmadı," diyor ellerini kaldırarak. "Yemin ederim. Ama sana ulaşamadım ve endişelendim, onu araştırdım ve bir onkolog olduğunu öğrendim ve ben sadece... Jude, konuş benimle, olur ? Lütfen. oluyor? Beni korkutuyorsun."

Jude arkasını döner ve kendini bir kutu domates çorbasına bakarken bulur. Parmağını etiketin üzerinde gezdirir, düşünmeye çalışır, zihni

kafası karışık ve yüzü sıcaktı. İşin tuhafı, buraya gelirken neredeyse Gemma'ya söyleyecekti. Karda yürürken, ciğerleri yorulmaktan ağrırken, bu dayanılmaz derecede ağır sırrı, her zaman ne yapacağını bilen, her şeyi nasıl daha iyi hale getireceğini bulan Gemma'ya vermekten başka bir şey istememişti. Ama yapamadı. Diğer her şeyin ortasında, bu çok ucuz bir numara, melodramatik bir TV şovundaki bir olay örgüsü gibi gelmişti: tam herkes kahramanımıza kızmışken, o kanser olduğunu ve öleceğini açıklar ve hepsi gözyaşları içinde kucaklaşır, her şey affedilir. Bu çok fazla hile kodu gibi görünmüştü, yaşadıkları kavgadan hızlı bir geçiş gibi. Ve kestirmeden gitmek istemiyordu. Bu konuda değil.

Ama şimdi bu bilgi -yalnızca ona ait olan, kapalı yumruğunda taşıdığı sıcak ve yakıcı bir şey- yerinden sökülüp ona geri fırlatılmıştır ve bunun şoku dengesini bozar. Kızgın mı yoksa üzgün mü, yenilmiş mi yoksa meydan okurcasına mı davranması gerektiğinden emin değil. Tek bildiği bu konu hakkında konuşmak istemediği. Şu anda değil. Kuzey Dakota'da bir bardaki bu malzeme dolabında değil. Ve Spencer ile değil.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok," diyor açıkça ve adamın gözleri acıyla parlıyor.

"Doğru," diyor, "ama bu seninle ilgili. Ve ben seni seviyorum. Bu yüzden daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

Başını sallıyor. "Bunun için yeterince ciddi değiliz."

"Bunun için yeterince ciddi olmadığımı mı söylüyorsun?" diyor, açıkça yaralanmış bir halde.

"Ben öyle demedim."

"Hemen buraya uçtum," diyor yalvaran bir sesle. "Buraya seninle olmak için geldim. Yardım etmek için."

"Yardım edemezsin," diyor ama bunu nazıkçe söylüyor.

Kederli görünüyor. "Jude. Hadi ama. Bana neler olduğunu anlatmalısın."

Dolabın dışında, sürekli bir ses ve kahkaha uğultusu var ve tüm bunların altında, bir pop şarkısının çok hızlı ritmi, tüm bu şeyi daha da uyumsuz hissettiriyor.

"Onlara söyledin mi?" diye soruyor, başıyla barın olduğu yönü, ailesinin olduğu yönü işaret ederek.

Başını sallıyor. "Henüz değil."

"Ama sen buraya bunun için geldin." "Bu da bir parçası."

"Dinle," diyor adam, aralarındaki boşluğu geçerek. Adam kızın iki elini de tutuyor ve kız onun filmlerinden birinde oldukları hissinden kurtulamıyor, ya da belki de onun filmlerinden birinde, alternatif bir hikayede yaşıyorlarmış gibi. Sona yaklaştıkları hissinden kurtulamıyor.

"Seni seviyorum," diyor. "Ve ne olursa olsun senin için buradayım, tamam mı?"

Jude, Kaliforniya'nın sıradan bir kasabasındaki küçük bir hastanede tek başına aynı sebepten ölen annesini düşünüyor. Şifrenin onun için de uzun zaman önce, kanamadan çok önce, karnının alt kısmındaki keskin ağrıdan çok önce yazılmış olması gerektiğini düşünüyor. Dr. Lim, Jude masasının karşısındaki rahatsız sandalyede otururken *yumurtalık kanseri* olduğunu söylemişti ve Jude bu teşhisi gözyaşları dökmeden dinlemişti -hissetmeden, gerçekten- çünkü bir şekilde zaten biliyormuş gibi hissetmişti. Annesini hayattaki diğer tüm talihsiz yollarda takip etmişti, neden bu da olmasındı?

Şimdi Spencer'a, onun açık yüzüne ve nazik gözlerine bakıyor ve ellerini bırakıyor.

"Senin benim mutlu şeyim olman gerekiyordu," diyor başını sallayarak. "Bunun tüm bunlardan ayrı olması gerekiyordu."

"Gerçek bir ilişki böyle yürümez," diyor ve ona doğru tekrar hamle yaptığında kız kenara çekiliyor. Adamın gözlerindeki acıyı görebiliyor ama şu anda ona dokunacak olsa tamamen dağılabileceğini hissediyor. Gözlerini beton zemine dikey,

çatlaklarla delik deşik ve lekelerle dolu, düşündüğü şeyi söylememeye çalışıyor.
Ama kendine engel olamıyor. Yine de söylüyor. "O
zaman belki de bu gerçek bir ilişki değildir."
Adam ona bakar. " demek istemedin."
bir kez daha bakıyor, yüzüne çizilmiş acıyı görüyor. "Sanırım anlıyorum,"
diyor ve sonra kapıyı açıp kalabalık bara geri dönüyor.

Hawaii

2025

T [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] [] camdan ve parti onun arkasında devam ederken, Jude dalgaların aşağıdaki kıyıdaki siyah kayaları dövmesini izliyordu. Şimdiye kadar Spencer'la birlikte tatillerinin neredeyse tamamını kiralık evlerindeki devasa kral yatak ile hemen özel plaj arasında gidip gelerek geçirmişlerdi. Ama dün, balık tacosu yemek için dışarı çıkma hatasına düşmüşler ve Spencer'ın yeni filmde birlikte çalıştığı bir yapımcıyla karşılaşmışlardı - Kona'ya geldiğinizde de böyle oluyordu: Los Angeles'tan tanıdığınız herkesle karşılaşıyordunuz, ama utanç verici bir şekilde hepsi mayo ve flip- flop içindeydi - ve Spencer hayır demeye fırsat bulamadan davete evet demişti.

Aşağıda okyanus köpüklü ve çalkantılıydı, mavi üzerine beyazdı ve Jude pencerenin önünde dururken annesini, yıllar önce Kuzey Dakota'da birlikte geçirdikleri o son hafta sonunu düşünmeden edemiyordu. Son sabah yürüyüşe çıkmış ve Frankie'yi gölün kenarında, kulübeye sırtını dönmüş, yükselen güneşe karşı bir silüet gibi dururken bulmuştu. Öylece bakıyordu, ince kollarını kendine sarmış, soğuğa karşı kendini korumaya çalışıyordu. Orada uzun süre öylece kalmıştı, tamamen hareketsizdi, sanki dünyaya veda ediyor gibiydi.

Jude gözlerini kapattı, dalgaların sesi kulaklarında yankılanıyordu.

Annesinin son zamanlarda neden bu kadar çok aklına geldiğinden emin değildi.

Aslında bu bir yalandı. O biliyordu.

Sadece bunu düşünmek istemedi.

Spencer elini hafifçe sırtına koydu ve kız o kadar hızlı döndü ki neredeyse adamın elindeki içkiyi devirecekti. Gözleriyle uyumlu mavi keten gömleğinin içinde bronzlaşmış ve çocuksu görünüyordu ve ona endişe verici derecede pembe bir bardak uzattı. Yanında kırk yaşlarında gözlüklü bir adam vardı ve bira şişesinin üzerindeki nemli etiketi endişeyle koparıyordu.

"Jude, bu Michael," dedi Spencer, elini onun omzuna vurarak. "Sana gönderdikleri özgür solo tırmanıcı hakkındaki senaryoyu o yazdı."

Jude gülümsedi ve onun elini sıktı. "Bence çok iyiydi." "Teşekkürler," dedi yüzü kızarak. "Hâlâ ayarlamaya çalışıyoruz."

"Gerçek bir hikâyeye dayanıyor, değil mi?" Spencer sordu ve Michael başıyla onayladı.

"Evet. Oldukça sıra dışıydı."

"Ona ne oldu? O büyük tırmanıştan sonra?"

Adamın yüz ifadesi ciddileşti. "Aslında çok üzücü. Sadece birkaç ay önce kanserden öldü." Başını iki yana salladı. "Çok gençti ve kariyerinin zirvesindeydi. Gerçek bir trajedi."

Senaryoyu okumamış olan Spencer yine de tam olarak doğru miktarda sempati ifade bir yüz ifadesi takınmayı başardı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm." Bir kolunu Jude'un omuzlarına doladı. "Jude'un senaryonuzu okuduğunda ne kadar etkileyici olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

Senarist başını salladı. "Evet. Hayat bazen gerçekten adaletsiz, değil mi?"

Jude'un kalbi göğsünde bir sinek kuşu gibiydi. Spencer'ın kolunu silkti ve içkisini ona uzattı. "Bana bir dakika izin verir misin?" dedi, Spencer'ın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek ve sonra doğruca oturma odasından geçip banyoya girdi.

Siyah mermer küvetin kenarına oturmadan önce bir süre sırtını kapiya dayayarak durdu ve kendini zorlayarak

derin nefes al. Kelimeler hâlâ kafasının içinde duruyordu: Gerçek bir trajedi.

Partilerdeki tüm yabancıları hayal ettikçe midesi bulanıyordu.

Bir gün onun için bunu söyleyebilecek birini. Çok genç. Kariyerinin zirvesinde.

Ve hepsi bu kadar. Hikayesinin tamamı. Sanki hayatı bundan ibaretmiş gibi.

Uzun zamandır görmediği kardeşlerini ve o gölün kenarında, ölümünden sadece birkaç ay olan annesini düşündü. Senaryodaki, çığlardan, baş döndürücü yüksekliklerden ve kalp durduran düşüşlerden sağ kurtulduktan sonra kendi haydut hücreleri kadar sıradan bir şeye yenik düşen özgür solo dağcıyı düşündü. Doktordan gelen haberden sadece birkaç gün sonra Oscar adaylığı aldığını, Spencer onu kollarına alıp telaşla, "Hep istediğin bu değil miydi?" dediğinde nasıl ağladığını ve ağladığını düşündü.

Jude ne istediğini hiç bilmiyordu. Aslında hiçbir zaman bir şey istemeye ihtiyacı olmamıştı, çünkü her şey onun başına gelmişti. Oyunculuğa annesinin sevdiği bir şey olduğu için başlamış, sonra da ona borçlu olduğunu hissettiği için devam etmişti; sanki yangın gecesi yaptığı fedakârlığın bir şekilde buna değmesi gerekiyormuş gibi. Ama kendine karşı dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlası da vardı: yeterince insan ona bu işte iyi olduğunu söylediği için ve kariyeri olması gerekenden çok daha kolay bir şekilde geliştiği için. Çünkü Frankie için inatla kapalı kalan tüm kapılar Jude için kolayca açılmıştı, bu da hiçbir zaman o kadar çok çabalaması, hiçbir şeyi o kadar ciddiye alması gerekmediği anlamına geliyordu. Bir , tüm hayatı bir şaka gibi geliyordu. Ta ki şimdiye kadar.

Neredeyse hiç düşünmeden telefonundaki uygulamayı açtı ve doktor sonuçları vermek için aradığında söylediği her şeyi aceleyle yazmaya çalıştı. Transkripsiyon becerileri çok iyi değildi ve kötü bir internet şiiiri gibi okunuyordu, dağınık kelimeler ve cümlelerden oluşan bir koleksiyon: fallop tüplerinden yayılan üçüncü evre kemoterapiye başlamayı öneriyor doktor lim uzmanını ara.

Jude o günden bu yana geçen on gün içinde bu bilgiyle hiçbir şey yapmamıştı. onu almıştı.

Hiç arama yapmamış, araştırma yapmamış, kimseye bir söylememişti. Tüm bunlar onu gerçek yapacaktı. Ve henüz buna hazır hissetmiyordu. Ama şimdi yeni bir arama sayfası açtı ve yazdı: Dr. Eugene Lim. Sonra titrek bir nefes aldı ve okumaya başladı.

Roddy

Kuzey Dakota

2025

Roddy barın dışına ve soğuğa doğru adım atar, sonra bir ellerini üfleyerek durur. Güneş artık cayır cayır yanıyor.

Gökyüzü parlak bir mavidir ve karın erimeye başladığını, park yerindeki ayak izlerinin küçük su havuzlarıyla dolduğunu görebilmektedir. Yine de nefesi bulutlar halinde çıkıyor ve üzerinde sadece bir kapüşonla orada dururken Jude'un Spencer'ı gördüğünde yüzünde beliren ifadeyi, o güçlü sevgi, neşe ve rahatlama kokteyli düşünerek ürperiyor. Sonra Winston'ın dün gece, kavgalarının ortasında ona nasıl baktığını düşündü ve midesi bulandı.

Kapı tekrar açılır ve Gemma bir sıcaklık ve müzik patlamasıyla birlikte dışarı çıkar. Gözleri yandaki benzin istasyonundadır; onu fark etmesi bile bir anını alır.

"Hey," diyor, botları karda çtırtıdayarak yürürken. "Biraz şarjım var ama hala çekmiyor. Şurada bir ankesörlü telefon olduğuna dair bir söylenti duydum." Onu daha yakından inceliyor. "İyi misin?"

"Ne soru ama," diyor. "Peki ya sen?" Kadın gülümsüyor. "Hamileyim."

"Öyle mi?" diyor gülerek ve sonra hiç düşünmeden ona sarılarak ayaklarından kaldırıyor. "Gem! Bu inanılmaz." Onu çabucak yere bırakıyor ve ona bakıyor

endişe ile mide. "Özür dilerim. İstemedim oldu- Vay canına. Senin adına çok sevindim."

"musun? Ben de mutluyum," diyor ona, gözleri parlayarak. "Dürüst olmak gerekirse rahatladım. Ne istediğimi anlamam biraz zaman aldı."

Başını salladı. "Evet, bu zor olabilir."

"Olabilir," diye kabul ediyor ve kolunu hafifçe sıkıyor. "Ama bence geldiğinde, genellikle bunu bilirsiniz."

Gülümsemeyi başarıyor. "Git Mateo'yu ara," diyor, benzin istasyonunu işaret ederek ve aceleyle karda kayarak uzaklaşmadan önce ona bir kez daha sırtıyor.

Roddy tuğla duvara yaslanır ve gözlerini kapatır. O ve Winston çocuklar hakkında konuştular. Winston'a göre bu hiç de zor değil. Evlat edinmeleri ya da taşıyıcı anne kullanmaları umurunda değil, ne kadara mal olacağı ya da ne kadar süreceği ya da yol boyunca ne tür engeller, aksilikler ya da kalp ağrıları olabileceği umurunda değil. Bir aileye sahip olmayı her şeyden çok istiyor. Çocukların güneş doğmadan önce onlarla birlikte yatağa girmesini, güneş yanıkları, kaybolan gözlükler ve kumlu ayaklarla yapılan aile tatillerini istiyor. Çocukken sahip olduğu şeyleri istiyor.

Roddy için durum daha karmaşık. Çocukluğundan her ne aldıysa, bu tür bir şey için tam olarak bir yol haritası değildi. Kendi çocukları yerine umutsuz bir hayali seçen annesi gibi olabileceğinden endişeleniyor. Kendisinin de aynı şekilde inşa edildiğinden, belki de şimdiden yanlış seçim yaptığının endişeleniyor. İyi bir gününde, kendine sporda annesinin oyunculuk peşinde koşarken başardığından çok daha fazlasını başardığını söyleyecektir. Sırf bu yüzden bile buna değdiğini. Ama gerçekte ne kadar farklı?

Arkasındaki kapı tekrar açılır ve bir grup kadın dışarı dökülür. Bir paket sigarayı elden ele dolaştırıyorlar, gülüşüyorlar ve derin orta batı aksanlarıyla sevimli barmen hakkında konuşuyorlar. Roddy'nin parmakları artık uyuşmuştur ve bütün gün burada saklanamayacağını bilir. Kapıya doğru döner ve tam kapıya uzanırken Spencer öyle hızlı dışarı fırlar ki neredeyse Roddy'yi ezecektir.

"Hey," diyor Roddy. "Her şey yolunda mı?"

Spencer yarım saniyeliğine dönüyor, gözleri parlıyor. Paltosunu çekerken başını sallıyor. "Kız kardeşin tamamen çıldırtıcı."

Roddy gülüyor. "Eğer yardımı olacaksa, bu şekilde hissetmekte kesinlikle yalnız değilsiniz."

Spencer bu durumdan pek de memnun görünmüyor. Cebinden anahtarlarını çıkarır ve benzin istasyonuna bakar. "Sence kürek satıyorlar mıdır?" diye sorar. "Arabamı kazıp çıkarmam lazım." Ama cevap beklemez; elini Roddy'nin omzuna vurur. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum, dostum," der ve sonra yarı koşarak, yarı kayarak mini markete doğru aceleyle uzaklaşır.

Roddy içerde Jude'u arar, ama onu göremez. Onun yerine Winston'ı görür ve omuzlarını dikleştirerek, barda boş bir bardağı daireler çizerek döndüren, omuzları kamburlaşmış ve gözleri Roddy'ninkiler kadar yorgun olan Winston'ın yanına gider.

Barmen Roddy'nin önüne bir bardak altlığı koyar ve parmaklarını ona vurur. "Sana bir şey getireyim mi?"

Barın arkasındaki şişeleri işaret ediyor. "Macallan," diyor. "Güzel."

Barmen gidince Winston ona döner. "Demek viski düzeyinde bir konuşma bu."

Roddy zayıf bir gülümsemeyle, "Sanki viski seviyesinde bir hafta sonu oldu," diyor.

Winston başını sallar. "Başlayayım mı?"

Roddy'nin içkisi geldi ve bardağı kavradı. Hissettiğinden daha büyük bir güvenle, "Devam et," diyor.

Winston taburesinin üzerinde kayar, böylece birbirlerine daha iyi bakarlar. "Sanırım..." diye başlar, sonra başını sallar. "Sanırım ben de burada oturmuş, bir ara versek mi diye düşünüyordum."

Roddy ona bakar, göğsünde ani bir kıpırdanma olur. "Ne?"

"Sen Orlando'dayken," dedi Winston, gözlüklerini düzelterek. "Seni sevmediğimden değil tabii ki."

Çünkü seviyorum. Hem de çok. Ama şu anda aynı şeyleri istemediğimiz hissine kapılıyorum."

"Düğün istediğin için mi?" Roddy, sesindeki huysuz tınıya engel olamayarak şöyle der.

"Çünkü bir evlilik istiyorum," diyor Winston sakince. "Ve bundan da öte, bir eş istiyorum."

"Biz zaten ortağız."

"Bu," diyor aralarını işaret ederek, "bir takım sporu. Bu da senin çoğu insandan daha iyi bildiğin bir şey. Ama son zamanlarda böyle davranmıyorsun."

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Moladan bahsediyorum."

Winston başını sallar, yüzünde hiçbir duygu ifadesi yoktur. Roddy, onun bir tavukla kedinin dostluğunu anlatan bir videoyu izlerken ya da parkta bebek arabasını iten bir çift eşcinsel babayı görürken ağladığını görmüştü. Ama şimdi, olaylar akıl almaz bir hızla çözülürken, sanki bambaşka bir çiftten söz ediyormuş gibi, şaşırtıcı bir biçimde kuru gözlü ve soğukkanlı.

"Düşünüyordum da," diyor, "belki biraz nefes almamızın faydası olur."

Roddy kaşlarını çattı. "Bunun ne zaman bir şeye faydası oldu ki?"

Winston omuz silkerek, "Sen takımla meşgulken üzerindeki baskıyı azaltabilir," dedi. "Bu kesinlikle yapman bir şey ve sen bu işle uğraşırken benim için endişelenmeni istemiyorum."

Roddy başını sallar. "Senin için endişelenmiyorum."

"Pekala," diyor Winston. Bardağını bara vurarak tokuşturur. "Al bakalım."

"Ben öyle demedim-"

"Roddy, hiç yüzük bile almadık," diyor, barda birbirlerinden birkaç santim uzakta duran ellerine bakarak. "Belki de bu bir işaretti."

Roddy bir an için gözlerini kapatır, göğsü sıkışır. "Ama ben seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum."

"Yani hepsini çöpe mi atmak istiyorsun?"

Winston, görünüşte sonsuz bir sabırla, "Hayır," der. "Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için biraz zaman ayırmak istiyorum." Parlıyor. "Bunu bilimsel yöntem gibi düşünün. Kim olduğumuza ve ne istediğimize dair gerçekleri ortaya koyuyor, ilişkimiz hakkında ampirik kanıtlar topluyoruz. Bunu büyük bir deney olarak düşün."

Roddy ona bakıyor, bu yere nasıl geldiklerinden tam olarak emin değil. "Peki ya bu sırada yanlışlıkla havaya uçurursak?"

"O zaman denklemde bir yanlışlık var," der Winston nazikçe. Taburesinden kayarak iner, Roddy'nin yanağına bir öpücük kondurur ve dönüp bara doğru yürür. Roddy, kalabalığın arasından, kalbi boğazında bir yumruk gibi, onu artık göremeyene kadar izler. Tekrar arkasını döner, hasta olacakmış gibi hisseder ve viskisini bir dikişte içer.

Jude, birdenbire Winston'ın boş koltuğuna kayar. "Siz az önce..." diye sorar, ona dikkatle bakar ve o da başını sallar.

"Bilmiyorum. Belki de."

Nefesini içine çekiyor. "Vay canına." "Evet."

Barmen döner ve Roddy bir viski daha sipariş eder.

"Ben de bir tane alacağım," diyor Jude, sonra omuz silkerek ona dönüyor. "Kulübe hoş geldin."

"Ne, gündüz içki kulübü mü?"

"Erkek arkadaşımdan yeni ayrıldım kulübü."

"O benim nişanlım," düzeltiyor Roddy. "Ve biz . Sadece biraz ara veriyoruz. Sanırım."

"Bunu size söylediğim için üzgünüm," diyor Jude yüzünü buruşturarak, "ama bu temelde aynı şey."

Roddy inler ve başını bara yaslar, sonra ona bakar. "Bekle, sen ve Spencer ayrıldınız mı?"

Başını sallıyor. "Evet, onu çok iyi batırdım." "Aynen," diyor Roddy sefilce.

Jude botlarıyla bara tekme atıyor. "Küçükken hiç evlenmeyeceğimizi söyledik, hatırlıyor musun?"

İçinde rağmen . Kendisi, Roddy gülümsüyor. "Biz vardı gidiyor için oda arkadaşı olalım."

"Bir sahil evinde."

"Avustralya'da."

"Sence bu yüzden mi ilişkilerimizi yürütemiyoruz?"

"Neden," diyor, "sadece birbirimizi gerçekten anladığımız için mi?"

Başını sallıyor. "Çünkü ikimiz durumdayız, ama aynı şekilde."

Barmen iki bardak daha viskiyle döner. Jude onunkini kaldırır ve Roddy'ye döner. "Şuna..." Duraklıyor, düşünüyor. "Yeni başlangıçlar mı?"

Roddy iç çeker. "Yeni bir başlangıç istediğimi sanmıyorum."

İkisi de gözlükleri havada, birkaç saniye daha öylece otururlar.

"Ben de öyle," diyor sonunda. "Ama daha iyi bir şey düşünemiyorum." "O zaman sadece içelim," diyor adam ve öyle de yapıyorlar.

Virginia

2023

Old Town Alexandria'nın Arnavut kaldırımlı sokaklarında içkiden yemeğe yürürken Roddy ve Winston bir düğün resepsiyonunun yapıldığı şık bir otelin önünden geçtiler. Kaldırımda durup gelin ve damadın siyah bir şehir arabasından gülerek inişini izlediler. Onlar içeri girmeden önce damat gelinliğinin kuyruğunu düzeltti, gelin de uzanıp papyonunu düzeltti ve sonra birbirlerine gülümseyip ellerini aralarında kavuşturarak içeri girdiler.

Winston mutlu bir iç geçirdi. "Ben de bunu istiyorum." "Bir kadınla evlenmek mi istiyorsun?" Roddy onunla alay etti.

"Bir ortak istiyorum," dedi ciddiyetle. "Bir koca. Bir hayat." Roddy başını salladı. "Ben de öyle."

Winston, Roddy'ye dönerek, "Bilmen gereken bir şey var," dedi, yüz ifadesi çok ciddiye ve Roddy'nin midesi biraz bulandı, çünkü bu adamdan hoşlanıyordu - gerçekten hoşlanıyordu - ve burası genellikle işlerin raydan çıktığı, kırmızı bir pürüzün ortaya çıkıp her şeyi durdurduğu kısımdı. Buraya daha önce de gelmişti. Birçok kez. Profesyonel sporcuları beyzbol kartları gibi biriktiren bir adam vardı. Tek tekerlekli bisiklete takıntılı olan adam. Ürkütücü sarılmalar yapan adam. Gizli ırkçı dövmesi olan adam. Annesinden başka bir şey hakkında konuşmayan adam. Ve daha neler neler.

"Dört çocuk istiyorum," dedi Winston, gözlüklerinin arkasından gözlerini dikerek ve Roddy şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Dört mü?"

"Her zaman büyük bir aile hayal etmişimdir," dedi Winston . "Büyürken sadece ben vardım. Çocuklarla, kahkahalarla ve yerleşik arkadaşlarla dolu bir ev isterdim."

Roddy yüzünü buruşturdu. "Bu konuda biraz deneyimi olan biri olarak, bunu biraz romantikleştiriyor olabilirsin. Gemma her zaman bana patronluk taslar ve ev işleri yaptırırdı. Connor da otururdu. Herhangi bir sebepten değil. Sırf yapabildiği için. Ve Jude..." Sustu, sonra itiraf etti: "Jude yerleşik bir arkadaşı. Ama yine de tam bir baş belası olabiliyordu."

"Gördün mü?" Yeniden yürümeye başladıklarında Winston, "Gördün mü?" dedi. "Bunların hepsi kulağa harika geliyor."

Roddy isteksizce, "Sanırım o kadar da kötü değildi," dedi. "Ayrıca, altı kişilik bir aileyle neler yapabileceğinizi biliyor musunuz?"

"Aklını mı kaçırsın? Beş parasız mı kalırsın? Bir daha hiç uyumamak mı?" Winston sırtıttı. "Üçe üç futbol oynamak." Roddy, "Futbol," dedi, ama o da gülümsüyordu.

Connor

Kuzey Dakota

2025

A Barın arka tarafındaki küçük, dağınık bir masada oturan Connor, hamburger ve patates kızartmalarından oluşan kırmızı plastik sepetlerin üzerinden uzanarak

yüksük Monopoly tahtasında birkaç boşluk ileride.

Hugh bir inilti çıkarır. "Park Place mi?" diyor ve başını dramatik bir şekilde ellerinin arasına alıyor. "Hiç adil değil. Hep ben kaybediyorum."

Rosie gözlerini devirir. "Aldattığın zamanlar hariç."

"Ben aldatmam," diyor Hugh. "Baba, ona hile yapmadığımı söyle."

Connor renkli parasını sayarken, "Kesinlikle hile yapıyorsun," diyor. Rosie'ye sırtıtarak bakıyor. "Ama eskiden sen de yapardın. Bu oyuna kafayı taktığın ve annemle beni her hafta sonu oynamaya zorladığın zamanı hatırlamıyor musun? Biz bakmadığımız zamanlarda paramızı çalardın."

"Nerede kalmıştım?" Hugh, son yirmi dört saat içinde neredeyse diğerleri kadar yaşlanmış olan penguen Harold'ın etrafına koruyucu bir kol koyarak soruyor; kanatlarından biri kar yüzünden parçalanmış ve vücudunun geri kalanı buruşmuş ve yırtık pırtık.

Connor, Rosie'nin patates kızartmalarından birini çalmak için uzanırken, "Hâlâ bir bebektin," diyor. "Henüz nasıl hile yapılacağını öğrenmemiştin."

Rosie yuvarlak gözleri ve ciddi yüzüyle ona bakarak, "Eskiden bizimle yaşamam çok garip," diyor.

Connor kaşlarını çatır. "Bu neden garip?"

"Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor."

"Hatırlamıyorum," diyor Hugh ve Connor bir anda umutsuzca üzgün hissediyor. Küçük gümüş yüksüğünü tahtanın üzerinde döndürerek kendini toparlamaya çalışıyor ve tekrar kafasını kaldırdığında ikisi de şaşkın ifadelerle onu izliyor.

"Ağlıyor musun?" Hugh gözlerini kocaman açarak soruyor.

Connor başını sallar. "Bazen sizi gerçekten özleyorum çocuklar." "Biz buradayız," diyor Hugh.

"Yani genel olarak."

"Seni her zaman görüyoruz," diyor Rosie.

"Siz beni ayda bir görüyorsunuz."

Omuz silkiyor. "Daha fazla gibi geliyor."

Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu söylemek imkansızdır.

Connor sormamaya karar verir.

Zar atma sırası Hugh'a ve zarlardan biri masadan fırlar. Çocuklar zarı bulmak için eğilirken Connor arkasına yaslanır ve Jude'un bu sabah onlara anlattıklarını düşünür. Annesinin Jude'a yardım etmek için diğerleriyle olan ilişkisinden vazgeçmiş olmasını iç karartıcı bulması gerektiğini biliyor. Ama garip bir şekilde, bu onu rahatlatıyor. Hayatı boyunca annesinin sanatını çocuklarından daha çok önemseydiğini düşünmüştü. Ama sonunda, en büyük fedakarlığı Jude için yaptığı ortaya çıktı. Sonunda, onu her şeyden daha çok önemsiyordu.

Hugh masanın altından çıkar ve haydut zarını tekrar tahtaya koyar. "Şimdi gidip Pac-Man oynayabilir miyiz?"

Connor cüzdanından birkaç banknot çıkarıp Rosie'ye uzatarak, "Hey," diyor. "Sizi sevdiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyoruz," diyor Hugh sırtarak, sonra penguen Harold'ı kaptığı gibi arkadaki antik görünümlü video oyunlarına doğru koşuyor.

Rosie başını sallar. "Bugün çok utanç verici davranıyorsun." Connor ciddiyetle, "Elimde değil," diyor. "Bu benim işim."

Gözlerini devirir ve kardeşini takip etmeye başlar, ancak bir dakika sonra geri döner ve Connor'ı şaşırtacak şekilde kollarını

kısa bir sarılmayla boynuna sarılıyor. Sonra, aynı hızla, tekrar gitti.

Annie iki elinde birer birayla belirdiğinde Connor hâlâ hafif bir gülümsemeye ona bakmaktadır. "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Masa oyununun kalıntılarını işaret ediyor. "Hile yapmayacağına söz verdiğin sürece."

"Hile yapmama gerek yok," diyor yanındaki sandalyeye oturarak. "Seni adil bir şekilde yenebilirim." Biralardan birini ona doğru itiyor. "Bunu kullanabileceğini düşündüm. Büyük bir sabahtı."

Connor uzun bir yudum alır, sonra bardağı bırakır. "Sıra dışı Endicott'ların hayatından bir gün daha."

"Kim uydurdu bunu?" Annie kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Annem," diyor ve Monopoly kutusunun içinde yuvarlanırken buldukları güdük kalemi kapıp yeşil kâğıt peçeteye bir şeyler karalamaya başlıyor. "Bu biz küçükken oldu. Hiçbirimiz henüz olağanüstü değildik. Sanki bunu o istemiş gibi." Başını kaldırıyor ve çocukların Pac-Man konsolunun etrafında toplandığı yere doğru bakıyor. "O bunu göremedi."

"Neyi gördün?"

Connor peçeteye dönerek, "Asıl olağanüstü kısım," diyor. "Eğer öyle olsaydı, asla gitmezdi." Bir an duraksıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Ben de gitmemeliydim." Başını iki yana sallıyor. "Onca zaman uzak kaldın ve bunun ne kadar korkunç olduğunu görmelisin."

"Ne?"

"Nashville'de yazdığım şeyler. Utanç verici." "Eminim düşündüğün kadar kötü değildir."

"Güven bana," diyor. "Bu daha kötü."

Teksas'tan birkaç ay sonra Frankie'den aldığı bir mektubu hatırlıyor, araba, yangın ve tüm o dağınık ayrılıktan sonra. *Bazen bir gün bir kitapçıya girip raflarda onun yazdığı bir romanını göreceğimi ve ne kadar gurur duyacağımı düşünüyorum.*

Bunu sadece onun için mi yapmıştı?

Hayır. Ama bu da onun bir parçasıydı.

"Sorun şu ki," diyor Annie'ye, "yazabileceğim en doğru kitabı zaten yazdım."

"Bunun kişisel olduğunu düşünmüştüm" diyor. "Doğru değilmiş."

"Tamam, beni yakaladın," diyor gülümseyerek kalemını kaldırarak. "İkisi de. Gerçi sanırım artık o kadar da doğru değil. Yangını annemizin çıkardığını sanıyordum. O yüzden öyle yazdım."

"Peki," diyor Annie, "bunu her zaman bir devam filminde çözebilirsiniz. Sadece bu hafta sonu bile yeterince malzemeniz olacak."

Gülüyor. "Belki bir gün. Belki de olmaz. Belki de bir tür soygun kitabı yazarım. Ya da bir burbon içki fabrikası hakkında bir gizem. Ya da gecelerini bir rıhtımın ucundaki yeşil ışığı izleyerek geçiren zengin bir adam hakkında bir hikaye çünkü-"

Annie başını sallar. "Sanırım bu daha önce de yapıldı." "Öyle mi?

Tamam, bu değil o zaman. Ama bir şey var."

"Bir şey," diye kabul ediyor.

Peçeteye çizmeye devam ediyor. "Sanırım," diyor bir süre sonra, "biraz sıkışmış durumdayım."

Gülümsüyor. "Bunu kabul etmek sıkışmışlıktan kurtulmanın ilk adımıdır." "Öyle umalım."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" der ve Connor başını kaldırıp ona bakar. Gözleri sıcaklıkla doluydu. "Son yirmi dört saattir ailenle birlikte olmak, aldığım tüm antropoloji derslerinden çok daha iyiydi."

"Kesinlikle incelenmeliyiz," diye başını sallayarak onaylıyor.

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?" Peçeteyi işaret ediyor. "Neden Michigan eyaletini çiziyorsun?"

Connor onun haklı olduğunu görmek için aşağı bakıyor. Çocukken mükemmelleştirdiği bir bu, büyük boy bir eldivenin hali, matematik derslerinde dikkatini vermesi gerekirken defterlerinin kenarlarına çiziyordu, önce başparmak, sonra el, sonra

daha düzensiz olan Yukarı Yarımada'ya doğru bir iplik çilesi gibi uzanır.

"Huh," diyor, ona bakarak. "Eski alışkanlık."

Dağınık kartlarıyla Monopoly tahtasını işaret ediyor. "Bilirsiniz, bazen kaybolduğunuzda yapabileceğiniz en iyi şey en başa dönmektir."

"Aslında bu pek de iyi strateji değil ama demek anlıyorum," diyor sırtarak. "Çok zekisin, bunu biliyor muydun?"

Gülümsüyor. "."

"Ve çok güzel," der, daha iyi düşünmeden ve öne doğru eğilir ve onu havaalanında gördüğü ilk andan beri yapmak istediği şeyi yapar: onu öper. Gürültülü barın, müziğin ve kahkahaların, etraflarındaki seslerin yükselip alçalmasının ortasında bile, gözlerini kapatıp onu öperken kalbinin atışını duyabiliyor.

Havayı keskin bir gürültü böldüğünde hâlâ dünyanın geri kalanından habersizdirler. Connor o kadar ani bir şekilde arkasına yaslanır ki neredeyse sandalyesini devirecektir ve Annie şaşkın bir şekilde güler, yanakları kızarmış bir şekilde karışıklık içindeki bara bakar. İnsanların yarısı kıpırdamadan durmakta, diğer yarısı ise hâlâ içmeye ve dans etmeye devam etmekte, sanki bu sadece arka plandaki bir gürültü gibi devam etmektedir.

"Yanlış alarm mı?" Annie, Connor'ın kokuyu aldığı anda, dumanın keskin tadını duyduğunu söyler.

"Hayır," diyor sandalyesinden fırlayarak. "ama."

Elini tutuyor ve kapıya doğru ilerlemeye başlayan kalabalığın arasından arka duvardaki video oyunları sırasına ulaşana kadar onu sürüklüyor.

Rosie gözlerini önce ona, sonra da Pac-Man'in bir dizi renkli hayaletten kaçtığı oyuna çeviriyor. "Bu gerçek mi? Biz-"

"Evet," diyor Connor, Annie'nin elini bırakıp buruşmuş bir Harold'ı tutan Hugh'u kollarına alıyor. Rosie telefonunu duvara dayadığı şarj yerinden çeker, içlerinden sadece biri

çok aranan bir çıkışa doğru konuşmak için. Sonra Connor onları bir insan kalabalığının ortasında çıkışa doğru yönlendirir, duman kokusu burun deliklerini yakar, kalbi göğsünde sıkışır. Tek istediği dışarı çıkıp kara, temiz havaya ve güneş ışığına karışmak, sadece tehlike hissini değil, onu bu bardan kovalayan anıyı da geride bırakmaktır.

Kapıya doğru iterken dağınık bağrıışmalar ve giderek artan bir sıcaklık hissi vardır. Hugh'nun kolları boynuna sıkıca sarılmış, kalbi Connor'ın göğsünde hızla atıyor. Rosie ve Annie hemen önündedir ve duman kokusu güçlendikçe daha hızlı hareket etmelerini ister.

Sonunda kapıya ulaştıklarında, temiz mavi hava ciğerlerine bir bıçak gibi saplanıyor, ama bunun için minnettar, hepsi için ve tökezleyerek ilerliyor, bir grup insanın etrafından dolaşıyor ve otoparkın açık bir alanına giriyor, yüzünün yan tarafından bir ter damlası damlıyor.

Hugh'yu karın üzerine bırakır ve ellerini dizlerinin üzerine koyar. "Baba, iyi misin?" Rosie, Hugh yutkunurken sorar.

Bir elini kaldırdı. "Ben iyiyim."

Ama tekrar doğrulduğunda, üçü de ona endişeyle bakıyor.

Önce karlı yola, sonra da alarmin hâlâ çalmakta olduğu binaya bakar. "İtfaiye araçları karda bile ilerleyebiliyor mu?" diye soruyor aceleyle ve Annie ona sempatik bir bakış atıyor.

"Sanırım sadece bir yağ yangını," diyor. "Eminim çoktan söndürmüşlerdir."

"Nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor. "Ama mutfaklarda çalıştım ve bu oluyor
-"

"Daha uzağa gitmeliyiz," diyor Connor, çocukların her birini omuzlarından tutup yola doğru yönlendirerek. Onu takip ediyorlar, Connor'ın aşırı paniğinden korkuyorlar, buzun üzerinde kayıyorlar

Kalabalığın dış kenarlarına ulaşana kadar, sırtlarını yarı gömülü bir arabaya dayayarak dururlar.

Annie elini Connor'ın omzuna koyar ve Connor irkilir. "İyi olduğuna emin misin?"

"Burada onlarla kalabilir misin?" diye sorar, Roddy ve Winston ile Gemma ve Jude'u bulmak için kalabalığı tarar.

Jude.

Cevabını duymayı beklemeden aceleyle uzaklaşır.

Toplanan kalabalığın arasından geçerken başka kimsenin endişeli görünmediğini fark eder. İnsanlar biralarıyla ayakta duruyor, soğuğa karşı ayaklarını yere vuruyor, diğerleri binadan çıkmaya devam ederken gülüyor ve şakalaşıyorlardı. Parti basitçe otoparka taşınmıştır.

Bir adam, "Manny'nin mikrodalgaya folyo koyduğu ve neredeyse burayı yaktığı zamanı hatırlıyor musun?" diyor ve bir diğeri başını sallayıp sırtıyor.

"Bunun sadece *bir* kez olmasına imkan yok!"

Connor, Winston'ı binanın tuğla duvarına dayanmış, çoktan ölmüş telefonunu işe yaramaz bir şekilde yumruklarken görür. Ama asıl aradığı kardeşleridir.

Asıl aradığı şey Jude.

Parmak uçlarında, hâlâ ararken bir kadın sesi "Her şey yolunda" diye bağırır ve bir tezahürat yükselir.

Kapıya yakın bir adam "Sıradaki içkiler benden" diyor ve herkes onu alkışlamaya başlıyor, sonra da ekliyor: "Şaka yapıyorum! Cindy beni öldürür!"

Olaylarda neşeli bir hava vardır, dar bir kaçış hissi değil, zaten olağandışı olan bir güne şenlikli bir kesinti hissi vardır. Diğer herkes için bu bir şaka, tehlikeyle bu kısa karşılaşma, ama Connor derinden sarsılmış hissetmekten kendini alamıyor ve renkli kayak ceketleri giymiş bir grup kadının yanından geçerken, tek kişinin kendisi olmadığını görüyor.

Orada, barın yanında duran benzin istasyonunun kenarında üç kardeşi duruyor. Onlar da en az onun kadar sarsılmış görünüyor.

İçeriye doğru yönelen insan seline karşı ilerliyor. Üstündeki bulutlar geri dönmüş, güneşi engelleyerek her şeye gümüşi bir hava veriyor; kar ve kenarlarındaki buzlar, ayak izi şeklindeki su birikintileri, çorba kıvamında ve gri.

Connor nedenini bilmese de midesinde kurşuni bir hisle oraya doğru ilerliyor. Yangın söndü. Tehlike sona erdi. Her şey yolunda.

Ama bunun tam olarak doğru olmadığını biliyor. En azından dördü için. Teksas'taki o geceden beri doğru değildi. Ve şimdi de kesinlikle doğru değil.

Yanlarına gittiğinde, yüzleri asık bir ona dönüyorlar.

"Yangın söndü," diyor.

"Güzel," diyor Roddy. "Bu çok iyi."

Rüzgâr hızlanır, yanaklarını yakar. Ayaklarını sürüyerek yürüyorlar, ellerini ceplerine sokuyorlar, birbirlerine biraz daha sokulurken bile birbirlerinin gözlerinden kaçıyorlar.

"Sarsılması zor," diyor Gemma, "öyle değil mi?"

Roddy başını sallar. "Ne zaman duman kokusu alsam..."

"Ben de," diye itiraf ediyor Connor.

Hepsi titreyen ve yüzü asık olan Jude'a bakar. Ellerini sanki uykuya dalmışlar gibi sallıyor ve küçük bir daire çiziyor.

"İyi misin?" Connor soruyor, ki bu ona saçma bir soru gibi geliyor. Gözleri neredeyse hararetle parlıyor ve nefes alış verışı düzensiz. Yine de başını sallıyor.

Gemma elini onun koluna koyarak, "Hey," diye söze başlıyor ama Jude omuz silkiyor.

"Özür dilerim," diyerek onlardan uzaklaşıyor. Gözleri yaşlarla doluyor. "Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Keşke bunu düzeltebilseydim. Keşke değiştirebilseydim." Kazağının yakasını tırmalıyor. "O gece

Hâlâ sürekli onu düşünüyorum. Hala rüyalarımda görüyorum. Sıcaklığı. O tadı." Gemma ona tekrar uzanmaya çalışıyor ama Jude . "Yapamam. Lütfen. Dokunmayın bana. ..." Gemma geri çekilir, endişelidir. "O arabanın içinde olmak korkunçtu. Ve sonra o oradaydı, penceredeydi ve ben... Her şeyi mahvetmek istememiştim. Sadece hepinizin bilmesini istedim." Büyük boy kazağının içinde küçücük görünüyor, yüzü perili. "Beni asla affetmezseniz ne yapacağımı o kadar çok düşündüm ki-"

"Jude," diyor Roddy sessizce, gözleriyle onu sabit tutarak. "Seni affediyoruz."

Connor başını sallar. "Onu şekilde yanında taşıyamazsın."

Gemma tekrar uzanarak elini Jude'un koluna koyar; bu sefer Jude ona izin verir. "Bırakmalısın," diyor. "Hepimiz öyle yapıyoruz."

Jude kısık bir sesle, "Hepiniz onu benim yüzümden kaybettiniz," deyince Connor başını sallar.

"Onu onun yüzünden kaybettik," diyor. "Bu seçimi o yaptı. Birden fazla kez."

Roddy başını sallayarak, "Boktan bir şey," diyor. "Asla boktan olmayacak. Ama en azından birbirimize sahiptik, değil mi? Hâlâ da öyleyiz."

"Nefes al, Jude," diyor Gemma ve o da alıyor, alıyor ve veriyor. "Bir şeyin yok."

Jude gözlerini Gemma'nıninkilerle buluşturmak için kaldırdığında yüzü değişir. "Öyle *misin*?" diye sorar telaşla ve Connor dönüp baktığında Gemma'nın alnında boncuk boncuk terler olduğunu görür, yüzü aniden solgunlaşmıştır.

Gemma aynı sakin ses tonuyla "Ben iyiyim," diyor ama sonra ifadesinde bir şey değişiyor. Yüzü buruşur, eli karnına gider. Connor yardım çağırmak için dönmeye başlamıştı ki, Gemma'nın yumuşak bir sesle, "Sanırım hastaneye gitmem gerekebilir," dediğini duydu.

Arizona

1998

O ,□□□□□ A ,□□□□□□□□□□□□□□□ bir kertenkele üzerinde.

Durup dışarı çıkana kadar fark etmediler, ta ki Jude yanlarına gelip kan donduran bir çığlık atana kadar. Diğerleri koşarak geldi ve zavallı yaratığın etrafında sıkı bir çember oluşturdu. Lastik bir şekilde onu ortadan ikiye bölmüştü ve her iki parçası da -baş ve kuyruk- hâlâ seğiriyordu. İzlemesi korkunçtu.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye hıçkırdı Jude ve Frankie başını salladı.

"Yapılacak bir şey yok," dedi. ". Gidelim."

Diğerleri de onu takip etmeye başladı ama Gemma yerinden kıpırdamadı. İşini görecektik kadar büyük bir taş bulana kadar otoparkın etrafına bakındı. Taşı adamın kafasına indirmeden önce derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Diğerleri yarı rahatlamış yarı korkmuş bir halde ona bakıyordu.

İlk darbe yeterli olmadı. İkincisi

de yetmedi.

Ona tekrar tekrar vurdu, her seferinde ağladı, ta ki sonunda adam hareketsiz kalana kadar.

Aylar sonra, fen dersinde kertenkelelerin kuyruklarını nasıl yenileyebildiklerini, nasıl , inanılmaz bir şekilde- böylesine önemli bir parçaları kesildikten sonra bile yaşayabildiklerini okudu ve başını ders kitabının üzerine koyup ağladı, ağladı, ağladı, ta ki şaşkın öğretmen onu hemşire odasına gönderene kadar.

Gemma

Kuzey Dakota

2025

E Ondan sonra her şey çok hızlı gelişir. Etrafında telaşlı bir hareketlilik vardır: Roddy elini sırtına koymuş, suya ihtiyacı olup olmadığını soruyor, Connor kalabalığın içinde doktor olup olmadığını anlamak için telaşla etrafına bakınıyor, Jude-Jude ise park yerine yanaşmış, lastikleri kar ve buzun üzerinde inleyen gümüş bir cipi işaret ediyor.

Ve tüm bunların ortasında Gemma çömelmiş, bir eli karda, gözleri kapalı, acısı içinde dalgalanıyor, ani bir kramp, önce buz gibi, sonra sıcak.

Ne olduğunu bilmiyor.

Ama bir şeylerin doğru olmadığını biliyor.

Kıpırdamadan durmayı, nefes alıp vermeyi, nefes alıp vermeyi dener. Ama içinde yükselen paniği durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

Mateo. Daha Mateo'yla konuşmadı bile.

Onu ankesörlü telefondan aradığında, telesekretere düşmeden önce birkaç kez çaldı ve sabırsız olduğu kadar sönük hissederek telefonu kapattı. Sadece ona haberleri vermek istemiyordu. Ya da bu anı onunla paylaşmak. Gerçi istiyordu. Şimdi -aniden, nihayet- bu bebeği ne kadar çok istediğini anlamıştı. Belki de bunu hep istemiş ama hiç umut etmemişti. Ya da belki de bebeğiyle ilgilenmek için onca yıla ihtiyacı vardı.

kardeşler ve şimdi buraya gelmek için. Belki de içinde bir şeyleri uyandıran bu hafta sonu, bu garip inişli çıkışlı hafta sonuydu.

Bilmiyordu.

Tek bildiği mutlu hissettiği idi. Ve bunu paylaşmak istiyordu.

Ama Mateo orada değildi. Son konuşmalarının üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu, onunla birlikte havaalanına giden trene bindiklerinden beri, dizleri vagonun sarsıntısında birbirine yapışmıştı. O'Hare'de , Mateo onun iki elini birden tutmuş ve uzun süre ona bakmıştı, koşuşturan insanlardan habersiz, ikisi de kıpırdamadan duruyordu.

"Her iki şekilde de," dedi ve Gemma gülümsedi.

"Her iki şekilde de," dedi, bu onların "*ne olursa olsun*" deme şekli idi.

Ne olursa olsun iyi olacağız.

Ne olursa olsun seni seveceğim.

Şimdi çenesini göğsüne yaslamış, hâlâ nefes alışını ölçmeye çalışıyor. Kan olup olmadığını kontrol etmekten korkuyor, en kötüsünün olup olmadığını öğrenmekten korkuyor.

Kısaca, "*Tabii ki*" diye düşünmesine izin veriyor. Elbette mutlu olduğuna karar verdiği an, mutluluğunun elinden alınacağı andır. Ama sonra gözlerini kapatıyor ve bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırıyor. Böyle şeyler her zaman olur, değil mi? Kramplar, ağrılar ve endişe dalgaları. Yine de, içinden başka bir sancı geçerken gözleri yaşarır ve eğilmiş, eli sırtında olan Roddy'ye bakar.

"Neler oluyor?" diye soruyor ve adam bir an paniklemiş görünüyor, sanki ondan lojistik sonuçlardan ziyade tıbbi sonuçları açıklamasını istiyor. Ama sonra gözleri park yerinin diğer tarafına kayıyor.

"Sanırım Jude bir araç üzerinde çalışıyor," diyor. "Ben ne ? İçeride oturmak ister misin? Bir bardak su ister misin? Sen..."

İyi olup olmadığını sormak istiyor. O da söyleyebilir. Ama ikisi de buna cevap veremeyeceğini biliyor. Henüz veremez.

Başını çevirdiğinde Jude'un koşarak yanlarına geldiğini ve buzda biraz kaydığını görür. Arkasında, Spencer Nolan cipin açık kapısının yanında durmuş, onlara endişeyle bakmaktadır. Gemma gözlerini kısarak anlamaya çalışır.

"Bu...?"

Roddy hafif bir gülümsemeyle, "Aracımız," diyor. Spencer'ın bir arabayla ortaya çıkması sihirli bir numara gibidir. Jude kayarak önlerinde dururken Roddy Gemma'nın ayağa kalkmasına yardım eder.

"Barmen yolun yaklaşık on mil yukarısında bir hastane olduğunu söyledi," diyor aceleyle. "Elektrikleri olup olmadığını bilmiyor ama en azından bir jeneratör olmalı, değil mi?"

Roddy kararlı bir şekilde, "Gidelim," dedi.

Jude Gemma'nın diğer kolunu tutar ve Gemma'nın doğrulmasına yardım ederken yüzünü buruşturur. Spencer ellerini pahalı görünümlü paltosunun ceplerine sokmuştur, ancak onlar yaklaşırken koşarak yanına gelir.

Gemma'nın arabanın arkasına binmesine yardım ederken Jude, "Biz hallederiz," diyor. Bir an için Roddy de binecekmiş gibi görünüyor. Ama sonra Gemma koltuğa doğru eğiliyor, yan tarafına doğru kıvrılıyor, dizlerini yukarı çekiyor ve Roddy tekrar doğruluyor.

Hâlâ dışarıda durduğu yerden Jude'a "Sorun yok," diyor. "Siz onu alın. Diğerleriyle birlikte sizinle orada buluşacağım."

"Ama senin araban yok ki," diyor Jude yolcu koltuğuna geçerken.

Roddy kaputa iki kez vurur. "Bir yolunu ."

Spencer kapıyı kapatır kapatmaz koltuğunda iki büklüm olur. "Gemma, resmi olarak tanışmadık, ama ben Spencer, ve sadece şunu söylemek istedim

."

"Şimdi sırası değil," diyor Jude ama bunu sevgiyle söylüyor, ön koltuğun üzerinden minnetle ona bakıyor. "Hadi gidelim."

"Doğru," diyor Spencer, kontak düğmesine basarak. "Elbette."

Gemma biraz doğruluyor ve ışıkları yanan gösterge paneline bakıyor. "GPS'in çalışıyor mu?"

"Öyle," diyor. "Senin telefonunun var mı?"

"Sanırım öyle," diyor bardak tutucularından birinde durduğu yerden alıyor. Ona uzatıyor. "Kimi araman gerekiyorsa ara."

Jude ona küçük bir gülümseme gönderiyor, sonra da sanki onu biraz yalnız bırakmaya çalışıyormuş gibi ön tarafa dönüyor. Mateo'nun numarası Gemma'nın ezbere bildiği tek numaradır ve çalmasını dinlerken umut ederek hızlıca çevirir. Ama Mateo bilinmeyen numaraları asla açmaz. Onu tekrar dener. Sonra tekrar. Sonra bir daha.

Sonunda, sesi son derece şüpheli bir şekilde cevap veriyor. "Alo?"

"Mateo," diyor Gemma, onun sesini duyunca gözleri yaşlarla doluyor. "Tanrı'ya şükür."

"Gem?" diyor, kelimenin içi rahatlamayla dolup taşıyor. "Çok endişelendim. Nerelerdeydin? İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyor otomatik olarak, ama sonra araba savruluyor ve karnına bir sarsıntı daha gönderiyor ve başını sallıyor. "Bilmiyorum. Ben hamileyim."

Bir duraklama var. Ve sonra: "Sen ciddi misin?"

Gemma başını sallar; sonra onu göremediğini fark ederek fısıldar, "Evet. Ama Mateo? Sanırım bir sorun var."

"Neredesin?" diyor aceleyle. "Geleceğim. Elimden geldiğince çabuk."

"Fırtına vardı ve bir yerin ortasındayız," diyor kelimeler yuvarlanarak. "Ama Jude beni hastaneye götürüyor."

"Kanaman var mı?" diye sorar ve kadın kot pantolonuna baktığında kanadığını fark eder. Tekrar ağlamaya başlar, bu sefer ciddi bir şekilde.

"Evet," diyor usulca.

"Tamam," diyor. "Ne ?"

Ön koltukta oturan Jude uzanıp Spencer'ın boştaki elini tutar ve Spencer yola önce bir süre birbirlerine bakarlar.

Gemma telefonda, "Sadece konuş benimle," diyor. "Lütfen. Bana bilim fuarından bahset. Kim kazandı? Yanardağ mı yoksa tüylü patates mi?"

"Şey," diyor Mateo ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyor, "buna asla inanmayacaksın ama aslında iğne deliği kameraydı. Kimse geldiğini görmedi. Silas S bu ayakkabı kutusunu aldı, bir tarafına bir delik açtı, diğer tarafına da bir kare kesti ve sonra onu bir lambanın önüne koydu ve..."

Gemma'nın altındaki deri koltuk yumuşak ve serindir ve Spencer sürülmemiş yollarda dikkatle ilerlerken tümsekleri . Bir kulağında motorun uğultusu, diğerinde Mateo'nun sesinin yatıştırıcı tınısını dinlerken göz kapakları ağırlaşıyor.

Uyandığında araba durmuştur. Jude kapıyı açıp Gemma'nın ayağına hafifçe vurduğunda soğuk bir hava esiyor. Gemma başını kaldırdığında Jude'un endişeli bir ifadeyle arabanın içinden ona baktığını görür. "İyi misin?"

Gemma doğrulup, "Sanırım ağrım geçti," diyor ama Jude'un ağzının kenarları asık kalmaya devam ediyor. Bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmek zor.

"Hadi," diyor Jude, Spencer'ın bir acil servisin tentesinin altına çektiği arabadan inmesine yardım ederek.

İçeride, bekleme alanındaki birkaç kişi evrakları dolduran Jude'a bakakalıyor. Gemma plastik bir bitkinin yanındaki sandalyeye oturmuş, bacağını gergin bir şekilde sallamaktadır. Spencer ayağındaki karları ezerek içeri girip yeni bir şaşkın bakışa yol açtığında, üçü birlikte oturabilecekleri bir yer bulurlar ve hiçbiri konuşmaz. Ama Gemma bir kez daha Jude'un Spencer'ın eline uzandığını görür.

Adı söylendiğinde, o ve Jude ayağa kalkar. Spencer cebini karıştırıyor ve telefonunu uzatıyor, endişeli görünüyor. "Her ihtimale karşı

Mateo'yu tekrar aramak istiyorsun."

"Teşekkür ," diyor ona minnettarlıkla.

Yalnız mı gideceği yoksa Jude'un da onunla birlikte mi döneceği konusunda hiçbir tartışma yaşanmadı. Gemma'ya bu anı günler önce anlatsaydınız, birlikte gitmelerini yadırgardı. Ama şimdi, olan biten her şeyden sonra, kız kardeşinin varlığından başka bir şey istemiyor. Böylece hemşireyi takip ederler, Jude'un kolu Gemma'nın beline gevşekçe dolanmıştır.

Kelimenin en gevşek anlamıyla böyle adlandırılabilir bir odaya götürülürler: bir yatak, bir sandalye ve birkaç makinenin bulunduğu küçük bir alanı çevreleyen bir perde. Hemşire Gemma'nın hayati değerlerini alıyor ve doktorun yakında geleceğine söz veriyor ve sonra ikisi de orada, etraflarındaki bipleme ve vınlama seslerini dinleyerek bekliyorlar. Jude'un gözleri endişeyle etrafta geziniyor, bir dizi zıplıyor.

"İyi misin?" Gemma yataktan soruyor ve Jude gülümsemeye zorluyor.

"Bunu sana benim sormam gerekirdi."

Gemma kendini ikna etmeye çalışarak, "Her şey yoluna girecek," diyor. "Hatta eğer..."

Jude endişeli görünse de başını sallar.

"Ama umarım..."

"Biliyorum," diyor Jude.

Doktor içeri giriyor ve Gemma yatakta yattığı yerden, sesi biraz titreyerek neler olduğunu anlatıyor. Doktor dış gebelik ya da düşük ihtimallerinden bahsederken Jude başının yanında duruyor ve annelerinin her hasta olduğunda yaptığı gibi elini saçlarında gezdiriyor ve bu sırada Gemma bu kadar önemsemesine asla izin vermemesinin sebebinin bu olduğunu düşünüyor, çünkü bu kadar kırılgan bir şey için kalp kırıklığına çok fazla yer var.

"Hazır mısınız?" diye soruyor kendi yaşlarında siyahi bir kadın olan doktor ultrason cihazını hazırlarken ve Gemma başını sallamayı başarıyor. O ve Jude başlarını yanlarındaki ekrana doğru eğiyor,

Ne aradıklarını tam olarak bilmeden bir şey, herhangi bir şey arıyorlar.

"Kalp atışı var mı?" Jude sesini biraz fazla yükselterek sorar ve doktor başını sallar.

"Bunun için çok erken," diye açıklıyor. "Ama arıyoruz-" Duraklıyor, ekrana yaklaşıyor. "İşte." Bulanık siyah-beyaz görüntüde yumurtanın sarısına benzeyen bir noktayı işaret ediyor ve gülümsüyor. "Doğru yerde, ki bu iyi bir şey. Ve görebildiğim kadarıyla kanama yok."

Gemma gözlerini kocaman açmış monitöre bakıyor. "Peki ...?"

Doktor birkaç düğmeye basıyor, sonra ultrason çubuğunu çıkarıyor. "Rahim ağzınız olabilir. Başka bir şey de olabilir. Ama her şey yolunda görünüyor."

"Ama acı...?"

"Bazı kadınların başına geliyor. Kanama da öyle. Düşündüğünüzden daha yüksek bir yüzde." Gemma'nın rahminin siyah beyaz küçük bir fotoğrafını yırtıyor, ortasındaki beyaz daire, tüm o karanlığın içinde küçük bir parlak nokta. "Her şey yolunda görünüyor. Önümüzdeki birkaç gün sakın olmanızı ve mümkün olan en kısa sürede normal doktorunuza görünmenizi tavsiye ederim."

Gemma'nın zihni yavaş ve karmakarışık, narin bir rahatlama duygusu kenarlarda dolaşmaya başlıyor. "Yani ben kesinlikle...?"

"Bir bebeğiniz olacak, evet," diye onaylıyor doktor gülümseyerek ve onun yanında Jude, Gemma'ya bakıyor.

"Bir bebeğimiz olacak," diyor.

Illinois

2014

W████ R ████████████████████ ,██████ hepsi onunla tanışmak için akın etti.

Babaları ve Liz'in de orada olması gerekiyordu ama sahile yaklaşan bir kasırga vardı, bu yüzden Savannah'dan uçuşları ertelendi. Bu da hastane odasına sadece Gemma, Roddy ve Jude'un, kolları çiçeklerle, balonlarla, minik oyuncaklarla, oyuncak hayvanlarla, çingiraklarla ve kitaplarla dolu çantalarla girdiği anlamına geliyordu.

"Tanrıya şükür Nicola'ya benziyor," dedi Jude, ama bu doğru değildi, de değil; mavi gözlerinden burnunun şekline ve mükemmel küçük çenesine kadar tamamen Endicott olduğunu hemen görebiliyorlardı.

Connor'a sarılıp Nicola'yı tebrik ettiler ve her biri sırayla dünyanın en sevimli burritosu gibi kundaklanmış olan Rosie'yi kucaklarına aldılar. Nicola onlara hikâyeyi anlatırken hemşireler içeri girip çıktılar: işe giderken takside suyunun geldiğini, Connor'ın derste telefonla arandığını ve öğrencilerine hayatlarında kendilerini bir şeye karşı çılgınca hazırlıksız hissettikleri bir an hakkında beş yüz kelime yazmalarını söylediğini; sonra da odadan kaçtığını.

Nicola, "Taksi şoförüne dağınıklık için temizlik ücreti ödemem gereken kısmı kaçırdı," dedi, "ama en azından doğum için zamanında buradaydı."

Connor ona bir öpücük vermek için eğilerek, "Bunu kaçırmazdım," dedi.

Sonunda, Nicola'nın göz kapakları titremeye başladı ve sonra - tam da ikisinin de henüz bebek bezi değiştirmeyi bilmediğine dair bir sohbetin ortasında uyuyakaldı, bu yüzden geri kalanlar odanın köşesinde, Doğu Nehri'ne bakan kanepeye Rosie'nin de aynı şeyi yapması uzun sürmedi; hepsi onun Connor'ın kollarında imrenilecek kadar derin bir uykuya dalmasını izledi.

Gemma ona bakarak, "Birdenbire dünyanın içinde olmak yorucu olmalı," diye fısıldadı. Connor'a baktı ve başını salladı. "Baba olduğuna inanamıyorum."

Roddy sırtarak, "Aramızda ilk üreyenin sen olduğuna inanamıyorum," dedi.

Connor gözlerini kızından ayırıp üçüne baktı. "Hepinizin burada olmasına çok sevindim."

Gemma güldü. "Başka nerede ki?"

Rosie gıcırdayan bir ses çıkarıp kollarında kıpırdandı ve hepsi sessizleşti, Rosie tekrar uykuya dalana kadar nefeslerini tuttular.

"Yepyeni bir Endicott," dedi Jude şaşkınlıkla. Yüzü şefkat dolu bir ifadeyle bebeğe baktı. "Aileye hoş geldin, evlat."

Gemma gülümseyerek, "Burası iniş yapmak için oldukça uygun bir yer," dedi.

Connor onlara gülümseyerek, "O kadar da kötü değil," dedi. "Aslında, oldukça harika."

Connor

Kuzey Dakota

2025

O Gemma ve Jude gittikten sonra -her şey bir yana, Spencer Nolan'ın kullandığı bir arabayla hastaneye götürülürler- geri kalanlar barın içinde durup ne yapacaklarını .

"Unutmayın," diyor Connor toplanan gruba, her ne kadar bu hafta sonuyla ilgili her şey kontrolden çıkmış gibi görünse de, kendinden emin bir hava yansıtmaya çalışarak, "kötü fikir yoktur."

"Otostop çekebiliriz," diye öneriyor Rosie.

"Tamam, bu kötü bir fikir."

Barda hâlâ hafif bir duman kokusu var ama Connor bunun farkına bile varmıyor. Alarm şimdiden uzak bir anı gibi görünüyor. Gemma'nın olası düşük haberinin şokunu atlatmaya çalışıyor.

Araba gittikten sonra Roddy'ye, "Hamile olduğunu bilmeyen bir tek ben miydim?" sormuştu.

"Kendisi de yeni öğrendi," dedi çaresiz bir omuz silkmeye. Şimdi, bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışırken, Roddy ve

Winston kendilerini olabildiğince birbirinden uzakta konumlandırmış, vücutları birbirinden uzaklaşmış, yüzleri soğukkanlı, sanki her biri şu anda başlarından her ne geçiyorsa kimin en olgun olabileceğine dair hayali bir yarışmada diğerini geçmeye çalışıyormuş gibi. Aralarında, Hugh penguenin turuncu ayaklarından birini bir sakız parçasıyla yeniden tutturmaya çalışıyor, Rosie üzerinde ALKOL: TERAPİDEN DAHA UCUZ yazan ahşap bir direğe karşı selfie çekiyor ve

Annie, Connor'a dikkat dağıtacak kadar yakın durmaktadır ve yüz ifadesini okumak zordur. Gemma için mi endişeleniyor yoksa kendisine ait olmayan bir aile dramının içine nasıl bu kadar girdiğini mi merak ediyor anlayamıyor. Her iki durumda da, onun burada olmasından memnun.

"Otoparktan bir araba çalabiliriz," diye öneriyor Hugh ve Connor inliyor.

Sonunda, tek gerçek seçeneğin geldikleri yoldan geri dönmek olduğuna karar verirler: yürüyerek. Ya da kar ayakkabılarıyla. Ya da kayakla. Ve böylece bir kez daha toparlanıp ekipmanlarını toplayarak, yorgun bacakları çamur ve karla sıvanmış, yüzleri terden boncuk boncuk olmuş bir halde kulübeye doğru uzun bir yürüyüşe çıkarlar.

"O iyi olacak mı?" Rosie, Connor'a bir tarlanın kenarı boyunca ilerlerken soruyor. Uzakta, birkaç inek çamurla kaplı karda geziniyor ve bir karga gürültüyle bir çitin demirinden havalanıyor.

"Sanırım," diyor Connor boğazındaki yumrunun arasından.

"Bebek olacak mı?"

Ona doğru bakar. "Bilmiyorum."

"Bir kuzenimin olması güzel olurdu," diyor ineklere doğru bakarak ve Connor uzanıp omzunu sıkıyor.

Kulübe görüldüğünde, verandanın ışıklarının açık olduğunu görürler.

"Güç!" Hugh, sanki bir video oyununda seviye atlamış gibi kollarını pompalayarak merdivenlerden yukarı koşuyor.

Rosie şarjı dolu olan tek telefonunu kaldırıyor. "Ve barlar!"

"Tanrıya şükür," diyor Roddy, kayaklarını bırakıp arkasından atlayarak.

İçeride, oturma odasının ışıklarını açarlar, prizleri, şarj aletlerini ve bitmiş telefonları ararken gülerler. Jude yollarını ayırmadan önce onlara Spencer'ın numarasını vermişti ve Connor şimdi Rosie'nin telefonundan deniyor. Ama çalıyor da çalıyor, cevap yok.

"Tamam," dedi. "Toparlanalım, arabaları yükleyelim ve onlarla hastanede buluşalım. Buradan defolup gitme zamanı."

Çocuklar üst kata çıkar ve Annie kulübeyi kapatmak için dışarı çıkar. Connor oturma odasını toplarken, buzdolabını boşaltan Roddy ile tezgahları silen Winston'ın birbirlerine yaklaşmaya başladıklarını gözlemlemekten kendini .

"Biliyor muydun?" Winston, solmakta olan bir marul kabını çöp torbasına atarken omuz silkmekte olan Roddy'ye sorar.

"Bu sabah onunla birlikte hamilelik testi yaptırmaya gittim," diye itiraf ediyor. "Ama pozitif olduğunu yeni öğrendim."

Winston başını sallar. "Harika bir anne olacak."

"Zaten ," diyor Roddy biraz sertçe.

Connor, Hugh'nun sweatshirtlerinden birini katlarken dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışıyor. Roddy buzdolabını karıştırmaya devam ederken ve Winston daha fazla konuşmak için bahane aramaya devam ederken uzun bir sessizlik olur.

"Döndüğümüzde," dedi sonunda, sesi biraz sertti, "siz gidene kadar Gavin ve James'in yanında kalabilirim düşünüyordum."

Roddy buzdolabından geriye yaslanıp ona bakıyor, yüzü şaşkınlıkla kazanmış. "Kanepelerinde mi?"

"Artık bir misafir odaları var, hatırladın mı? Bebek yüzünden daha büyük bir yere taşındılar."

"Doğru," der Roddy, sonra başını sallar. "Hayır, ben gitmeliyim. Zaten gidecek olan benim."

"Evet ama toparlanıp hazırlanman gerek. Evde olmalısın."

Şu anda koltuk minderlerini kabartmakla meşgulmüş gibi davranan Connor, daha fazla sessiz kalmaya dayanamıyor. Bu kibar ilgi gösterisi onun için çok fazla. Elleri kalçalarında mutfığa doğru döner. "Lütfen bana siz iki palyaçonun gerçekten ayrılmadığını söyleyin."

Roddy ve Winston, bunca zamandır yalnız olmadıklarını fark ettiklerinde şaşırmış gibi birbirlerine bakarlar. Sonra birbirlerine dönüp bakarlar ve bir şeyi tartarlar.

"Sanırım biraz ara veriyoruz." Roddy bunu kelimeleri test ediyormuş gibi söylüyor, sanki henüz nasıl konuşacağını bilmediği bir dil gibi.

Winston başını sallar. "Doğru," diyor. "Bir mola."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey," diyor Connor kesin bir ifadeyle. "Birbirinizi seviyorsunuz, değil mi?"

Bir kez daha bakışırlar. Sonra ikisi de başını sallar.

"O zaman Tanrı aşkına," diyor sinirli bir şekilde, "bir yolunu ."

"Ne zamandan beri ilişkiler konusunda uzman oldun?" Roddy böyle deyince Connor gözlerini Annie'nin eve doğru yürüdüğü pencereye diker.

"Uzman diye bir şey yoktur," diyor. "Sadece deneyen ve denemeyen insanlar vardır. Ve size söz veriyorum ilki daha iyidir."

Onlar daha fazla bir şey söyleyemeden kapıya doğru atılır. Annie hâlâ kulübeden avluya geçmektedir ve onun ahşap verandadaki ayak seslerini duyunca başını kaldırıp bakar, yüzü gülümsemeyle dolar.

"Hey," diyor aceleyle merdivenlerden inerken. "Düşünüyordum da, bugünün geri kalanı ailem, hastane, dönüş yolu ve çocuklar yüzünden berbat geçecek ve sonra muhtemelen sabah uçmaya çalışacağız ve-"

"Connor?" Annie boşluğu kapatırken, "Connor," diyor. "Öyle mi?"

Ellerini adamın omuzlarına koyup onu öpüyor ve adam bir an sonra sırtarak geri çekilmeden önce kollarını kadının beline doluyor.

"Bu benim hamlem olacaktı."

"Çok uzun sürdü," diyor ona. "Ve çok fazla konuşuyordun." "Mesleki tehlike," diyor adam; sonra onu tekrar öpüyor.

Daha sonra yukarı çıktığında çocuklar toparlanmamıştı. Yatakta oturmuş, Rosie'nin telefonunda geziniyorlardı. Connor yanlarına geldiğinde, Hugh çok hırpalanmış penguen Harold'ı yüzüne yaklaştırır ve bir fotoğraf çeker.

Hugh memnun bir şekilde başını sallar ve telefonu kız kardeşine geri verir. "Artık herkes elimde."

"Harika," diyor Connor, Rosie'nin omzunun üzerinden bakarken, o da lekeli telefonundaki fotoğrafları karıştırıyor: Harold ve Hugh marshmallow kızartırken, Harold Roddy ile karda, Jude Harold'a öpücük verirken, Gemma kanadını sallıyormuş gibi yaparken, Winston kolunu küçük bir inşaat kâğıdına dolamışken, Harold ve Rosie O'Brien's'da Pac-Man oynarken. "Gerçi pek de tatildeymişiz gibi görünmüyor."

Hugh fotoğraflardan birine gözlerini kısarak bakıyor. "Evet, öyleyiz."

"Elbette, sadece... bunlar ailemizle birlikte Harold'ın hepsi. Her yerde olabiliriz."

"Ama biz değiliz," diyor Hugh basitçe. "Biz buradayız."

Nedense bu, Connor'ın boğazının neden olur.

Buradayız, diye düşünüyor ve oğlunu kucaklıyor.

"Baba, Harold'ı eziyorsun," diyor Hugh ve Connor gülerek bırakıyor.

"Tamam, ikinizin beş dakikası var," der; sonra koridora çıkar ve Roddy ile karşılaşır. "Hey, sen Jude'u toparla, ben de Gemma'yı halledeyim."

Roddy inliyor. "Jude'un en az iki kat daha fazla eşyası var."

Connor sırtarak, "O senin ikizin," diyor ve yolları tekrar ayrılıyor.

Connor Gemma'nın odasında hızlıca dolaşır, eşyalarını gelişigüzel bir şekilde bavuluna atar, daha sonra bu konuda ona zor anlar yaşatacağını bilmektedir. Banyoda, tezgahın üzerinde pozitif hamilelik testini bulur ve her şeyin yolunda gitmesi için küçük bir dilek tutar - dua etmeye en yakın şey -.

Nicola ile Rosie'yi öğrendikleri geceyi hatırlıyor, yatakta yan yana oturduklarını, gergin ve tedirgin bir şekilde zamanlayıcının çalışmasını beklediklerini, tüm hayatlarının değişip değişmeyeceğini görmek için beklediklerini. Onları denemeye iten Nicola'ydı. Connor çocuk istemediğinden değil, istiyordu ama belli belirsiz, uzak bir şekilde. O zaman bile, önemli olan konularda adım atamayacağından, yetiştirilme tarzının onu böyle ciddi bir çabaya hazırlamadığından, onları mahvedecek kişinin kendisi olacağından endişeleniyordu. Elbette öyle de oldu. Ama şimdi bunun sadece anlaşmanın bir parçası olduğunu, zaman içinde kendini tekrar eden, sonsuz ve kaçınılmaz bir model olduğunu anlıyordu. Rosie kanepeden düştüğünde daha dikkatli olmalıydı. Hugh'nun kafasını ofisindeki bir kirişe çarptığında menajeriyle telefonda konuşuyordu. Bir keresinde onlara öğle yemeği verene kadar tavuğun son kullanma tarihinin geçtiğini fark etmemişti. Eczaneye gönderildiğinde yanlış markalarla geri döndü. Evet demesi gerekirken hayır, hayır demesi gerekirken evet dedi. Çok fazla ya da çok az övgü verdi. Hayal kırıklığından onlara bağırdı. İş başında sayılamayacak kadar çok kez uyuyakaldı. Ama tüm ebeveynler böyle değil miydi?

Belki de. Ama tüm ebeveynler gitmez.

Gemma'nın bir daha asla görmek istemeyeceği bir şey mi yoksa sonsuza dek saklamak isteyeceği bir şey mi çıkacağını merak ederek hamilelik testine bakar. Bir iyimserlik patlamasıyla, dikkatlice bir peçeteye sarar ve ikincisi olmasını dileyerek tuvalet çantasına koyar.

Herkes eşyalarını topladıktan sonra bavulları dışarı çıkarırlar ve Connor verandada bir süre duraklar. "Gittiğim için biraz üzgün olmam garip mi?" diye soruyor Annie'ye, o da başını sallıyor.

"Evet," diyor ama elini tutup sıkıyor ve onun anladığını biliyor.

Her şeyi yükleyip iki arabaya ayırdıklarında öğleden sonra olmuştur ve gün ortası güneşi görevini yerine getirerek yollardaki karın çoğunu eritmiştir. Connor çaresiz bir şekilde

Annie, Winston ve Roddy'nin yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bildiği için kardeşiyle birlikte gitmeye gönüllü olur ve çocuklar da onlarla birlikte gelir.

Roddy arabayı, öğleden sonra ışığında kayrak grisi olan göle doğru uzun, karla dolu yolda yavaşlatırken, Rosie arka koltuktan küçük bir çığlık atar.

"Ne?" Connor dönerek soruyor. "Bir şey mi unuttun?"

"Hayır, az önce *Spencer Nolan*'dan bir mesaj aldım." "Ne?

Sen nasıl-"

Yine ciyaklıyor. "Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor!"

"Gemma ile mi?" Roddy soruyor.

Rosie başını sallar.

"Evet!" "Peki ya

bebek?"

"Evet!"

Connor kaslarının gevşediğini hisseder ve Roddy ile rahatlamış bir bakış alışverişinde bulunurlar. "Tanrıya şükür," diyor ve sonra sırtarak Rosie'ye dönüyor. "Spencer ve Nolan'a Portree'de görüşeceğimizi söyle."

Arka koltuktan bir ciyaklama sesi daha geliyor ve ardından daktilosunun klik sesi duyuluyor.

Teksas

2001

L , polis Frankie'yi götürmüştü, arabanın için için yanan kabuğu da çekilmiş, her şeyin asfaltta yanık bir lekeden başka bir şey kalmamıştı. Sağlık görevlileri Jude'un kolundaki yanığa pansuman bitirdikten sonra, Jude, Roddy ve Connor Gemma'nın bakımına emanet edildi. Jude odalarına döndüklerinde uzun bir duş aldı -o kadar uzun sürdü ki diğerleri endişelenmeye başladı- ve sonunda bir buhar bulutu içinde, yüzü islerden arınmış olarak çıktığında konuşmayı reddetti, yatağa süründü ve onlar endişeli bakışlar atarken diğerlerine sırtını döndü.

Frankie gece bir ara döndü ama o sırada hepsi uyuyordu. Marihuana bulundurmakla suçlanmıştı ve bu suçun cezasını kendi başına ödeyemeyecek kadar büyük bir para cezası vardı. Babaları bunu karşılamayı kabul etti ve sonra o ve Liz

-O sırada sadece altı aydır hayatında olan Connor, bir sonraki Dallas uçağına yer ayırttı. Oraya vardıklarında Connor babasının yüzüne bir kez baktı ve kendisinin de aynı şekilde hissetmesi gerektiğini anladı: taş suratlı ve öfkeli. Ama bunu yapamadı. Annesinin arabası yoktu, neredeyse hiç parası yoktu ve gidecek bir yeri de yoktu. Aptalca, dikkatsiz ve bir şey ve bu çok kötü bir şekilde geri tepmişti, ama okuduğu kitaplardan insanların çok daha kötüsünü yapabileceğini biliyordu ve motelin dışında durup o soğukta kazağını kendine çekişini izlerken kalbi kırılğan hissediyordu.

Teksas sabahı sanki onu her şeyden korumaya yetecekmiş gibi sıradaki geliyordu.

"Annenize veda ," dedi babaları ve o zaman bu sözlerin ne anlama anlamadılar, bunun onu son kez görecekleri an olacağını bilemezlerdi. Bilselerdi belki daha farklı davranırlardı; belki ona daha uzun süre sarılırlar, daha sıkı sarılırlardı. Belki de sarılmazlardı.

Connor önce davranarak onun kollarına girdi ve burnunu omzuna gömdü.

"Yazmaya devam et," dedi ona sertçe, ayakları sırtındayken. "Asla durma."

Başını salladı, kelimeleri boğazında düzgünce sıralanmıştı. Ama onları söyleyemedi.

Sıra Roddy'ye geldiğinde ona da fısıldadı, sonra daha sıkı sarıldığı Gemma'ya ve son olarak da kendini Frankie'nin kollarına atmadan önce hıçkırmaya başlayan Jude'a. Frankie küçük kızının saçlarını düzeltirken uzun süre usulca mırıldandı.

Ve sonra bu kadar.

Yıllar sonra, Connor'ın editörü The Almost True Story of the Astonishing Atkinsons'ın ilk taslağını okuduktan sonra, kitabı ne kadar beğendiğini söylemek için onu yemeğe çıkardı.

"tek bir şey var," dedi çatalını Niçoise salatasının üzerinde gezdirirken. "Anne o gece kızının önünde neden esrar içiyordu?"

Connor kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece karakter dışı görünüyor," dedi. "Ve belki de olay örgüsü açısından biraz fazla uygun, anlıyor musunuz? Hikayede bunu yaptığı başka bir yer yok."

Masanın karşısında Connor kitabı düşünmüyordu. Annesini, o gece arabadaki Jude'u, dumanı, külü ve her şeyin sonunu düşünüyordu ve en küçük, en silik soru işareti kafatasının arkasında derinlerde bir yere yerleşti.

Roddy

Kuzey Dakota

2025

O Portree'ye dönerken çocuklar arka koltukta uyuyakalır. Roddy farkına bile varmaz; elleri direksiyonda, omuzları kaskatı kesilmiş, boş arabayı süpüren farlara odaklanmıştır.

Neyse ki kardan temizlenmiş olan otoyol.

Bir süre sessizce yol aldıktan sonra, "Sence," diye soruyor, "ilişkiler konusunda bu kadar kötü olmamızın nedeni annem mi?"

Connor bir an bile düşünmeden "Evet," diyor. "Gerçi babam da tamamen kontrolden çıkmıştı, bu da muhtemelen yardımcı olmadı. Ama artık hepimiz birer yetişkiniz. Bu noktada onları suçlamadan kendi işimizi kendimiz halledebilmeliyiz."

Roddy ona bakar. "Annie ile yaptığın şey bu mu? Kendini toparlamaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diyor gülümseyerek. "Sadece ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Roddy, "Bu çok hoş," der ve Connor başını sallar.

"Bakın, ben bir yazarım, yani işim gözlem yapmak," diyor, "ve Winston'la her şeyi berbat ettiğinizi gözlemlemekten kendimi alamıyorum. Ve daha önce her şeyi berbat etmiş biri olarak

-Aslında birçok kez sana bir kardeş tavsiyesi borçlu olduğumu hissettim. O da şu: Kafanı kıcıından çıkar. Senden seçmeni istemiyor.

onunla futbol arasında. Sadece bu pazarlıkta onu da düşünmenizi istiyor."

"Nereden biliyorsun?"

Connor, uykusunda bile telefonuna sarılan Rosie'ye parmağını sokuyor. "Yürüyen bir dedikodu dergisi gibi."

Roddy, gözleri önündeki yolda, "Onu düşünüyorum," diyor.

"Bilmiyorsun," diyor Connor, ama bunu nazikçe söylüyor. "Kariyerinin sonu hakkında o kadar paniklemişsin ki gerçekte neler olduğunu bile göremiyorsun. Bence evet demeyeceğinden, gitmeni kabul etmeyeceğinden o kadar endişelendin ki, ona bu duruma ayak uydurması için bir şans bile vermedin. Ama Winston Londra'da dünyanın en harika iş teklifini alsa ve önce seninle konuşmadan geri dönmeye karar verse, sen de kendini çok kötü hissederdin."

"Belki," diyor Roddy, biraz huysuzca. "Ama eğer gerçekten istediği buysa, bu konuda onunla kavga etmezdim."

"Belki de senin sorunun budur," diyor Connor, bakışlarını tekrar pencereye, dünya kararırken yolun kenarlarında beliren ışık çizgilerine çevirerek. "Belki de onun için daha fazla mücadele etmeliydin." Bir duraksama oldu; sonra ekledi: "Nasıl savaşılabacağını tamamen unutmuş ve şimdi Nashville'de bir stüdyo dairede tek başına yaşayan biri olarak söylüyorum bunu."

Bir kamyon yanlarından geçerken araba titriyor, tuz zerrecikleri savuruyor. Yukarıda, düz gri gökyüzü tamamen boş, fırtına tarafından temizlenmiş. Bir çıkıştan geçiyorlar ama sürmeye devam ediyorlar, Hugh arka koltukta usulca horluyor.

Roddy direksiyonu daha sıkı kavrayarak, "Bu onun fikriydi," diyor. "Mola vermek."

Rosie arka koltuktan, "Öyle demek istemedi," diye sesleniyor ve ikisi de şaşkınlıkla yarım dönüyor. Öne doğru eğilir, yüzü koltukların arasındadır. "Onu barda Annie'yle konuşurken duydum."

Roddy'nin kalbi bu sözler üzerine yerinden fırlar ama onu tekrar aşağı itmeyi başarır. "O zaman neden söyledin?"

"Çünkü ona ilişkiyi önemsemediğini söyledin."

"Ben öyle bir şey demedim," diyor, sesi kızgınlıktan çok paniğe kapılmış gibi çıkıyor.

Rosie başını sallıyor. "Düğünün büyük bir olay olduğunu söyledi, sen de bunun sadece bir parti olduğunu ve hiçbir şey ifade etmediğini söyledin, o da onun için öyle olduğunu söyledi, sen de belki de tüm bunları onun kadar önemsemediğini söyledin." Duraklıyor, sonra ekliyor: "Görünüşe göre."

Connor kızına bakmak için iki büklüm olur, etkilenmiştir. "Hiç muhabir olmayı düşündün mü? Ya da casus?"

"İlişkiyi kastetmemiştim," diyor Roddy. "Sadece düğünü kastettim. Ben düğünü onun kadar ."

Connor kaşlarını kaldırarak, "Bunun davanıza sandığınız kadar yardımcı olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Katılıyorum," diye ekliyor Rosie.

Roddy inliyor. "Onunla evlenmek istiyorum. Yemin ederim. Nasıl ve ne zaman olduğu umurumda değil. Onunla burada, Kuzey Dakota'da bile evlenebilirim."

"Belki de yapmalısın," diyor Connor.

Roddy kendine rağmen güler. "Bundan çok nefret ederdi," diyor, ama kalbi şimdi hızlı hızlı atıyor, çünkü neredeyse - neredeyse - ileriye doğru bir yol görebiliyor.

Benzin almak için durduklarında, Connor ve çocuklar mini markete girerler ve Roddy deponun dolmasını beklerken telefonunu çıkarır. Menajerinin telefonu açması sadece bir saniye sürer.

"Hey," diyor Zack. "Golden State'e gitmek için heyecanlanıyor musun?"

Roddy telefonu omzuyla kulağı arasına sıkıştırır ve üşüyen ellerini ceketinin ceplerine sokar. "Orası Kaliforniya. Florida ise Güneşli Eyaleti."

Zack kıkırdar. "Daha da iyi."

"Dinle," diyor Roddy, gaz sayacındaki rakamları izlerken. "Benim için bir arama yapmanı istiyorum..."

Diğerleri kucak dolusu atıştırmalıkla mini marketten çıktıklarında Roddy kapatmıştır. Ama tekrar yola çıktığında

Otoyolda, bardak tutucularından birinde duran telefonuna endişeyle bakıp duruyor.

"Neyin var senin?" Connor ağzına bir mısır cipsi atarak soruyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Roddy. "Sadece menajerimden bir konuda haber bekliyorum."

"Bu adamın Orlandodan sonra senin için planı ne?"

Roddy omuz silkiyor. "Henüz bilmiyorum. Konuşma konserleri, futbol kampları, spor yorumculuğu ve bunun gibi şeyler için pek çok talep alıyorum."

"Ciddi misin? Senin çirkin suratını televizyona çıkarmaya razılar mı?" Connor alay ediyor ve Roddy kolunu yumruklamak için uzanıyor, arka koltuktan çocuklar -şeker torbalarını karıştırırken sadece yarı dinliyorlar- kahkahalarla ciyaklıyorlar. "Sadece şaka yapıyorum. Harika ."

Roddy omuz silkiyor. "İster inanın ister inanmayın, bir kitaba bile ilgi vardı."

"Dostum," diyor Connor başını sallayarak. "Eğer benden önce bir kitap yazmayı başarırsan, yemin ederim seni asla affetmeyeceğim."

Roddy güler. "Merak etmeyin. Sanırım büyük ihtimalle koçluk yapacağım."

Connor ona sertçe bakar. "Gerçekten mi?"

"Evet, D3 okullarından ve asistan seviyesindeki bazı büyük programlardan ilgi gördüm. Ama muhtemelen Washington'da bir şeyler çıkana kadar beklerdim."

"Ve bu..." Connor soruyu formüle etmekte zorlanıyor gibi görünüyor. "Bu geri gitmek gibi hissettirmez mi?"

"Neden olsun ki?" Roddy şaşırarak soruyor. "Her zaman en çok sevdiğin şeyde başkalarının gelişmesine yardımcı oluyorsun." Omuz silkiyor. "Bana rüya gibi bir iş gibi geliyor."

Connor tekrar pencereye doğru döner. Bir süre sonra, "Ben de bunu düşünüyorum," diyor.

"Ne hakkında düşünüyorsun?"

"Öğretmeyi."

Roddy başını sallar. "Nashville'de mi?"

"Hayır," diyor Connor. "Neresi olduğuna inanamayacaksın bile." "Nerede mi?"

"Michigan."

Roddy şaşkınlıkla güler. "Vay canına. Bir daha eve dönemeyeceğini söylüyorlar."

"Sanırım yazar tıkanıklığı yaşayan ve yeni bir başlangıç yapmak isteyen insanlardan bahsetmiyorlardı," diyor alaycı bir sırıtışla. "Ama harika bir yüksek lisans programları var. Ve yılda sadece bir sömestr olacak."

"Yani hâlâ yazabilirsin."

Connor iç geçirir. "Teoride. Eğer bir sonraki adımın ne olacağını bulabilirsem." "Ve geri kalan zamanda Nashville'de mi olacaksın?"

"Hayır." Connor, aralarındaki koltuğa küçük şeker yığınları koymayı gerektiren karmaşık bir mesele olan şeker takasını ayarlamakla meşgul olan çocuklara bakıyor. "New York. Eve dönme vakti gelmiş gibi hissediyorum."

Rosie şekerden başını kaldırıyor. "Geri mi geliyorsun?"

Connor ona gülümsüyor. "Yılın büyük bölümünde, evet. Seni toplum içinde daha düzenli bir şekilde utandırmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Baba," diyor Rosie gözlerini devirerek, ama çikolata yığınlarına dönerken mutlu görünüyor.

Bardaklıktan Roddy'nin telefonu yeni bir mesajla çalar. Otomatik olarak telefona uzanır ama Connor onun yerine telefonu alır. "Zack Ramos'tan."

Roddy'nin nefesi göğsünde düğümlenir. "Ne ?" "*Üç gün*," diyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

Roddy gülerek elini direksiyona vurur. Cevap verme zahmetine girmez. Onun yerine ekrandaki haritaya bakar. "Portree'ye on mil var," diyor sırıtarak. "Hadi gidelim."

Roddy arabayı Portree Inn'in önüne çekip vitesi parka attığında biraz midesi bulanıyordu. Arabadan inerken ayağı takılır, buzlu kaldırımda savrulur ve Connor

Uyuyan Hugh'u yükseltici koltuktan kaldırırken ona garip bir bakış atıyor.

"İyi misin?"

Roddy, "Sanırım öyle," diyor ama bu pek inandırıcı gelmiyor.

Hanın lobisinin hemen ötesinde, ekose halılar ve kırık deri kabinlerin üzerine gelişigüzel asılmış, kasabanın eski zaman fotoğraflarıyla kaplı zengin yeşil duvarları olan rahat bir pub'ın girişi vardır. Odanın karşı tarafında, barın ve içki raflarının üzerinde, dev bir geyik kafası Roddy içeri girerken gözleriyle onu takip gibi görünüyor.

İlk gördüğü kişi Gemma'dır ve bir an için midesindeki düğüm çözülür. Onu gördüğünde sırtıyor ve iyi olduğundan emin olmak için geri adım atmadan önce onu kocaman bir kucakla sarmak acele ediyor.

"yok," diyor, yüzü mutlulukla aydınlanmış. "Ben iyiyim."

Ona bir kez daha sarılıyor, ayrılmaya başladığında bile bırakmıyor. Kadın gülüyor ve onun sırtını sıvazlıyor. "Öyle misin?"

"Sanırım öyle," diyor, gözleri loş ışıklı barı tarıyor. Connor Roddy'nin yanında beliriyor, şimdi Hugh'nun elini tutuyor ve Rosie arkalarında, Spencer Nolan'ın burada olmasıyla ilgili bir şeyler fısıldıyor ve Gemma Roddy'ye ne yapmak üzere olduğunu zaten biliyormuş gibi bakıyor. Roddy elini onun omzuna koyar. "Senin adına çok mutluyum. Ve ben..."

Köşedeki kulübede Winston'ı görür ve kalbi yerinden fırlar. Winston başını kaldırıp baktığında göz göze gelirler ve Roddy telaşla bir adım geriye doğru sendeler. Gemma'ya döner. "Hemen döneceğim," der, sonra döner ve lobiye koşar, dağ gibi bavullarıyla giriş yapan bir ailenin yanından aceleyle geçer ve buz gibi havaya geri döner.

Alacakaranlık çökmüştür ve kasaba sessizdir. Roddy hızla yürür, başı eğik, elleri ceplerinde. Tavernaya yaklaştığında çan sesi duyar ve kalbi hızlanır,

aynı ölçüde endişeli ve heyecanlıydı. Aceleyle içeri girer ve doğruca para bozma makinesine gider.

Yirmi dakika ve otuz üç dolar sonra, doldurulmuş elmas yüzüğü kolunun altına sıkıştırmış, onu almayı başardığı için kendisinden olağanüstü memnun hissediyordu. Ayrıca, kazayla kapıldığı daha küçük bir kurbağası da vardır ve Winston'a çarptığında, yine hızlı ve bir amaç uğruna kapıdan aceleyle çıkmaktadır.

İkisi de sersemlemiş bir halde bir adım geriye doğru tökezler.

"Ne yapıyorsun burada?" Roddy, çarpışmada düşürdüğü içi doldurulmuş yüzüğü almak için eğilerek soruyor. Şimdi nemli ve biraz da çamurlu. Ceketine sildi.

Winston, Roddy'nin göğüs kafesine doğrudan çarpan dirseğini ovuşturarak, "Senin için endişelendim," dedi. "Ben-" Bakışları doldurulmuş yüzüğe kaydı. "Yaptığın şey bu muydu?"

Roddy bir şekilde tutuyor. "Sana yeniden teklif etmek istedim."

Kurbağa hâlâ aralarında yerde durmaktadır ve Winston eğilip onu alır, sonra da önemli bir şeyin anahtarıymış gibi inceler. "Senin yapmadığını sanıyordum..."

"Umursuyorum," diyor Roddy. "Sana düğünü ya da ilişkimizi önemsemediğim izlenimini verdim özür dilerim, çünkü . Ne kadar önemsemediğimi tahmin bile edemezsin." Kendisiyle hedef arasında bir boşluk gördüğünde, her şeyin tıkr tıkr işlediği anda olduğu gibi, adrenalinin hızla yükseldiğini hissediyor. "Ve haklısın. Bu bir takım sporu ve sen ve ben? Gerçekten önemli olan tek takım bu. Bunu gözden kaçırdığım için üzgünüm. Bizim için savaşmadığım için üzgünüm. Evet derken seni dikkate almadığım için özür dilerim, çünkü bu senin de hayatın ve sen *benim* hayatımdaki en iyi şeysin. Ve söz veriyorum, eğer benimle evlenmeyi kabul edersen daha iyisini yapacağım."

"Roddy..." Winston ona gözlerini kırptırarak, "Emin misin?" diye sordu.

"Emin misin-" "Eminim," diyor sırtarak. "Hiç bu kadar emin olmamıştım Ne istersen. Hatta istersen seninle hemen şimdi ve burada evlenirim."

Winston neredeyse boş olan caddeye bir aşağı bir yukarı bakar, sonra burnunu kırıştırır. "Burası mı?"

"Bunu söyleyeceğini ," diyor Roddy gülerek. Doldurulmuş yüzüğü uzatıyor. "O zaman on dört Şubat'a ne dersin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diyor Roddy, gülümsemesini tutamayarak, "her zaman planladığımız gibi Sevgililer Günü'nde D.C.'de benimle evlenir misin?"

"Ama... nasıl?" Winston şaşkınlıkla başını sallayarak sorar.

"Aslında bana bu fikri veren sendin," diye açıklıyor Roddy. "Bunca zamandır oynamaya devam etmek için o kadar endişeliydim ki Orlando'nun benimle sözleşme imzalayarak bana bir iyilik yaptığını düşündüm. Ama haklı olduğunu fark ettim. Ben de onlara bir iyilik yapıyorum. Dizi bant ve yapıştırıcıyla tutturulmuş otuz sekiz yaşında biriyle kadar iyi basına ihtiyaçları varsa, bu en azından onlar üzerinde *bir* etkim olduğu anlamına gelmeli, değil mi?"

Winston ona bakıyor. "Sen ciddi misin?"

"Eğer bunu yapacaksam, kendi şartlarımla yapmak istiyorum. Bu yüzden Zack'e bana birkaç gün vermezlerse çekip gideceğimi söyledim."

"Roddy, ben-"

"Çok fazla olmadığını biliyorum, ama ayrılmak zorunda kalmadan önce seninle evlenmek için yeterli zaman olacak, tek istediğim de bu." Doldurulmuş yüzüğü Winston'ın eline tutuşturur. "Peki, ne diyorsun?"

Birkaç uzun saniye boyunca Winston sessiz kaldı. Bir elinde tuttuğu gülünç, büyük boy yüzüğe, diğer elinde tuttuğu kurbağaya . Sonunda, gözlüklerinin arkasındaki gözleri ıslak olan Roddy'ye bakar ve kurbağayı ona uzatır. "Benim de tek istediğim seninle evlenmek."

Roddy güler ve küçük kurbağayı sıkar. "Seni seviyorum," dedi, ama daha son sözcüğü söyleyemedi Winston onu öpmek için öne çıktı, yüzük ve kurbağa aralarında sıkışmıştı ve bu, her zamankinden farklı bir duyguydu. Yeni bir başlangıç gibi.

Winston geri çekildiğinde, "Ben de seni seviyorum," dedi, "ve bu planla ilgili her şeyi seviyorum. Bir şey dışında."

Roddy'nin kalbi göğsünde çarpıyor.

"Bence ailelerimizi de davet etmeliyiz" diyor Winston, sallanan elleri aralarında düğümlenmiş. "Biliyorum çok geç olabilir ve belki de şu anda kimse gelemeyebilir, ama en azından sormalıyız, öyle değil mi?"

Roddy gülüyor. "Bu hafta sonundan sonra bile mi?"

"Bu hafta sonundan sonra bile," diyor Winston, ama o da gülmekten kendini alamıyor.

" sende," diyor Roddy ve sonra onu tekrar öpüyor.

Washington

2010

T oooooooooooooR ooooooooooooo kitap, Seattle'da küçük bir dükkânın 5
sırada Gemma ile telefonda konuşuyor olmasaydı muhtemelen fark
etmeyecekti ama fark etmişti ve bu yüzden durup daha yakından baktı.

"Gizli Bahçe," dedi, yağmurun çizdiği camdan kapağa bakarak. "Bu senin favorilerinden biriydi, değil mi?"

"Hâlâ öyle," dedi Gemma ona.

Roddy doğruldu ve telefonu tutuşunu ayarladı. "Eve döndüğümüzde sahilde okuduğunu hatırlıyorum."

Güldü. "Her yerde okudum."

"Ne hakkında olduğunu bildiğimi bile sanmıyorum," dedi gözlerini kısarak gri gökyüzüne ve püsküren yağmura bakarak, yarınki maça kadar havanın açılmasını umarak.

Gemma telefonun diğer ucundan, "Ailesi olmayan ve mutsuz olan bir kız hakkında," dedi, "sonra mutlu olmanın bir yolunu buluyor."

Roddy kitabın kapağına tekrar baktı. "Bizim de ebeveynlerimiz vardı." "Bazen," dedi Gemma.

"Ve sen mutsuz değildin."

"Hayır," diye kabul etti. "Mutsuz değildim." "Nasıl mutlu olacağını nasıl buldu?"

"Bir bahçe buldu," dedi. "bir şey. Ve arkadaşlar." Roddy paltosunu daha sıkı sardı, anneleri gittikten sonra Michigan'da geçirdikleri geceleri düşündü.

onlar yatana kadar eve gitmezdi. Yağmur yağdığında, Connor Patlamış mısır yapar, Gemma bir film açar ve kanepede arka arkaya otururlardı, ışık yüzlerinde oynaşırdı, dışarıda rüzgar ısılk çalarken ev sıcacıktı.

"Yani biz bahçe miydik?" diye sordu, hâlâ anlamaya çalışıyordu.

"Siz arkadaşısınız," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Jude

Kuzey Dakota

2025

Later, Roddy ve Winston eşleşen gülümsemeler ve doldurulmuş elmas yüzükle ortaya çıktıktan sonra, Spencer hakkında dört cevap verdikten sonra

Rosie'den binlerce soru ("Tüm dublörlerinizi kendiniz mi yapıyorsunuz?" "Öpüşme sahnelerinden önce pratik yapmak zorunda mısınız?" "Harry Styles'la hiç tanıştın mı?") ve Winston'dan bin tane daha ("Ne tür antrenmanlar yapıyorsun?" "Dişlerin nasıl bu kadar beyaz?" "Hiç Washington'a gittin mi?"), Hugh bir kabinde uyuyakaldıktan ve Connor Annie'yle barın karanlık bir köşesinde kaybolduktan sonra, ikisi gençler gibi öpüşürken ve Gemma ve Rosie bebek isimleriyle ilgili bir web sitesi bulup bazı olasılıklara gülerек gezindikten sonra - tüm bunlardan sonra, sadece bu geceden değil, arkalarındaki tüm uzun hafta sonundan ve ondan önce gelen her şeyden sonra - Jude ve Spencer barın sonunda oturmuş, ellerini bira bardaklarının etrafında kavuşturmuş konuşuyorlar.

Bar artık tamamen onların. Jude'un mekânın ne zaman kapandığına dair hiçbir fikri yok, sadece barmenin yiyecek ve içecekleri getirmeye devam etmekten çok mutlu göründüğünü biliyor. Kısmen bıraktığı muazzam bahşışlerden, kısmen de Spencer'a bakmamak için gösterdiği çabadan. Spencerın da bunu fark ettiğini ve daha sonra hesaplarını kapatırken, zavallı adamı sorma utancından kurtarmak için onunla bir selfie çekmeyi teklif edeceğini biliyor, ki bu da onu sevmesinin bir başka nedeni. Onun burada olmasından memnun olmasının bir başka nedeni.

Barmen onlara birer kadeh daha bırakıp tekrar yalnız kaldıklarında "Özür dilerim," diyor. Barın karşısında, ailesinin geri kalan üyeleri bir kabinde toplanmıştır ve onları orada, hep birlikte görmek içinde bir şeylere dokunur. Bu yolculuğun bir hata olup olmadığını bilmiyor, uzun zaman önce verdiği zararın onarılabilir olup olmadığını bilmiyor. Ama bunun iyi bir şey olduğunu biliyor. Birlikte olmak. Konuşmak için. Özür dilemek.

Ve şimdi bunu tekrar yapması gerektiğini biliyor.

"Sana gerçeği söylemeliydim," diyor, masmavi gözleriyle onu izleyen Spencer'a. "Bununla başa çıkabileceğine güvenmeliydim."

"Evet," diyor ama sonra başını sallıyor. "Aslında hayır. Bunu ne zaman ve nasıl paylaşmak istediğin tamamen sana kalmış. Seni zorladıysam özür dilerim. Sadece endişelendim."

"Bunu takdir ediyorum," diyor Jude.

"Ve dürüst olmak gerekirse, bununla başa çıkıp çıkamayacağım konusunda hiçbir fikrim yok," diyor biraz mahcup bir şekilde. "Benim hakkımda yanılmıyorsun. Biraz toy olabiliyorum. Hiç gerçek, büyük ya da korkutucu bir şeyle uğraşmak zorunda kalmadım. Ve henüz ne olduğunu bile bilmiyorum. Ne kadar kötü olduğunu." Sertçe yutkunuyor ve ona endişeyle bakıyor. "Ama seni sevdiğimi biliyorum. Ve senin için orada olabilecek türden bir adam olmak istiyorum. Umarım bunun bir anlamı vardır."

Uzanıp onun elini tutuyor. "Bu çok önemli. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence o adam sensin. Sadece kendimi buna inandırmak istemedim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben de gerçekten olgunlaşmamış olabiliyorum," diye itiraf ediyor. "Ve kendime bunun gerçek olmadığını söylemek daha kolay oldu. Daha az riskli, anlıyor musun?" Biraz daha yaklaşıyor. "Farkında mısın bilmiyorum," diye fısıldıyor sırtarak, "ama biraz terk edilme sorunun var." Bir parmağını arkasında kardeşlerine doğru çeviriyor. "Aileden gelen bir şey."

Gülümsüyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hâlâ ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun."

"Fark etmez," der, "çünkü seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diyor kadın. "Ve bu kötü."

"Tamam," diyor, birkaç kez başını sallıyor, yüzünü sakın tutmaya çalışıyor. Derin bir nefes alıyor. "Tamam. Ne yapabilirim?"

"Şimdilik mi?" diyor. "Burada kalıp benimle ve ailemle bir şeyler içebilirsiniz."

Gülümsüyor. "Bunu kesinlikle yapabilirim. Onlara söyleyecek misin, ne dersin?"

"Emin değilim," diyor onlara bakarak: Roddy ve Winston rafta duran iki kitap gibi birbirlerine yaslanmış, Gemma Rosie'yle bir tabak nacho eşliğinde konuşurken parlıyor, Hugh başını Connor'ın kucağına koymuş uyuyor. Barın pencerelerinde peri ışıkları var ve hoparlörlerden usulca eski bir Frank Sinatra şarkısı çalıyor ve tüm bunların rahatlığı zamanı lastik gibi ve önemsiz hissettiriyor; Jude yıllar önce seyahatlerinin son gecesinde annesiyle birlikte burada olduklarını, aynı taburelerde, aynı yerde oturduklarını hatırlıyor.

"Bazı şeyleri farklı yapmış olmayı ister miydin?" diye sordu ve Frankie - zaten çukur gözlü ve çok zayıftı- gülümsedi.

"En azından birkaç büyük hata yapmadıysanız, gerçekten yaşamamışsınız demektir."

"Sonra ne olacak?" Jude onu sıkıştırmıştı.

Frankie bardağını tezgahın üzerinde döndürüyordu, belki de Jude'un şu anda tuttuğu bardağın aynısıydı. "Geçmiş hakkında konuşmayalım," dedi ve Jude düşündü: *Hepsi bu kadar.*

"Mutlu muydun?" diye sordu, ama aslında bunu kastetmişti: *Buna değdi mi?* "En azından bunu söyle."

"Çoğu gün," dedi Frankie. "Çoğu gün mutluydum. Bu da gerçekten isteyebileceğiniz tek şey."

O zamanlar Jude'a son derece yetersiz bir cevap gibi görünmüştü. Şimdi o kadar emin değil.

Frankie aklından geçenleri okuyarak onu dikkatle inceledi. "Buna değip değmediğini bilmek istiyorsun," dedi gözleri parlayarak. "Bunu görmek için henüz çok geçsin."

"Neyi gördün?"

"Ne kadar zeki ," dedi ona.

O zamanlar Jude sadece bir çocuktu, on sekiz yağındaydı ve annesini üçüncü kez kaybetmek üzereydi. ğretmenlerinin ve yönetmenlerinin nasıl kullanacaklarını tam olarak çözemediği, neredeyse uhrevi bir niteliğe sahip, ortalamanın üzerinde bir oyuncuydu. Bu sonbaharı da bir öncekini geçirdiği gibi geçireceğini dğnyordu: Wisconsin'de kısmi tiyatro bursu aldığı orta halli bir niversitede. O yaz tüm hayatının değiğeceğini bilemezdi. Annesinin haklı olduğunu, Frankie'nin o gece yanan arabanın yanında kıvılcımlar gökyüzüne yükselirken yaptığı bahsin sonunda içe yarayacağını bilemezdi. Bu gerekleğtiğinde onu ne kadar zleyeceğini bilemezdi.

Frankie gülümseyerek, "Ben istediğim her şeyi yapmadım," dedi, "ama senin yapacağına dair bir his var iimde."

Jude şimdi bile onun bununla tam olarak ne demek istediğinden emin değil. Jude'un kendisinin hayal ettiği her şeyi mi yoksa Frankie'nin yaptığı her şeyi mi yapacağını kastetmiğti? Ve gerçekten o kadar farklılar mıydı? O gece ne istediğini söyleyemezdi. Bunun dışında: neredeyse boş bir barın gece sessizliğinde oturmak, pencerelerde parıldayan ışıklar ve etrafında sevdiği insanlar, kalbi bir şekilde hem ağrılı hem de dolu.

"Ne dğnyorsun?" Frankie o gece ona sormuştu, birlikte geçirdikleri son geceydi, dirseğini bara yaslarırken ona gülümsüyordu. "Yukarı çıkalım mı yoksa biraz daha kalalım mı?"

Jude şimdi bakışlarını ailesinden Spencer'a çeviriyor. "Sanırım," diyor, "bu anın içinde biraz daha kalmak istiyorum."

Başını sallıyor ve kızın elini kendi elinin iine alıyor. "Ne kadar istersen o kadar kalacağız."

Batı Virginia

1994

0 İlk yolculuklarında motelde kısıldı. Batı Virginia'ya kadar gitmişlerdi ama buranın varış noktası mı yoksa Frankie daha gidemeyecek kadar yorgun olduğu için durdukları bir yer mi olduğu hiçbirine açıklanmamıştı. Bunun bir önemi yoktu. Aylar süren ve giderek daha düzensiz bir hal alan yatmadan önce telefon görüşmeleri ve çeşitli seçmelerden bahseden el yazısı sonra hayatlarına aniden geri dönmesi onları çok heyecanlandırmıştı. Rollerini alıp almadığından hiç bahsetmedi. Gemma bunun rol almadığı anlamına geldiğini söyledi. Ama Jude ona inanmadı.

Frankie araba yoluna girdiğinde, sadece babaları şaşdırmamış görünüyordu ve Jude o zaman her şeyin ayarlandığını ve kısa bir süre için bile tekrar onun olacaklarını biliyordu. Mutluluktan uçtuğunu hissetti, ateş gibi bir sevinçti bu, tüm vücudu bu düşünceyle alev alev yanıyordu. Annesine ilk sarılan o oldu. Yukarı koşup çantasını hazırlayan ilk kişi. Arabaya ilk o bindi ve arka koltukta kardeşlerinin arasında yol boyunca gülümseyerek yolculuk etti.

O gece, Jude dişlerini fırçalarken elektrikler kesildi. Dörtmala odaya geri döndü, diğerleri inliyordu. "Merak etmeyin," dedi, çantasını karıştırdı ve Noel'de aldığı feneriyle muzaffer bir şekilde çıktı. Çoraplarını unutmuştu. Ve pijamalarını. Ama bir feneri almıştı. Ve bir kutu boya kalemi. Ve en sevdiği iki pelüş hayvanı.

Bir süre duvarlara gölge kuklaları yaptılar ve sonra bir El feneri konusunda tartışma çıktı ve Frankie yine de pilleri saklamaları gerektiğini söyledi ve ay ışığının odaya girmesi için perdeleri açtılar. Jude doldurulmuş aslan ve fili çıkardı.

"Hadi bir kukla gösterisi yapalım," dedi ve annesi -aylardır onun için kayıp olan, bir hayalin peşinde ülkeyi gezen ve bir şekilde yine aynı şekilde geri dönen-gülümseyerek ona döndü.

"Evet," dedi.

Başka kimse yoktu, bu yüzden ikisi bir süre alıştırmaya yaptı ve sonra yataklardan birinin çarşafından bir perde yaptılar ve Gemma, Connor ve Roddy, Jude'un fark etmekten çok mutlu olduğu bir coşku eksikliği ile izlemek için diğer tarafta toplandılar.

Ama sıra açılış cümlesine geldiğinde cesaretini kaybetti. "Yapamam," diye fısıldadı Frankie'ye, aslanı ona doğru iterek.

Frankie onu yavaşça Jude'a doğru geri itti. "Yapabilirsin," dedi sertçe.

Jude aslanın muhteşem yüzüne baktı, bir elini tüylü yelesinde gezdirdi. Connor'ın çarşafın diğer tarafında usulca güldüğünün, Roddy'nin huzursuz iç çekişlerinin farkındaydı. "İlk ben gitmek istemiyorum," dedi. "Çok gerginim."

Jude'u rahatlatmak için Frankie başını salladı ve ikinci perdeye kadar sahneye çıkmayacak olmasına rağmen file uzandı. Karanlığın içinden Jude'a gülümseyerek, " zaman birlikte yapalım," dedi. "her zaman daha kolay, de öyle değil mi?"

Jude yaptı.

(Hala öyle.)

Gemma

Kuzey Dakota

2025

F Bir süre sonra hepsi devasa dairesel kabinin etrafında oturup hikayelerini ve anılarını paylaşıyor. Yarından itibaren tekrar dağılmış olacaklar; Jude'un asistanı, seyahat acentesi ve menajerinden oluşan bir kombinasyon, Los Angeles ve Chicago, Nashville ve D.C. ve New York'a olan tüm uçuşlarını sabah için yeniden ayarladı bile. Ama şimdilik hâlâ buradalar ve Gemma en son ne zaman

En son bu kadar güldüğünde, en son bu kadar mutlu olduğunda.

Sonunda, saat gece yarısına doğru ilerledikçe ve geride bıraktıkları uzun gün kendini hissettirdikçe, diğerleri uzaklaşmaya başlar. Kendini ilk affettiren Annie olur. Gemma, Connor'la masanın altında el ele tutuştuklarını fark etmişti ve Annie yaklaşıp Connor'ın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra parmaklarını Connor'ın kollarından ayırıp diğerlerine baktı.

"Sanırım eve dönme vaktim geldi," diyor. "Ama hafta sonunuzun bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkürler. Çok unutulmazdı."

Hepsi vedalaşıyor, Connor hariç, o da belirsiz bir gülümsemeyle geride duruyor, araba kullandığı için teşekkür ediyor, tüm bu dram için özür diliyor ve Portree'ye döndüklerinde onu arayacaklarına söz veriyor, bu da onu güldürüyor.

"Ya da New York'ta," diyor Connor umutla ve Annie ona öyle bir özlemle bakıyor ki, Gemma birden o anı hayal edebiliyor: İkisi birlikte şehre dönmüşler, baş başa akşam yemeklerine çıkıyorlar.

uzak restoranlar, yağan karda Hudson Nehri boyunca yürümek, bir gün onların olacak yerleri bulmak, birbirlerini gerçekten tanımak.

Gemma, *bunun her olduğunu* düşünüyor. *Peki neden onlar için olmasın?*

Connor onu dışarı çıkarır ve biraz kaybolmuş bir halde geri döndüğünde Hugh'yu yine uyurken bulur, bu sefer başı masadadır. Onu bir kez daha kaldırır -kolları gevşek ve sallanır, yanağı Connor'ın omzunu bulur- ama onu yukarı taşımak için dönmeden önce, esnemesini durduramayan Rosie de yukarı çıkmaya hazır olduğunu itiraf eder.

Hepsi çocuklara iyi geceler dilerken Connor, "Geri döneceğim," diye söz veriyor. "Bana sadece birkaç dakika verin."

Jude'un yanındaki kabine sıkışmış olan Spencer, bir kolunu onun omuzlarına atarak Rosie'ye el sallıyor. "İyi geceler, Rosie. Seninle tanışmak gerçekten güzeldi."

Rosie mutlu bir iç çekişle, "Sen de Spencer Nolan," diyor ve sonra sırtarak Connor'a bakıyor. "Gelmiş geçmiş en iyi yolculuk."

Gemma'nın telefonu, hastaneden beri neredeyse her saat başı kontrol eden Mateo'dan gelen bir mesajla çalar: Siz ikiniz nasılsınız?

Bir elini karnına koyup gülümsüyor ve yazıyor: Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Hemen bir cevap geldi:

Havaalanında bekliyor olacağım. Eğer beni tanımazsanız, sevinçten zıplayan ben olacağım.

Tam o sırada lobideki görevli elinde biraz hüzünlü görünen bir demet sarı laleyle çıkagelir. "dilerim," diyerek laleleri Jude'a uzattı. "Ama bu kadar kısa ancak bunu bulabildim."

Sinirli yabancılardan rastgele anlarda çiçek almaya oldukça alışkın olan Jude ona dostça başını sallar ama sonra "Mateo adında birinden mi?" diye ekler ve kadın güler

ve onları Gemma'ya uzatıyor, Gemma'nın göğsü uzun zamandır ertelenmiş garip bir mutlulukla dolup taşıyor.

"Teşekkür ederim," diyor burnunu gömerken. "Mükemmeller."

Connor birkaç dakika sonra döner ve döndüğünde Winston ayağa kalkıp gerinir. "Yorgunluktan bittim," der, ama hepsi de bunun doğru olmadığını görür. Roddy'ye bakarken gözleri parlıyordu, doldurulmuş yüzük ellerinde sıkıca tutuyordu. Ama dördüne yalnız kalmaları için bir şans vermek istediği açık.

Spencer, Winston'dan işaret alarak Jude'a bakar, o da başıyla onaylar ve Rosie'nin gözlerini kamaştıracak bir öpücük verir, sonra o da ayağa kalkar. "Hepinizle sabah görüşürüz," dedikten sonra Gemma'ya döner. "Tekrar tebrikler. Her şeyin yolunda gitmesine çok sevindim."

Ona gülümsüyor. "Bizi oraya getirdiğin için teşekkürler."

Dörde düştüklerinde, barmen bir içki ya da daha fazla yiyeceğe ihtiyaçları olup olmadığını görmek için yanlarına geliyor, ancak masa hala yarısı boş tabak ve bardaklardan oluşan etkileyici bir koleksiyonla dolu.

"Seni tutmuyoruz, değil mi?" Connor siparişlerini verdikten sonra sorar ve solgun yüzüne yayılmış çilleri olan, muhtemelen on dokuz ya da yirmi yaşlarında bir çocuktan fazlası olmayan adamın yüzü kızarır. Jude yüzünden bir sakıncası olmadığını söylemesini bekliyorlar ama onun yerine gözlerini Roddy'ye diyor.

"Sorun değil," diyor, sonra boğazını temizliyor. "Ben büyük bir hayranınızım."

"Benden mi?" Roddy şaşırarak soruyor - hayranları olmadığı için değil, Jude'un etrafında gölgede kalmaya çok alıştığı için.

"Evet dostum," diyor barmen, kulakları bile pembeleşmiş. "Evde senin forman var. Gerçi sanırım artık bir Orlando forması almam gerekecek. Hâlâ oynadığına sevindim." Duraklıyor, sonra ekliyor: "Dışarıda benim gibi birini görmek güzel."

Sonra, Roddy daha fazla bir şey söyleyemeden, çocuk boş bardakları alıp aceleyle bara geri döner.

Roddy diğerlerine sırtıyor. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. Sakin davranamıyorum bile."

"Gerek yok," diyor Jude. "Bizimle değil."

Öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, hâlâ gülümsüyor. "Bu sezon gerçekten bir maça gelmelisiniz. Uzun zaman oldu."

"Çok isteriz," diyor Jude ama sonra yüzü değişiyor ve aniden ayağa kalkıyor. "Özür dilerim, hemen döneceğim."

Hepsi orada oturmuş, onun gidişini izliyor. Sonra Gemma onu takip etmek için kabinden dışarı kayar.

Banyonun kapısını iterek açtığında Jude aynanın karşısında durmaktadır, gözleri yaşlarla parlamaktadır. Utanmış görünerek gözyaşlarını silmek için hamle yapar.

"Selam," diyor Jude zoraki bir rahatlıkla. "Nasıl hissediyorsun?" Gözleri aynada buluşuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Gemma soruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Jude, ama," diyor nazik bir sesle. "Konuş benimle." Jude şaşkınlıkla dönüp ona bakar. "Nasıl...?"

"Ben senin kardeşimim," diyor Gemma. "Seni tanıyorum."

Jude başını sallar, sonra aynaya döner. "Sana söylemeyi planlıyordum," diyor ve yansımadaki Gemma'nın gözleriyle buluşuyor. "Söz veriyorum. Ama bunun daha gerçekçi görünmesini sağlayacağını biliyordum."

Gemma elini kız kardeşinin omzuna koyar, kemiğinin narin kıvrımını hisseder.

"Annemde de vardı," diyor Jude ve Gemma bunu bilmesede de -bilmesi mümkün değil- bir şekilde biliyormuş gibi hissediyor, her zaman olduğu gibi. Bir havalandırma deliğinin hemen altında durmasına rağmen titriyor.

"Jude, ben-"

"Bunu istemiyorum," diyor ve sulu bir gülümsemeyle Gemma'ya bakmak için geri dönüyor. "Henüz değil. Tamam mı? Sizi daha yeni buldum. Ve Spencer'ı. Ve ben... ben henüz o noktada değilim. Yani bunların hiçbirini, tamam mı?"

Gemma ağladığını bile fark etmemişti ama şimdi başını gözyaşlarını siliyor. "Tamam. Ama Jude? Neye ihtiyacın olursa ben buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi? Bir daha ortadan kaybolma. Annemin yaptığını yapma. Bana söz ver."

Jude başını sallar. Gemma istemeden de olsa bir elini karnının üzerine koyar ve kız kardeşinin yüz ifadesinin değişmesini izler.

"Onunla gerçekten tanışmak istiyorum," diyor Jude ve Gemma kendine rağmen gülüyor.

"Kız olduğunu nereden biliyorsun?"

Jude gülümser. "Sadece biliyorum. Ve onun yanında olmak için gerçekten çok çalışacağım. Tıpkı senin benim için her zaman olduğun gibi."

Gemma kollarını açtığında, Jude doğruca kollarının arasına girer ve Gemma onu sıkıca tutar, kalbi göğsüne bir ağırlık gibi çöker. Kendini çözmesi gereken kişi Jude'dur; Gemma'ya kalsa sonsuza kadar orada öylece kalırdı.

Kolları birbirine dolanmış halde dışarı çıkıyorlar ve Jude bara varmadan hemen önce Gemma'ya dönüyor. "Çocuklara henüz söyleme, tamam mı?"

Gemma şaşkınlıkla ona bakar. "Sırlarla işinin bittiğini sanıyordum."

"Bunun için biraz daha zamana ihtiyacım var," diyor ve bu sözler Gemma'nın tekrar ağlamak istemesine neden olsa da başını sallıyor.

"Tabii ki."

Masaya yaklaştıklarında Roddy ve Connor endişeyle başlarını kaldırırlar.

"Her şey yolunda mı?" Roddy sorar, Jude ve Gemma bakışır

Birbirlerine bakıyorlar, sonra gözlerini .

Gemma kararlı bir şekilde "Evet," diyor.

"Çünkü eğer mesele yangın, araba ve her şeyi gizli tutmaksa," diyor Connor, "seni gerçekten affediyoruz."

"Ne kadar yüce gönüllüsün," diyor Gemma gözlerini devirerek. "Özellikle de kendi geçmişini düşününce."

Connor ona "Bu sır saklamanın tam tersiydi," diyor. "Bu sırları ortaya dökmekti. Tamamen farklı bir şey."

Jude kabine doğru kayarken gülüyor. "O zaman bunun için de seni affediyoruz."

"Lütfen bizim hakkımızda başka bir kitap yazma," diyor Gemma. "Ya da yazarsanız, lütfen karakterimi bu kadar sıkıcı yapmayın."

Connor ona çok ciddi bir şekilde bakar. "Güven bana, eğer bir tane daha yazarsam, kahramanı sen olacaksın."

Gemma ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıyor, aniden duyulanıyor. Üçünün de ona bakışı, onaylarcasına başlarını sallayırları. Gözyaşlarını saklamaya çalışarak birkaç kez göz kırpmıyor. "Peki o zaman," diyor sertçe. "Birkaç ejderha falan öldürsem iyi olacak."

Connor güler. "Fazla umutlanma. Bu sadece teorik bir kitap."

"Bugünlerde tüm kitaplarınız teorik değil mi?" Roddy sırtarak soruyor.

"Çok komik," diyor Connor. "Özellikle de tüm sezon boyunca yedek kulübesinde oturacak olan bir adamdan geliyorsa."

Gemma, "Hepimiz Oscar adayı olamayız," diye araya girince, dönüp kızaran Jude'a bakıyorlar.

Connor ciddiyle, "Oldukça şaşırtıcı," diyor. Roddy başını sallar. "Evet, kimin aklına gelirdi ki?"

"Anne," diyor Jude gülümseyerek. "Annem düşünebilirdi."

Hepsi bir an sessiz kalır, geçmişi düşünürler. Sonra Connor omuz silkiyor.

"Adil olmak gerekirse," diyor, "muhtemelen o da bir noktada aday gösterileceğini düşündü, yani..."

Roddy, "Elli elli değil," diyor ve gülüyorlar.

Daha sonra Gemma, Mateo'ya çiçeklerle ilgili mesaj atmak için çantasını karıştırırken çaldığı haritayı bulur. "Oh," der şaşıracak. Haritayı masanın üzerinden Connor'a doğru kaydırır. "Bunun çocuklar için olması gerekiyordu."

Gülümsüyor. "Zaten bir tane var."

"Öyle mi?" Jude bundan etkilenmiş gibi görünüyor.

"Elbette," diyor Connor; sonra masanın üzerinden Gemma'ya doğru itiyor. "Ve bir sürü raptiye. Bunu kendininkine sakla."

Gözleri yine yaşlarla doluyor. "Yapacağım," diyor ama haritayı çantasına geri koymak yerine açıyor ve diğerleri de ona doğru eğiliyor. Bir an için zamanda yolculuk yaptığını, Michigan'daki eski mutfaklarına geri döndüğünü, ikizlerin eve farklı bir harita taşıdığı ve nerede olduklarını işaretleyebilmeleri için bir kutu raptiye bulduğu güne geri döndüğünü hissediyor.

"Kuzey Dakota'yı da eklediğimize göre herkesin kaç tane var?" Roddy, yeni eyalet toplamalarını sayarken etrafına bakınarak soruyor.

"Sanırım otuz üç yaşındayım," diyor Connor ve Jude gözlerini deviriyor. "Bu imkânsız," diyor ona. "Çocukken otuz ikiye kadar çıktık, Bu da o zamandan beri hiçbir yere gitmediğiniz anlamına gelir."

"yerlere gittim ama yeni yerlere değil" diyor. "Bir dakika, sanırım birkaç yıl önce Portland'da bir okuma yapmıştım. Beni otuz dörde yaz."

Jude ona "Saymaya devam et," der ve Roddy'ye döner. "Peki ya sen?"

Haritayı inceliyor ve barmenin memnuniyetle verdiği kalemle peçeteye notlar alıyor. "Sanırım kırk bir."

"Fena değil."

"Rastgele şehirlerdeki deplasman maçları için sabahın erken saatlerinde yapılan uçuşlar beni her zaman daha iyi hissettirmiştir."

Gemma da hâlâ sayıyor. "Sanırım berabere kalmış olabiliriz Roddy."

"Son elliye kalan çürük yumurta mı?" diyor. "Connor dahil değil. Gittiği hiçbir yeri hatırlamadığı için diskalifiye edildi."

Connor bunu görmezden gelerek, "Bekle, sanırım bir keresinde New Mexico'da bir kütüphane konferansına gitmiştim," diyor. "Albuquerque orada, değil mi?"

"Tanrım," diyor Gemma. "Gerçekten sana süslü bir kitap ödülü mü verdiler?"

Bunu elinin tersiyle iter ve haritayı taramaya devam eder.

Jude sessizce, "Ben ellisine de gittim," deyince herkes ona bakar. "İmkânı yok," diyor Roddy.

"Ben saçmalık diyorum," diyor Connor.

"Emin misin?" Gemma soruyor. " ya..."

"Kuzey Dakota mı?" Jude alaycı bir gülümsemeyle öneriyor. "Evet, bunca yıl takip ettim. Bu benim için önemliydi. Bunu siz de biliyorsunuz."

Connor kaşlarını çatır. "Doğru, ama... Mississippi'de bile mi?"

"Mississippi çok güzel aslında," diyor Jude. "Çamurlu turtayı şiddetle tavsiye ederim."

"Utah mı?" diye soruyor Roddy.

"Bunu çocukken yapmıştık."

"Yaptık mı?" Memnun bir şekilde listesine bakıyor. "Kırk iki!" "Minnesota mı?" Gemma soruyor.

"İster inanın ister inanmayın, kısa bir süre St. Paul'lu bir yapımcıyla çıktım. Beni ailesiyle tanıştırmak için evine götürdü. Beni sevdiler" diyor. "Belli ki."

"Missouri mi?"

"Evet." Jude başını sallıyor. "Bir keresinde Kansas City'de bir reklam filminde oynamıştım." Roddy, "Orası Kansas'ta," diye belirtiyor.

"Ve Missouri."

"Oh."

Gemma haritayı inceliyor. "Montana mı?" "Evet," diyor Jude. "Orada kayak yapmaya gitmiştim."

"Hangi yamaç?" Connor soruyor. "Kitabı araştırırken Big Sky'a gitmiştim."

"Sun Valley," diyor.

"Orası Idaho," diyor Connor ona ve sonra elindeki listeye bakıyor. "Hey, ben de oradaydım. Benim için bir tane daha!"

"Bekle, Montana'da ne var?" Jude derin düşüncelere dalmış bir halde soruyor. "Oraya gitmiş olmam gerektiğini biliyorum..."

"Missoula? Bozeman? Helena?"

Jude haritaya kaşlarını çatar. "Kahretsin," diyor. "Bunu bir şekilde yanlış mı saydım? Bunu nasıl ettim?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diyor Roddy içtenlikle, "M ile başlayan pek çok eyalet var."

Jude şaşkın bir kahkaha atar, sonra Gemma'ya bakar. "Vay canına. Sanırım daha kat etmem gereken yol var."

Gemma bir süre onun bakışlarını tutuyor, sonra gülümsüyor. "Sanırım öyle."

"Bunun gibi bir gezi daha yapmaya ne dersiniz, ama Montana'da?" Jude öneriyor ve hepsi coşkuyla başını sallıyor. "Kar yağmadığı sürece," diyor Roddy.

"Elektriği kaybetmediğimiz sürece," diye ekliyor Connor.

Gemma etrafındaki üç bakar. "Hepimiz orada olduğumuz sürece."

Jude ciddiyetle başını sallar. "Anlaştık."

Michigan

2001

Akşamın ortasında , Gemma nihayet üniversiteye gitmek üzere yola çıktı. Arabayı toplamayı bitirdiklerinde, sırayla her bir oğlana, sonra babasına ve sonra da Liz'e sarıldı.

"Jude nerede?" diye sorarak etrafına bakındı ve diğerleri omuz silkti. Jude'un nerede olduğunu kimse bilmezdi. Bu da farklı değildi.

Gemma bir parmağını kaldırdı, sonra eve geri döndü ve kız kardeşini odasında, haritanın önünde bağdaş kurmuş otururken buldu. Harita bir kitaplığa yaslanmıştı ve raptiyelerle süslenmişti. Gemma kendini onun yanındaki zemine bırakırken bile Jude başını kaldırıp bakmadı.

"Ya şimdi bitiremezsek?" diye sordu, gözlerini haritaya dikmiş bir halde.

"Yapacağız," dedi Gemma, ama ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu. azından başladıkları şekilde değil. Anneleri ile değil. Babaları Teksas'tan eve dönerken bunu açıkça belirtmişti.

Jude elini uzattı ve Michigan Gölü'nün mısır çiçeği mavisi kıyısı boyunca bir parmak izi sürdü, şimdi oturdukları yerde, evlerinde, her şeyin başladığı yerde durdu. Elini tekrar bıraktı ve ikisi de büyük bir haritadaki küçük bir noktaya baktılar.

"Aynı olmayacak," dedi ve Gemma başını salladı.

"Hayır, ama yine de seyahat edeceksin. İstersen hâlâ her şeyi görebilirsin." Uzandı ve küçük kız kardeşinin omzunu sıktı. "Daha çok zamanımız var."

Jude yüzünü ona döndü ve Gemma onun gözlerinin yaşlarla parladığını gördü.
"Şimdiden özlemiş olmam garip mi?"

"Ne?"

"Dördümüz," dedi ve başının yanını öpen Gemma'ya doğru eğildi.

Bir Yıl Sonra

Montana

2026

O Gemma ve Connor, Bozeman'ın dışındaki bir çiftlikte, ahşap bir binaya bağlanmış, hafifçe sallanan bir sıra ata bakmaktadırlar. Gönder.

"Bu tam Jude'a göre," diye homurdanıyor Connor. "Kim atları sever ki?"

Rosie, benekli gri bir kısırağın tepesinden neşeyle "Evet," diye bağıyor. Bir otlağın etrafında daireler çizerek atını sürüyor, sanki Brooklyn Heights'ta değil de burada, batı ovalarında büyümüş gibi direksiyon sallıyor.

Arkasında, Hugh'nun küçük beyaz midillisi biraz ot yemeye çalışmak için durur ve bir çiftlik görevlisi yardım etmek için koşmadan önce ona birkaç etkisiz tekme atar. "Hey, baba?" diyor at tekrar ilerlemeye başladığında. Üzerinde Orlando forması var, arkasında ENDICOTT yazıyor, Roddy emekli olduğunu açıkladığından beri bulmak kolay değil ve satılmaya başlandı. "Büyüdüğümde kovboy olabilir miyim?"

"Elbette," diyor Connor, çiftlik çalışanlarından biri ona doğru hareket edince yüzünü buruşturarak. "Neden olmasın."

Gemma bir çit direğine yaslanmış, kovboy şapkalı bir adamın kardeşini kocaman siyah bir ata bindirmesini eğlenerek izliyor. Mateo onun yanında belirir ve gözleri kucağında tüm vücuduyla ona gülümseyen bebeğe takıldığında artık tanıdık gelen o sevinç patlamasını hisseder.

"Sen de gitmek istemediğine emin misin?" Mateo soruyor. "Geride kalabilirim."

Gemma yüzünü buruşturuyor. "Bu adamı doğurduktan altı ay sonra ata binmek istediğimi mi sanıyorsun?" diyor, kıpırdanan bebeğe uzanarak. "Hayır, teşekkür ederim." Onu bir süre önünde tutuyor, küçük yüzüne ve meraklı gözlerine hayranlıkla bakıyor, sanki ona şimdiye kadar duyduğu en iyi fıkrayı anlatmak üzereymiş gibi zaman beklentiyle ona bakıyor. Sonra onu kalçasına doğru kaydırıyor ve o da dişlek bir sırıtışla onu ödüllendiriyor. "Seninle orada buluşuruz."

"Sizinle cipte gelebilirim..."

Gemma başını sallar. "Sen devam et ve hoppala. Devam et, küçük köpekçik. Yee-haw ve hepsi bu."

Adam sırıtıyor ve beyzbol şapkasını kadına doğru uzatıyor. "Evet, hanımefendi," diyor; sonra şakacı bir tavırla padoka doğru yürüyor, yaklaştığı ilk at hemen üzerine hapşırıyor ve Pelé formasının üzerine pislik sıçratıyor. Ona utangaç bir bakış atıyor ve Gemma gülerek ağzını bebeğin kulağına yaklaştırıyor. "Baban pek kovboy sayılmaz," diyor, "ama yine de onu seviyoruz."

"Hey," diye bağılıyor Connor küçük daireler çizen atının tepesinden. "Roddy ve Winston hangi cehennemde? Bu işten nasıl sıyrıldılar?"

Gemma, Connor'ın eyerinin kulpunu tutarken yüzünde beliren kızgın ifadeye gülmemek için kendini zor tutuyor. "Ben de aynısını senin kız arkadaşına sorabilirim," diye bağılıyor.

Connor çaresizce tüneyip dizginleri ileri geri çekerken at gıcırtılı daireler çizerek dönmeye devam ediyor. "İki bin mil uzakta, havasız bir NYU ofisinde tezini savunuyor," diyor. "Bahaneleri ne?"

"Bizim bahanemiz," diyor Roddy sırtarak, Winston'la birlikte kovboy şapkalarını takmış yürürken, "hiç balayına çıkamadık, o yüzden..."

"Yani... ne?" Hugh ilgiyle soruyor.

Winston güler ve Roddy -kızarak- kalan atları işaret eder. "Puantiyeli olan benim!"

"Bu adamın tepeye kadar çıkabileceğinden emin değilim," diyor çiftlik biri. "Yakında emekli olacak. Daha yeşil çayırlara gidecek."

Winston, Roddy'nin omzuna hafifçe vurarak, "Tıpkı senin gibi," der. Roddy şapkasının siperliğinin altından ona gülümsüyor.

"Tıpkı benim gibi," diyor ve sonra telaşla çiftlik sahibine dönüyor. "Tabii bu bir örtmece değilse."

Adam gülüyor. "Merak etme. Öyle değil."

Hepsi atlarına binip gitmeye hazır olduklarında Gemma onlara el sallıyor. Atlar teker teker geçip toz bulutları kaldırırken, "İyi eğlenceler," diyor. "Yukarıda görüşürüz."

"Teşekkürler," diyor Roddy.

"Dikkatli sr," diyor Winston.

"Senden nefret ediyorum," der Connor.

Gemma toprak yollardan tepeye doğru ilerliyor ve cipi çiftlik müdürünün önerdiği yere park ediyor, ardından bebeği araba koltuğundan indiriyor ve onu taşıyıcıya yerleştiriyor, böylece ona sarılıyor, tüylü başı çenesinin altına sıkışıyor. Yavaşça patikadan yukarı çıkarken am kokusunu iine çekiyor, etrafındaki kuş seslerini, rüzgarın ıslığını dinliyor ve burada tek başına olmak, böyle bir yerde sadece düşünceleriyle dolaşmak için bir bahanesi olduğu için mutlu oluyor.

Zirveye ulaştığında kenardan birkaç metre uzakta durur, kalbi çarpmakta ve boğazı düğümlenmektedir. Gökyüzü mavinin ürkütücü bir tonuna bürünmüş, devasa bulutlarla dolmuş ve uzakta, bir tablodan fırlamış gibi przly dağlar karla tozlanmış. Altlarında, it direkleriyle parsellenmiş ve büyük saman rulolarıyla noktalanmış dnmlerce yeşil imen var.

"Gremediğini biliyorum," diyor yüzünü göğsüne bastıran bebeğe, "ama bu gerçekten bir şey."

Uykusunda i eker ve Gemma tekrar başını kaldırıp ciğerlerini nefes almak neredeyse acı verecek kadar temiz havayla doldurur. Bir sürüyü izliyor

Atlar aşağıda tembelce hareket ediyor, başları otların üzerinde eğilmiş ve sesin arkasından geldiğini fark edene kadar nal seslerini neredeyse duyabildiğine yemin ediyor. Döndüğünde grubunun belirttiğini görüyor, atların büyük fıçı göğüsleri dik patikadan yukarı çıkarken zorlanıyor.

Çiftlik görevlileri onları atları su içmeleri için patikadan geri götürürken herkes onu mutlulukla selamlıyor. Geri kalanlar Gemma'ya doğru tökezleyerek, çarpık bacaklı, güneşten yanmış ve yolculuklarından hikâyelerle dolu bir şekilde yürürler. Mateo bebeğı öpmek için yanlarına gelir, Winston ve Roddy manzaraya gözlerini kocaman açarak bakarlar ve Hugh ile Rosie Gemma'ya patikada gördükleri tilkiyi anlatmaya çalışırken birbirlerinin sözünü keserler.

Connor geride durmuş, alışılmadık bir şekilde sessiz, ağırbaşlı bir ifadeyle hepsini izliyor. Connor'ın gözleri Gemma'nıninkilerle buluştuğunda Gemma'nın boğazında bir düğüm oluşuyor, çünkü zamanın geldiğini biliyor, bütün gün yaklaştığını hissetmiş. Ama hâlâ kendini hazır hissetmiyor. Ağlamak istiyor ama bunun yerine hızlı hızlı göz kırıyor ve yanağını bebeğın yumuşak başına bastırıyor, kalp atışlarının kendisinininkine çarpmasını hissetmek için bir an duruyor. Sonra başını kaldırıp kardeşine bakıyor ve başını sallıyor.

"Hey, yani..." diye başlar, sonra susar. Ama bu kadarı yeterli. Hepsi neden burada olduklarını biliyor.

Connor cebinden bir teneke çıkarır ve etrafına toplanırlar. Rüzgâr yüzünden dikkatli davranıyorlar. Her biri ellerini ciddiyetle kavuşturup az miktarda kül alıyor ve sonra teker teker gökyüzünü, dağları ve hiç bitmeyen yeşil alanları içlerine çekerek tepeye serpiyorlar. Gemma'ya bundan önce sorsaydınız, bir şeyler söyleyeceklerini tahmin ederdi. Konuşmalar ve gözyaşları olacağını. Ama gerçek şu ki, söylenmesi gereken her şeyi zaten söylediler. Jude'un hastalığının uzun ayları boyunca -önce özel olarak, sonra da kaçınılmaz olarak kamuya açık bir şekilde- ve sonrasında da.

Dünya, o ölmenden önce bile yüksek sesle yasını tutmuştu. Ama üçü için daha sessizdi; her biri sık sık dışarı uçuyordu.

sırayla havuzun kenarındaki şezlonglara uzanıp yıldızların altında, yasemin kokan havada, Jude'un esrarının dumanı gökyüzüne yükselirken çocukluk maceralarını anlatıp gülüyorlardı: Jude'un bir otelin duşunda örümcek bulup Connor'ın yastığının üzerine bırakması; Roddy'nin bisikletiyle kaçmaya karar vermesi ama birkaç saat içinde tüm atıştırmalıklarını bitirip akşam yemeği için eve dönmesi; bahçeye tohum ekmeleri ve birkaç gün sonra devasa bir karpuzun filizlendiğini görünce çok sevinmeleri, ancak yıllar sonra onu oraya koyanın Gemma olduğunu öğrenmeleri; Jude'un nefesini ne kadar tutabileceğine dair bir dünya rekoru kırmaya çalışırken neredeyse gerçekten gölde ve diğer üçünün onu yakalayana kadar uyuşmuş parmakları ve çılgın kalpleriyle etrafta çırpındıkları zaman, tıpkı şimdi onu geri sürüklemeye çalıştıkları gibi, ancak bu sefer bunun imkansız olduğunu biliyorlardı.

Son yaz gezisine birlikte çıkmışlar, sadece dördü, Kaliforniya sahiline kadar arabayla gitmişler. Jude'un gözleri pencereden hiç ayrılmıyor, kumsalları, kayalıkları ve sivri mavi okyanusu seyrediyordu; gülüyor, birbirlerine takılıyor ve müzik yüzünden kavga ediyorlardı; bir otelde ateşin başında oturup şekerleme kızartıyorlar, bir ise saatler sonra havuza girip bembeyaz bir ayın altında yüzüyorlardı. Geceleri Gemma yatağa Jude'un yanına giriyor, hamile karnı ikisinin arasına sıkışıyor ve küçük kız kardeşini çocukken kötü bir rüya gördüğünde yaptığı gibi kucaklıyordu.

Eylül ayında, Jude'un son doğum günü olacağını bile bile ikizlerin doğum gününü kutladılar. O sıralarda Gemma uçamayacak kadar hamileydi, bu yüzden hep birlikte Chicago'ya geldiler ve nehirde tekne turu yapmak, Cubs maçına gitmek ve Navy Pier'de atlıkarıncaya binmek gibi pek çok plan yapmalarına rağmen, çoğunlukla Gemma'nın arka verandasında oturup, güneş yüzlerini ısıtırken, şehrin gürültüsü etraflarını sararken, gece geç saatlere kadar konuştular. Şükran Günü ve Noel, umut etmek için çok fazla gibi görünmeye başlamıştı, bu yüzden kutladılar

Onlar da hindi, dolma, cicili bicili ve ilahilerle. Ama kimse hediye alışverişinde bulunmadı; birbirlerine bunun yarısı kadar anlamlı olabilecek ne vermiş olabilirler ki?

Daha sonra, Michigan'da Jude'un çok sevdiği gölün kenarındaki küçük bir kilisede düzenlenen cenaze töreninde, her ikisi de Kuzey Dakota'daki o kış hafta sonundan, birbirlerini yeniden buldukları, yeniden başladıkları o kulübenin camlarına vuran karın, zamanda nasıl asılı kalmış gibi hissettirdiğinden bahsettiler.

Yine de bir veda gibi gelmemişti. Hiçbiri hissettirmedi. Gerçekten hissettirmemişti. Ama bu hissettiriyor. Ve Gemma buna hazır değil.

Rüzgârın külü alıp götürmesi için elini açtığında, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülür. Bebek ona doğru kayıyor ve Jude'un onu ilk kucağına aldığı anda ona nasıl baktığını düşünüyor. Doktorlar o zamana kadar ona uçamayacak kadar hasta olduğunu söylemeye çalışmışlardı ama o onları görmezden gelecek kadar kararlıydı. "Bunu bekliyordum," demişti ve Gemma bunu gerçekten kastettiğini, yeğenini kucağına alıp gözleri yaşlarla ıslanmış bir halde ona bakarken, bu anın vaadinin onu ayakta tutan şeyin bir parçası olduğunu biliyordu.

"Ona benim adımları versen iyi olur," dedi ve Gemma onun şaka yaptığını anlamıştı, bu da sonraki kısmı daha da iyi hale getirdi.

"Zaten yaptım," dedi ona ve o an -Jude'un yüzündeki şaşkınlık ifadesi, bunun çok hızlı bir şekilde huşu, şefkat, sevgi gibi bir şeye dönüşmesi- Gemma'nın asla unutamayacağı bir şeydi.

Elleri boşaldığında, çok uzun bir süre gibi gelen bir süre boyunca aşağıdaki arazinin yayılmasına bakarak dururlar.

Montana. Jude'un son eyaleti.

"Peki sonra ne olacak?" Connor sonunda soruyor ve bu soru Gemma'nın kalbinde küçük bir delik açıyor çünkü Gemma bilmiyor. Hâlâ da bilmiyor.

"Sanırım," diyor, "ilerlemeye devam ediyoruz. Bir şekilde."

Connor başını sallar. "Programda demek istedim."

Hepsi Gemma'ya döner, o da acıyla gülümser ve cebinden seyahat programını çıkarır. Bunu bulan kişi Spencer'dı. Jude'un eşyalarını tasnif etmeye yardım ediyor, emin olmadığı bir şeye rastladığında ya da -daha sık olarak- onlara söylemek, onu seven insanlarla paylaşmak istediği bir şey olduğunda arıyordu. "Oscar'ını banyoda sakladığını biliyor muydun?" derdi. "Daha güzel olan misafir banyosunda bile değil, bizimkinde, o eski diş fırçasının hemen yanında." Ya da: "Satranç oynadığını biliyor muydunuz? Üç satranç tahtası buldum. Üç tane!" Ya da: "Kaç tane tek çorap sakladığı hakkında bir fikriniz var mı? Bence romantik olduğu için. Her zaman çiftleri birleştirmeye çalışırdı."

Gemma şimdi zımbalanmış kâğıt parçalarını açıyor, gezi talimatlarıyla dolu: havayolu ve kiralık araba onay numaraları, çiftlik bilgileri -tabii ki hepsi ön ödemeli- ve ayrıntılı bir etkinlik programı. Bugün son günleri ve *öğle yemeğinden* ve *patika sürüşünden* hemen sonra, sayfanın en sonunda, *veda zamanı yazıyor*.

Gemma sertçe yutkunur. "İşte bu," diyor ve hepsi ona bakıyor, onun hissettiği kadar kaybolmuş görünüyorlar.

"Bu mı?" Roddy diyor ki,

Connor kaşlarını çattı. "Başka talimat yok mu?"

Gemma sayfayı çevirir. "Oh, bekle. İçki içmek için bara gerektiği yazıyor."

"Tipik," diyor Connor, ama rahatlamış görünüyor. "Peki ya sonra?"

Onlara bakıyor, sesi titriyor: "Ve sonra bunu gelecek yıl tekrar yapmamız gerektiğini söylüyor. Ve sonraki yıl. Ve ondan sonraki yıl."

Bir an için hepsi sessiz, bunu içlerine sindiriyorlar, onun kendileri için belirlediği geleceği hayal ediyorlar, bunun bir yarayı deşmek gibi geleceğini, bunu onsuz tekrar tekrar yapacaklarını, ama onu bu şekilde nasıl yanlarında tutabileceklerini, onu nasıl ileriye taşıyabileceklerini düşünüyorlar ve onu düşünürken başları öne eğik bir şekilde orada duruyorlar.

Connor sessizliği bozarak, "Lütfen bana hayatımızın geri kalanında her yıl Montana'daki bir çiftliğe gelmek zorunda olduğumuzu söyleme" diyor.

Gemma gülüyor. "Hayır, sanırım birlikte bir yolculuğa çıkmamız gerekiyor." "Vay canına," diyor Roddy ve diğerleri başlarını sallıyor.

"Çok patronluk taslıyor," diyor Connor ama gülümsüyor. Hepsi öyle. "Şimdi bile."

Yolun ilerisinde bir yerde atlardan biri kişniyor ve Hugh'nun dikkati o yöne kayıyor. Geri dönmeye başladığında Connor, Rosie'nin gözüne takılıyor ve Rosie küçük kardeşinin peşinden koşarak onun elini tutuyor ve ikisi Gemma'nın kalbini sızlatacak şekilde yan yana yürüyorlar.

Winston etrafına bakınır, sonra Roddy'ye başıyla onay verir. "Ben gidip uçurumdan falan düşmediklerinden emin olacağım," der ve Mateo onu takip etmeden önce Gemma'nın kolunu sıkar.

Güneş gökyüzünde kaymaya başlıyor ve kalan üç kişi orada oyalanırken bir şahin yukarıda daireler çiziyor. Geriye *kalan dört kişi*, bebek burnunu çekerek ses çıkarırken Gemma'ya hatırlatılıyor.

Gemma, Connor, Roddy. Ve Jude.

Gemma onun başının üstünü öpüyor, o da kıpırdanıp geriniyor ve korkunç bir hırıltı çıkarıyor. Connor gülüyor.

"Sen de en az onun kadar inatçı olacaksın," diyor Gemma'nın yanına gelip buruşmuş yüzüne bakarak, "değil mi?"

Gemma gülümsüyor. "Bir şekilde adının hakkını vermek zorunda."

"Jude," diyor Roddy ve bunu söyleme şekli, o kadar sevgi dolu ki, kalbini hem boş hem dolu, hem çatlak hem bütün hissettiriyor. Bir elini bebeğın başına koyuyor, gözleri yaşlarla ıslanıyor ve sonra tekrar söylüyor: "Jude."

Bir an için üçü orada öylece, yan yana dururlar, adını şimdiden çok iyi taşıyan bu minik bebeğı izlerken dünya etraflarında uğuldar.

"Hey," diyor Connor, bir kez daha sessizliği bozarak, "belki de *bu* Jude'u gelecekteki gezilerden sorumlu tutmalıyız, böylece başka ahbab çiftliklerine gitmeyiz."

Roddy, "Hepimiz atlardan korkmuyoruz," diye onunla alay ediyor.

"Onlardan *korkmuyorum*," diyor. "Sadece bana bakışlarından hoşlanmıyorum."

Gemma bebeğe, "Amcan atlardan korkuyor," diye fısıldar ve Connor gözlerini devirir.

"Tek söylediğim, eğer yapacaksak, gerçekten yapalım."

"Aklından ne geçiyordu?" diye soruyor Gemma, yürümeye başladıklarında, patika boyunca dikkatlice ilerleyip güneşı, gökyüzünü ve dağları arkalarında bıraktıklarında. Gemma bir an için, geride bıraktıkları başka şeyleri düşününce, çok büyük gökyüzünde savrulan tüm o külleri hatırlayınca paniğe kapılıyor. Ama bunun sadece toz olduğunu, önemli olanın her zaman onlarla birlikte olacağını biliyor.

"Dışarıda kocaman bir dünya olduğunu biliyorsun, değil mi?" Connor diyor ki. "Elli eyaletin ötesinde bir şeyler olduğunu?"

"Vay canına," diyor Roddy sırtarak. "Şimdi de bize dünyanın yuvarlak olduğunu söyleyeceksin."

"Tek söylediğim görülecek daha çok şey olduğu," diye devam ediyor patika kıvrılırken ve diğerleri ortaya çıkarken: Mateo ve Winston, Rosie ve Hugh. Gemma önce onlara, sonra kardeşlerine, sonra da teyzesiyle aynı mavi gözlerle ona bakan bebeğe bakıyor, sonsuz bilge, nazik ve gerçek. Ona gülümsüyor.

"O ," diyor, "yeni bir haritaya ihtiyacımız olacak."

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, bu kitap hayatımdaki pek çok harika insan olmasaydı mümkün olmazdı. Menajerim ve editörüm hem sevgili arkadaşlarım hem de benim ve çalışmalarımın sadık destekçileri oldukları için inanılmaz derecede şanslıyım. Teşekkür etmek yeterli gibi görünmüyor ama Jennifer Joel ve Kara Cesare'ye bu süreçteki tüm yardımları ve cesaretlendirmeleri için son derece minnettarım.

Kitapları için yaratıcı, tutkulu, ateşli savunucularla dolu Ballantine tarafından yayınlandığım için çok şanslıyım. Kara Welsh, Jennifer Hershey, Kim Hovey, Jesse Shuman, Gabby Colangelo, Karen Fink, Taylor Noel, Megan Whalen, Katie Horn, Elena Giavaldi, Loren Noveck, Bonnie Thompson, Julie Ehlers ve Audrey Iocca'ya bu kitaba özellikle iyi baktıkları için çok teşekkür ederim.

CAA'dan Jake Smith-Bosanquet, Josie Freedman, Paige Holtzman, Sindhu Vegesena ve Zara Shepherd-Brierly ile Curtis Brown'dan Stephanie Thwaites'e yaptıkları her şey için minnettarım. Ayrıca Cassie Browne, Kat Burdon ve Quercus'taki muhteşem ekibe. Binky Urban'a da bunca yıl sonra hâlâ bana göz kulak olduğu için.

Aynı zamanda harika okuyucular olan harika arkadaşlara sahip olmak büyük bir hediye ve Robin Wasserman, Morgan Matson, Anna Carey, Lauren Graham, Sarah Mlynowski ve Adele Griffin'den gelen ilk geri bildirimler tamamen paha biçilemezdi. Hepsine -ve tüm Wednesday ekibine- bunu bir takım oyunu gibi hissettirdikleri için minnettarım.

Aileme -annem, babam, Kelly, Errol, Andrew ve Jack- beni her zaman destekledikleri için çok teþekkür ederim. Ve bu roman üzerinde çalışırken oğlumla inanılmaz bir şekilde ilgilenen Edna, Maria ve Ana'ya; onlar olmadan bunu gerçekten yapamazdım.

Ve son olarak, en çok da Declan için. Bu kitapta iyi olan her şey senin sayende. Ve daha iyi olabilecek her şey de ben yazarken yeterince uyumadığın için. Seni çok seviyorum!

Yazar Hakkında

JENNIFER E. SMITH, *aralarında The Unsinkable Greta James* ve ikisi de filme uyarlanan genç yetişkin romanları *The Statistical Probability of Love at First Sight* ve *Hello, Goodbye, and Everything in Between*'in *de bulunduğu* bir düzineden fazla kitabın çok satan yazarıdır. İskoçya'daki St Andrews Üniversitesi'nden yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans derecesi aldı ve eserleri otuz dört dile çevrildi. Los Angeles'ta yaşamaktadır.

jenniferesmith.com

[Facebook.com/jensmithwrites](https://www.facebook.com/jensmithwrites) X:

[@JenESmith](https://twitter.com/JenESmith)

Instagram: [@jenniferesmith](https://www.instagram.com/jenniferesmith)

Penguin
Random
House

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki
keşfedin harika
okumamızı !

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

